LAUDE PENTRU JOEL C. ROSENBERG

"Joel Rosenberg are un talent straniu de a-și concentra narațiunea asupra punctelor fierbinți din lumea reală chiar în momentul în care acestea se încălzesc. A făcut-o din nou în The Kremlin Conspiracy."

PORTER GOSS, fost director al Agenției Centrale de Informații

"Marcus Ryker e tare! Acțiune fulminantă, suspans politic, scenarii autentice și personaje bine definite fac din Conspirația de la Kremlin a lui Joel C. Rosenberg o călătorie înfricoșătoare și la turație maximă prin titlurile de mâine."

BRIGADIER GENERAL (ARMATA SUA, RETRAS) A. J. TATA, autorul bestsellerului național Direct Fire

"Joel C. Rosenberg scrie thrillere tensionate, inteligente, care sunt pe cât de actuale, pe atât de bine scrise. Îmbinând o intrigă rapidă cu o înțelegere impresionantă a mecanismelor interne din coridoarele puterii guvernului rus, Conspirația de la Kremlin este un roman stelar de acțiune captivantă și intrigă politică."

MARK GREANEY, autorul bestsellerului #1 New York Times Agent in Place

"Conspirația de la Kremlin este primul meu roman cu Joel C. Rosenberg și sunt absolut uluit de cât de bun este acest tip. Povestea se mișcă într-un ritm amețitor, este plină de tensiune și nu o vei lăsa din mână până nu ajungi la final. Garantat. Pur și simplu magistrală."

SEAN PARNELL, autorul bestsellerului New York Times Outlaw Platoon

"Dacă ar exista o listă Forbes 400 a marilor romancieri actuali, Joel Rosenberg ar fi printre primii zece. . . . Unul dintre cei mai amuzanți și intriganți autori de thrillere politice internaționale din țară. . . . Romanele sale sunt de nerefuzat."

STEVE FORBES, redactor-șef, revista Forbes

"Unul dintre lucrurile mele preferate: Un thriller incredibil - se numește A treia țintă de Joel C. Rosenberg. . . . E uimitor. . . . Scrie cele mai bune thrillere plasate în Orientul Mijlociu, cu atât de multe cunoștințe despre acea parte a lumii. . . . Fabulos! Am citit fiecare carte pe care a scris-o vreodată!"

KATHIE LEE GIFFORD, NBC's Today

"Fascinant și convingător . . . mult prea aproape de realitate pentru un roman."

MIKE HUCKABEE, fost guvernator al statului Arkansas

"[Joel Rosenberg] înțelege pericolele grave reprezentate de Iran și Siria și a fost o voce îndrăzneață și curajoasă pentru adevărata pace și securitate în Orientul Mijlociu."

DANNY AYALON, fost ministru adjunct israelian de externe

"Joel are o înțelegere deosebit de clară a ceea ce se întâmplă în Iranul și Siria de astăzi și a amenințării grave pe care aceste două țări o reprezintă pentru restul lumii."

REZA KAHLILI, fost agent CIA în Iran și autor al bestsellerului A Time to Betray: The Astonishing Double Life of a CIA Agent inside the Revolutionary Guards of Iran

"Joel Rosenberg este de neegalat ca scriitor de thrillere de ficțiune! Uneori trebuie să-mi amintesc să respir în timp ce citesc unul dintre romanele lui, pentru că mă trezesc ținându-mi respirația în suspans în timp ce întorc paginile."

ANNE GRAHAM LOTZ, autoare și vorbitoare

"Joel zugrăvește o imagine sinistră, terifiantă, care te face să te uiți la pagini, a unui scenariu din cel mai rău caz care se împlinește. Trebuie să citiți [Damascus Countdown], iar apoi să vă rugați să nu se întâmple niciodată."

RICK SANTORUM, fost senator al S.U.A.

Vizitați Tyndale online la tyndale.com.

Vizitați site-ul lui Joel C. Rosenberg la www.joelrosenberg.com.

TYNDALE și logo-ul Tyndale's quill sunt mărci înregistrate ale Tyndale House Publishers, Inc.
Pariul persan
Copyright © 2019 de Joel C. Rosenberg. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă cu oameni copyright © sivivolk/Adobe Stock. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă cu rachete copyright © Creativa Images/Adobe Stock. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă a steagului copyright © visual7/Getty Images. Toate drepturile rezervate.
Conceput de Dean H. Renninger
Dacă nu se indică altfel, toate citatele din Scriptură sunt preluate din New American Standard Bible,® copyright © 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 by The Lockman Foundation. Folosite cu permisiune.
Ioan 14:6 din capitolul 65 este preluat din New King James Version,® copyright © 1982 by Thomas Nelson, Inc. Folosit cu permisiune. Toate drepturile rezervate.
The Persian Gamble este o lucrare de ficțiune. Acolo unde apar persoane, evenimente, instituții, organizații sau localuri reale, acestea sunt folosite fictiv. Toate celelalte elemente ale romanului sunt extrase din imaginația autorului.
Pentru informații despre reducerile speciale pentru achiziții în cantități mari, vă rugăm să contactați Tyndale House Publishers la csresponse@tyndale.com sau să sunați la 1-855-277-9400.
Biblioteca Congresului Date de catalogare în publicație (Library of Congress Cataloging-in-Publication Data)
Nume și prenume: Rosenberg, Joel, Joel, Joel, Joel, Joel, Joel, Joel: Rosenberg, Joel C., data- autor.
Titlu: Jocul persanului: The Persian gamble / Joel C. Rosenberg.
Descriere: Traducere din limba engleză: Carol Stream, Illinois : Tyndale House Publishers, Inc., [2019]
Identificatori: LCCN 2018051043 | ISBN 9781496406187 (hc)
Subiecte: LCSH: Terorism -Prevenire -Ficțiune. | GSAFD: Suspense fiction. | Ficțiune creștină.
Clasificare: LCC PS3618.O832 P47 2019 | DDC 813/.6 -dc23 Înregistrare LC disponibilă la https://lccn.loc.gov/2018051043
ISBN 978-1-4964-0631-6 (ediție pe hârtie pentru comerț internațional)
ISBN 978-1-4964-3563-7 (ePub); ISBN 978-1-4964-0626-2 (Kindle); ISBN 978-1-4964-3564-4 (Apple)
Build: 2021-04-21 22:33:52 EPUB 3.0
Pentru nobilul popor înrobit al Persiei, care a suferit patru decenii de tiranie crudă și însetată de sânge - fie ca în curând să respirați aerul dulce al libertății.
Cuprins
1. Copertă
2. Pagina de titlu
3. Elogiu pentru Joel C. Rosenberg
4. Drepturile de autor
5. Dedicație
6. Distribuția personajelor
7. Prima parte
    1. Capitolul 1
    2. Capitolul 2
    3. Capitolul 3
    4. Capitolul 4
    5. Capitolul 5
    6. Capitolul 6

    7. Capitolul 7
    8. Capitolul 8
    9. Capitolul 9
    10. Capitolul 10
    11. Capitolul 11
    12. Capitolul 12
    13. Capitolul 13
    14. Capitolul 14
8. Partea a doua
    1. Capitolul 15
    2. Capitolul 16
    3. Capitolul 17
    4. Capitolul 18
    5. Capitolul 19
    6. Capitolul 20
    7. Capitolul 21
    8. Capitolul 22
    9. Capitolul 23
    10. Capitolul 24
    11. Capitolul 25
    12. Capitolul 26
    13. Capitolul 27
    14. Capitolul 28
    15. Capitolul 29
    16. Capitolul 30
    17. Capitolul 31
    18. Capitolul 32
    19. Capitolul 33
    20. Capitolul 34
    21. Capitolul 35
9. Partea a treia
    1. Capitolul 36
    2. Capitolul 37
    3. Capitolul 38
    4. Capitolul 39
    5. Capitolul 40
    6. Capitolul 41
    7. Capitolul 42
    8. Capitolul 43
    9. Capitolul 44
    10. Capitolul 45
    11. Capitolul 46
    12. Capitolul 47
    13. Capitolul 48
    14. Capitolul 49
    15. Capitolul 50
    16. Capitolul 51
    17. Capitolul 52
    18. Capitolul 53
    19. Capitolul 54
    20. Capitolul 55
    21. Capitolul 56
    22. Capitolul 57
    23. Capitolul 58
    24. Capitolul 59
    25. Capitolul 60
    26. Capitolul 61
10. Partea a patra

    1. Capitolul 62
    2. Capitolul 63
    3. Capitolul 64
    4. Capitolul 65
    5. Capitolul 66
    6. Capitolul 67
    7. Capitolul 68
    8. Capitolul 69
    9. Capitolul 70
    10. Capitolul 71
    11. Capitolul 72
    12. Capitolul 73
    13. Capitolul 74
    14. Capitolul 75
    15. Capitolul 76
    16. Capitolul 77
    17. Capitolul 78
    18. Capitolul 79
    19. Capitolul 80
    20. Capitolul 81
    21. Capitolul 82
    22. Capitolul 83
    23. Capitolul 84
    24. Capitolul 85
    25. Capitolul 86
    26. Capitolul 87
    27. Capitolul 88
    28. Capitolul 89
    29. Capitolul 90
    30. Capitolul 91
    31. Capitolul 92
    32. Capitolul 93
11. Recunoștințe (Acknowledgments)

Repere

 1. Cuprins
 2. Copertă
 3. Pagina de titlu
 4. Elogiu pentru Joel C. Rosenberg
 5. Drepturile de autor
 6. Dedicație
 7. Distribuția personajelor
 8. Prima parte
 9. Recunoștințe

Lista paginilor

 1. i
 2. ii
 3. iii
 4. vi
 5. vii
 6. ix
 7. viii
 8. x
 9. xi
10. 1
11. xii
12. 3
13. 4
14. 5

15. 6
16. 7
17. 8
18. 9
19. 10
20. 11
21. 12
22. 13
23. 14
24. 15
25. 16
26. 17
27. 18
28. 19
29. 20
30. 21
31. 22
32. 23
33. 24
34. 25
35. 26
36. 27
37. 28
38. 29
39. 30
40. 31
41. 32
42. 33
43. 34
44. 35
45. 36
46. 37
47. 38
48. 39
49. 40
50. 41
51. 42
52. 43
53. 44
54. 45
55. 46
56. 47
57. 48
58. 49
59. 50
60. 51
61. 52
62. 53
63. 54
64. 55
65. 56
66. 57
67. 58
68. 59
69. 60
70. 61
71. 62
72. 63

73. 64
74. 65
75. 66
76. 67
77. 68
78. 69
79. 70
80. 71
81. 72
82. 73
83. 74
84. 75
85. 76
86. 77
87. 78
88. 79
89. 80
90. 81
91. 82
92. 83
93. 84
94. 85
95. 86
96. 87
97. 88
98. 89
99. 90
100. 91
101. 92
102. 93
103. 94
104. 95
105. 96
106. 97
107. 98
108. 99
109. 100
110. 101
111. 102
112. 103
113. 104
114. 105
115. 106
116. 107
117. 108
118. 109
119. 110
120. 111
121. 112
122. 113
123. 114
124. 115
125. 116
126. 117
127. 118
128. 119
129. 120
130. 121

131. 122
132. 123
133. 124
134. 125
135. 126
136. 127
137. 128
138. 129
139. 130
140. 131
141. 132
142. 133
143. 134
144. 135
145. 136
146. 137
147. 138
148. 139
149. 140
150. 141
151. 142
152. 143
153. 144
154. 145
155. 146
156. 147
157. 148
158. 149
159. 150
160. 151
161. 153
162. 154
163. 155
164. 156
165. 157
166. 158
167. 159
168. 160
169. 161
170. 162
171. 163
172. 164
173. 165
174. 166
175. 167
176. 168
177. 169
178. 170
179. 171
180. 172
181. 173
182. 174
183. 175
184. 176
185. 177
186. 178
187. 179
188. 180

189. 181
190. 182
191. 183
192. 184
193. 185
194. 186
195. 187
196. 188
197. 189
198. 190
199. 191
200. 192
201. 193
202. 194
203. 195
204. 196
205. 197
206. 198
207. 199
208. 200
209. 201
210. 202
211. 203
212. 204
213. 205
214. 206
215. 207
216. 208
217. 209
218. 210
219. 211
220. 212
221. 213
222. 214
223. 215
224. 216
225. 217
226. 218
227. 219
228. 220
229. 221
230. 222
231. 223
232. 224
233. 225
234. 226
235. 227
236. 228
237. 229
238. 230
239. 231
240. 232
241. 233
242. 234
243. 235
244. 236
245. 237
246. 238

247. 239
248. 240
249. 241
250. 242
251. 243
252. 244
253. 245
254. 246
255. 247
256. 248
257. 249
258. 250
259. 251
260. 252
261. 253
262. 254
263. 255
264. 256
265. 257
266. 258
267. 259
268. 260
269. 261
270. 262
271. 263
272. 264
273. 265
274. 266
275. 267
276. 268
277. 269
278. 270
279. 271
280. 272
281. 273
282. 275
283. 276
284. 277
285. 278
286. 279
287. 280
288. 281
289. 282
290. 283
291. 284
292. 285
293. 286
294. 287
295. 288
296. 289
297. 290
298. 291
299. 292
300. 293
301. 294
302. 295
303. 296
304. 297

305. 298
306. 299
307. 300
308. 301
309. 302
310. 303
311. 304
312. 305
313. 306
314. 307
315. 308
316. 309
317. 310
318. 311
319. 312
320. 313
321. 314
322. 315
323. 316
324. 317
325. 318
326. 319
327. 320
328. 321
329. 322
330. 323
331. 324
332. 325
333. 326
334. 327
335. 328
336. 329
337. 330
338. 331
339. 332
340. 333
341. 334
342. 335
343. 336
344. 337
345. 338
346. 339
347. 340
348. 341
349. 342
350. 343
351. 344
352. 345
353. 346
354. 347
355. 348
356. 349
357. 350
358. 351
359. 352
360. 353
361. 354
362. 355

363. 356
364. 357
365. 358
366. 359
367. 360
368. 361
369. 362
370. 363
371. 364
372. 365
373. 366
374. 367
375. 368
376. 369
377. 370
378. 371
379. 372
380. 373
381. 374
382. 375
383. 376
384. 377
385. 378
386. 379
387. 380
388. 381
389. 382
390. 383
391. 384
392. 385
393. 386
394. 387
395. 388
396. 389
397. 390
398. 391
399. 392
400. 393
401. 394
402. 395
403. 396
404. 397
405. 398
406. 399
407. 400
408. 401
409. 402
410. 403
411. 404
412. 405
413. 406
414. 407
415. 408
416. 409
417. 410
418. 411
419. 412
420. 413

421. 414
422. 415
423. 416
424. 417
425. 418
426. 419
427. 420
428. 421
429. 422
430. 423
431. 424
DISTRIBUȚIE DE PERSONAJE
Americani
  * Marcus Ryker -fost agent al serviciilor secrete americane; fost pușcaș marin american
  * Jennifer Morris -șefa stației CIA, Moscova
  * Nick Vinetti -șef adjunct al misiunii, Ambasada SUA, Moscova; fost pușcaș marin american
  * William McDermott -consilier adjunct pentru securitate națională; fost pușcaș marin american
  * Andrew Clarke -președinte al Statelor Unite
  * Robert Dayton - senator al SUA (D-Iowa); membru al Comitetului de informații al Senatului
  * Peter Hwang - consilier al senatorului Robert Dayton; fost pușcaș marin american
  * Annie Stewart - consilier principal pe probleme de politică externă al senatorului Robert Dayton
  * Cal Foster - secretar al apărării al SUA
  * Richard Stephens -director al Agenției Centrale de Informații
  * Martha Dell -director adjunct al serviciilor de informații (DDI), Agenția Centrală de Informații
  * Barry Evans -consilier pentru securitate națională a SUA
  * Tyler Reed -ambasador, Ambasada SUA, Moscova
  * Carter Emerson -pastor, Biserica Baptistă Lincoln Park, Washington, D.C.
  * Marjorie Ryker - mama lui Marcus
  * Curt Berenger - comandant al echipei SEAL 6
  * Héctor Sanchez -Liderul echipei albastre, echipa SEAL Six
  * Donny Callaghan -Liderul echipei roșii, echipa SEAL Six
Ruși
  * Oleg Stefanovich Kraskin - consilier principal și ginere al regretatului președinte Luganov
  * Mikhail Borisovich Petrovsky - ministru al apărării
  * Maxim Grigarin - prim-ministru
  * Boris Zakharov - fost șef de cabinet al președintelui Luganov
  * Boris Yamirev - adjunct al ministrului apărării
  * Nikolay Kropatkin -director adjunct al FSB
  * Marina Kraskin - soția lui Oleg; fiica lui Luganov
Iranieni
  * Alireza al-Zanjani - comandant adjunct al Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene
  * Marele Ayatollah Hossein Ansari -Liderul suprem al Iranului
  * Yadollah Afshar -președinte al Republicii Islamice Iran
  * Mahmoud Entezam - comandant al Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene
  * Haydar Abbasi -director al programului iranian de rachete
Nord-coreenii
  * Hyong Ja Park - Dragul lider al Coreei de Nord

* Yong-Jin Yoon -șef adjunct al serviciilor de informații militare

Alții

* Reuven Eitan -prim-ministru al Israelului
* Asher Gilad -director al Mossad
* Abdulaziz bin Faisal -ministru al apărării; moștenitor al tronului Arabiei Saudite
* Abdullah bin Rashid -director al Direcției Generale de Informații a Arabiei Saudite
* Khalid bin Ibrahim - șeful serviciilor de informații din Emiratele Arabe Unite
* Mohammed Yakub -fizician nuclear pakistanez

1

UNDEVA DEASUPRA NORD-VESTULUI RUSIEI - 29 SEPTEMBRIE

NOUĂZECI DE MINUTE DUPĂ ASASINAREA PREȘEDINTELUI RUS

Să nu mori și să nu fii arestat.

Marcus Ryker se avânta prin întunericul friguros cu o viteză terminală, în timp ce cuvinte din copilărie îi răsunau în minte.

Din ziua în care devenise adolescent, mama lui îi spusese aceste cuvinte de mai multe ori decât își putea aminti. De fiecare dată când pleca la școală. De fiecare dată când ieșea cu prietenii. De fiecare dată când împrumuta mașina, făcea o drumeție sau mergea la rafting. Marjorie Ryker își cunoștea bine unicul fiu. Marcus nu era doar un copil căruia îi plăcea aventura și să-și depășească limitele tot timpul. Era un dependent de adrenalină, iar ea se temea sincer - și pe bună dreptate - că un pas greșit s-ar putea dovedi catastrofal.Acum, trecând de patruzeci de ani, Marcus era în cădere liberă printr-o bandă groasă de nori, undeva deasupra nord-vestului Rusiei. Nu putea vedea nimic. Nici luna, nici stelele. Nici luminile sclipitoare ale vreunui oraș, sat sau cătun de mai jos. Nici nu auzea vreun sunet, în afară de șuieratul constant al oxigenului care-i curgea în cască. Nu putea auzi aerul care trecea cu 120 de mile pe oră. Nici măcar nu auzea țipătul motoarelor cu reacție în timp ce șase avioane de vânătoare MiG se apropiau de el din mai multe unghiuri, la o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului.

Cu doar câteva clipe înainte, Marcus și cei doi colegi ai săi se aruncaseră din lateralul unui Gulfstream IV la o altitudine de 18.000 de picioare. Acum treceau rapid sub zece mii de picioare. Dar se abătuseră mult de la traiectoria lor de zbor înainte de a sări. Nimeni nu știa ce se afla acum sub ei.

În stânga lor era Golful Finlandei. În dreapta lor - departe, spera Marcus - era Lacul Ladoga. În cazul în care s-ar fi lovit de oricare dintre cele două corpuri de apă în timpul viscolului neobișnuit de timpuriu și intens care cuprinsese regiunea, soarta lor ar fi fost pecetluită. Ar fi murit de frig în câteva minute. Cu toate acestea, dacă calculele sale erau corecte, cel mai probabil ar fi trebuit să cadă undeva pe o limbă de pământ cunoscută sub numele de Istmul Karelian. Asta i-ar plasa în continuare pe teritoriul rusesc și, prin urmare, în mare pericol de a fi vânați și găsiți. Dacă s-ar întâmpla asta, ar prefera să moară decât să fie arestat. Dar, de asemenea, ar putea ateriza la mică distanță de granița finlandeză, oferindu-le o șansă de a ajunge în siguranță.

În întunericul dimineții, Marcus a îndepărtat cuvintele mamei sale din gândurile sale și a început să treacă în revistă tot echipamentul pe care ceruse Agenției să-l încarce în avion înainte de evadarea lor. Ar fi fost tot ce ar fi avut pentru a-i ține în viață. Erau o pușcă de lunetist, un AK-47 și două pistoale, toate de fabricație rusească. Exista o cutie de muniție, deși cu siguranță nu era suficientă pentru a le permite să treacă mai mult decât un contact limitat cu forțele ruse. Aveau o unitate GPS portabilă și un telefon prin satelit. De asemenea, aveau un cort

pentru orice vreme, o secure, un cuțit de vânătoare, frânghii, trei sticle de apă, o trusă medicală, chibrituri și -
O explozie masivă a izbucnit deasupra lor. Rachetele cu urmărire termică își găsiseră în sfârșit ținta. Cerul întunecat a fost cuprins de o minge de foc orbitoare de portocaliu și roșu aprins. În câteva clipe, metalul topit - rămășițe ale avionului de afaceri de 40 de milioane de dolari - începu să plouă în jurul lor, iar pământul înghețat se repezi.
Plonjând în jos într-o poziție de vultur întins, Marcus șterse cristalele de gheață care se formau pe altimetrul legat la încheietura mâinii. Șase mii de picioare. Cinci mii de picioare. Patru mii. Trei mii. Dacă ar fi fost singur, ar fi rezistat mai mult, până când ar fi fost mai aproape de sol și mult mai puțin probabil să fie reperat. Dar în timp ce Marcus se antrenase pentru salturi HALO în timpul stagiului său în pușcașii marini, rusul de 46 de ani de lângă el nu.
Oleg Kraskin - cu numele de cod Corbul - servise în Armata Roșie. Terminase instrucția de bază, dar ajunsese să lucreze ca funcționar în biroul avocaților militari. În viața lui nu sărise dintr-un avion și nici nu-și imaginase că va trebui să o facă. Marcus văzuse teroarea din ochii bărbatului când îl informase asupra planului de evadare. Dar nu exista altă cale. Avea nevoie de Raven în viață, așa că decizia nu a fost grea. Era mai bine să tragă de corzi acum decât să mai întârzie și să riște o eroare de calcul care putea fi fatală.
Când au pătruns printre nori, în jurul a douăzeci și trei de sute de picioare, Marcus și-a zărit camaradul rus la treizeci de metri în dreapta sa și a dat semnalul că a sosit momentul.
Nu a primit niciun răspuns.
Marcus a făcut din nou semn cu brațele, dar Oleg nici nu l-a recunoscut, nici nu și-a deschis parașuta.
Ceva nu era în regulă. Marcus îi spusese lui Oleg cele câteva lucruri esențiale pe care trebuia să și le amintească pentru a supraviețui acestui salt. De ce nu răspundea?
Plonjând sub 15 sute de picioare, Marcus a încercat din nou să atragă atenția rusului, fără succes. Acum avea la dispoziție doar câteva secunde pentru a acționa. Își simțea ritmul cardiac crescând. O doză masivă de adrenalină i-a pătruns în organism. Tragându-și brațele în lateral și aducându-și picioarele împreună, Marcus s-a aplecat spre dreapta, croindu-și un drum printre vântul tăios și zăpada spulberată. A fost o manevră ciudată, cu atât mai mult cu cât femeia rănită, legată de partea din față a salopetei sale de tandem, îi aluneca și își pierdea cunoștința, complicându-i fiecare mișcare.
O clipă mai târziu, Marcus s-a izbit de partea lui Oleg. Niciun răspuns. Corbul își pierduse cunoștința. Marcus se forțase să rămână calm. În primele sale zile în pușcașii marini, în timpul școlii de sărituri de la Parris Island, exersase să ajute un coleg scafandru aflat în dificultate, deși nu-l învățaseră niciodată să facă asta în timpul unui salt în tandem. Marcus habar nu avea dacă baldachinul său construit pentru doi ar putea încetini în mod adecvat viteza de coborâre pentru trei săritori fără a-i ucide pe toți. Dar, pe măsură ce își activa echipamentul de vedere pe timp de noapte și se orienta, știa că nu exista altă cale. Coborau pe uscat, nu pe apă. Dar sub ei erau păduri înțesate cu pini acoperiți de zăpadă. La stânga lui, Marcus putea vedea un mic luminiș. Putea să se îndrepte spre el dacă își deschidea imediat propria parașută. Dar dacă trăgea mai întâi de cordonul lui Oleg, nu avea cum să dirijeze coborârea rusului. Oleg ar fi putut fi prins cu ușurință în copaci înalți de șasezeci până la optzeci de metri, inaccesibili de Marcus de la sol. Sau Oleg putea pur și simplu să rămână înfipt într-unul dintre pinii înalți.

Acum treceau sub o mie de picioare. Marcus s-a manevrat înainte prin ninsoarea aproape orbitoare, a apucat hamul lui Oleg cu o mână înmănușată și l-a tras pe bărbat spre el. Căutând în vestă cu cealaltă mână înmănușată, a scos un carabinier și a legat hamul lui Oleg de al său.
Opt sute de picioare.
Șapte sute de picioare.
Acum sau niciodată. Prinzându-l pe Oleg cu o mână cât de strâns a putut, Marcus și-a tras propriul cordon cu cealaltă mână. Parașuta lui s-a deschis instantaneu. Legătura metalică care îi lega pe cei doi bărbați a rezistat, așa că Marcus a încercat cu disperare să îi conducă pe cei trei în afara pericolului și spre luminișul pe care îl zărise.
Nu au reușit.
CU TREI LUNI MAI DEVREME
2
ATENA, GRECIA - 16 IULIE
CU 75 DE ZILE ÎNAINTE DE ASASINAREA PREȘEDINTELUI RUS
"Nu mă ascultați. Mâine zbor acasă. Am făcut tot ce mi-ați cerut. Dar nu am de gând să lipsesc de la nunta fiicei mele. Punct. Sfârșitul poveștii."
Fizicianul în vârstă de 56 de ani se afla în centrul apartamentului de la etajul patru al hotelului Electra Palace. Era înconjurat de bănci de monitoare video, dispozitive de înregistrare, receptoare fără fir și kilometri de cabluri electrice legate cu bandă adezivă de covorul de pluș. Era înconjurat, de asemenea, de nouă bărbați, fiecare având în mână arme automate, toți uitându-se la el.
Ochii lui erau injectați cu sânge. Nervii îi erau întinși. Dar vocea lui era sfidătoare, după luni de zile în care fusese departe de laborator și de singura iubire rămasă din viața lui.
Ceea ce spunea era adevărat. Dr. Mohammed Yakub, unul dintre cei mai importanți actori ai programului pakistanez de arme nucleare - un protejat al lui Abdul Qadeer Khan, pe care îl venera aproape ca pe "părintele bombei sunnite" - făcuse tot ce i se ceruse. De fapt, făcuse mult mai mult.
Era plătit cu o mică avere pentru eforturile sale, iar toate fondurile erau bine ascunse în conturi bancare elvețiene nedetectabile. Dar Yakub nu fusese niciodată condus de bani. Încă din timpul facultății făcuse zile de optsprezece până la douăzeci de ore numai datorită dragostei sale pure pentru știință și dragostei sale profunde pentru țară. Îl ajutase pe Khan să creeze un arsenal nuclear pentru a proteja Pakistanul de India, de China, de sovietici, de americani și de oricine altcineva care ar fi încercat să profite de ei sau chiar să le amenințe existența.
Acum, însă, era văduv, și încă de curând. Era tatăl îndurerat al unui singur copil, o tânără de o frumusețe uluitoare care nu mai era cu adevărat un copil, dar care avea nevoie - și, mai important, își dorea - tatăl alături de ea.
Yakub știa că se apropie de punctul său de rupere. Nu făcuse niciun pas greșit semnificativ în negocierile de până atunci. Dar cu cât devenea mai obosit, cu cât devenea mai neliniștit, cu atât mai mare era riscul să își piardă concentrarea și să facă nu doar o greșeală, ci una care i-ar fi putut fi fatală.
"Mohammed, Mohammed", a spus bărbatul brunet care stătea în colț, ținând într-o mână un telefon prin satelit securizat. "Trebuie să respiri adânc și să ai încredere în mine. Te ascult, fiecare silabă, și îți dau cuvântul meu: voi face tot ce-mi stă în putere pentru a mă asigura că vei ajunge la nunta fiicei tale. Într-adevăr, ți-am făcut rezervări pentru șase zboruri diferite în următoarele patruzeci și opt de ore. Toate la clasa întâi. Oricare dintre ele te va duce acolo la timp. Așa că crede-mă când îți spun că totul se va rezolva foarte bine."

Încet-încet, iritarea lui Yakub a dispărut, fiind înlocuită de un sentiment profund de tristețe. Umerii i-au cedat, iar ochii i-au devenit umezi. "Ea este tot ce mi-a mai rămas", a spus el, uitându-se la pantofii săi.
Omul întunecat s-a ridicat și a mers spre centrul camerei. "Știu, Mohammed, și îmi pare rău pentru pierderea ta. Tuturor ne pare rău. Soția ta a fost o femeie remarcabilă. Am fost cu toții norocoși să o cunoaștem, chiar dacă pentru scurt timp."
"Treizeci și șapte de ani", a spus Yakub, clătinând din cap și scoțând o batistă din buzunar pentru a-și tampona ochii. "Apoi, într-o zi, tu te trezești, iar ea nu. Îți faci toate planurile astea pentru pensionare, pentru viața voastră împreună când copilul tău va fi mare și veți fi doar voi doi. Și apoi, într-un moment unic, de nedescris . . ."
Vocea lui, aproape o șoaptă acum, s-a stins, iar camera a rămas tăcută.
"Fiica mea are nevoie de mine", a spus în cele din urmă Yakub, punând cârpa în buzunar și liniștindu-se."Și mâine pe vremea asta", a spus comandantul unității, un bărbat care avea jumătate din vârsta lui Yakub, "te vei întoarce la Islamabad, în vila ta minunată, vei fi un om bogat, îi vei găzdui pe viitorii tăi socri și nu va mai trebui să te gândești niciodată la nimic din toate astea..."
Totuși, bărbatul cu trei doctorate nu putea renunța. "Și dacă are noi pretenții?" a insistat Yakub, ridicând din nou privirea, cu ochii îngustați. "Dacă se va împotrivi schimbărilor asupra cărora am căzut deja de acord?"
"Nu o va face."
"Cum poți fi sigur?"
"Pentru că el își dorește asta mai mult decât tine, Mohammed, iar superiorii lui își doresc asta chiar mai mult decât el", spuse comandantul, apropiindu-se și apucându-l pe fizician de umeri. "Aveți încredere în mine, domnule. În seara asta, voi doi veți încheia această afacere. Vă veți strânge mâinile. Îi veți da codurile bancare. El va transfera banii. Chick-chock. Partea ta se va termina, iar oamenii mei te vor duce la aeroport."
"Ești sigur de asta?"
"Absolut."
"Diseară?"
"Fără îndoială."
Totuși, pakistanezul nu era complet convins. "Dar ați făcut alte cinci rezervări la avion", a spus el.
"Pentru orice eventualitate", a spus comandantul.
În caz de ce? s-a gândit Yakub, dar nu a mai spus nimic.
Alireza al-Zanjani și-a aprins o nouă țigară.
Îmbrăcat într-un costum parizian fin croit, cu părul negru ca jetul dat pe spate cu un pic de gel, a privit flacăra chibritului timp de câteva secunde, apoi a stins-o cu degetul mare și arătător. Se uită la Rolexul său, apoi se așeză pe spate și închise ochii. Era aproape unu dimineața. Dar nu era nevoie să se îngrijoreze, își spuse el. Oaspetele său va ajunge la timp și totul se va termina curând.
Deși nu mai fusese niciodată la Atena, refuza să privească luminile strălucitoare ale capitalei grecești de la restaurantul de pe acoperișul de la etajul cinci al hotelului de cinci stele Electra Palace. Priveliștea uimitoare a Acropolei nu-l interesa deloc. Stelele erau afară și aerul era proaspăt. Dar nu i-ar fi putut păsa mai puțin că Partenonul se afla în fața lui, atât de aproape în lumina lunii de vară, încât aproape că putea să se întindă și să-l atingă. "Templul zeiței fecioare", construit cu aproximativ cinci secole înainte de nașterea lui Hristos, nu-l fascina în mod deosebit.

El nu era un turist. Nu venise pentru privelişte. Era proaspăt numit comandant adjunct al Corpului Gardienilor Revoluţiei Iraniene şi venise să termine treaba pe care predecesorul său nu o terminase.
"Domnule", a şoptit unul dintre gărzile sale de corp. "Se apropie."
Al-Zanjani a deschis ochii, a mai tras un fum din ţigară, apoi s-a ridicat. S-a întors la timp pentru a-l vedea pe micuţul pakistanez - slăbuţ şi de obicei dezordonat - ieşind singur din lift. Bărbatul a fost întâmpinat de patru agenţi ai IRGC, toţi în costume mult mai puţin scumpe decât cele ale şefului lor. Aceştia i-au cerut lui Yakub să îşi arate actul de identitate. L-au instruit să îşi predea telefonul mobil şi l-au percheziţionat pentru a vedea dacă are arme.
Satisfăcut, şeful echipei de securitate a dat din cap şi a spus în farsi: "Este curat".
În sfârşit, s-a gândit al-Zanjani. Toată munca sa minuţioasă şi pregătirile exhaustive ajunseseră la acest moment. Avea undă verde de la superiorii săi din Teheran. Timpul pentru discuţii a trecut. Era timpul să facă afaceri.
3
"Bine ai venit, prietene", a spus al-Zanjani într-o engleză puternic accentuată.
Zâmbetul său era larg, iar braţele sale deschise şi mai largi. "Vino alături de mine pe balcon."
L-a privit cu atenţie pe doctorul Mohammed Yakub cum traversa restaurantul. Nu era niciun client prezent, doar un manager în vârstă şi un chelner singuratic. Amândoi stăteau într-o parte, muţi, dar gata să servească. Singurii oameni din încăperea mare erau agenţii de securitate ai lui al-Zanjani, poziţionaţi la cele două scări, lângă uşa de la bucătărie şi lângă lifturi.
Pe măsură ce Yakub se apropia, al-Zanjani a văzut ochii bărbatului fixaţi din nou - ca atunci când se întâlniseră prima dată cu câteva luni înainte - de cicatricea de şase centimetri care îi străbătea partea stângă a feţei, doar parţial mascată de barba deasă. Iranianul nu mai simţea niciun disconfort fizic din cauza cicatricii, dar nu omitea niciodată să observe efectul acesteia asupra celorlalţi.
Când omul de ştiinţă pakistanez a ajuns la masa rotundă acoperită cu o faţă de masă albă bine întţepenită şi pregătită pentru două persoane, zâmbetul său părea forţat. El şi al-Zanjani s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat pe ambii obraji.
"Assalamu alaikum", a spus iranianul, îndemnându-şi oaspetele să ia loc.
"Wa-alaikum assalam", a răspuns Yakub, ducându-şi mâna la inimă şi ocupând apoi scaunul care i-a fost atribuit.
Al-Zanjani nu a pierdut timpul cu discuţiile mărunte. "Să fim sinceri, prietene. Există doar două modalităţi prin care o naţiune poate dobândi arme atomice", a spus el, aproape în şoaptă. "Le construieşte sau le cumpără".
"Ei bine, poate trei", a spus Yakub încet. "Se pot fura oricând".
Comentariul a fost făcut în mod clar în glumă, dar al-Zanjani nu a râs şi nici nu a schiţat un zâmbet. Pentru început, nu era un om vesel şi, în orice caz, nu era seara potrivită pentru umor. A ignorat remarca şi a mers mai departe. Răbdarea i se subţia, iar ora era târzie. "Puterile occidentale ne-au făcut o ofertă foarte generoasă pentru a ne convinge să ne abţinem de la construirea de arme nucleare", a spus el. "Cu toate acestea, în mod remarcabil, nu au insistat niciodată să ne abţinem de la achiziţionarea acestora. Ne-au oferit efectiv 150 de miliarde de dolari, şi pentru ce? Pentru a cumpăra asigurările noastre că vom înceta îmbogăţirea uraniului timp de un deceniu? Pentru a ne închiria promisiunea de a nu construi focoase nucleare? De ce am fi spus nu? Totul

a fost o farsă. Nici măcar nu am fost rugaţi - cum se spune - să semnăm pe linia punctată."
"Deci, le-aţi luat banii şi aţi venit la mine", a spus pakistanezul cu ochelari.
"Bineînţeles că am luat banii - nu suntem proşti, Mohammed", a replicat iranianul, trăgând un alt fum din ţigară. "Totuşi, din câte îmi amintesc, tu ai venit la noi".
"Ei bine, asta e adevărat. Am venit."
"Întrebarea mea este aceasta: De ce aţi ales să acordaţi poporului meu atâta mărinimie?"
A fost o tăcere lungă şi stânjenitoare.
"Să spunem doar că am văzut o oportunitate", a răspuns în cele din urmă pakistanezul. "Uite, ţi-am spus deja, se apropie cu paşi repezi pensionarea mea. Mentorul meu, Dr. Khan, a primit toată gloria pentru munca noastră, şi pe bună dreptate. Eu nu caut faima. Nu caut să fiu vestit sau chiar amintit. Dar, după tot ce am dat ţării mele, merit să trăiesc în confort şi să le ofer fiicei mele şi soţului ei o viaţă confortabilă. Acest lucru este imposibil cu o pensie guvernamentală. Aşa că am cerut mai mult. Khan a spus nu. Am trecut peste el, dar mi s-a spus în mod repetat că am fost plătit generos şi că ar trebui să fiu mulţumit. Ei bine, eu nu sunt mulţumit. Poţi înţelege un astfel de lucru, nu-i aşa?"
"Pot", a spus al-Zanjani.
"Bineînţeles că poţi. Eşti mult mai tânăr decât mine, ca să fiu sigur. Dar eşti un soţ. Eşti un tată şi un servitor loial al guvernului, de asemenea. Nu încerci să te îmbogăţeşti, altfel ai fi ales o altă profesie. Dar îţi place să te îmbraci frumos. Aveţi un ceas scump. E clar că îţi plac lucrurile rafinate, aşa cum ar trebui."
Iranianul nu a spus nimic.
"Dar asta nu e tot", a adăugat Yakub. "Nu e vorba doar de bani. Mă trezesc că nimeni nu i-a înfruntat pe sionişti. Nimeni nu le-a arătat cu adevărat locul lor. Poate că tu poţi. Şi dacă pot juca un mic rol, atunci cu atât mai bine. Deci, prietene, ajunge cu vorba. Hai să rezolvăm treaba asta."
Iranianul a dat din cap. "S-o facem."
"Dacă sunteţi gata să transferaţi banii, eu şi colegii mei suntem gata să transferăm marfa imediat."
"Banii sunt pregătiţi."
"Foarte bine", a spus Yakub, băgând mâna în buzunar pentru a lua o hârtie împăturită, pe care i-a înmânat-o lui al-Zanjani. "Detaliile bancare", a spus el. "Totul este acolo."
"Bine", a spus al-Zanjani strecurând hârtia în buzunarul de la piept fără să o deschidă. "Şi totuşi, superiorii mei au unele îngrijorări."
Yakub părea confuz. "Îngrijorări?"
"Teheranul vrea garanţii de fier."
"Ţi-am mai spus", a spus Yakub, "îţi putem aduce primele zece focoase în douăzeci şi patru de ore de la primirea plăţii şi următoarele zece în zece zile lucrătoare. Nu pot face mai mult decât -"
"Nu", a întrerupt al-Zanjani, vorbind mai energic decât intenţionase. "Avem nevoie de alte asigurări."
"Asigurări?" Mâinile lui Yakub erau acum împreunate, ca şi cum ar fi vrut să le împiedice să tremure. "Cum rămâne cu asigurarea pe care mi-ai dat-o? Ştii că îmi asum un risc enorm întâlnindu-te aici. Ai insistat să vin, dar m-ai asigurat că, dacă ne vom întâlni personal, vom putea încheia această afacere o dată pentru totdeauna în seara asta."
"Şi aşa vom face", a spus al-Zanjani. "Vreau doar să răspunzi la o întrebare simplă."
"Ce întrebare este asta?"

"Lucrezi pentru israelieni?"
Sângele s-a scurs brusc de pe fața lui Yakub. "Despre ce vorbești?", s-a bâlbâit pakistanezul.
"M-ai auzit."
"Te-am auzit. Doar că nu te cred."
"Asta nu e chiar o negare, nu-i așa, Mohammed?"
"Ai înnebunit?"
"E o întrebare simplă. Și totuși nu ai răspuns la ea."
"Nu am de gând să mă mai joc cu tine. Vrei marfa mea sau nu?"
Pentru prima dată în toate lunile în care negociaseră această afacere, al-Zanjani a zâmbit. Văzuse fotografiile pakistanezului cu douăzeci de focoase nucleare noi și strălucitoare. Văzuse schițele bombelor, specificațiile, schemele, munții de rezultate ale testelor. Îl ascultase pe Yakub explicând cum oamenii lui vor scoate armele din Pakistan, prin munții Afganistanului și în Iran. Îl văzuse pe fostul său șef salivând la toate acestea, la fel ca superiorii lor din Teheran. Totul părea atât de promițător, această ofertă de a ocoli ani de dezvoltare tehnică costisitoare și obositoare - și eșecuri - într-o singură tranzacție, fără cusur.
Totuși, al-Zanjani nu crezuse niciodată nimic din toate astea. Pur și simplu nu fusese în stare să-și dovedească niciuna dintre suspiciuni. Până acum.
A tras un ultim fum din țigară, a stins-o pe talpa unuia dintre mocasinii săi italieni lucrați manual, apoi s-a ridicat. În acest timp, și-a descheiat jacheta, a scos un pistol cu amortizor, l-a îndreptat spre fruntea pakistanezului și a apăsat pe trăgaci. Într-un suflu de ceață roz, bărbatul s-a prăbușit la pământ.
"Nu", a spus al-Zanjani, aproape fără să respire.
S-a întors spre managerul și chelnerul cu ochii mari care stăteau lângă ușa bucătăriei. I-a lovit de două ori în piept pe amândoi, apoi a scos un telefon mobil din buzunar, a apelat rapid un coleg și a spus: "Acum".
De pe acoperișul unei clădiri de birouri întunecate, învecinată cu Electra, șase grenade propulsate cu rachete au venit sfârâind pe cerul nopții. Una câte una, acestea au spart ferestrele apartamentului de la colț, aflat la un etaj sub al-Zanjani și oamenii săi. Exploziile care au urmat au făcut ca hotelul să se clatine și să se clatine, punându-i aproape la pământ pe iranieni. Câteva clipe mai târziu, al-Zanjani a auzit focuri de mitralieră în holul de jos. A închis ochii și și-a imaginat supraviețuitorii din apartamentul din colț târându-se prin fum și moloz, bâjbâind să ajungă în siguranță, doar pentru a fi doborâți de echipa sa, aflată la pândă.
A zâmbit din nou. Apoi s-a uitat o ultimă dată la ceas și a numărat în tăcere - unu, doi, trei, patru - și apoi o altă explozie puternică a spulberat noaptea. Iranianul s-a îndreptat dezinvolt spre marginea balconului și a privit în jos pentru a găsi o dubiță albă închiriată care fusese parcată peste drum de hotel, acum o grămadă răsucită de metal în flăcări.
Telefonul mobil din mâna lui al-Zanjani a sunat. Acesta a răspuns imediat.
"Este terminat", a spus vocea de la celălalt capăt al firului.
Dimpotrivă, și-a spus iranianul. Abia a început.
4
BAZA AERIANĂ PANGHYON, COREEA DE NORD -5 SEPTEMBRIE
CU 24 DE ZILE ÎNAINTE DE ASASINAREA PREȘEDINTELUI RUS
Elicopterul de transport Mi-8 a aterizat cu puțin înainte de ora patru după-amiaza.
Alireza al-Zanjani a ieșit în razele soarelui purtând o singură geantă de noapte. Era bucuros să își dezmorțească picioarele înțepenite și bucuros

să se întoarcă la baza aeriană puternic păzită, situată într-o vale dens împădurită din afara oraşului Kusŏng, Coreea de Nord. Trecuseră puţin peste şapte săptămâni de la ultima sa întâlnire cu doctorul Yakub din Atena. Acum era pe punctul de a-şi finaliza misiunea şi de a împlini în sfârşit visele naţiunii sale.
Al-Zanjani a fost întâmpinat şi salutat imediat de generalul Yong-Jin Yoon, un militar cu trei stele care fusese în ultimii trei ani şeful adjunct al serviciilor de informaţii militare din Coreea de Nord. Iranianul i-a întors salutul şi i-a strâns mâna. După ce au făcut exact această călătorie de zeci de ori în ultimii ani, nu a fost nevoie să fie prezentaţi şoferului generalului sau tânărului translator. În schimb, bărbaţii urcară în spatele sedanului generalului.
"Sper că călătoria dumneavoastră a fost plăcută, domnule Ali", a spus generalul în timp ce au ieşit de pe asfalt şi au intrat pe un drum de serviciu.
Al-Zanjani a zâmbit la porecla aleasă de Yoon la prima lor întâlnire în apartamentul principal de birouri al generalului din Pyongyang. "Ca să fiu sincer cu tine, a fost un coşmar".
Doar că el nu era sincer. Al-Zanjani îşi începuse călătoria cu mai bine de o săptămână înainte şi îi plăcuse aproape fiecare minut. Pentru a-şi acoperi urmele şi a eluda toate agenţiile de informaţii străine, părăsise Teheranul singur, călătorind fără o echipă de securitate. A zburat mai întâi spre Venezuela. Pentru această etapă, a folosit pseudonimul unui om de afaceri sud-african, cu tot cu deghizare şi paşaport fals. După ce a petrecut câteva zile minunate la piscina casei unui prieten drag din copilărie, al cărui tată era ambasadorul Iranului la Caracas, a zburat la Johannesburg, unde s-a bucurat de câteva zile la somptuosul Four Seasons, luând masa la cele mai bune restaurante şi cluburi de noapte, totul pe cheltuiala IRGC. Fetele de companie şi băutura le plătise cu plăcere din propriul buzunar.
De acolo, şi-a schimbat identitatea şi a început să folosească un set separat de paşapoarte false, zburând la Moscova şi întâlnindu-se cu câţiva dintre omologii săi din serviciile secrete ruse, membri ai cercului intim al preşedintelui Luganov, pe care îi plăcea foarte mult şi în care avea încredere implicită. Apoi a mers la Beijing, unde a petrecut 24 de ore pentru a se asigura că nimeni nu este pe urmele sale. În acea dimineaţă, se trezise devreme, alergase mult înainte ca căldura şi smogul să devină insuportabile, apoi făcuse un duş, luase un mic dejun uşor şi se bucurase de un masaj înainte de a se îndrepta spre aeroport şi de a se îmbarca într-un avion Tupolev bimotor învechit, care părea ţinut laolaltă cu ace şi bandă adezivă. La debarcarea din capitala nord-coreeană, fusese întâmpinat de un colonel al forţelor aeriene, care îl dusese la un elicopter în aşteptare pentru scurtul salt spre Panghyon.
Aşadar, de ce al-Zanjani nu i-a spus pur şi simplu toate astea colegului său nord-coreean? Generalul putea fi de încredere. Lucrau împreună la cel mai sensibil dintre secrete. Cu siguranţă, programul de călătorie al iranianului nu era ceva ce generalul ar fi divulgat sau folosit împotriva sa. Cu toate acestea, în timp ce minţea cu nerușinare un om pe care ajunsese să îl considere un prieten, se trezea punându-şi chiar această întrebare.Al-Zanjani era un spion. Minţea pentru a trăi. Acest lucru nu ar fi trebuit să-l deranjeze niciodată, nici măcar în cea mai mică măsură - şi totuşi îl deranja acum. Nu era sigur de ce. Poate că era o simplă curtoazie. Al-Zanjani ştia foarte bine că generalul nu era doar bătrânul lui. Omul era mult mai inteligent decât el, mult mai experimentat, mai isteţ, mai viclean. Totuşi, omul nu avea nicio speranţă de avansare. Nu avea posibilitatea de a călători. Nicio şansă de a-şi umple propriile buzunare sau de a se bucura de un pic de viaţă bună pe cheltuiala guvernului său. Yong-Jin Yoon era un om bun, un om loial, un patriot. Dar

era un nord-coreean. Nu avea pașaport. Nu pusese niciodată piciorul pe pământ străin. Îi era interzis să dețină o antenă parabolică sau chiar un radio pe unde scurte. Era, într-adevăr, prins în cel mai bizar sistem social și politic pe care al-Zanjani îl întâlnise vreodată în călătoriile sale globale.
Curând, au ajuns la rampa de lansare din cvadrantul nord-vestic al bazei militare întinse.
"Iat-o", a spus generalul, radiind. "Faceți cunoștință cu Hwasong-17."
Al-Zanjani era cu adevărat uimit. "E masivă."
Strălucind în soarele după-amiezii târzii se afla cea mai avansată rachetă balistică intercontinentală dezvoltată vreodată de Nord. Avea aproape 20 de metri înălțime, cu șase metri mai înaltă decât modelul precedent pe care îl văzuse al-Zanjani. Recunoaște că sperase să vadă racheta alimentată cu combustibil lichid instalată pe un lansator mobil, mai degrabă decât montată pe un lansator fix.
Generalul a spus că încă se construiesc vehicule cu nouă axe, care au atât curajul, cât și caii putere necesari pentru a deplasa o astfel de bestie. "După cum vă amintiți, ultimul model s-a dovedit nepotrivit pentru această sarcină. Credem că suntem aproape de un design mai bun - poate peste câteva luni - dar având în vedere vizita dumneavoastră, am vrut să fim pe deplin pregătiți pentru acest ultim test."
"Sunteți foarte amabil", a spus al-Zanjani.
"Deloc - Liderul vostru Suprem este cel amabil", a demoralizat generalul. "El nu încetează niciodată să ne arate o mare onoare și respect, plătind pentru acest test, așa cum a făcut pentru multe altele, sprijinind munca oamenilor noștri de știință și cele mai speciale proiecte la care aceștia trudesc zi și noapte. El este un mare prieten al poporului nostru, iar dorința lui este porunca noastră".
Iranianul a acceptat recunoștința fără comentarii, apoi a cerut să se întâlnească cu inginerul șef și cu comandantul controlului lansării. El fusese însărcinat să adune și să transmită Comandamentului spațial iranian și ministrului apărării cele mai mici detalii despre Hwasong-17.
La Teheran se specula că acesta ar putea fi ultimul test necesar. Dacă acest lucru se dovedește a fi adevărat, atunci cei de deasupra sa trebuie să știe nu numai fiecare îmbunătățire tehnică pe care nord-coreenii au adus-o rachetei și sistemelor sale de ghidare, ci și fiecare modificare pe care au făcut-o în ceea ce privește pregătirea și lansarea rachetei.
Ca în cazul fiecărui test de rachetă din ultimii ani, aceste date prețioase nu puteau fi transmise în siguranță prin telefon sau pe internet. Americanii și sioniștii erau mult prea sofisticați în interceptarea comunicațiilor. Existau șanse prea mari ca datele să ajungă în mâinile lor. Washingtonul, la rândul său, le-ar fi predat Organizației Națiunilor Unite, presei. Sau sioniștii le-ar fi divulgat. Într-un fel sau altul, Iranul ar fi expus. Ar pierde poziția morală înaltă pe care au obținut-o în timpul negocierilor cu comunitatea internațională care au condus la Planul comun și cuprinzător de acțiune sau JCPOA. Mai rău, ar pierde elementul surpriză, iar acesta ar fi cel mai grav păcat dintre toate.
Astfel, lui, Alireza al-Zanjani, născut al nouălea din doisprezece copii într-o familie săracă, dar profund religioasă, dintr-un mic sat din provincia Zanjan din nord-vestul Iranului, i-a revenit sarcina de a fi curierul responsabil cu aducerea acestor bijuterii prețioase în siguranță acasă la un comandament înalt care număra minutele până la sosirea lor.
Știa foarte bine că era o alegere improbabilă pentru această misiune critică. Din punct de vedere uman, el nu avea ce căuta la cele mai înalte niveluri ale regimului. Existau alții din familii importante din orașe importante care erau mult mai calificați decât el. Cu toate acestea, știa, de asemenea, că nu era vorba de norocul tragerii la sorți sau de o

simplă întorsătură a sorţii. El fusese ales de Allah pentru acest rol şi, prin urmare, pentru fiecare misiune care venea la pachet cu titlul de comandant adjunct al Corpului Gardienilor Revoluţiei. Al-Zanjani ştia că nicio altă explicaţie pentru ascensiunea sa fulminantă nu putea fi suficientă, iar această cunoaştere îi dădea atât un sentiment de calm atunci când se confrunta cu provocări noi şi complexe, cât şi convingerea că îi erau destinate lucruri şi mai mari.

5

"Cât timp avem la dispoziţie?", l-a întrebat al-Zanjani pe directorul de lansare.

"Puţin sub trei ore", a răspuns directorul, cu faţa impasibilă, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume.

Mulţumit, al-Zanjani a dat din cap şi s-a întors spre gazda sa. "Poate ar trebui să-i lăsăm pe aceşti oameni să-şi termine sarcinile", i-a spus el generalului. "Ne putem întoarce când numărătoarea inversă este pe cale să înceapă."

"Foarte bine", a spus generalul Yoon. "Vreţi să vă alăturaţi mie la cină?"

"Mi-ar face plăcere."

În timp ce tehnicienii se grăbeau să facă ultimele pregătiri pentru lansare - iar santinele bine înarmate, cu ordin de ucidere prin împuşcare, patrulau pe teren pentru a menţine totul în siguranţă - cei doi bărbaţi s-au retras în sedanul prăfuit. Cei trei kilometri până la cartierul general au fost parcurşi în tăcere, în timp ce al-Zanjani mâzgălea notiţe în micul său carneţel legat în piele.

În biroul generalului, au luat loc la o mică masă de conferinţe, singuri, cu excepţia traducătorului nord-coreean. Cei trei bărbaţi au savurat împreună o masă cu orez brun, kimchi picant şi tradiţionalul bulgogi, despre care bucătarul care i-a servit le-a explicat cu mândrie că este făcut din fâşii de vită proaspătă marinate. Al-Zanjani ar fi pariat pe salariul său pe un an că, de fapt, carnea era de câine proaspăt sacrificat, dar nu a spus nimic. A mâncat pur şi simplu ceea ce i s-a pus în faţă, fără să comenteze. Această vizită era cea mai importantă şi cu siguranţă cea mai sensibilă dintre toate cele pe care le făcuse până atunci.

"Generale, vă rog să mă iertaţi că nu v-am spus asta mai devreme", a spus al-Zanjani în timp ce mâncau. "Vă aduc dumneavoastră şi colegilor dumneavoastră salutări personale din partea colegilor mei din Teheran. Ei m-au rugat să vă transmit dumneavoastră şi Dragului Lider că sunt foarte încurajaţi de progresele înregistrate de programul dumneavoastră de rachete. Vă suntem profund recunoscători pentru toate datele pe care ni le-aţi furnizat de la aceste lansări de teste. Aşa cum am sperat, descoperirile dumneavoastră au fost extrem de valoroase pentru noi în îmbunătăţirea încărcăturii, a razei de acţiune şi a preciziei rachetelor noastre şi nu avem nicio îndoială că testul de astăzi se va dovedi decisiv."

Generalul a zâmbit graţios, dar nu a spus nimic.

"Acestea fiind spuse", a continuat al-Zanjani, "trebuie să mărturisesc că nu sunt aici doar pentru lansarea din această seară, oricât de importantă ar fi ea".

"Nu?", a răspuns nord-coreeanul, ridicând pentru prima dată privirea din mâncarea sa.

"Cu toată sinceritatea, am venit cu o listă de cumpărături", a spus iranianul. "Şi o mare cantitate de bani."

"Dar ai adus doar o valiză din avion."

"Destul de adevărat. Poate că e mai precis să spun că am venit cu un nou card de credit."

"Pentru ce faceţi cumpărături?"

Al-Zanjani a luat o înghițitură de ceai, apoi a pus ceașca deoparte. "Este un subiect delicat, dar care vine direct de la cea mai înaltă autoritate din guvernul meu", a început el, știind foarte bine că tot ceea ce spunea era înregistrat și că această conversație va fi aproape sigur ascultată de Dragul Lider în persoană, probabil în următoarele douăzeci și patru de ore.
"Republica Islamică Iran este cel mai adevărat prieten și frate al nostru. Ce putem face pentru dumneavoastră?"
"Vă mulțumesc, domnule general. Și fiți siguri că RPDC este aliatul nostru cel mai respectat. Suntem profund mândri că am fost capabili să investim atât de mult în dezvoltarea programului vostru ICBM, precum și în eforturile voastre de cercetare și dezvoltare pentru a construi arme atomice."
"Totuși . . . ?", a insistat nord-coreeanul.
Al-Zanjani a dat din cap. "Cu toate acestea ... acordul pe care l-am încheiat cu americanii și cu întregul P5+1 ne împiedică acum, după cum știți, să construim arme nucleare. Astfel, deși informațiile pe care ni le-ați furnizat au fost foarte utile, am ajuns la o răscruce."
A făcut o pauză pentru o clipă. Discutase despre acest discurs chiar cu șeful Corpului Gardienilor Revoluției, cu președintele, chiar și cu Liderul Suprem. Mai mult, îl repetase în ultima săptămână, în drum spre regatul pustnic. Cu toate acestea, acum a ezitat, temându-se ca nu cumva să-i deranjeze sau chiar să-i insulte din greșeală pe aliații săi asiatici, a căror sensibilitate culturală era atât de diferită de a sa.
"Vă rog să vorbiți liber", a spus generalul. "Sunteți printre prieteni."
"Foarte bine. Guvernul meu m-a trimis cu o cerere sensibilă și confidențială. Ea nu trebuie să devină publică. Nu acum. Niciodată. Acest lucru este doar pentru urechile tale și pentru cât mai puțini oameni posibili pentru a transmite cererea direct către Dragul Lider."
"Bineînțeles. Aveți toată discreția mea și a celor mai înalți oficiali ai noștri."
"Mulțumesc", a spus al-Zanjani. "Am fost însărcinat să solicit ca Republicii Islamice Iran să i se permită să cumpere de la dumneavoastră aproximativ douăzeci de focoase nucleare. Suntem pregătiți să fim generoși atât în ceea ce privește banii, produsele alimentare și petrolul pentru a compensa aceste arme. Și am dori să intrăm în posesia lor nu mai târziu de sfârșitul acestui an".
"De ce atâta grabă?", a întrebat generalul.
"La această întrebare nu am fost autorizat să dau un răspuns, în afară de a spune că înțelegerea dumneavoastră în această chestiune nu ar trece neobservată sau neapreciată."
Generalul s-a așezat din nou pe scaun. Apoi a spus: "Ca să-ți spun adevărul, Ali, guvernul meu așteaptă această cerere încă de când am citit despre ceea ce s-a întâmplat la Atena."
Al-Zanjani s-a încordat vizibil, dar generalul Yoon l-a liniștit imediat. "Relaxează-te. Sunt autorizat să spun că nu suntem total nefavorabili ideii."
Iranianul s-a luminat.
Două ore mai târziu, afacerea nu putea fi considerată ca fiind încheiată, dar cu siguranță mergea înainte și al-Zanjani nu putea face altceva decât să își mascheze euforia. Vor fi puse mai multe întrebări, iar el va trebui să se întoarcă acasă pentru a obține răspunsurile corespunzătoare. Dar, pentru prima dată, contururile unei înțelegeri prindeau contur. Deocamdată, însă, erau alte treburi de rezolvat.
Cei doi bărbați au fost conduși la postul de observație, unde și-au pus ochelarii corespunzători pentru a-și proteja ochii de mingea de foc care urma să vină. La ora stabilită, au rămas înmărmuriți în timp ce cea mai avansată rachetă balistică nord-coreeană se ridica în aer și trecea

deasupra Japoniei, adânc în Pacific, fără defecte, fără defecţiuni. Aşa a fost, s-a gândit al-Zanjani. Cu multe greutăţi, multe greşeli şi o grămadă de bani iranieni, Pyongyang reuşise în sfârşit. Nu numai că a construit focoase nucleare operaţionale. De asemenea, a construit şi a testat cu succes o rachetă balistică intercontinentală (ICBM) care poate atinge acum toate statele americane, precum şi Washington, D.C.
În curând, al-Zanjani şi-a dat seama că şi Teheranul va avea aceeaşi capacitate.
6
LONDRA, ANGLIA - 7 SEPTEMBRIE
CU 22 DE ZILE ÎNAINTE DE ASASINAREA PREŞEDINTELUI RUS
Asher Gilad a aterizat la Heathrow puţin după ora şase dimineaţa. Sosind de la Tel Aviv cu un avion privat nemarcat, şeful Mossadului, în vârstă de şaizeci şi trei de ani, şi cei patru membri ai echipei sale de securitate nu au fost întâmpinaţi de nimeni de la ambasada israeliană dintr-un motiv simplu: nici ambasadorul israelian în Regatul Unit şi nici unul dintre asociaţii săi nu fuseseră anunţaţi de sosirea lui Gilad. Comitetul de primire a fost format dintr-un singur om din serviciile de informaţii israeliene, care i-a întâmpinat pe toţi cu umbrele în timp ce îi urca într-o dubă Mercedes neagră, antiglonţ, pentru drumul lung spre Londra.
Traficul obişnuit de la o oră de vârf ar fi fost destul de dificil, dar astăzi ceaţa groasă şi ploaia rece şi puternică au înrăutăţit şi mai mult călătoria. Era aproape ora opt când au ajuns în cele din urmă la Four Seasons at Park Lane, hotelul elegant de cinci stele situat în apropierea Palatului Buckingham şi a Curţii St. Echipa a intrat discret pe o intrare laterală. Gilad, mergând cu ajutorul unui baston frumos sculptat, s-a îndreptat spre apartamentul prezidenţial de la etajul al cincilea, cu pereţii săi placaţi cu lemn de trandafir şi cu priveliştea uimitoare asupra Hyde Park-ului, deşi ceaţa îl întuneca acum în mare parte. Acolo, echipa de securitate a căutat în cameră dispozitive de ascultare, a aprins şemineul cu gaz, a comandat room service şi şi-a instalat echipamentul de comunicaţii.
Până la ora unsprezece, Gilad îşi terminase pregătirile şi omleta de albuş de ou cu cârnaţi şi piure. Terminase o lungă convorbire securizată cu prim-ministrul Reuven Eitan şi cu cabinetul de securitate, se asigurase că toate vasele pentru micul dejun fuseseră evacuate, comandase noi ghivece de ceai Earl Grey şi cafea columbiană şi fructe proaspete şi era gata să-şi întâmpine oaspeţii.
Primul care a sosit a fost Khalid bin Ibrahim. Cunoscut după iniţialele sale, KBI, bărbatul de 53 de ani era şeful serviciilor de informaţii din Emiratele Arabe Unite şi nepotul unuia dintre cei mai puternici şeici din EAU. Cei doi s-au salutat călduros cu o îmbrăţişare şi un sărut pe fiecare obraz, într-un mod care se potriveşte cu profunzimea şi amploarea prieteniei lor. Deşi publicul nu ştia acest lucru - şi, cu siguranţă, presa nu l-a relatat niciodată -, şefii spionajului israelian şi emiratez lucrau împreună în umbră de aproape două decenii, protejându-şi ţările de inamici comuni, în ciuda faptului că guvernele lor nu se recunoscuseră încă oficial, cu atât mai puţin nu semnaseră un tratat de pace. Până când israelienii şi palestinienii nu vor găsi o cale de rezolvare a conflictului lor de lungă durată, liderii EAU au considerat că nu pot recunoaşte deschis statul evreu. Cu toate acestea, în timp, emirii au ajuns să îi considere pe israelieni aliaţi-cheie împotriva celui mai serios inamic al lor - mullahii din Iran - şi nimeni nu a jucat un rol mai important în construirea acelei punţi de prietenie şi încredere reciprocă, odată de neconceput, decât Asher Gilad şi KBI.
În curând, a sosit al doilea oaspete al lui Gilad. La şaptezeci şi unu de ani, prinţul Abdullah bin Rashid nu era doar directorul Direcţiei

Generale de Informaţii din Arabia Saudită, ci și membru al familiei regale și unul dintre cei mai de încredere consilieri ai prinţului moștenitor Abdulaziz bin Faisal, tânărul moștenitor al tronului. Îmbrăcat într-un costum gri-cărbune bine croit, mai degrabă decât în roba albă fluidă și în kaffiyeh cu carouri roșii pe care le purta de obicei la Riad, prinţul Abdullah nu l-a îmbrăţișat pe Gilad, deși i-a strâns mâna cu căldură. La urma urmei, cei doi se întâlniseră pentru prima dată personal cu câţiva ani înainte și abia în ultimele optsprezece luni începuseră să corespondeze și să vorbească mai des la telefon.
Războiul rece de zeci de ani dintre Israel și saudiţi se dezgheţase în sfârșit. Cu toate acestea, relaţia lui Gilad cu prinţul Abdullah nu era nici pe departe la fel de dezvoltată ca cea cu KBI, deși el spera că va fi într-o zi. Într-adevăr, Gilad credea din ce în ce mai mult că era posibil - poate chiar probabil - ca ţările lor să uimească lumea făcând pace în mod oficial, deschizând ambasade în capitalele celuilalt și legându-și economiile într-un mod care ar putea transforma regiunea. Aceasta era pasiunea personală a lui Gilad și credea că cu cât se va întâmpla mai repede, cu atât mai bine.
Cu toate acestea, pacea nu era pe ordinea de zi a dimineţii.
Războiul - în special războiul cu Iranul - era.
"Vă mulţumesc, domnilor, pentru că aţi fost de acord să ne întâlnim într-un timp atât de scurt", a început șeful Mossad, în timp ce se așezau pe canapelele gri de lângă focul puternic. "După cum știţi, acum patruzeci și opt de ore, nord-coreenii au testat cu succes cea mai lungă rază de acţiune a rachetei lor balistice de până acum. Ei susţin că lansarea nu a fost o rachetă, ci doar o rachetă proiectată pentru a pune pe orbită sateliţi de comunicaţii. Dar guvernul meu cu siguranţă nu crede asta, și bănuiesc că nici dumneavoastră nu credeţi."
Ambii bărbaţi au dat din cap.
"Ceea ce ne îngrijorează cel mai mult", a continuat Gilad, "nu este doar faptul că ICBM-urile nord-coreene ar putea lovi acum toate orașele noastre și ale voastre - ca să nu mai vorbim de Londra, Paris, New York, Washington și Los Angeles. Acest lucru ar fi destul de grav. Ci faptul că avem noi dovezi concludente că Iranul finanţează toate activităţile de cercetare și dezvoltare ale Pyongyangului pentru programul său de rachete și arme nucleare, totul ca o modalitate de a eluda JCPOA".
În timp ce vorbea, Gilad a înmânat un teanc gros de documente în farsi capsate cu traduceri în arabă și engleză. "Am fost autorizat să vă spun amândurora că avem o sursă la Teheran. În ultimele câteva zile, sursa a reușit să ne furnizeze detalii extraordinare și necunoscute până acum cu privire la gradul înfricoșător în care iranienii trișează acordul nuclear și încearcă febril să accelereze cursa lor către bombă."
Bărbaţii au luat documentele și au început să le citească. În timp ce o făceau, șeful serviciilor secrete israeliene s-a ridicat și le-a servit ceai și farfurii cu fructe. Deși a tresărit din cauza durerii din genunchi, și-a îndepărtat ajutoarele care s-au oferit să îl ajute. Asta avea de gând să facă singur.
"Cum anume ai făcut rost de astea?", a întrebat KBI, minunându-se de ceea ce privea.
"Știi că nu-ţi pot spune asta."
"Dar sunt din interiorul biroului Liderului Suprem", a continuat KBI. "Nu pot exista două duzini de oameni în tot Iranul care să aibă acces la chestiile astea."
"Un motiv în plus pentru care nu pot vorbi despre asta", a spus Gilad.
"Dar, după cum puteţi vedea, Teheranul se folosește de nord-coreeni pentru a ocoli complet JCPOA și face acest lucru cu un nivel de urgenţă pe care îl considerăm foarte îngrijorător."

"Auzim zvonuri că rușii fac presiuni asupra Pyongyangului pentru a renunța la întregul său program nuclear", a declarat KBI. "Dacă acest lucru se întâmplă cu adevărat, perșii nu vor mai putea folosi Coreea de Nord drept laborator de testare."
"Și noi auzim asta", a confirmat Gilad. "Dar aceste documente arată clar că, dacă Phenianul încetează testarea focoaselor și rachetelor, Teheranul va închide robinetul de bani."
"S-ar putea să nu conteze", a spus prințul Abdullah.
"De ce nu?" a întrebat Gilad.
Șeful spionajului saudit a băgat mâna în servietă, a scos mai multe fotografii alb-negru de opt pe zece și le-a așezat pe masă. Erau granuloase și nu erau în întregime focalizate, dar nu era nicio îndoială cine apărea în ele. Prima îl arăta pe Alireza al-Zanjani dând mâna cu generalul Yong-Jin Yoon. A doua îi arată pe directorul adjunct al Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene și pe șeful adjunct al serviciilor de informații militare nord-coreene împreună pe bancheta din spate a unui vehicul militar de orice fel. O a treia îi arată pe cei doi bărbați ieșind din vehicul.
"Când au fost făcute acestea?" a întrebat Gilad.
"Acum două zile", a răspuns prințul.
"Unde?"
"La o instalație nord-coreeană de testare a rachetelor, nu departe de Pyongyang."
"Care dintre ele?" a întrebat KBI.
"Baza aeriană Panghyon".
"Cum ai făcut rost de astea?" a întrebat Gilad.
Sauditul și-a mângâiat barba căruntă și a ridicat ușor din umeri. "Voi aveți secretele voastre; noi le avem pe ale noastre", a spus el. "Ideea, domnilor, este că al-Zanjani tocmai s-a întors la Teheran cu toate datele de la ultimul test cu rachete. Aceasta înseamnă că perșii au acum tot ce le trebuie pentru a-și îmbunătăți propriile ICBM-uri până la punctul în care pot ajunge la Londra, New York și Washington. Echipa mea estimează că, dacă ayatollahul Ansari alocă suficiente fonduri - și nu avem niciun motiv să credem că nu o va face - iranienii ar putea construi și lansa rachete cu rază lungă de acțiune complet operaționale până la sfârșitul acestui an. Știm din operațiunea de înscenare pe care ai desfășurat-o în Atena, Asher - și încă o dată, îmi pare foarte rău pentru oamenii pe care i-ai pierdut -"
Gilad a tresărit. Rănile erau încă proaspete. Dar prințul continuă.
"Pe cât de dureros și costisitor a fost să aflăm, acum știm ceea ce ne temeam de mult: perșii și-au intensificat în mod semnificativ eforturile de a achiziționa focoase nucleare de pe piață și rachetele care să le lanseze. În loc să aștepte ca JCPOA să își urmeze cursul și apoi să își repornească programul de îmbogățire atunci când intră în vigoare dispozițiile de caducitate, ei se grăbesc spre linia de sosire chiar acum. Întrebarea este de ce. Ce îi determină să acționeze atât de puternic și atât de repede în acest moment? De ce să își asume riscul de a fi prinși și demascați de comunitatea internațională? La cine s-ar putea întoarce în continuare? Și ce vom face pentru a-i opri?"
7
PYONGYANG, COREEA DE NORD - 26 SEPTEMBRIE
CU TREI ZILE ÎNAINTE DE ASASINAREA PREȘEDINTELUI RUS
Oleg Kraskin se simțea ca un animal prins în capcană.
Dacă avocatul în devenire ar fi știut că se va căsători cu una dintre cele mai importante familii criminale ale țării, nu ar fi cerut-o niciodată în căsătorie pe fiica lui Aleksandr Ivanovici Luganov. Dar el nu a știut. Nici măcar nu a bănuit așa ceva. O cunoscuse pe Marina

Luganova la universitate. Deveniseră cunoștințe, apoi prieteni, iar în timp se îndrăgostiseră nebunește.
De la bun început, Oleg a știut că tatăl Marinei era șeful FSB, serviciile de securitate internă ale Rusiei. Dar, sincer, nu se gândise prea mult la asta în acel moment, și cum ar fi putut să prevadă că acel bărbat avea să devină nu doar viitorul președinte al Federației Ruse, ci și un șef al crimei și un țar modern? Și cum ar fi putut să știe că viitorul său socru îl va recruta în serviciul guvernului chiar în ziua în care i-a cerut omului mâna fiicei sale? Sau să anticipeze că va fi recrutat pentru a servi la mâna dreaptă a lui Luganov, oferindu-i lui Oleg un loc în primul rând pentru a asista - și mai rău, pentru a participa la - astfel de crime teribile aproape din momentul în care a fost introdus în vârtejul puterii politice ruse?
Oamenii nu i-au spus nu lui Aleksandr Ivanovici Luganov. Nu și dacă voiau să trăiască. Iar timp de aproape două decenii, Oleg a vrut să trăiască. Așa că a ținut capul plecat și a jucat cărțile care i-au fost date. Nu era mândru de asta. De fapt, devenise profund rușinat, și astfel calculul său se schimbase rapid.
Oleg a fost surprins să simtă cum se cuplează trenul de aterizare. Verificându-și ceasul, a constatat că se apropia amiaza. Avionul lui Luganov a aterizat curând la Heijo Field, o bază a forțelor aeriene de-a lungul râului Taedong, în inima capitalei nord-coreene. În scurt timp, au rulat spre un hangar securizat, înconjurat de unități ale forțelor speciale ruse și ale RPDC aflate în stare de alertă maximă. În hangar, o coloană de nouăsprezece vehicule îi aștepta la sosire, gata să-i ducă la palatul Dragului Lider pentru o conferință de presă despre care Oleg știa că va șoca lumea.
S-a întors și s-a uitat pe fereastra stropită de ploaie. În Pyongyang era o dimineață gri, cu ploaie torențială. Temperatura era de 40 de grade și urma să ajungă la 62 de grade în acea după-amiază. O ceață groasă plutea amenințător deasupra râului și a peisajului urban de dincolo de el. În acel moment, lui Oleg i-a venit un gând care nu-i mai trecuse niciodată prin minte. Era doar o sămânță, de fapt, un sâmbure de idee. Dar, pe măsură ce o procesa, ceața din creierul său a început încet să se ridice. Pentru prima dată de când intrase pe orbita Luganov, se gândea că ar putea vedea o cale de ieșire.
Dacă ar fi dezertat pur și simplu?
Oleg luase deja legătura cu americanii. Îi dăduse deja fostului agent al serviciilor secrete Marcus Ryker informații foarte secrete, inclusiv chiar planul de război prin care Luganov se pregătea să invadeze trei țări NATO în următoarele câteva zile. Oleg nu avea nicio îndoială că Ryker transmitea informațiile Agenției Centrale de Informații, care le va împărtăși cu siguranță președintelui Clarke și Consiliului Național de Securitate. Spera cu disperare că le va forța mâna, desfășurând forțe și materiale suplimentare ale SUA și NATO în Estonia, Letonia și Lituania, în cantități suficiente pentru a împiedica trupele lui Luganov și a-l forța să oprească războiul. Dar chiar dacă nu ar fi fost așa, Oleg știa că socrul său își va da seama că cineva a divulgat planurile. Ar fi urmat o vânătoare de cârtițe. Cum ar putea să nu ducă la el?
Oleg ajunsese la concluzia că, dacă rămânea la Moscova, urma să fie descoperit și să moară cu siguranță. Să fugă sau să încerce să fugă era riscant peste măsură, dar Oleg se simțea mai atras cu fiecare minut care trecea.
Totuși, în miezul ei exista o complicație, și nu era una nesemnificativă. Dacă i-ar fi cerut lui Ryker să-l ajute să scape de granițele Rusiei înainte să înceapă războiul, s-ar fi putut salva singur. Dar ce se întâmpla cu patria pe care o iubea? Nu era oare egoist să se gândească doar la soarta lui și nu la cea a celor 143 de milioane de compatrioți pe

care îi considera atât de preţioşi? Ca să nu mai vorbim de familia sa. Dacă americanii nu credeau în informaţiile pe care el tocmai îşi riscase viaţa pentru a le oferi? Dacă ezitau sau refuzau categoric să ia măsuri pentru a-l descuraja pe Luganov de la invazie? Acestea erau posibilităţi distincte. America era singura superputere a lumii, dar guvernul ei nu era tocmai cunoscut pentru acţiunile sale decisive. Era suficientă transmiterea unor informaţii atât de importante? Nu avea el obligaţia de a încerca să oprească nebunia pe care socrul său o punea în mişcare? Aproape sigur că da, îşi spuse el. Dar cum?
Astfel de gânduri erau echivalente cu trădarea, ştia el foarte bine. Cu toate acestea, în momentul în care a urcat în limuzina blindată, chiar vizavi de liderul rus care făcea ultimele însemnări la textul discursului său, Oleg nu s-a putut gândi la nimic altceva.
Cortegiul de maşini a plecat în trombă de la aeroport.
Au alergat pe străzile îmbibate de ploaie - curăţate de tot traficul de la ora de vârf - şi au ajuns la reşedinţa Ryongsong. Palatul opulent şi întins servea atât drept casă, cât şi drept birou pentru liderul nord-coreean retras şi bizar. Înconjurat de ziduri masive de beton, de turnuri de pază înalte şi de kilometri întregi de sârmă ghimpată, precum şi de câmpuri minate delimitate pretutindeni de tancuri şi vehicule blindate de transport de trupe, complexul era patrulat de mii de soldaţi puternic înarmaţi, o clasă de elită a gărzilor pretoriene. Cu toate acestea, pe măsură ce coloana de maşini se apropia, porţile s-au deschis şi toată lumea pe care Oleg a putut-o vedea era în poziţie de drepţi pentru prima vizită de stat a preşedintelui rus.
În primăvara anului 2009, Luganov îl cunoscuse pentru prima dată pe Hyong Ja Park, proaspăt instalat şi foarte tânărul preşedinte al Coreei de Nord, un om care insista să fie numit "Dragul Lider" sau "Marele Lider" sau "Salvatorul" sau "Comandantul veşnic victorios şi cu voinţă de fier" sau "Steaua călăuzitoare a secolului XXI". Într-adevăr, Oleg îşi aminteşte că a fost alături de socrul său ca tânăr asistent, luând notiţe şi stabilind relaţii cu mai mulţi oficiali nord-coreeni, inclusiv un tânăr colonel pe nume Yong-Jin Yoon.
A fost o întâlnire secretă, care a avut loc la o bază militară rusă din Vladivostok. "Cea mai înaltă întruchipare a iubirii camaradereşti revoluţionare" călătorise cu trenul pentru că era prea paranoic să zboare. De data aceasta a fost diferit.
Pentru început, întreaga presă internaţională fusese alertată, iar majoritatea transmiteau în direct sosirea lui Luganov în întreaga lume. În plus, data trecută, Luganov încercase să schimbe discret loialitatea Phenianului de la Beijing la Moscova, oferind stimulente masive - mită, de fapt, Oleg ştia - pentru a ajuta la înclinarea balanţei. Dragul Lider spusese da la toate, dar acordul fusese ţinut secret, ascuns de comunitatea internaţională.
De data aceasta, totul se schimbase. Cei doi bărbaţi erau nu doar pregătiţi, ci şi nerăbdători să facă publică alianţa pe care o construiseră timp de un deceniu. Dar, mai întâi, Luganov a dorit să se întâlnească în privat pentru a discuta o chestiune pe care nu o abordase anterior.
8
Echipa de securitate i-a condus în biroul imens al lui Hyong Ja Park. Privind spre stânga, Oleg a fost impresionat de ferestrele din podea până în tavan - fără îndoială antiglonţ - care dădeau spre o pădure luxuriantă, aparent nelocuită. În dreapta, nu a putut să nu observe portretele mari şi pictate cu rafinament ale tatălui şi bunicului lui Park, atârnate pe perete deasupra unui şemineu puternic.
Cu toate acestea, ceea ce l-a intrigat cel mai mult pe Oleg a fost contrastul dintre cei doi directori în timp ce se îmbrăţişau călduros în

fața grupului de fotografi, care au fost toți scoși din încăpere în momentul în care ședința foto s-a încheiat.
Niciunul dintre cei doi președinți nu era un om înalt. Luganov, în vârstă de aproximativ 60 de ani, avea o înălțime de doar un metru și jumătate, însă era cu cel puțin zece centimetri mai înalt și cu treizeci de ani mai în vârstă decât nord-coreeanul. Fața lui Luganov, întinsă, ovală, bărbierită, era dură și impasibilă. Bărbatul era într-o formă fizică la fel de impresionantă ca atunci când Oleg îl cunoscuse cu aproape două decenii înainte. Ochii lui erau de un albastru palid și lăptos, lipsiți de emoție. Erau, Oleg învățase prea bine, ochii unui ucigaș și tânjea după ziua în care nu-i va mai vedea niciodată.
Ochii Dragului Lider erau maro ciocolatiu. În spatele ochelarilor săi retro, cu rame de corn, păreau amețiți, plini de o bucurie aproape copilărească, în timp ce stăpânul lor îi strângea ferm mâna lui Oleg și îi ura un călduros bun venit la Pyongyang. Bărbatul avea un cap imens, o față rotundă, plată, o bărbie dublă și păr subțire, negru ca iedul. Era un om moale, grăsuț, cu o circumferință largă și mâini grase, îmbrăcat într-un costum Mao închis la culoare și pantofi negri proaspăt lustruiți, și cu greu își putea ascunde entuziasmul de a-l avea pe țarul Moscovei în casa sa.
"Domnule președinte Luganov, mi-ați făcut o mare onoare, mie și poporului meu, efectuând prima dvs. vizită de stat la Pyongyang și venind aici, la reședința Ryongsong", a spus el după ce cei doi bărbați și-au ocupat locurile unul în fața celuilalt, la o masă de conferință lungă și ornamentată din mahon, înconjurați de miniștrii de externe, generali și personalul superior. "În onoarea dumneavoastră, am declarat această sărbătoare națională. Toate fabricile noastre sunt închise, la fel și școlile și universitățile, magazinele, restaurantele și alte locuri de afaceri."
"Este foarte special să fiu aici, dragă lider, pentru că astăzi noi doi vom face istorie", a răspuns liderul rus în timp ce un steward servea ceaiul. "Aceasta este o alianță la care am început să lucrăm în urmă cu un deceniu. Ne-am luat timp. Am construit infrastructura corespunzătoare. Am ajuns să ne cunoaștem reciproc prin numeroase convorbiri telefonice și întâlniri private în alte locuri decât aici și la Moscova. Dar acum am ajuns la un moment critic. Nici dumneavoastră, nici poporul dumneavoastră nu va mai trebui să vă îngrijorați vreodată de perspectiva unui atac deasupra paralelei treizeci și opt - nici din partea americanilor, nici din partea altcuiva. Când vom semna acest tratat în câteva minute, RPDC va deveni în mod oficial și formal un aliat strategic al Federației Ruse. Orice atac asupra voastră va fi privit ca un atac asupra noastră. Și dacă acest lucru se va întâmpla vreodată, vă asigur că poporul rus va răspunde cu toată puterea și furia celui mai mare arsenal nuclear pe care l-a văzut vreodată lumea."
Toți oficialii de pe cealaltă parte a mesei au izbucnit în aplauze.
"Am cea mai mare încredere în tine, prietene", a răspuns Dragul Lider prin intermediul unui translator, chipul său plinuț radiind. "Și ai promisiunea mea personală că, începând din această zi, RPDC este pe deplin angajată să servească drept partener în Pacific al Imperiului Rus în expansiune. Lumea nu vede ce se apropie, dar va vedea. În timp util - de fapt, nu peste mult timp - vor vedea și ce zi glorioasă va fi aceea."
"Am parcurs un drum lung de la prima noastră întâlnire", a remarcat Luganov.
"Am făcut-o", a spus nord-coreeanul. "Vreau să vă mulțumesc în mod special pentru toți oamenii de știință și asistența tehnică pe care le-ați oferit de atunci. După cum știți, cel mai recent test al rachetei noastre Hwasong-17 a fost un succes total, făcând-o comparabilă efectiv cu racheta voastră SS-18 ICBM. Acest lucru ne oferă acum capacitatea de a

lovi orice țintă din Statele Unite sau din orice altă parte a lumii, livrând o încărcătură utilă mult mai devastatoare decât orice am putut face până acum."
"Da, am fost informat despre acest lucru, Dragă Lider, și permiteți-mi să spun că nu aș putea fi mai încântat de această evoluție. Este o mărturie a cât de multe putem realiza atunci când lucrăm împreună și ai dreptate când spui că nici americanii, nici restul puterilor mondiale nu văd ce se apropie."
"Ziua socotelii se apropie cu pași repezi", a spus Dragul Lider.
Luganov a dat din cap. "Este într-adevăr. Ți-am spus vreodată ce poreclă a dat Pentagonul rachetei noastre balistice SS-18 cu rază lungă de acțiune?"
"Nu cred că ați făcut-o."
"I se spune Satana - cât de potrivit, nu?"
Nord-coreeanul a hohotit de râs. De fapt, ambii bărbați au râs. Era una dintre puținele ocazii în care Oleg își văzuse socrul râzând, dar în timp ce nota fiecare cuvânt în carnețelul său, simțea că i se va face rău violent.
9
"Ai văzut focoasele pe care ți le-am trimis?"
a pus Luganov întrebarea când amândoi și-au recăpătat calmul.
"Nu încă", a spus nord-coreeanul. "Dar generalii mei m-au asigurat că toate au ajuns aseară, cu trenul, intacte. Vreau să vă spun cât de profund recunoscător vă sunt. Acest gest spune multe despre caracterul dumneavoastră ilustru și despre profunzimea parteneriatului nostru, pentru că ne-ați livrat toate cele douăzeci de arme de ultimă generație chiar înainte de a semna tratatul."
"Tratatul nu face decât să codifice încrederea pe care am forjat-o deja", a demoralizat Luganov. "Nimeni nu înțelege pe deplin cât de puternice sunt noile voastre rachete - nimeni în afară de prietenii noștri din Teheran, pentru că în curând le vom aduce rachetele la același standard. Mai important, însă, după ziua de astăzi, lumea va crede că ați renunțat la întregul vostru arsenal nuclear și la întreaga voastră industrie nucleară. Habar nu au că v-am furnizat în secret douăzeci de focoase care sunt printre cele mai puternice ale noastre."
"Șapte sute cincizeci de kilotone fiecare, am înțeles."
"Exact", a spus Luganov, "de peste două ori și jumătate mai puternice decât ultimul focos pe care l-ați testat".
"Ne onorați foarte mult cu generozitatea dumneavoastră extraordinară", a spus Dragul Lider. "Totul este pe cale să se schimbe".
Rusul a dat din cap. "Cât de adevărat. Ceea ce mă aduce la o favoare pe care trebuie să v-o cer înainte de a începe conferința de presă."
"Cum dorești, prietene", a răspuns nord-coreeanul. "Ce anume vrei să-mi ceri?"
Luganov a făcut o pauză și a luat o înghițitură de ceai, iar Oleg a privit o clipă în jurul camerei. Din cauza regulilor stricte de protocol, nici el, nici socrul său nu fuseseră prezentați consilierilor Dragului Lider. Într-adevăr, aceștia intraseră cu toții după ce presa fusese escortată afară. Acum, însă, Oleg studia fiecare chip, încercând să le potrivească cu numele de pe lista de invitați dactilografiată cu un singur spațiu, așezată pe farfuria din fața lui. Recunoștea doar câteva persoane din călătoria sa anterioară.
Dar un chip îl recunoscuse imediat - Yong-Jin Yoon. Cândva colonel și consilier militar personal al Dragului Lider, Yoon fusese principalul punct de contact al lui Oleg cu regimul în ultimul deceniu, iar Oleg văzuse cum Yoon fusese promovat în mod repetat de-a lungul anilor. Astăzi, nu numai că deținea gradul de general cu trei stele, dar era și director adjunct al serviciilor de informații militare ale RPDC. Având în

vedere starea precară de sănătate a șefului său, Yoon era de fapt directorul interimar al ministerului său.
Pe hârtie, Yoon era depășit în grad de orice alt nord-coreean din sală. Prin urmare, el a fost așezat la capătul mesei. Oficial, prim-ministrul, ministrul apărării, ministrul de externe și ambasadorul Coreei de Nord în Rusia - toți stând în prezent de o parte și de alta a Dragului Lider - gestionau împreună portofoliul RPDC la Moscova. Practic, însă, Oleg Kraskin și generalul Yoon erau cei care transmiteau cele mai sensibile mesaje între Luganov și Dragul Lider.
Oleg era bucuros să-și vadă vechiul prieten. Era doar a doua oară când se aflau în aceeași cameră. Dar vorbeau frecvent prin intermediul unui canal securizat de telefonie prin satelit și comunicau în mod regulat prin intermediul unui sistem securizat de e-mail, necunoscut și inaccesibil aproape tuturor celorlalți membri ai guvernelor lor respective. Într-adevăr, detaliile acestei întâlniri fuseseră aranjate în primul rând de cei doi bărbați, iar Oleg spera ca el și Yoon să poată face schimb de salutări personale pe marginea conferinței de presă sau înainte de prânzul fastuos planificat după aceea.
Luganov își așează ceșcuța pe masa de conferințe. În timp ce o făcea, Oleg și-a întors privirea către cei doi bărbați aflați în centrul discuției.
"La începutul acestei luni, prietenii noștri de la Teheran v-au cerut să le vindeți douăzeci dintre focoasele atomice pe care le-ați construit", a spus încet rusul. "Este corect?"
"Este", a răspuns Dragul Lider.
"Dar nu le-ați dat încă un răspuns".
"Cum aș fi putut până nu m-am întâlnit cu dumneavoastră?", a întrebat Dragul Lider. "Înțelegerea noastră a fost că ne veți îndepărta toate focoasele nucleare și că veți face acest lucru cu multă publicitate, astfel încât lumea să creadă că am fost complet dezarmați."
"Foarte corect", a spus Luganov. "Dar vă opuneți unei astfel de vânzări către iranieni?"
"Nu în principiu, nu, deși am rezerve, pe care noi doi le-am discutat în trecut."
"Nu credeți că iranienii se vor dovedi loiali față de noi."
"Ezit să vorbesc atât de direct."
"Te temi că au propria lor agendă."
"Cu siguranță vor să ni se alăture în neutralizarea americanilor. Nu am nicio îndoială în privința asta. Dar dacă li se oferă ocazia, există vreo îndoială că vor încerca să anihileze mai întâi Israelul?"
Luganov a mai luat o înghițitură de ceai. "Îngrijorările dumneavoastră sunt valabile", a spus el în cele din urmă. "Dar lăsați asta în seama mea. Pentru moment, aș dori să vindeți Teheranului cincisprezece focoase nucleare. Liderul Suprem m-a asigurat că este dispus să crească prețul."
"La cât?"
"Este gata să plătească până la 100 de miliarde de dolari din banii pe care americanii și europenii i-au dat Iranului pentru a fi de acord cu JCPOA", a spus el.
"De ce nu toate cele 150 de miliarde de dolari?"
"L-am întrebat asta", a spus Luganov. "Mi-a spus că modernizarea rachetelor va fi costisitoare și, bineînțeles, există o mică problemă, și anume că oamenii se așteaptă la unele beneficii tangibile de pe urma acordului. La urma urmei, li s-a cerut să facă sacrificii mult prea mult timp."
"Cum rămâne cu poporul meu? Ei au făcut sacrificii de mult mai mult timp."
"Și știi că am fost și rămân angajat să îmbunătățesc viața poporului tău", a spus Luganov, încă plăcut în aparență, deși Oleg putea vedea că răbdarea bărbatului se epuiza. "Uite, știu că ești reticent. Cu toate

acestea, aș considera o favoare personală dacă nu numai că ați fi de acord cu vânzarea, dar ați accelera livrarea focoaselor către Iran."
Nord-coreeanul s-a gândit la asta câteva momente. "Cât de repede ați dori să se facă transferul?", a întrebat el în cele din urmă.
"Până la sfârșitul lunii octombrie - nu mai târziu".
Din nou, camera a rămas tăcută. Oleg și-a ridicat privirea de la notițele sale. S-a încordat, așteptându-se ca vulcanul să explodeze. În realitate, aceasta nu era o cerere. Era un ordin. Luganov nu-l considera în niciun fel pe nord-coreean un partener egal. Omul era un subordonat, iar Oleg s-a încordat, așteptându-se ca Luganov să facă acest lucru foarte clar. Dar, fie că a simțit pericolul iminent, fie că pur și simplu s-a împiedicat să ajungă la concluzia potrivită, Dragul Lider și-a pus în cele din urmă ceaiul jos și a dat răspunsul.
"Nu mai spune nimic, prietene", a spus el. "Cererea ta va fi acceptată".
10
Câteva minute mai târziu, directorii s-au despărțit pentru a se pregăti pentru conferința de presă.
Consilierii lor, însă, s-au amestecat pentru o vreme, felicitându-se reciproc pentru realizarea acestei alianțe istorice și complimentându-se reciproc pentru cât de atent au păzit marea înșelăciune a Washingtonului, Seulului și a restului lumii.
Oleg a simțit o bătaie pe umărul drept. Când s-a întors, l-a găsit pe generalul Yoon așteptându-l să-l întâmpine.
"Generale, prietene, arăți bine", a spus Oleg, apucându-i mâna și forțându-se să zâmbească și să pară mulțumit de grozăvia evenimentelor de dimineață.
"Ca și tine, Oleg Stefanovici. A trecut prea mult timp. Cum se simte Vasili?"
"E bine, și crește ca o buruiană."
"Câți ani are acum, opt? Nouă ani?"
"Nu, nu, unsprezece foarte precoce", a corectat Oleg. "Și se ceartă cu mama lui și cu mine despre orice, de la când trebuie să meargă la culcare, la cuantumul alocației sale și la când va avea voie să călătorească singur în străinătate."
"Va ajunge avocat, la fel ca tatăl său."
"Nu spuneți asta, domnule general. Ultimul lucru de care are nevoie lumea este un alt avocat."
Cei doi bărbați au râs.
"Și Marina? Este bine?"
Întrebarea a provocat un junghi de durere în inima lui Oleg, deși a avut grijă să o mascheze. Cuplul nu mai era atât de apropiat cum fusese odată. Nici pe departe. Cerințele slujbei sale, orele lungi petrecute departe de casă și tensiunile geopolitice tot mai mari își luaseră tributul. Cu toate acestea, Oleg încă își iubea profund soția. Cum spusese marele poet rus Mihail Lermontov? Dragostea, ca și focul, se stinge fără combustibil.
"O mamă mai bună nu poate găsi un bărbat", i-a spus el generalului.
"Cât de mult mi-ar plăcea să o cunosc într-o zi", i-a răspuns generalul.
"Mi-ar plăcea foarte mult. Dar cum rămâne cu tine? Cum vă simțiți tu și Yuna Kim?"
"Mai bine decât am merita", a răspuns generalul cu o modestie pe care Oleg o găsea rară printre militari. "Într-adevăr, avem niște vești bune. Yuna Kim este însărcinată și, dacă totul merge bine, va naște în decembrie."
Zâmbetul pe care Oleg îl simțea răspândindu-se pe fața lui era sincer. Oleg știa că cei doi nu aveau copii. Bănuia că soția generalului avusese mai multe avorturi spontane, deși nu întrebase niciodată. "Nu aș putea fi mai fericit pentru tine, prietene", a spus el. "Aceasta este o veste

foarte binevenită. Marina și cu mine vom fi onoraţi să vă trimitem un cadou când mă voi întoarce la Moscova."
Generalul a clătinat din cap. "Nu este nevoie, Oleg Stefanovici. Doar să te văd în persoană după atâția ani este mai mult decât suficient."
Cei doi bărbaţi și-au strâns din nou mâna în momentul în care președintele Luganov a început să iasă pe o ușă laterală. Oleg s-a uitat la ceas. Mai erau cinci minute până la prânz. Conferința de presă urma să înceapă. Presa internațională aștepta și era înfometată.
Sute de jurnaliști se înghesuiseră în Sala de Adunări Mansudae.
Două candelabre uriașe străluceau în luminile klieg în timp ce Luganov și Hyong Ja Park intrau în capătul cel mai îndepărtat și păşeau pe un covor roșu larg, catifelat, spre masa unde urmau să semneze tratatul și spre podiumurile amplasate de o parte și de alta.
În acel moment, Oleg s-a trezit trecând Rubiconul. Nu se mai zbătea cum să procedeze. Știa ce trebuie să facă. Nu putea spune exact cum se risipise ceața din gândurile sale sau de ce se simțea atât de sigur. Dar așa se întâmplase, iar el era sigur.
Oleg va dezerta.
Dar nu încă. Va dezerta în Occident, mai precis în Statele Unite, cu prima ocazie. Dar mai întâi, Oleg ajunsese la convingerea irevocabilă că trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru a-l opri pe socrul său să lanseze un război pentru a invada și cuceri țările baltice. Nu-i putea permite lui Luganov să pună Rusia în pericol de război nuclear cu NATO. Nici nu putea permite Coreei de Nord să transfere arme nucleare nebunilor care conduc Republica Islamică Iran. Cu siguranță, nu putea să stea cu mâinile în sân în timp ce Luganov autoriza Coreea de Nord și Iranul să lanseze atacuri nucleare decapitante împotriva Statelor Unite - și, fără îndoială, și împotriva Israelului - cu o asemenea viteză și surprindere încât loviturile de retorsiune nici măcar nu ar fi fost posibile. El trebuia să acționeze. Acest lucru era clar. Întrebarea era, cum?
"Astăzi, este o onoare pentru mine să mă alătur Dragului Lider în a face un pas îndrăzneț spre pacea din Pacific", l-a auzit Oleg pe socrul său spunând sutelor de reporteri, cameramani și producători care se adunaseră pentru a înregistra și a disemina toate minciunile care urmau să curgă în acea zi. "Sunt încântat să anunț că astăzi Federaţia Rusă va crea o alianță politică și militară cu Republica Populară Democrată Coreeană. Mă angajez să vin în apărarea Pyongyangului dacă acesta va fi vreodată atacat de Sud sau de SUA sau de orice altă forță. În schimbul venirii sub umbrela de protecție a Rusiei, Dragul Lider a fost de acord să abandoneze complet programul său nuclear și să-mi predea toate armele nucleare, stocurile de uraniu și materialele nucleare pentru distrugere imediată și permanentă".
Un murmur de surpriză a cuprins întreaga sală. Aparatele de fotografiat au început să facă clic și să clipească furios.
"Mai mult", a continuat Luganov, "Dragul Lider a fost de acord ca toate reactoarele sale nucleare, laboratoarele și instalațiile de cercetare să fie demontate sau distruse. Și a fost de acord să invite inspectorii internaționali să observe și să monitorizeze procesul, care va începe în jurul datei de 15 octombrie."
Mai multe fotografii. Mai multe flash-uri. Apoi, Dragul Lider a făcut și el o știre.
"Tot ce tocmai v-a spus președintele Luganov este adevărat", a început el. "Și salut această alianță strategică cu Federaţia Rusă și cu acest mare om al păcii. Și acum, cu securitatea RPDC asigurată, este timpul să punem capăt stării de beligeranță din regiunea noastră. Prin urmare, îl invit pe președintele Coreei de Sud să se întâlnească imediat cu mine pentru a stabili termenii unui tratat de pace complet și cuprinzător și denuclearizarea întregii peninsule coreene. În acest scop, îi invit, de

asemenea, pe președintele Statelor Unite, pe premierul Chinei și, bineînțeles, pe marele meu prieten, președintele Luganov, să participe la un summit între cinci părți pentru a crea un adevărat parteneriat pentru pacea și prosperitatea mondială."
Un alt val de uimire a cuprins corpul de presă. Oleg a auzit chiar un reporter șoptindu-i altuia că probabil ar trebui să-și rezerve imediat zborurile spre Stockholm, deoarece Luganov și Dragul Lider urmau, fără îndoială, să primească Premiul Nobel pentru Pace.
Oleg nu mai putea suporta. Cu fiecare înșelăciune transmisă în direct în întreaga lume, repulsia lui creștea. În momentul în care s-au încheiat declarațiile de deschidere și a început timpul pentru întrebări, s-a hotărât să urmeze singura cale de acțiune pe care o avea la dispoziție și care ar putea preveni războiul din Europa, războiul din Pacific și războiul din Orientul Mijlociu. Nu avea altă opțiune. Nu era doar o opțiune. Aceasta era datoria sa solemnă.
Oleg Kraskin trebuia să îl asasineze pe președintele Federației Ruse.
11
AEROPORTUL INTERNAȚIONAL DOMODEDOVO, MOSCOVA, RUSIA - 29 SEPTEMBRIE
LA O ORĂ DUPĂ ASASINAREA PREȘEDINTELUI RUS
Marcus Ryker a frânat brusc.
Au derapat până s-au oprit la timp. Luându-și mitraliera și deschizând cu piciorul portiera din partea șoferului, s-a uitat la Oleg și i-a spus să alerge spre Gulfstream IV care mergea la ralanti. Șoferii din spatele lui au încercat să frâneze. Una dintre mașinile de poliție a alunecat pe lângă ei și s-a izbit de partea laterală a terminalului. Celelalte au oprit cu mai mult succes, la mai puțin de douăzeci de metri de ei, iar ofițerii au ieșit, cu armele scoase.
Marcus a pivotat în furtuna de zăpadă aproape orbitoare și a deschis focul. Oleg a izbucnit din cealaltă parte a mașinii și a urcat treptele avionului de afaceri în timp ce o ploaie de gloanțe izbucnea în jurul lui. Marcus a continuat să tragă în rafale scurte în timp ce se deplasa în jurul capotei mașinii. A scos un încărcător uzat și a reîncărcat. Apoi a deschis focul din nou - tot în rafale scurte - în timp ce se ghemuia și urca treptele cu spatele.
Gloanțele s-au ciocnit de scările metalice și de fuselaj. Cineva a tras chiar de deasupra umărului său drept. Marcus s-a întors și a văzut-o pe Jenny Morris. Șefa stației CIA din Moscova era în vârful scărilor. Ținea în mână o pușcă de lunetist de fabricație rusească și striga la el să urce.
Marcus s-a târât pe ultimele scări. Jenny a mai tras câteva gloanțe și a apăsat comutatorul pentru a trage scările în sus. Împreună, au închis și au încuiat ușa în urma lor și s-au îndreptat spre carlingă.
Marcus i-a strigat lui Oleg să-și pună centura de siguranță, să-și încline scaunul până la capăt și să stea departe de geamuri, în timp ce Jenny tura motoarele. Mai multe gloanțe au început să lovească partea laterală a avionului. Din scaunul copilotului, Marcus nu putea vedea cine trăgea. El a îndemnat-o pe Jenny să împingă motoarele mai tare și să se îndepărteze de terminal. În timp ce o făcea, Marcus a văzut-o tresărind, apoi a văzut sânge pe jacheta și cămașa ei.
"Ești lovită."
"Sunt bine, Ryker. Ne vom ocupa de asta în aer."
Dar ea nu mai tresărea doar acum. Abia putea să stea în picioare.
"Nu ești bine", a spus el.
"Nu contează", a oftat ea. "Fă-ți . . . treaba." Și ea avea acum probleme cu respirația.
"Nu vei fi în stare să ne ridici de la sol."
Jenny a încercat să protesteze, dar nu și-a putut scoate cuvintele. A început să tușească sânge.

Marcus a preluat comenzile. Controlul de la sol țipa la ei din turn, ordonându-le să se oprească. Marcus putea vedea lumini intermitente convergând din toate direcțiile. G4 se apropia de prima pistă posibilă, dar fiecare lumină era roșie, indicând că un avion urma să aterizeze. Marcus s-a uitat în dreapta și a văzut lumini pe cer la ora două. Oleg a început să strige că mașinilor de poliție care se îndreptau spre ei li se alăturau transportoare blindate de personal cu mitraliere montate de calibrul .50.
Marcus nu a mai putut aștepta. A mărit viteza și a scos G4-ul pe pistă, virând la dreapta, spre avionul care se apropia.
"Nu", a șoptit Jenny. "Nu poți."
Marcus nu a răspuns.
"Ești nebun. Oprește-te."
Un jumbo jet Aeroflot se afla în fața lor, la mai puțin de un kilometru, cu trenul de aterizare întins, în apropiere de pista pe care ei se precipitau.
Marcus nu s-a oprit. A verificat flapsurile. Erau la poziția zero. Pregătindu-se pentru o decolare scurtă, a accelerat până la putere maximă, apăsând puternic pe frâne. Vârtejul ascuțit al motoarelor Rolls-Royce duble a umplut carlinga. Când a eliberat frânele, toți s-au așezat pe locurile lor, iar Gulfstream-ul a început să gonească pe pistă.
Oleg, care privea ce se întâmpla prin ușa încă deschisă a carlingii, striga la el să se oprească, că îi va ucide pe toți. Marcus nu răspundea. Încerca cu disperare să mențină avionul centrat pe pistă. Cu toate acestea, având doar o licență de pilot privat și nici măcar o oră la bordul unui avion de afaceri, avea probleme. Avionul a virat la dreapta, apoi la stânga. Prindeau viteză, dar erau în pericol să alunece de pe pista înghețată.Marcus putea vedea gardul de lanțuri de la capătul pistei de trei mii de metri. Era acoperit de zăpadă și gheață și se apropia rapid. Jenny i-a ordonat lui Marcus să mărească flapsurile până la poziția de decolare. În momentul în care a făcut-o, au ajuns la 150 de mile pe oră.
"Acum!", a strigat ea.
Marcus a tras înapoi de manșă. În momentul în care roțile s-au ridicat de la sol, a tras și mai tare, creând un unghi de decolare mult mai abrupt decât în mod normal. Controlorii de la sol îl înjurau. Marcus a refuzat să schimbe cursul.
Alarmele au sunat în carlinga G4.
"Atenție, obstacol. Atenție, obstacol".
Avionul rusesc - plin cu sute de pasageri - venea direct spre ei. În ciuda furtunii, Marcus chiar îi putea vedea pe piloți în cabina lor, făcându-le frenetic semn să se îndepărteze. Îi auzea țipând la el prin radio. Cu toate acestea, el a continuat să mărească viteza. Trebuiau să câștige viteză și altitudine dacă aveau vreo șansă de supraviețuire, chiar dacă asta însemna să se joace de-a fricosul cu un jumbo jet.

În ultima secundă, Aeroflot a virat puternic la dreapta.
G4 a depășit avionul rus cu mai puțin de cincizeci de metri. Jenny era cenușie. Nici ea, nici Oleg nu au scos un cuvânt. Marcus a retras trenul de aterizare și a intrat în nori și în furtuna ciudată care se abătea asupra Moscovei.
"Unde este transponderul?" a întrebat Marcus când au trecut de două mii de picioare.
"De ce?" a întrebat Morris, cu vocea subțire și răgușită.
"Trebuie să trecem pe întuneric".
Jenny s-a uitat la Marcus ca și cum ar fi trebuit să fie instituționalizat, în timp ce acesta stingea toate luminile exterioare și toate luminile din cabină și din cockpit. A rămas doar strălucirea

instrumentelor de bord. Cedând, Jenny arătă spre întrerupătorul transponderului din partea dreaptă jos a consolei centrale, apoi făcu gesturi cu mâna pentru a-i indica să îl rotească cu trei clicuri spre stânga.
Acum nu mai erau decât un punct radar neidentificat, îndreptându-se spre o furtună și spre unul dintre cele mai aglomerate coridoare aeriene din Europa. Urmărirea sau interceptarea lor nu ar fi fost imposibilă, dar ar fi fost dificilă.
Marcus îi ordonă lui Oleg să urce în carlingă și să o ducă pe Jenny la unul dintre scaunele din spate. "Te-au învățat ceva despre primul ajutor în armată?", a întrebat el.
"Puțin."
"Atunci ai grijă de prietena mea."
Oleg a dat din cap și se pregătea să o ia pe Jenny, când Marcus l-a apucat de braț și l-a tras aproape, astfel încât ea să nu poată auzi ce urma să spună.
"Ea nu știe ce tocmai ai făcut", a șoptit el, "și nu e în stare să audă acum. Ai înțeles?"
Oleg a dat pur și simplu din cap. Nu era timp pentru întrebări. I-a desfăcut centura de siguranță lui Jenny și a dus-o în spatele avionului.
Câteva minute mai târziu, au ajuns la o altitudine de croazieră de patruzeci și trei de mii de picioare. Se îndreptau spre spațiul aerian internațional la o viteză de aproape cinci sute de noduri - aproximativ 575 de mile pe oră. Marcus a activat pilotul automat. Conform planului de extracție pe care el și Jenny îl trasaseră, se îndreptau spre Helsinki. Era la doar 893 de kilometri distanță. Se aflau deja în aer de douăsprezece minute. Mai aveau de parcurs încă cincizeci.
Marcus știa că nu vor ajunge niciodată atât de departe.
Mikhail Petrovsky se întorcea în camera de război când a primit apelul. Ministrul rus al apărării dormise doar trei ore. În timp ce șoferul său gonea spre centrul orașului, a preluat un apel securizat de la Nikolay Kropatkin, directorul adjunct al FSB.
"Unde ești?"
"În patru minute", a spus Petrovsky exasperat. "Poate să aștepte?"
"Nu, nu poate", a spus Kropatkin. "Pregătește-te, Mihail Borisovici."
"Pentru ce?"
"Președintele, domnule."
"Ce-i cu el?"
"E mort."
Petrovski stătea drept ca un șurub pe bancheta din spate a sedanului antiglonț, luminile albastre intermitente ale acestuia - și ale mașinilor de securitate care îi flancau - luminându-i fața în întunericul furtunos.
"Când? Cum?"
"A fost Oleg Stefanovici - el i-a împușcat pe președinte și pe Dmitri Dmitrovici de la distanță mică", răspunse Kropatkin fără suflare. "Erau singuri în biroul președintelui. Totul s-a întâmplat atât de repede. Dar se pare că a fost ajutat. A ajuns la aeroport, unde îl aștepta cineva cu un avion privat."
"Spune-mi că poliția l-a oprit."
"A fost un schimb de focuri, dar Oleg a reușit să se urce la bordul unui avion și să decoleze. L-am urmărit, dar și-au oprit transponderul și, pentru moment, l-am pierdut."
Petrovski a lăsat să zboare un șir de înjurături.
"Strângeți o duzină de MiG-uri", a spus el în cele din urmă. "Găsiți acel avion și doborâți-l".
13
Marcus și-a desfăcut centura de siguranță și s-a îndreptat spre cabină.

Jenny fusese lovită în umărul drept, a explicat Oleg. Rana era gravă, dar nu exista nicio dovadă că vreunul dintre plămânii ei ar fi fost perforat. La o examinare mai atentă, a spus el, Morris pur și simplu își mușcase limba la un moment dat în tot acest haos. Scuipase sânge, nu îl tușise. Erau puține vești bune, dar Marcus le-a primit cu bucurie. Oleg i-a făcut mai multe injecții cu morfină lui Jenny pentru a atenua durerea, apoi a acoperit-o cu o pătură.Nu putea face nimic pentru ea în acest moment, așa că Marcus s-a scuzat și a intrat în toaletă. Închizând și încuind ușa în urma lui, s-a uitat în oglindă la fața lui nebărbierită și la petele de sânge de pe uniforma lui de copilot. Ochii lui albaștri erau acum epuizați și injectați cu sânge. Avea zgârieturi și vânătăi pe tot corpul - și, cu toate alergările de dimineață și serile petrecute la sala de gimnastică, fusese surprins cât de repede fusese epuizat în seara aceea. Misiunea costase mai mult decât ar fi vrut Marcus să plătească. Nu se opunea din punct de vedere moral uciderii răufăcătorilor. Ar fi făcut orice era necesar pentru a-și proteja oamenii și țara pe care le iubea. Dar uciderea cuiva avea prețul ei.
Marcus și-a spălat sângele de pe mâini și de pe față. Apoi a ieșit din toaletă, a descuiat un dulap de depozitare din spatele avionului și a scos din el costume de zbor Nomex, parașute, tuburi de oxigen și echipamente conexe.
"E timpul să vă îmbrăcați", a spus el.
"Despre ce vorbești?" a întrebat Oleg.
"Nu-ți face griji; este doar o măsură de precauție", a răspuns Marcus.
"Las-o baltă -nu."
"Pune-ți echipamentul și bag-o pe Morris în echipamentul ei -pentru orice eventualitate."
"Categoric nu", a protestat Oleg, îndepărtându-se. "Nu am sărit dintr-un avion în viața mea, și nu am de gând să încep acum."
"Uite, s-ar putea să nu se ajungă la asta, dar trebuie să fim -"
Marcus nu a terminat niciodată propoziția. Gulfstream-ul a lovit o zonă masivă de turbulențe. S-a întors în fugă în carlingă în timp ce o serie de alarme au început să sune și luminile au început să clipească. Marcus a apăsat pe un întrerupător și un nou ecran radar s-a trezit la viață. Au dispărut datele meteorologice și imaginile cu furtuna masivă de zăpadă care lovea provinciile nord-vestice ale Rusiei. Acum se holba la un ecran care afișa două semnale la patruzeci de mile depărtare și care creșteau rapid.
"Ce este asta?" ceru Oleg, apărând în spatele lui Marcus.
"Trebuie să te pregătești - acum!" a strigat Marcus cu atâta forță încât Oleg nu a mai spus nimic și s-a dus să facă ceea ce i s-a spus.
Blipurile erau MiG-uri rusești și veneau în forță. Kremlinul tocmai ordonase escadrilelor de vânătoare să le doboare.
Marcus a întors manșa, înclinând avionul spre nord, în afara planului de zbor și departe de Sankt Petersburg și, dincolo de acesta, de Helsinki. În niciun caz nu avea de gând să-i lase pe ruși să-i forțeze să aterizeze. În niciun caz nu puteau să se lase sau să lase acest avion și conținutul său să fie luate intacte.
Avioanele de vânătoare erau la doar treizeci și două de mile în spatele lor. Cu toate acestea, imediat ce Marcus a oprit și a resetat alarmele, acestea au sunat din nou. Încă două MiG veneau de la o bază aflată la sud de Sankt Petersburg. Acestea se aflau la doar douăzeci de mile depărtare. Alarmele au sunat din nou. De data aceasta, Marcus a reperat pe radar alte două MiG-uri, care se îndreptau spre ei dinspre nord, la mai puțin de 15 mile distanță.
Asta a fost tot. Nu mai puțin de șase avioane de vânătoare se îndreptau spre ei cu ordinul de a-i împiedica cu orice preț să ajungă în spațiul aerian internațional. Marcus a ridicat interfonul și le-a ordonat lui

Oleg și lui Jenny să termine de îmbrăcat salopetele și apoi să-și prindă centurile de siguranță cât de strâns puteau. Aveau la dispoziție două minute - nu mai mult.
Marcus a încercat să rămână calm în timp ce MiG-urile se apropiau. După nouăzeci și trei de secunde, nu a mai putut aștepta. A împins maneta înainte, începând un picaj brutal de abrupt. A avut nevoie de doar câteva secunde pentru a plonja de la patruzeci și trei de mii de picioare la doar douăzeci de mii de picioare. Marcus și-a găsit stomacul în gât. Forțele gravitaționale amenințau să îl doboare. Dar nu-i zdruncinase pe MiG-uri. Acestea urlau din toate direcțiile și, în timp ce stabiliza G4-ul - acum la aproximativ optsprezece mii de picioare -, știa că se va trage asupra lor în orice moment.
Marcus a redus viteza și a pornit din nou pilotul automat. Apoi și-a desfăcut centura de siguranță și a fugit din carlingă. L-a găsit pe Oleg stând singur, cu capul în mâini. Nu-și pusese costumul.
"Vom sări în douăzeci de secunde", a spus Marcus. "Crede-mă, vei fi mai fericit cu o parașută decât fără una."
Morris, între timp, încerca cu curaj să își pună propriul echipament, chiar dacă se lupta să rămână conștientă. Marcus s-a repezit lângă ea, a ajutat-o să termine și și-a pus propriul echipament.
Oleg încă nu se mișcase.
"Ce?" a cerut Marcus.
"Nu pot s-o fac. Nu pot să sar."
"Bine", a spus Marcus, întorcându-se și mergând să o lege pe Jenny de el. Nu era în stare să se parașuteze singură. Marcus va trebui să sară în tandem cu ea. I-a prins hamul la vestă, apoi s-a îndreptat spre ușă.
"Ultima șansă, Oleg", a spus el, punându-și mănușile și deblocând ușa cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl susținea pe Morris.
În momentul în care ușa s-a eliberat, a fost smulsă din balamale și absorbită în întuneric. O rafală de aer friguros a pătruns în cabină.
În cele din urmă, Oleg a cedat. Rezistența s-a transformat în teroare. Se străduia să îmbrace tot echipamentul cât de repede putea. Marcus a încercat să îi explice cum să tragă de cordonul de salvare, a încercat să îi arate rusului parașuta de rezervă și cum să o folosească și i-a dat instrucțiuni despre cum să aterizeze. Țipă din toți plămânii din cauza vântului puternic, dar nu era clar dacă Oleg îl asculta. Rusul părea fixat pe alarmele care sunau din nou din carlingă.
"Sari - acum", a strigat Marcus în timp ce pornea toate cele trei rezervoare de oxigen.
Tot corpul lui Oleg tremura. Era paralizat de frică. Dar nu mai era timp să se certe. Așa că Marcus și-a înfipt pumnul în stomacul lui Oleg, dublându-l pe bărbat, apoi l-a apucat pe rus și l-a împins în afara avionului.

14

SEDIUL MINISTERULUI RUS AL APĂRĂRII, MOSCOVA - 29 SEPTEMBRIE
NOUĂZECI DE MINUTE DUPĂ ASASINAREA PREȘEDINTELUI RUS

Mihail Petrovski stătea singur în imensul său birou de colț.
Avea la dispoziție doar câteva minute. A ridicat telefonul securizat de pe birou și a format un număr din memorie. "Grigori este acolo?", a întrebat el când o tânără femeie a intrat pe fir.
"Grigori? Îmi pare foarte rău, dar nu este nimeni aici cu acest nume", răspunse femeia.
Mesaj trimis, mesaj primit. Ministrul apărării a închis. Apoi, apucând una dintre telecomenzile de pe birou, a pornit un banc de monitoare de televiziune din partea cealaltă a camerei. A scanat canalele de știri rusești și internaționale, dar nu a găsit nicio știre de ultimă oră.
Secretele lui rezistau, dar nu pentru mult timp. Petrovsky știa că trebuie să preia inițiativa.

Chiar în acel moment, trei dintre cei mai importanți consilieri ai săi au intrat în grabă în cameră și l-au informat că șeful Statului Major al Forțelor Aeriene era pe linia doi.
"Spuneți-mi că aveți vești bune, domnule general", a cerut Petrovsky în timp ce prelua apelul.
"Le avem", a spus generalul, jubilația din vocea sa fiind reținută doar de trei decenii de profesionalism riguros.
"Sunteți sigur?" a cerut Petrovsky.
"Piloții mei au detectat G4 pe radar la sud de Sankt Petersburg. Fără lumini. Fără transponder."
"Au emis un avertisment?"
"Da, domnule, de mai multe ori."
"Și?"
"Nu a fost niciun răspuns. Gulfstream a încercat să ia măsuri evazive. S-a îndreptat spre nord, apoi a plonjat spre punte de la patruzeci și trei de mii de picioare. Oamenii mei au tras când au ajuns la optsprezece. Mingea de foc, domnule, a fost ceva de văzut."
"Supraviețuitori?"
"Domnule?"
"M-ați auzit, comandante. Au existat supraviețuitori?"
"Domnule, cu tot respectul, asta ar fi imposibil. Rachetele noastre aer-aer călătoresc de trei ori viteza sunetului. Nu există nici o șansă ca -"
"Nu - asta nu e suficient, generale", a răbufnit Petrovsky. "Vreau o operațiune masivă de căutare. Vreau toate elicopterele din regiune în aer imediat. Desfășurați fiecare unitate de poliție și armată. Și vreau ca cel mai bun om al tău să conducă operațiunea de căutare".
"Domnule ministru, cu tot respectul, epava este împrăștiată pe zeci de kilometri pătrați de-a lungul istmului Karelian. Același sistem de furtună care lovește Moscova acoperă întreaga regiune. Nu este sigur pentru elicoptere. Și cum spuneam, ar fi fost imposibil pentru..."
Dar Petrovski, furios, l-a întrerupt din nou. "Generale, erau trei persoane la bordul acelui avion", a răbufnit el. "Fiecare dintre ei este vinovat de crime capitale împotriva statului rus. Sunt ținte de mare valoare și mă aștept să mi le aduceți - sau cadavrele lor - cu toată graba. Acesta este un ordin. M-am făcut înțeles?"
A existat o ușoară ezitare la celălalt capăt al firului, dar numai ușoară. "Da, domnule. Puteți conta pe mine și pe -"
Petrovski nu a așteptat restul. Cortegiul său era gata. Cabinetul îl aștepta la Kremlin. A trântit telefonul în jos și a ieșit pe ușă.
Telefonul securizat al consilierului adjunct pentru securitate națională, Bill McDermott, a sunat.
A recunoscut imediat numărul. Era Nick Vinetti, adjunctul șefului de misiune al Ambasadei SUA la Moscova. McDermott a răspuns pe un ton tăcut, pentru a nu-l distrage pe președinte, care urmărea desfășurarea evenimentelor din Rusia din cealaltă parte a Sălii de Conferințe a Casei Albe.
"Sunteți cu președintele?" a întrebat Vinetti.
"Da", a confirmat McDermott. "Ai sunat în legătură cu Marcus?"
"Nu." Tonul lui Vinetti era încordat într-un mod pe care McDermott nu îl mai auzise nici măcar în cele mai rele momente petrecute împreună în Afganistan. "Ascultă, Bill - ceva e pe cale să se întâmple aici, și trebuie să-l anunți pe președinte înainte să afle de la altcineva."
"Ce s-a întâmplat?"
"Este președintele Luganov."
"Ce e cu el?"
"A fost asasinat."
"Ce?"

"Și nu doar el -Dmitri Nimkov, de asemenea", a explicat Vinetti, referindu-se la șeful FSB, principalul serviciu de informații al Rusiei.
"Asta nu e posibil."
"Este adevărat, și mai este ceva. Tipul pe care tocmai l-ai pus pe acel G4 să îl scoată din Moscova - Corbul - acela este tipul despre care rușii spun că a apăsat pe trăgaci."
15
UNDEVA ÎN NORD-VESTUL RUSIEI
Se grăbeau chiar deasupra vârfurilor copacilor, picioarele lor aproape că puteau atinge pinii.
Erau aproape acolo - aproape în siguranță - când au fost loviți brusc de un curent descendent. Marginea din spate a parașutei a prins vârful unuia dintre pini, perforându-l ca pe un balon. Cei trei, legați unul de altul, au căzut ca o piatră. Marcus s-a pregătit pentru impact. Dar nu au atins niciodată pământul. În ultimul moment, au fost trași înapoi în sus, apoi au căzut din nou și s-au trezit atârnând în vântul asurzitor.
Marcus și-a întors gâtul ca să vadă ce se întâmplase. Vederea îi era parțial obstrucționată, dar răspunsul era destul de clar. Deși parasuta lor fusese străpunsă, nu fusese ruptă complet în două. În schimb, parașuta și cablurile lui se încurcaseră în ramuri pe drumul de coborâre, scurtându-le căderea.
Acum, atârnând la mai puțin de un metru și jumătate de sol, Marcus a scos un cuțit de vânătoare din buzunarul de lângă el și a tăiat curelele de la vestă, eliberând carabinierul care susținea greutatea lui Oleg. Rusul a căzut la pământ, aterizând în zăpada înaltă de un metru cu o bufnitură. Marcus a tăiat cablurile parașutei. Și el a aterizat greu, dar a absorbit cât a putut de bine căderea lui Jenny. Uitându-se în jur, și-a dat seama că mai aveau o problemă. Nu aterizaseră pe marginea unui câmp sau a unui parc pustiu. Ajunseseră pe marginea unui drum cu două benzi care șerpuia prin orice pădure ar fi fost aceasta. Nu a văzut pe nimeni venind din nicio direcție. De fapt, drumul era acoperit cu o pătură proaspătă de pudră albă, ca orice altceva. Încă nu fusese arat, și nici nu avea cum să fie pentru câteva ore - poate chiar zile. Dar Marcus nu voia să riște. O patrulă a armatei sau un elicopter de căutare se putea apropia de poziția lor în orice moment. Trebuiau să se miște.
În prezent, Marcus nici măcar nu era sigur că Oleg Kraskin și Jenny Morris mai erau în viață. Dar verificarea lor sau acordarea de îngrijiri medicale nu era cea mai mare prioritate a sa. Nu încă. Scoaterea lor de pe acel drum era prioritară. Marcus a apucat mai întâi hamul lui Jenny și a târât-o vreo treizeci de metri în pădure. Abia apoi și-a smuls casca, și-a oprit alimentarea cu oxigen și s-a întors pentru a face același lucru cu Oleg, înainte de a se întoarce din nou la locul de aterizare și de a se asigura că nu lăsase nimic în urmă.
Mulțumit, s-a întors în pădure, netezind zăpada în speranța de a le acoperi urmele. Nu era perfect, dar trebuia să fie de ajuns. Și dacă nimeni nu trecea cu mașina prin zonă în următoarele douăzeci sau treizeci de minute, zăpada nouă avea să șteargă toate dovezile sosirii lor - toate, cu excepția parașutei lor rupte care flutura ca un steag de capitulare din vârful pinilor.
Marcus și-a îndreptat apoi atenția către cei doi colegi răniți. Jenny era încă în viață, încă respira, deși pulsul îi era slab. Oleg începea să își revină. Marcus i-a scos casca lui Oleg și i-a oprit oxigenul. L-a verificat pe bărbat pentru oase rupte și entorse, dar nu a găsit nimic. Deși oarecum amețit, Oleg a insistat că va fi bine. Marcus a dat din cap, dar nu a spus nimic, întorcându-se spre Jenny.
Deschizându-i salopeta până la brâu, Marcus a găsit prosoapele pe care Oleg le folosise în avion pentru a aplica presiune pe rănile ei de glonț. Ambele erau pline de sânge, la fel și puloverul ei. Scoțând prosoapele,

le-a înlocuit cu singurul lucru pe care îl avea - zăpadă, și multă zăpadă. A împachetat cât a putut de multă zăpadă pe rana de intrare din partea de sus a umărului drept și mai multă în jurul rănii de ieșire de pe spate.
Oleg părea derutat de tactică. Și-a oferit hanoracul și tricoul ca înlocuitori ai prosoapelor. Marcus a scuturat din cap. Nu era timp pentru explicații. Erau prea multe alte lucruri de făcut. Fără să spună nimic, a închis din nou salopeta pentru a menține zăpada la locul ei și pentru a nu o expune și mai mult la intemperii. Lăsase casca lui Jenny la locul ei și îi menținea fluxul de oxigen, deși îl redusese ușor pentru a conserva ce putea.
Apoi Marcus a scos din rucsac pușca de lunetist și Kalashnikovul. A încărcat câte un încărcător în fiecare, s-a asigurat că siguranța era pusă și le-a pus deoparte. A făcut același lucru cu ambele pistoale. Apoi i-a înmânat unitatea GPS lui Oleg și i-a spus să afle unde se aflau.
Marcus s-a uitat la ceas. Era aproape șapte și jumătate. Soarele răsărise cu aproape o oră în urmă. Totuși, furtuna era atât de intensă, acoperirea de nori era atât de groasă, încât încă se simțea ca în toiul nopții. Deocamdată, viscolul lucra în avantajul lor, oferindu-le acoperirea de care aveau nevoie și făcând dificilă funcționarea elicopterelor și a altor aeronave de căutare până când furtuna începea să se potolească. Totuși, aveau un coleg grav rănit, niciun mijloc de transport și niciun plan de scăpare.
În timp ce Oleg bâjbâia în întuneric cu unitatea GPS, Marcus și-a dat jos propria salopetă, expunând blugii negri, puloverul tricotat negru de pescar și cizmele de luptă cu care se schimbase în avion. Și-a rulat salopeta și a băgat-o în rucsac. Apoi a scos și a îmbrăcat o geacă de piele neagră, o cagulă și o șapcă de lână tricotată neagră.
Văzând că Oleg nu avea prea mult succes cu dispozitivul electronic de fabricație americană pe care nu-l mai folosise și nici nu-l mai văzuse vreodată, Marcus a luat înapoi unitatea GPS și i-a făcut semn lui Oleg să-și schimbe hainele. Marcus știa că balaclava avea să fie extrem de importantă pentru prietenul său rus. Îl va proteja pe Oleg de vântul aspru și de zăpada spulberată. Mai important, îi va masca identitatea dacă și când se vor întâlni cu alți ruși. Chipul lui Oleg, la urma urmei, era cunoscut de fiecare bărbat și femeie din țară. Fusese unul dintre cei mai înalți consilieri ai președintelui Luganov. În plus, se căsătorise cu singura fiică a lui Luganov. Nunta lor a fost televizată în toată țara și în întreaga lume. Cu toate acestea, chiar dacă națiunea uitase cumva cum arată Oleg Kraskin, Marcus bănuia că fotografia bărbatului va apărea în curând pe fiecare ecran din Rusia, cu o etichetă care îl descrie drept criminalul care tocmai îl ucisese pe nașul țării.
Unitatea GPS a spus o poveste tulburătoare. Aterizaseră la șaizeci de grade, nouă minute, douăzeci de secunde nord; treizeci de grade, treizeci și unu de minute, treizeci de secunde est. Asta îi punea mult mai aproape de lacul Ladoga decât ar fi vrut Marcus să fie. Se aflau acum la marginea unui parc național, chiar lângă Toksovo, un oraș stațiune de schi cu nu mai mult de șase mii de locuitori. În alte circumstanțe, ar fi putut fi un loc ideal pentru a găsi o dacha care nu era încă folosită pentru sezon - era doar septembrie, la urma urmei - și să se adăpostească pentru o zi sau două până când își puteau da seama care va fi următoarea mișcare.
Dar, pe măsură ce Marcus studia harta digitală, își dădea seama că Toksovo se afla la mai puțin de douăzeci de kilometri nord de Sankt Petersburg, al doilea oraș ca mărime din Rusia, cu cinci milioane de locuitori și o forță de poliție de prim rang, și în apropierea a numeroase baze militare de elită. Harta arăta că drumul acoperit de zăpadă pe care se aflau acum era principala arteră care îi lega pe locuitorii din St. Pete de cele mai apropiate teleschiuri. Adevărat, era

doar luni dimineața, nu începutul unui weekend. Majoritatea oamenilor se îndreptau spre serviciu sau spre școală, nu spre pârtii. Dar având în vedere operațiunea intensă de căutare pe care Marcus o știa, nu exista nicio îndoială că acest drum urma să fie arat. Singura întrebare era, cât de curând?
Marcus îi făcu semn lui Oleg să stea liniștit și să fie cu ochii pe colegul lor rănit. Luând armele și securea din rucsac, s-a întors la marginea pădurii. Acolo a văzut rămășițele sfâșiate ale parașutei sale biciuindu-se sălbatic în vânturile friguroase, sus într-un pin siberian. Având în vedere furtuna, nu avea cum să se urce în copac. Singura sa opțiune era să taie copacul.
Aproape o jumătate de oră mai târziu, prăbușirea l-a adus pe Oleg în fugă.
"Ești nebun?" rusul a început să strige în timp ce se apropia, dar s-a prins și a coborât vocea, uitându-se în jur.
Marcus nu i-a răspuns. În schimb, a traversat în fugă drumul, a tăiat rămășițele parașutei, le-a strâns în brațe și a fugit înapoi la adăpostul de la marginea pădurii.
Oleg era înnebunit. "De ce naiba ai aruncat copacul pe drum, în loc să te întorci în pădure?", a spus el atât de uimit, cât și de furios.
"Ascultă-mă foarte atent", a spus Marcus calm. "Tu ți-ai făcut treaba. Acum mi-o fac și eu pe a mea. Am promis să te protejez și să te scot viu din țara asta. Dar trebuie să înțelegi un lucru - suntem într-o cursă contra cronometru. Așa că trebuie să faci tot ce-ți spun, fără întrebări, fără plângeri, fără întârziere. Ai înțeles?"
"Uite", a protestat Oleg, "apreciez tot ceea ce faci pentru mine, dar eu _"
"Nu, nu înțelegi", l-a întrerupt Marcus. "Avem o singură misiune acum: supraviețuirea. Punct. Acum, du parașuta asta înapoi la Jenny și înfășoar-o în ea în așa fel încât să fie ușor de tras prin zăpadă când îți dau eu ordinul. Ai înțeles?"
Ochii lui Oleg sclipeau din nou cu sfidare. Dar tocmai atunci auziră bubuitul unui vehicul care venea dinspre sud. Când farurile s-au apropiat după curbă, Oleg a dat din cap și s-a mișcat repede prin umbră.
16
Nu era doar un singur set de faruri care se apropia.
Era un convoi.
Marcus a dat înapoi, adâncindu-se în întunericul protector al pădurii. Aruncându-și Kalashnikovul în spate, a ridicat pușca de lunetist și a privit prin lunetă. A numărat patru seturi de faruri, apoi un al cincilea și, în cele din urmă, un al șaselea. Nu era o coloană de vehicule militare. Erau mai degrabă camioane de mare tonaj, fiecare vopsit în portocaliu, montate cu lame mari de plug în față și răspânditoare industriale de sare în spate. O bară de lumini rotative galben-portocalii sclipea din vârful fiecărei cabine, iar vehiculele încetineau până la oprire când se apropiau de copacul doborât.
Marcus anticipase un singur plug, nu o jumătate de duzină care se mișcau în echipă, iar acest lucru îi complica planul. Mai mulți șoferi. Mai mulți ochi. Mai multe șanse de a fi reperat. Totuși, aceasta putea fi singura lor șansă, așa că trebuia să acționeze rapid.
Arcuindu-se mai departe în pădure pentru a reduce șansele ca mișcările sale să fie văzute, a alergat prin zăpada tot mai adâncă până când a ajuns la capătul convoiului și la ultimul camion. Folosind din nou luneta puștii cu lunetă, i-a putut vedea pe șoferi ieșind din cabine. Curând, șase bărbați destul de voinici se adunaseră în jurul pinului tăiat, discutând fără îndoială ce aveau de gând să facă pentru a-l îndepărta și a se pune din nou în mișcare.

Din fericire, nu se gândiseră să se târască până la ciotul copacului. Dacă ar fi făcut-o, ar fi știut imediat că bradul nu fusese doborât de vânt, ci că fusese tăiat recent. Asta i-ar fi pus pe toți în alertă. Marcus era sigur că fiecare dintre ei avea stații de emisie-recepție în cabine și probabil și telefoane mobile. Nu avea de unde să știe dacă angajații statului sau publicul larg fuseseră alertați cu privire la moartea lui Luganov și la vânătoarea ucigașilor săi. Dar dacă acești oameni deveneau suspicioși și transmiteau prin radio vești despre ceva ciudat în pădure, cât timp ar fi durat până când dispeceratul ar fi contactat autoritățile locale și până când cineva ar fi făcut legătura? Marcus îi privea pe bărbați prin reticul său, calculând distanța până la țintă, viteza vântului și temperatura aerului, făcând mici ajustări la pușcă în timp ce făcea asta. Dar chiar în momentul în care degetul arătător drept a schimbat maneta de siguranță în poziția de tragere unică, Marcus s-a prins. Clipind puternic din ochi, a ridicat privirea, a pus comutatorul înapoi în poziția fără tragere și a coborât pușca la o parte.
Nu avea niciun drept să-i ucidă pe acești oameni și cu siguranță nicio autoritate. Acesta nu era război. Aceștia nu erau combatanți inamici. El nu era un ofițer al legii sub jurământ, iar dacă cineva se făcuse vinovat de o crimă în ultimele ore, acela era el, nu ei.
"Domnule președinte, avem o problemă", a spus McDermott, lăsându-și telefonul jos.
Andrew Clarke, adâncit într-o conversație la celălalt capăt al Situation Room, s-a întors și s-a uitat la consilierul său național adjunct, cu enervare în ochi. "Ce este?", a întrebat președintele.
"Pot să vă cer, domnule, să ne reluăm cu toții locurile?" a spus McDermott, întârziind puțin pentru a avea timp să proceseze informațiile pe care tocmai le aflase. "Avem informații noi din Rusia, și este . . ."
"Ce este?", a întrebat președintele, luându-și locul.
"Ei bine, domnule, ambasada noastră din Moscova a interceptat traficul radio criptat între mai mulți oficiali de rang înalt din armata rusă și FSB, indicând . . ."
McDermott abia putea să termine propoziția. Se simțea amețit, fără suflare. Și el a trebuit să se așeze. În timp ce o făcea, furia de pe chipul președintelui dispărea.
Clarke s-a uitat la Cal Foster, secretarul său al apărării, și apoi la Richard Stephens, directorul Agenției Centrale de Informații, pentru a vedea dacă știau ce urma. Era evident că niciunul dintre ei nu știa. "Ce indică?" l-a întrebat Clarke pe McDermott.
"Domnule președinte", a răspuns McDermott, "trebuie să vă informez că președintele rus Aleksandr Ivanovici Luganov ... este mort".
Marcus a privit cum doi bărbați au luat drujbele din compartimentele de pe lateralele camioanelor lor și le-au pornit.
Zumzetul pătrunzător al motoarelor cu combustie în doi timpi a făcut brusc imposibil de auzit altceva.
Aceasta era pauza de care aveau nevoie. Marcus se grăbi să se întoarcă la colegii săi și, spre ușurarea sa, constată că Oleg făcuse exact ceea ce îi ceruse și chiar mai mult. Nu numai că Jenny era gata să fie transportată, dar Oleg împachetase și restul proviziilor - inclusiv cele două sticle de oxigen rămase - și era gata să plece.
Fără să spună un cuvânt, Marcus îi făcu semn lui Oleg să îl urmeze. Apoi a apucat cablurile conectate la parașuta lui și a început să o tragă pe Jenny prin zăpadă.
S-au deplasat spre sud, departe de oameni și de munca lor, până când au fost paraleli cu ultimul plug de zăpadă din linie. Aceasta era partea complicată. De la această distanță, și cu ferăstraiele în funcțiune, nu aveau cum să fie auziți de șoferi.

Dar dacă erau văzuți . . .
"Morți?" a întrebat directorul CIA Stephens. "Asta e imposibil."
"Se pare că nu, domnule", a spus McDermott. "Nu știm prea multe în acest moment. Există o mare confuzie. Dar oamenii noștri spun că apar trei fapte."
"Continuă", a spus președintele.
"Ei bine, domnule, primul este că Luganov nu este pur și simplu mort. Adică, nu a murit pur și simplu în somn. A fost asasinat - împușcat în cap, pentru a fi mai precis, de mai multe ori și de la distanță mică."
Un zumzet a umplut sala. Președintele a rechemat grupul la ordine și i-a spus lui McDermott să continue.
"Se pare că președintele Luganov nu a fost singura țintă. Postul din Moscova spune că Dmitri Nimkov a fost împușcat în mod similar, iar ambii bărbați au murit pe loc."
"Asta este absurd", a răbufnit secretarul apărării Foster. "Președintele Federației Ruse și șeful FSB, împușcați în interiorul palatului? De către cine? Unde erau gărzile lor de corp? Cum a putut cineva să se apropie de ei? Supraveghem palatul prin satelit douăzeci și patru de ore pe zi. Locul este o fortăreață. Nu există nicio cale prin care cineva ar putea intra acolo să..."
Foster s-a oprit, iar directorul CIA Stephens a preluat gândul. "Doar dacă nu a fost o treabă din interior".
"Ce vrei să spui?" a întrebat Clarke. "O gardă de corp? Un angajat nemulțumit? Cum ar fi posibil așa ceva? Nu ar fi fost toți cei care aveau acces la Luganov atent verificați și exhaustiv verificați, mai ales în ajunul războiului?"
"Absolut", a spus Foster. "Ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să fie cineva de încredere pentru ambii bărbați."
"Dar de ce?", a întrebat președintele. "Și de ce acum?"
"Poate că scopul nu a fost doar de a rezolva o ranchiună sau un scor personal, ci de a opri războiul", a spus Stephens. "Opriți-l pe Luganov, opriți războiul".
"Ar putea fi, de asemenea, începutul unei lovituri de stat", a spus SecDef președintelui și membrilor Consiliului Național de Securitate strânși în jurul mesei.
Camera a devenit din nou liniștită. Apoi, oamenii și-au amintit că McDermott avea un al treilea fapt de oferit ca probă. Toate privirile s-au întors spre el.
Lui McDermott i s-a uscat gura. A întins mâna peste masa de conferințe pentru a lua un pahar cu sigiliul Casei Albe și o carafă cu apă rece. Și-a turnat un pahar, l-a băut și apoi și-a turnat altul.
"Corect, bine, da", a început McDermott, forțându-se să continue. "Din ceea ce am aflat până acum, a fost fără îndoială o treabă din interior, efectuată de cineva foarte apropiat de Luganov - și aici lucrurile se complică."
"De ce? Cine a făcut-o?" a apăsat Clarke, înclinându-se înainte în scaunul său.
"Se pare că trăgătorul a fost omul pe care îl numim Corbul."
Președintele a oftat. "Spionul nostru?"
McDermott a dat din cap.
"Adică tipul pe care oamenii noștri încercau să-l scoată ilegal din țară?" a clarificat președintele. "Tipul pe care rușii tocmai l-au spulberat din cer?"
McDermott a dat din nou din cap.
"Este ridicol", a spus Clarke, care acum se lăsase pe spate în scaunul său. "Imposibil - tipul nostru nu era nici pe departe lângă Luganov sau șeful FSB. Nu-i așa?"

Timp de câteva secunde, consilierul adjunct pentru securitate naţională nu a spus nimic.
"Îmi scapă ceva, domnule McDermott?" a întrebat Clarke. "Suntem lămuriţi în această privinţă. Nu-i aşa?"
17
GORKI-9, REŞEDINŢA PRIM-MINISTRULUI, LA 18 KILOMETRI VEST DE MOSCOVA
Ţipătul putea fi auzit din toate colţurile complexului.
La fel se părea că se auzea şi sunetul porţelanurilor şi al paharelor de sticlă care se spărgeau în bucăţi pe podeaua de lemn masiv.
O clipă mai târziu, uşile franţuzeşti ale opulentului apartament principal s-au deschis. Două gărzi de corp au intrat în grabă, urmate o clipă mai târziu de alte cinci, toate cu armele scoase. Au găsit rămăşiţele a două tăvi de mic dejun împrăştiate peste tot, iar prim-ministrul era ţinut în braţe de soţia sa care ţipa. Ochii bărbatului erau larg deschişi, dar fără să clipească şi îngheţaţi de frică. Sângele îi curgea pe bărbie.
Agentul principal şi-a smuls protejatul din strânsoarea femeii neconsolate. A căutat pulsul, dar nu l-a găsit. A ordonat ca medicul personal al bărbatului să fie chemat imediat, apoi a început să-i administreze resuscitare gură la gură. Un alt agent a luat un defibrilator portabil. Echipa a încercat din nou şi din nou să repună în mişcare inima premierului. Dar a fost în zadar.
Maxim Grigarin, în vârstă de numai cincizeci şi şase de ani, era mort, iar gustul amar de pe buzele agentului principal nu lăsa nicio îndoială cu privire la cauza morţii.
Al treisprezecelea prim-ministru al Federaţiei Ruse tocmai fusese otrăvit în propria-i casă.
"Acum", a spus Marcus.
L-a pălmuit pe Oleg pe spate, iar rusul a traversat în fugă luminişul. Când a ajuns în spatele ultimului camion, s-a lipit de dispozitivul de împrăştiere a sării. O lumină de siguranţă clipea deasupra capului său. Marcus a privit prin reticul puştii de lunetist la oamenii care se ocupau rapid de copacul doborât. Niciunul nu se uita în direcţia lor. Cei care nu foloseau ferăstraiele cu lanţ împărţeau o sticlă de vodcă. Unul dintre ei încerca să-şi aprindă o ţigară, deşi, din cauza zăpezii care sufla şi plutea, nu avea noroc.
Marcus i-a făcut semn lui Oleg să stea de pază. Oleg s-a conformat, uitându-se pe partea dreaptă a camionului. Când acesta a dat din cap, Marcus a pus puşca pe umăr, a apucat cablurile paraşutei şi a alergat spre partea din spate a camionului, trăgând-o pe Jenny după el.
"Totul e liber", a spus Oleg fără suflare când Marcus a ajuns.
"Bine, acum urmează-mă", a răspuns Marcus.
S-a uitat în jurul părţii stângi a camionului. Modul în care celelalte camioane erau înclinate, creau o barieră care îi împiedica pe şoferii care lucrau în faţă să îi vadă pe această parte. Cu mişcările lor protejate de oameni, Marcus a înaintat cu uşurinţă spre uşa din partea şoferului a camionului din spate, trăgând-o pe Jenny peste zăpadă. Oleg era chiar în spatele lor, asigurându-se că nimeni nu-i surprinde venind prin spate.
La semnalul lui Marcus, Oleg a deschis portiera şi s-a urcat pe scaunul şoferului. Marcus a ridicat-o pe Jenny pe umăr şi i-a dat-o lui Oleg. Rusul a aşezat-o cu grijă pe mijlocul banchetei, în timp ce el se dădea înapoi pe partea pasagerului, având grijă să rămână ghemuit şi să nu fie văzut.
Motorul camionului era pornit. La fel şi ştergătoarele de parbriz şi degivrantul. Marcus le-a oprit, dorind ca zăpada şi gheaţa să se acumuleze pe geamuri şi să le întunece şi mai mult mişcările. Apoi a alunecat puşca şi AK-47 de-a lungul podelei cabinei şi le-a îndesat cele

trei rucsacuri într-o fărâmă de spaţiu de depozitare din spatele banchetei.
Era pe punctul de a se urca pe scaunul şoferului când ambele motoare ale ferăstrăului cu lanţ s-au oprit. O clipă mai târziu, Marcus a auzit o tuse urâtă şi flegmatică, iar o pereche de mâini groase l-au apucat cu putere din spate. Instinctiv, Marcus s-a întors brusc şi l-a lovit cu capul pe atacator. Şoferul voinic şi bărbos s-a prăbuşit în zăpadă, nemişcat.
Marcus a scos un pistol şi a pivotat spre partea din faţă a camionului, gata să tragă. Dar nu era nimeni acolo. S-a deplasat spre marginea din spate a camionului. Nu mai venea nimeni. S-a ferit pe sub răspânditorul de sare şi a ajuns la un alt colţ al camionului. A aruncat o privire rapidă. Nu se apropia nimeni, dar a putut vedea că copacul fusese îndepărtat de pe şosea, iar restul şoferilor se întorceau în cabine şi se pregăteau să ruleze.
Până când Marcus s-a întors la uşa din partea şoferului, Oleg era în panică. "Îl tot cheamă prin radio pe tipul ăsta, Misha, întrebându-l dacă este pregătit", a spus Oleg. "Ce trebuie să facem?"
"Spuneţi da", a spus Marcus calm.
Corbul părea surprins, dar în cele din urmă a luat microfonul radioului CB, a apăsat pe buton şi a spus "Da" pe un ton cât se poate de aspru.
Apoi, spre şocul vizibil al lui Oleg, Marcus s-a aplecat, l-a apucat pe şoferul inconştient şi l-a ridicat. Cu oarecare dificultate, l-a împins pe bărbat pe scaunul de lângă Jenny. A scos trusa medicală din rucsacul lui Jenny, a scos o seringă, a încărcat-o cu un narcotic puternic şi l-a înţepat pe şofer în gât. Nu avea să-i mai deranjeze pentru câteva ore, cel puţin.
Oleg nu a spus nimic. Faţa lui spunea totul.
Convoiul a început să se mişte. Marcus i-a împins pe toţi în dreapta - nu că ar fi avut prea mult loc la dispoziţie - şi s-a urcat pe scaunul şoferului, trântind portiera. Apoi a pornit din nou ştergătoarele de parbriz şi dezaburitorul şi i-a înmânat pistolul lui Oleg.
"Pentru orice eventualitate", a spus el în timp ce a luat volanul şi a apăsat pe acceleraţie.
18
MOSCOVA
Ministerul rus al Apărării se afla la mai puţin de un kilometru de Kremlin.
Caravanei lui Petrovski i-au trebuit doar câteva minute pentru a ajunge acolo, dar a primit două apeluri în timpul călătoriei. Până să termine cu al doilea apel, şoferului său i se făcea semn să treacă de porţile principale. SUV-ul blindat s-a apropiat cu zgomot de o clădire galben pal din secolul al XVIII-lea în formă de triunghi isoscel enorm. Clădirea fusese cunoscută timp de secole sub numele de Senat, dar în vremurile moderne acestea erau birourile preşedintelui rus şi ale administraţiei sale.
Echipa de securitate a lui Petrovski, triplată faţă de numărul obişnuit, având în vedere evenimentele din ultimele două ore, îl conduse în grabă pe o uşă laterală şi urcă cu liftul din spate în sala de conferinţe de la etajul al treilea, unde se adunase aproape întregul cabinet. Era ciudat să vezi scaunul lui Luganov din capul mesei neocupat. Dar Petrovski a refuzat să arate vreo emoţie. S-a aşezat la locul său obişnuit, la dreapta preşedintelui şi vizavi de trei scaune care, de asemenea, erau vizibil goale în acea dimineaţă.
Unul aparţinea prim-ministrului Maxim Grigarin.
Al doilea, lui Dmitri Nimkov.
Al treilea, lui Oleg Kraskin.

În afară de aceştia, sala era plină, nu numai cu membrii cabinetului, ci şi cu adjuncţii lor şefi, care stăteau în spatele şefilor lor într-un inel exterior de scaune din lemn. Dar toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Petrovski, în parte pentru că fusese ultimul om care intrase, şi în parte pentru că ştiau că el - nu preşedintele sau prim-ministrul - fusese cel care convocase această reuniune de urgenţă.
Ministrul apărării s-a ridicat şi a deschis şedinţa.
"Domnilor, mă tem că aceasta este o zi tragică, una care va deveni cunoscută în analele istoriei Rusiei drept Lunea Neagră", a început el.
Nimeni nu a scos un sunet şi, în timp ce scruta privirile bărbaţilor adunaţi în cameră, a realizat brusc cât de strâns fusese păstrat secretul. Nimeni din această cameră nu ştia ce urma să spună - cel puţin, nu tot. Nici măcar Nikolay Kropatkin, directorul adjunct al FSB, nu ştia tot ce se întâmplase. Cu toţii ştiau că se întâmplase ceva îngrozitor. Mulţi dintre ei auziseră zvonuri despre un schimb de focuri pe unul dintre aeroporturile internaţionale ale Moscovei şi despre închiderea întregului spaţiu aerian rusesc pentru orice fel de trafic. Dar niciunul dintre ei nu ştia întregul adevăr.
"Nu există o modalitate uşoară de a spune acest lucru, aşa că voi fi direct", a continuat Petrovski. "Regret să vă informez că în această dimineaţă devreme, iubitul nostru preşedinte, Aleksandr Ivanovici Luganov, a fost asasinat, împreună cu şeful FSB, Dmitri Nimkov".
În sală s-au auzit gâfâituri audibile, iar Petrovski a făcut o pauză înainte de a continua.
"La această tragedie se adaugă faptul că un conspirator străin nu este de vină. Ambii bărbaţi au fost ucişi cu sânge rece de unul dintre ai noştri - Oleg Stefanovici Kraskin."
Alte oftaturi, însoţite acum de priviri furioase.
"Au fost împuşcaţi de ginerele preşedintelui de la mică distanţă, în biroul privat al preşedintelui, în palatul de la moşia Novo-Ogaryovo. Kraskin a folosit o armă de mână prevăzută cu amortizor de zgomot".
Mai mulţi membri ai cabinetului au stat în picioare în timp ce cei mai înalţi lideri ai Rusiei încercau să proceseze amploarea crimelor şi neîncrederea lor faţă de cine le-a comis.
"Există multe întrebări la care nu am răspunsuri în acest moment. De ce ar comite Oleg Stefanovici o astfel de crimă împotriva patriei? Cum a făcut rost de armă? Cum a introdus-o clandestin în palat? De ce nu erau gărzi de corp în cameră în acel moment? Aceasta a fost o încălcare incalificabilă a protocolului de securitate şi trebuie să aflăm cum a putut avea loc. Dar la fel de tulburătoare ca orice altă întrebare este aceasta: Cum a reuşit Oleg Stefanovici să fugă de la palat şi să ajungă la aeroport înainte ca crimele sale să fie observate? Ştim acest lucru: a fost ajutat. Un şofer îl aştepta pe pistă când a ajuns la aeroport. Un pilot îl aştepta cu avionul, un Gulfstream IV business jet, alimentat cu combustibil şi gata de plecare".
În sala cabinetului a izbucnit aproape pandemoniul. Furia şi setea de sânge pentru răzbunare erau palpabile, dar Petrovski a ridicat mâna pentru a chema la ordine. În lipsa acesteia, a bătut în masă, cerând din nou atenţia miniştrilor.
"Cine l-a ajutat pe Oleg Stefanovici?", a întrebat el. "Încă nu ştim acest lucru, dar vă pot informa că, în urmă cu mai puţin de treizeci de minute, Forţele Aeriene Ruse au identificat avionul pe care îl folosea şi, la ordinul meu, l-au doborât în apropiere de Sankt Petersburg. Este rezonabil să credem că Kraskin şi criminalii care îl ajutau au fost ucişi în explozie, dar nu ne asumăm niciun risc. Am ordonat o percheziţie masivă a zonei până când cadavrele vor fi recuperate şi identificate pozitiv."

Petrovsky a făcut din nou o pauză pentru a-și lăsa cuvintele să prindă contur.
"Acum, oricât de de neînțeles ar fi toate acestea", a continuat el în cele din urmă, "mă tem că există și alte vești proaste."
Camera s-a liniștit.
"Cu doar câteva minute în urmă, în timp ce veneam aici să mă întâlnesc cu dumneavoastră, am fost informat că foarte stimatul nostru prim-ministru - de fapt, unul dintre cei mai dragi camarazi și colegi ai mei - Maxim Grigarin, a fost găsit ucis în dormitorul său."
Șocul din ochii fiecărui om din jurul mesei era profund.
"Lucrăm pe baza presupunerii că Oleg Stefanovici este responsabil într-un fel și pentru această crimă, dar vă asigur că o anchetă completă și intensivă este în curs de desfășurare." Petrovski a luat o înghițitură de apă dintr-un pahar aflat pe masa din fața lui. "Domnilor, știu că sunteți cu toții devastați de această veste îngrozitoare. Ca și mine. Știu că sunteți îndurerați, așa cum trebuie să fie atunci când o națiune pierde lideri atât de eroici și de neînlocuit - trei într-o singură zi. Dar nu trebuie să vă reamintesc că constituția noastră a încredințat acestui organism responsabilități serioase pe care trebuie să le îndeplinim cu credință pentru binele poporului și securitatea statului nostru."
Capetele din jurul mesei au dat din cap în semn de aprobare.
"Șeful nostru de stat a fost ucis, la fel și succesorul său imediat. Și, după cum știm cu toții, președintele Dumei a suferit un accident vascular cerebral în urmă cu câteva săptămâni și, deocamdată, a fost tragic de incapacitat. Așadar, pe fondul pierderilor și al durerii cumplite, ne confruntăm cu o criză constituțională fără precedent în istoria Federației Ruse. Faptul dureros este că nu avem niciun lider și niciun proces clar pentru alegerea unuia și suntem la doar câteva ore distanță de a intra în război cu Statele Unite și alianța NATO."
19
SALA DE ȘEDINȚE A CASEI ALBE, WASHINGTON, D.C.
McDermott și-a curățat gâtul și a mai luat o înghițitură de apă.
Apoi a prezentat povestea înfricoșătoare președintelui și consilierilor săi.
Planul inițial era ca Marcus Ryker și Jenny Morris, șefa în vârstă de treizeci și doi de ani a stației CIA din Moscova, să facă legătura cu Raven, să recupereze stick-ul care conținea toate informațiile pe care Raven promisese să le ofere americanilor în schimbul unei ieșiri sigure din țară și apoi să scoată Raven și stick-ul din Rusia cât mai repede posibil. Dar se pare că agenții au luat-o razna. Morris și Ryker se pare că au conspirat cu Raven pentru a-i asasina pe Luganov și Nimkov înainte de a lua avionul Gulfstream pe care CIA îl poziționase la aeroport. Un avion care fusese acum doborât de forțele aeriene ruse.
Fața și gâtul președintelui Clarke au devenit roșii ca sfecla.
Întorcându-se spre directorul Stephens, el a cerut o explicație. "Îmi spuneți că doi ofițeri ai Agenției Centrale de Informații au executat o lovitură asupra a doi dintre cei mai înalți lideri ai Federației Ruse - o operațiune de care eu nu am auzit niciodată, cu atât mai puțin să o aprob?"
"Categoric nu, domnule președinte", a răspuns Stephens. "Nici Morris, nici Ryker nu au fost vreodată autorizați să facă așa ceva. Cu siguranță nu au discutat niciodată, nu au menționat și nici nu au lăsat să se înțeleagă că se gândesc la astfel de acțiuni, iar eu nu le-aș fi permis niciodată să o facă."
"Cu toate acestea, oamenii dumneavoastră tocmai au comis un act vădit ostil și provocator în ajunul unui război între ruși și NATO care, după cum m-ați sfătuit cu toții, ar putea foarte bine să devină nuclear", a replicat un comandant în șef furios.

"Domnule președinte, vă rog", a implorat Stephens. "Haideți să revenim puțin asupra acestui lucru. În primul rând, Ryker nu lucrează oficial pentru CIA. Și, cu tot respectul, nu știm dacă ceva din toate acestea este adevărat."
"Despre ce vorbiți? Ai auzit ce tocmai ne-a spus McDermott?"
"Da, domnule, și nu mă îndoiesc că oamenii noștri din Moscova captează astfel de rapoarte din surse electronice și umane din Moscova și nu numai", a răspuns Stephens. "Oamenii mei sunt profesioniști foarte bine pregătiți și transmit cu fidelitate ceea ce aud. Avertizez doar că nu știm dacă vreuna dintre ele este exactă. Este Luganov cu adevărat mort? Este Nimkov? A fost confirmat? A fost raportat în știrile rusești? Sau este posibil ca aceasta să fie o manevră pentru a ne distrage atenția în timp ce războiul este pus în mișcare?"
Directorul CIA s-a întors spre adjunctul său, așezat în rândul de scaune din spatele său, și i-a ordonat să iasă din cameră și să obțină toate informațiile de ultimă oră pe care le avea Langley. Apoi a spus: "Domnule președinte, dacă totul este o campanie de dezinformare elaborată pentru a face guvernul american să pară oribil - pentru a ne face să fim personajul negativ în ochii lumii - și pentru a-i oferi lui Luganov pretextul pe care îl dorește pentru a intra în război? Pot să vă spun că acesta este cazul? Nu, domnule, nu pot. Dar dacă acesta ar fi cazul - și subliniez, dacă - atunci presa rusă va începe foarte probabil să relateze acest lucru în curând. Astfel de rapoarte explozive ar fi preluate imediat de presa internațională și cu siguranță de presa americană. S-ar putea să fie toate știri false, dar le-ar da lui Luganov și generalilor săi un avantaj serios."
"Acesta ar fi un adevărat cap fals", a spus SecDef.
"Ar fi, într-adevăr", a spus președintele, neștiind brusc ce să creadă.
"Dar să luăm cealaltă parte", a spus șeful Pentagonului. "Dacă este adevărat?"
"Asta e o nebunie", a ripostat Stephens. "Niciunul dintre oamenii mei nu ar fi implicat în așa ceva".
"Atunci de ce a ordonat Kremlinul ca G4 și oamenii noștri să fie doborâți?" a întrebat Foster, având grijă să nu ridice vocea.
Directorul Central Intelligence nu a avut niciun răspuns.
"Piloții voștri au pilotat acel Gulfstream cu o acoperire etanșă, nu-i așa?" a continuat Foster.
"Cred că da", a răspuns Stephens.
"Oamenii dvs. nu au avut niciun indiciu înainte de decolare că ceva nu era în regulă, nu-i așa?"
"Nu din câte știu eu."
"Șeful stației voastre din Moscova avea un alibi solid. Rușii habar nu aveau că Marcus Ryker s-a întors în țară. Din câte știau rușii, Ryker a zburat cu senatorul Dayton și delegația sa acum câteva zile. Nu avem niciun motiv să credem că FSB sau orice alt serviciu de securitate din Rusia știa cumva că Ryker a făcut un salt HALO înapoi în Rusia pentru a face legătura cu șeful stației voastre și cu Raven, corect?"
"Corect."
"Atunci trebuie să întrebăm, ce a mers prost?" a spus Foster. "De ce Moscova a închis brusc spațiul aerian rusesc la câteva minute după ce G4-ul vostru a decolat? De ce au trimis toate acele MiG-uri și le-au dat ordin să arunce în aer orice avion de afaceri Gulfstream pe care îl găseau?"
Din nou, directorul CIA nu a avut niciun răspuns.
Secretarul Foster s-a întors la Clarke. "Domnule președinte, încă nu știu ce să cred. Pur și simplu nu există suficiente date concrete în fața noastră pentru a justifica o concluzie. Sunt de acord că o campanie de dezinformare este posibilă, mai ales dacă Luganov este încă în viață și

hotărât să ducă la bun sfârșit acest atac asupra aliaților noștri NATO din țările baltice. Dar ar trebui să luăm în considerare și alternativa".
"Care este?", a întrebat președintele.
"Să presupunem că Luganov este într-adevăr mort", a răspuns Foster.
"Nimkov, de asemenea. Cum s-ar fi putut întâmpla? Nu există nicio șansă ca Jenny Morris sau Marcus Ryker să fi intrat sau să se fi apropiat de palatul prezidențial. Pe asta mi-aș pune viața în joc. Este imposibil. Dar cum rămâne cu Corbul? Ce știm cu adevărat despre el? Nici măcar nu-i știm numele."
"Nu mi-a fost dat unul", a spus Stephens.
"Dar ni s-a spus că este apropiat de Luganov, nu?" a întrebat Foster.
"Da."
"Destul de aproape încât să ne dea planurile de război pe care Luganov le-a dezvoltat împreună cu conducerea sa superioară."
Directorul Stephens a dat din cap.
"Și suficient de aproape pentru a le oferi lui Ryker și Morris un tezaur de alte informații de mare valoare, pe care le-au transmis înapoi la Langley acum câteva ore, cu mult înainte de a decola", a continuat Foster. "Asta sugerează - cel puțin - că au luat legătura cu Raven și au primit stick-ul promis. Asta înseamnă că este, de asemenea, foarte probabil ca el să fi fost în acel avion când a decolat."
"Ce vrei să spui, Cal?", a întrebat președintele.
"Spun doar că cineva care este suficient de apropiat de Luganov pentru a obține acest tip de informații este o persoană de mare încredere pentru președinte, pentru cei mai apropiați consilieri ai săi și, foarte probabil, pentru echipa sa de securitate. Știm că Raven, oricine ar fi el, a fost îngrozit de ceea ce făcea Luganov. Știm că i-a spus lui Ryker că este dispus să își dea viața pentru a-l opri pe Luganov să intre în război cu NATO. În mod clar, Corbul a găsit o modalitate de a-i preda stick-ul lui Ryker, singurul om de legătură cu care a spus că va lucra. Dar dacă nu s-a dus direct la aeroport cu Ryker, așa cum era planificat? Dacă s-a întors la palat - singur - pentru a se ocupa de afaceri neterminate?"
"Haide, Cal, chiar crezi că acest Raven s-a apropiat de Luganov și Nimkov și i-a pocnit ca într-un film cu gangsteri?"
"Cine altcineva ar fi avut acces mai bun?"
"Cum ar fi putut intra cu o armă în palat?"
"Sunt sute de arme în palat", a spus Secretarul Apărării. "El avea nevoie doar de una."
"Și apoi a ieșit pur și simplu, a luat un taxi până la aeroport, s-a întâlnit cu Ryker și Morris și a încercat să plece cu avionul?" a întrebat Stephens, incredul.
"Nu este imposibil. Ceva i-a determinat pe ruși să oprească tot traficul aerian civil, să-și trimită avioanele de vânătoare, să vâneze acest avion și să-l doboare din aer. Acum, G4-ul nostru a dispărut, oamenii noștri sunt morți și avem o sută de mii de soldați ai Armatei Roșii pregătiți să se reverse în Țările Baltice în următoarele câteva ore. Eu, unul, nu vreau să fiu prins cu garda jos îngrijorându-mă dacă Luganov este mort sau nu, dacă Moscova este pe cale să ne ducă la război."
"Nici eu nu vreau", a spus președintele. "Domnule secretar, duceți-ne la DEFCON 2."
20
UNDEVA DE-A LUNGUL AUTOSTRĂZII E18, LA SUD-EST DE VYBORG, ÎN RUSIA
Nu puteau ara drumurile rusești toată ziua.
Dar Marcus nu găsise încă o strategie de ieșire. Dacă se îndepărta prea repede de convoi, ceilalți șoferi ar fi devenit suspicioși. Pentru moment, erau blocați la curățat zăpada. Redeschiseseră deja accesul la orașele mici, de la Toksovo, în centrul peninsulei, la Ozerki, un sat

rural de pescari situat pe țărmul nord-estic al Golfului Finlandei. Acum își croiau drum spre nord-vest pe principala arteră care lega Sankt Petersburg de Vyborg, al doilea oraș ca mărime din regiune, cu o populație de aproximativ optzeci de mii de locuitori.
Șoferul pe care Marcus îl lovise cu capul încă nu-și revenise. Dar Jenny începuse să se agite. Casca și oxigenul nu mai erau necesare. Era capabilă să respire singură, iar pulsul îi era stabil. Dar gemea de durere și tremura. Toată zăpada pe care Marcus o împachetase în jurul rănilor i se topise, iar ea era udă leoarcă. Când i-a pipăit fruntea, era fierbinte. Avea febră. Marcus i-a spus lui Oleg să îi mai facă o injecție cu morfină. Oleg i-a făcut injecția, a îmbrăcat-o cu haina lui și a mai mărit încălzirea cu încă o treaptă. După câteva minute, ea s-a liniștit și a adormit din nou.
Prin intermediul radioului CB și AM, Marcus încercase să urmărească ultimele evoluții. Spre nedumerirea lor, nu se auzise nimic despre asasinarea lui Luganov, dar Radio Moscova raporta că un avion de afaceri fusese prins în furtună și explodase deasupra istmului Karelian. Nu au fost raportați supraviețuitori. Echipele de intervenție se confruntau cu mai multe incendii provocate de resturile în flăcări care căzuseră din cer peste case particulare, magazine și chiar o școală primară.
Într-o știre separată, Radio Moscova a raportat că trei presupuși jefuitori de bănci ar fi în libertate în Sankt Petersburg sau în apropiere. Prezentatorul a precizat că este în curs o amplă vânătoare de oameni, adăugând că toți cei trei suspecți sunt considerați înarmați și periculoși. Cetățenii au fost sfătuiți să rămână în casă și să sune la autorități dacă observă ceva suspect. Viscolul surpriză a dominat restul reportajului, cu actualizări la fiecare zece minute.
Nici Marcus, nici Oleg nu înțelegeau de ce autoritățile de la Moscova induceau intenționat în eroare națiunea. De ce nu erau anunțați oamenii de asasinat? De ce numele și descrierea lui Oleg nu erau distribuite într-un buletin informativ general?
Teoria lui Oleg putea fi rezumată într-un singur cuvânt: mândrie. Liderii FSB și ai altor agenții de securitate ruse trebuiau să fie mortificați de ceea ce au permis să se întâmple. Trebuiau să se confrunte cu o furtună de indignare din partea membrilor cabinetului și în curând se vor confrunta cu furia Dumei și a publicului. La un moment dat, ar fi trebuit să recunoască moartea lui Luganov în fața națiunii și a lumii. Dar Oleg nu era sigur că ar fi putut recunoaște că fapta fusese comisă de o persoană din interior, un membru al Primei Familii, nu mai puțin.
Marcus, însă, era sigur că povestea va ieși la iveală în curând.
"Mândria este reciprocă", a spus el în timp ce continuau să conducă. "Îți dau dreptate, Kremlinul nu vrea să recunoască faptul că nu a reușit să îi protejeze pe cei mai importanți doi lideri ai țării. Dar pot să vă spun din experiență că singurul lucru mai umilitor decât eșecul de a opri un asasinat este eșecul de a aresta sau ucide persoana sau persoanele responsabile de crimă. S-ar putea să avem la dispoziție câteva ore, dar asta e tot. Odată ce Kremlinul își va da seama că nu am murit în G4, credeți-mă, ne vor vâna cu tot ce au".
Pentru moment, însă, Marcus avea o problemă mai urgentă. Trebuiau să găsească o modalitate de a scăpa de plugul de zăpadă și de a se îndepărta de convoi. În sfârșit, a venit momentul pe care îl aștepta.
"Vorbește la radio - spune că trebuie să oprim pentru combustibil", i-a spus lui Oleg, văzând că se apropie un popas și ridicând piciorul de pe accelerație.
Când Oleg s-a conformat, șoferul din plugul din față a transmis prin radio că toți aveau suficient combustibil pentru a ajunge la Vyborg, un oraș aflat încă la treizeci de minute în față. Vor realimenta acolo, a

insistat el. Dar Marcus i-a spus lui Oleg să își anunțe camarazii că are nevoie și de o oprire la baie.
Al doilea anunț a funcționat ca un farmec. Celelalte cinci camioane tocmai rataseră ieșirea și niciunul dintre ele nu a încetinit sau nu a făcut o întoarcere în U. Mai degrabă, au apăsat spre nord, în timp ce Marcus a ieșit de pe autostrada principală și a intrat în parcarea unei benzinării și a unui restaurant adiacent.
Tragând spre partea din spate a unității, Marcus a oprit complet în fața unui SUV acoperit de zăpadă care, în mod clar, se afla acolo de câteva ore. A oprit ștergătoarele și luminile plugului de zăpadă și a oprit motorul. Apoi, spunându-i lui Oleg să aștepte, și-a ridicat gulerul jachetei de piele pentru a se proteja de intemperii, a deschis portiera din partea șoferului și s-a aruncat la pământ.
21
Marcus a traversat parcarea până la o ușă de serviciu situată lângă două pubele mari de metal.
Ușa era descuiată. Strecurându-se înăuntru, Marcus a intrat într-un hol bine luminat care ducea la magazinul atașat benzinăriei. În stânga sa se aflau o toaletă și un congelator. În dreapta era biroul managerului.
Marcus a bătut la ușa biroului. Nu a răspuns nimeni. A încercat butonul. Și acesta era descuiat. Înăuntru erau puține lucruri de valoare. Într-un colț se afla un seif mare din oțel. La ora asta din zi, era probabil plin cu bani. Cu toate acestea, Marcus se îndoia că managerul știa măcar combinația, iar el nu se afla acolo pentru a jefui locul. Nu chiar. Avea nevoie doar de un set de chei.
Restul biroului înghesuit conținea două dulapuri cu dosare, un birou plin cu grămezi de hârtii, câteva fotografii ale soțului și copiilor directoarei și o sticlă nouă de Stolichnaya cu o fundă roz în jurul ei și ceea ce păreau a fi câteva felicitări de ziua de naștere desenate de mână. N-auzind pe nimeni apropiindu-se, Marcus a verificat sertarele biroului. Erau încuiate, la fel și dulapurile cu dosare. Dar, lângă un calendar de perete, a găsit în sfârșit ceea ce căuta: un cârlig cu cheile de la Jeep Compass Sport 2009 parcat în spate.
Afară, Marcus a periat SUV-ul ponosit și a turat motorul rece ca piatra. Oleg l-a ajutat să o mute pe Jenny din cabina plugului de zăpadă pe bancheta din spate a Jeep-ului. Marcus a transferat armele și restul echipamentului lor, apoi i-a mai administrat șoferului încă o doză de sedative și l-a așezat pe scaunul șoferului, prăbușit peste volan.
Marcus, Oleg și Jenny purtau încă mănușile cu care săriseră, așa că nu a trebuit să șteargă cabina pentru amprente. Dar a aruncat cheile plugului pe scaunul de lângă șofer. Apoi a deschis sticla de vodcă pe care o furase din birou, a turnat puțin pe fața bărbatului și pe jacheta acestuia și a așezat sticla deschisă pe scaunul de lângă bărbat. După aceea, a închis ușa camionului și s-a strecurat în Jeep pe partea șoferului.
"Știu unde putem merge să stăm ascunși pentru o vreme, până ne dăm seama care va fi următoarea mișcare", a spus Oleg în timp ce dădea drumul la încălzirea Jeep-ului, disperat să se încălzească și să o țină și pe Jenny la căldură.
"Unde?" a întrebat Marcus.
"Mama Marinei locuiește în Sankt Petersburg."
"Yulia?"
"Corect - i-am trimis pe Marina și Vasili să stea acolo. Știu că ar -"
Oleg nu terminase, dar Marcus a clătinat din cap. "Nu. Fără familie. Fără prieteni. Nu ne putem asuma riscul."
Oleg a încercat să protesteze, dar Marcus l-a întrerupt.
"Continuă să te gândești", a spus el în timp ce a băgat Jeep-ul în viteză și s-a îndepărtat de benzinărie și s-a întors pe autostradă. În loc să

continue spre nord, însă, s-a îndreptat spre sud pe E18. Mașinile de poliție cu sirenele turate se îndreptau spre sud, trecând des pe lângă ei. Vehicule ale armatei, de asemenea. Marcus și Oleg se încordau de fiecare dată, dar până acum nu fusese trasă pe dreapta nicio mașină civilă, cu siguranță niciuna care să se îndrepte spre locul prăbușirii avionului. Nici nu întâlniseră vreunul dintre blocajele rutiere sau punctele de control despre care radioul raporta că fuseseră instalate mai aproape de Sankt Petersburg.
Marcus nu avea un plan. Nu încă. Doar că nu voia să fie o țintă ușoară la benzinărie. Mai bine să fie în mișcare. Mai bine să ia inițiativa. Dar deodată l-a văzut pe Oleg scoțându-și telefonul și începând să-și răsfoiască contactele.
"Ce faci?" a întrebat Marcus, cu o voce tăioasă. "Nu ar trebui să ai telefonul deschis; poate fi urmărit."
"L-am pus pe modul avion", a răspuns rusul. "Nu este suficient?"
Marcus habar nu avea, dar înainte să mai poată spune ceva, Oleg a găsit ceea ce căutase.
"L-am găsit", a spus el. "Numele Boris Igorovici Zakharov îți spune ceva?"
"Sigur - fostul șef de cabinet al lui Luganov, nu?"
"Exact. Acum este într-o închisoare undeva în Siberia, ispășind o pedeapsă pe viață."
"Ce a făcut?"
"E o poveste lungă. Ideea este că fratele lui are o dacha aici, pe istm. Nu e la treizeci de minute de aici."
"Ai adresa?"
"Mai mult decât atât, chiar am fost acolo. M-a dus acolo o dată înainte să fie arestat. Am fost la pescuit. E chiar pe Golful Finlandei."
"De unde știi că fratele lui nu va fi acolo?"
"Nimeni nu e niciodată acolo în perioada asta a anului. Fratele lui Boris își petrece întotdeauna toamna la Marea Neagră. De aceea Boris și cu mine am putut folosi casa lui. Te-aș putea suna dacă vrei, doar ca să mă asigur că nu e acolo."
Marcus a scuturat din cap. "Fără telefoane. O să verificăm noi. Și închide-ți telefonul până la capăt. Nu vrem ca FSB-ul să te urmărească, cu sau fără modul avion."
La indicația lui Oleg, Marcus a ieșit pe un drum secundar numit Roshchinskoye Shosse. În curând s-au îndreptat spre sud, apoi spre sud-vest. Mergeau greu, deoarece drumurile pe care au ajutat la deszăpezire erau acoperite cu zăpadă proaspătă. În cele din urmă, însă, au ajuns la drumul de coastă. Acolo au luat-o la dreapta, îndreptându-se spre vest, spre satul Ozerki.
În acel moment, știrea despre asasinarea lui Luganov și Nimkov a apărut în sfârșit la Radio Moscova. Prezentatoarea, cu o voce plină de emoție, a citit o declarație care tocmai fusese făcută de purtătorul de cuvânt al președintelui. Raportul conținea puține detalii, dar două elemente i-au lovit pe Marcus și Oleg ca o pușcă cu două țevi.
Primul era că prim-ministrul Grigarin era și el mort.
Al doilea era că Oleg era acuzat de uciderea tuturor celor trei.
22
Aceasta era prima oară când auzeau de moartea lui Grigarin.
Nici Marcus, nici Oleg nu fuseseră în apropierea reședinței prim-ministrului, nici Jenny. Așadar, cine îl omorâse? Cum se întâmplase? Și de ce? Și de ce autoritățile îl arătau cu degetul pe Oleg?
Pe măsură ce conduceau, întrebările continuau să apară. Răspunsurile nu. Curând s-au apropiat de marginea satului de pescari. Luminile erau aprinse în fiecare casă de pe drum. Focurile ardeau în fiecare șemineu; puteau vedea fumul ieșind din fiecare coș de fum. Întreprinderile și

școlile erau închise din cauza vremii ciudate. Marcus își putea imagina familiile strânse în jurul televizoarelor sau radiourilor, ascultând știrile îngrozitoare de la Kremlin.
Începuse să se simtă vinovat pentru că lăsase o sticlă de vodcă deschisă lângă șoferul utilajului de deszăpezire. Fusese inteligent, dar nepoliticos. Omul avea să fie găsit destul de curând. Dacă colegii săi șoferi sau poliția îl vor găsi "leșinat" în taxi, el își va protesta nevinovăția și va insista că cineva a sărit pe el, i-a înscenat totul. Dar l-ar crede cineva? Marcus observase că șoferul purta o verighetă. Dacă avea și copii? Dacă ar fi fost concediat? Cum și-ar fi întreținut familia?
Marcus nu era obișnuit să mintă și să înșele oamenii. Nu era făcut pentru asta. Nu lucra pentru CIA. Nu era spion. Nu a visat niciodată să fie un NOC, un ofițer cu "acoperire neoficială". Nu a fost niciodată atras de partea de operațiuni secrete a comunității de informații.
Crescuse pe Front Range din Colorado cu un vis simplu, acela de a fi ofițer de poliție. Voia să aplice legea, nu să o încalce. Voia să protejeze oamenii, nu să-i ucidă sau să le însceneze ceva. Decizia de a se înrola în Marină a fost spontană. Văzuse la televizor atacurile Al-Qaeda din 11 septembrie. A văzut Turnurile Gemene prăbușindu-se și Pentagonul arzând și a fost furios. Nu putea suporta gândul de a sta deoparte în timp ce țara sa era devastată de islamiști radicali. Așa că s-a înrolat și s-a îndreptat spre Afganistan și Irak. Mai târziu, s-a alăturat Serviciilor Secrete cam din același motiv. Știa că islamiștii vor veni după liderii națiunii sale. Avea abilitățile necesare pentru a-i proteja pe președinte, vicepreședinte și alți demnitari și simțea responsabilitatea de a face acest lucru. Nu era mai complicat de atât. Acum, însă, se afla în ape necunoscute. Nu acționa la ordinele lui Langley sau ale Casei Albe. De fapt, pentru prima dată în viața lui de adult, nu acționa sub nicio autoritate legală, iar asta îl neliniștea. Care erau exact regulile după care juca? Și cum avea de gând să îi scoată pe cei trei din Rusia fără alte răni sau violențe inutile? Pe moment, Marcus nu avea nicio idee. Așa că a rostit o rugăciune tăcută - de recunoștință că au supraviețuit atât de mult și pentru înțelepciunea de a ști ce să facă în continuare.
Trecuse bine de miezul nopții pe Front Range când Marjorie Ryker a ajuns acasă.
Rareori stătea trează până atât de târziu, și mai rar ieșea la un film cu doamnele de la studiul biblic. Nu era vorba doar de faptul că nu-și putea permite prea multe lucruri în plus, trăind doar din ajutorul social lunar și din pensia modestă din Forțele Aeriene, după moartea primului soț. De asemenea, nu dorea să dea niciun ban mogulilor de cinema care continuau să pompeze ape reziduale toxice în țara pe care o iubea și de care se temea, chiar dacă reducerea pentru seniori îi dădea dreptul la popcorn și suc gratis.
După ce a ajuns la modesta ei casă cu două etaje din partea de nord a Monumentului, s-a chinuit un moment cu cheile și și-a dorit să-și fi amintit să schimbe becul de pe verandă înainte de a pleca la multiplex. În momentul în care, în sfârșit, a intrat pe ușă, telefonul a sunat din toate încheieturile. Era fiica ei cea mare, care suna din Fort Collins. Tonul vocii ei a pus-o pe Marjorie instantaneu pe nervi.
"Mamă, unde ai fost? Te-am sunat toată noaptea."
"Am fost la film cu Helen și Pam."
"Ai văzut știrile?"
"Nu, de ce? Ce se întâmplă?"
"A fost o împușcătură la Moscova."
"Unde?" a întrebat Marjorie, neînțelegând imediat importanța.
"Moscova, mamă - nu este acolo unde este Marcus?"

"Uh, ei bine, el a fost, dar -"
"Cineva i-a ucis pe președintele rus și pe prim-ministru și pe altcineva. Marcus nu avea de gând să se întâlnească cu președintele rus?"
"Da, da, el a fost, dar relaxați-vă, dragă; el a plecat de acolo acum câteva zile. El ar trebui să fie înapoi în Washington până acum. Sunt sigură că e bine."
"Asta am crezut și eu. Dar l-am sunat, mamă - de șase ori în ultima oră. Nu răspunde la telefon."
"Bine, îl voi suna chiar eu", i-a spus ea fiicei sale. "Sunt sigură că e bine, dar o să te sun imediat ce aflu ceva."
Cele două femei și-au luat rămas-bun cu reticență și au închis. Marjorie Ryker se sprijinea de perete cu o mână și de scaunul din bucătărie cu cealaltă. Trebuia să se lupte cu grijile pentru fiul ei de când se știa. Mecanismul ei de apărare era să își spună că totul era bine până când știa contrariul. Fusese soția unui pilot de vânătoare, la urma urmei. Știa totul despre bărbații din viața ei care își asumau riscuri. Nu s-ar mai fi dat jos din pat dimineața dacă s-ar fi gândit mereu la temerile ei. Nu era negare, își spunea ea. Era credință. Dumnezeu era real, era mare și suveran, și ar fi bine să aibă încredere în El în fiecare moment al fiecărei zile sau ar fi o epavă paralizată.
Dependența ei de Dumnezeu o făcuse să se ridice din pat și să îngenuncheze în rugăciune în nenumărate nopți când acei bărbați nu veneau acasă. O făcuse să îngenuncheze în noaptea în care aflase că nora și nepotul ei fuseseră uciși. Și știa că o va face să îngenuncheze și în seara asta.
23
La aproximativ o jumătate de kilometru est de micul cătun pescăresc Ozerki, Oleg arătă spre dacha deținută de fratele lui Boris Zakharov. Marcus a încetinit și a studiat-o cu atenție. Era întunecată și cu obloane. Nu ieșea lumină de la niciuna dintre ferestrele de la primul sau al doilea etaj. Nu ieșea fum din coșul de fum. Calea de acces nu fusese curățată sau aporcată de la prima furtună. Era acoperită cu aproape un metru și jumătate de zăpadă proaspăt căzută.
"Goală", a spus Oleg. "Exact cum am spus."
Marcus a oprit, dar nu a tras în dreapta.
"Ce s-a întâmplat?", a întrebat rusul. "Ăsta e locul, și trebuie să o ducem pe Jenny înăuntru."
"O alee neasfaltată nu ne spune nimic", a spus Marcus. "De unde știm că fratele nu este acolo, ci doar doarme? Sau dacă este plecat, cum ai spus tu, dar altcineva îl vizitează sau are grijă de casă? Câți frați și surori are Boris?"
"Doar un singur frate."
Marcus era încă precaut. Să tragi pe dreapta și să intri în casă fără să știi ce se întâmplă înăuntru era un risc. Având în vedere știrile din Moscova, nu-și puteau permite să fie văzuți de nimeni, iar orice eroare de calcul putea fi fatală.
Dar în cele din urmă a decis că Oleg avea dreptate. Aveau nevoie de o tabără de bază, cel puțin pentru o zi sau două, atât de dragul lui Jenny, cât și de dragul lor, un loc sigur unde să doarmă, să gătească și să se gândească la viitoarele lor mișcări, iar dacha Zakharov era la fel de bună ca oricare alta. Șansa ca cineva să fie acasă era minimă. Și unde altundeva aveau de gând să meargă pe Istmul Karelian pe viscol, în al doilea vehicul furat al zilei?
Marcus porni tracțiunea integrală și dădu înapoi pe alee. Dacă trebuiau să fugă repede, asta ar fi trebuit să le dea un avantaj. Punând Jeep-ul în parcare, Marcus a verificat din nou pistolul rusesc cu amortizor din buzunar. Apoi, lăsând motorul pornit, a ieșit în zăpada în derivă, a

închis parţial portiera şoferului după el şi s-a deplasat spre spatele casei.
Uitându-se prin ferestrele din spate, nu a văzut niciun semn de activitate umană şi niciun animal de companie. A zărit o magazie de bărci pe malul apei, deja închisă pentru iarnă. Nu exista nicio altă dacha pe o rază de cel puţin o jumătate de kilometru de fiecare parte. Pentru moment, era mulţumit. Nu era nimeni prin preajmă.
A încercat să deschidă uşa din spate. Era încuiată. A încercat mai multe ferestre, dar erau fie încuiate, fie îngheţate. A dezvelit cuţitul de vânătoare de la curea şi l-a folosit pentru a scoate un geam mic din rama uşii din spate. Se aştepta să audă geamul zăngănind pe podea, dar când a auzit foarte puţin zgomot, a ajuns la concluzia că podeaua trebuie să fie acoperită cu mochetă. A făcut o pauză de cel puţin un minut întreg, străduindu-se să audă vreun sunet care să indice că cineva se mişcă înăuntru, dar era dificil să audă ceva din cauza zgomotului furtunii. În cele din urmă, şi-a băgat mâna înmănuşată în fereastră şi a întors lacătul spre dreapta. Apoi şi-a scos mâna înapoi, a pus cuţitul deoparte şi a întors mânerul.
Când uşa s-a deschis scârţâind, Marcus a păşit înăuntru şi a închis uşa în urma lui. La toate ferestrele erau perdele albe şi erau trase. Şi-a dat seama că uitase să aducă o lanternă. A stat nemişcat o clipă, lăsându-şi ochii să se adapteze la umbre şi ascultând dacă se mişcă ceva. Intrase într-o mică sală de mese. În centrul încăperii se afla o masă antică din mahon, înconjurată de cinci scaune tapiţate asortate, două pe fiecare parte şi unul la capătul celălalt. De cealaltă parte a camerei se afla un dulap antic care conţinea porţelanuri fine - farfurii, pahare şi farfurii de servire de diferite tipuri. Podeaua era acoperită de un covor gros care părea persan sau poate afgan. Printr-o arcadă, Marcus putea vedea o cameră de zi întunecată. A zărit un fotoliu supraetajat şi marginea unei măsuţe de cafea şi putea auzi tic-tac, tic-tac, tic-tac ritmic a ceea ce părea a fi un ceas bunic după colţ.
Bucătăria era în dreapta sa imediată. Era sărăcăcioasă şi fără pată. Marcus nu a văzut vase îngrămădite în chiuvetă, nici oale pe aragaz. Un frigider bâzâia pe un perete. Pe tejghea era conectată o cafetieră. Era goală şi oprită. Camera era rece, la fel ca întreaga casă, deşi nu suficient de rece pentru a-şi vedea respiraţia. Asta însemna că sistemul de încălzire era pornit, dar lăsat la un nivel scăzut, poate doar pentru a împiedica îngheţarea şi spargerea ţevilor de apă.
Casa avea toate semnele unui om în vârstă - un pensionar, după toate probabilităţile. Confortabil, dar nu înstărit. Locul părea gol, dar ceva îl deranja pe Marcus. Pentru o clipă, nu şi-a putut da seama. A scanat din nou ambele camere, apoi a treia oară, înainte de a-şi da seama. Nu era praf pe tejghelele din bucătărie sau pe masa din sufragerie. Nu putea vedea un şemineu din acest punct de observaţie, dar cu cât stătea mai mult acolo, a început să simtă cea mai mică urmă de fum de lemn. Nu era proaspăt, dar nu era nici vechi. Şi unde era al şaselea scaun de la masă? Covorul era uzat acolo unde stăteau de obicei cele patru picioare ale scaunului. Deci unde era?
Pulsul lui Marcus s-a accelerat. Pumnii i s-au încordat. Cineva locuia aici, şi fusese aici recent.
S-a îndreptat încet spre sufragerie, măsurând fiecare pas, cu simţurile în alertă maximă. Mâna dreaptă i s-a îndreptat spre pistolul din buzunar. Dar era prea târziu. Când a ajuns după colţ în sufragerie, s-a trezit lovit în cap de scaunul lipsă din sufragerie. Dându-se înapoi, a văzut o siluetă care îl ataca. Bărbatul l-a lovit în burtă pe Marcus şi l-a făcut să se prăbuşească peste masă şi în cuier, care s-a răsturnat peste el, aruncând farfuriile în aer. Agresorul său a dat masa la o parte şi a

apucat un alt scaun, ridicându-l deasupra capului și doborându-l cu toată puterea.
Marcus s-a rostogolit spre dreapta la timp. Scaunul s-a spart într-o sută de bucăți. Așchii au zburat peste tot. Marcus și-a ținut mâinile deasupra capului într-o poziție defensivă, protejându-și ochii și fața. Bărbatul l-a lovit pe Marcus cu piciorul în spate și apoi în stomac, în timp ce acesta încerca să se rostogolească. Apoi s-a întins în jos, l-a apucat pe Marcus de jachetă, l-a tras în picioare și a început să aplice lovituri una după alta în stomacul și coastele lui Marcus.
Bărbatul era enorm, înalt de peste doi metri, și extrem de puternic. Luat aproape complet cu garda jos de atac, Marcus avea dificultăți în a se apăra de lovituri. Apoi bărbatul l-a lovit direct în față pe Marcus. Acesta a auzit cartilajul din nas crăpându-i.
24
Forța loviturii l-a făcut pe Marcus să se clatine prin bucătărie.
S-a izbit de frigider și s-a prăbușit pe podea. Sângele îi țâșnea din nas. Dar când agresorul său s-a apropiat pentru a-l termina, Marcus a contraatacat. Cuprins de adrenalină, s-a năpustit, înfingându-și capul în mijlocul bărbatului. S-au izbit de ușa din spate, iar Marcus a început să întoarcă loviturile.
Brusc, bărbatul și-a înfipt genunchiul adânc în stomacul lui Marcus, apoi și-a mutat greutatea și a reușit o răsturnare. Marcus era acum pe spate. Atacatorul său era deasupra lui, imobilizându-i picioarele la podea și înfingându-și pumnii cărnoși în capul sângerând al lui Marcus.
Acum, față în față, Marcus era uimit. Se așteptase să vadă un bărbat tânăr. În schimb, personajul care ploua cu lovituri peste el trebuia să aibă în jur de 60 de ani. Era complet chel și avea o barbă groasă și încărunțită, dar corpul îi era tare ca piatra. Nu era doar un luptător priceput, avea ochii unui ucigaș.
Marcus încerca febril să manevreze, să schimbe dinamica, dar era copleșit și bătut măr. Nimeni nu-i auzea luptându-se și nimeni nu venea să-l ajute. Îi dăduse ordine stricte lui Oleg să rămână în mașină și să o țină pe Jenny în siguranță. Mintea lui Marcus se zvârcolea, căutând opțiuni. Fusese o prostie să urmeze sfatul lui Oleg și să vină în casa asta. Nu reușise să asculte clopotele de alarmă care se declanșaseră în capul lui. În felul acesta, le pusese viața și misiunea în pericol de moarte. Dar acum nu mai era loc de ezitări. Trebuia să ucizi sau să fii ucis. Așa că Marcus a încetat să se mai îndoiască și și-a lăsat antrenamentul să preia controlul.
Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și amețească atacatorul nemaiprotejându-și fața cu ambele brațe. Ochii bărbatului străluceau de furie și încântare, presupunând că victima sa se dădea bătută. Dar cum loviturile veneau acum și mai puternic, Marcus a întins mâna după cuțitul de vânătoare atașat la centură. L-a dezvelit rapid și, înainte ca bărbatul să vadă ce urmează, Marcus i-a înfipt lama în stomac - singurul organ la care putea ajunge - și l-a sfâșiat lateral cu toată puterea sa. Ochii criminalului s-au transformat în șoc și apoi în groază. Pumnii au încetat să mai vină. Sângele a început să-i curgă din gură. Marcus a simțit cum i se schimbă greutatea și a profitat de moment. A scos cuțitul din secțiunea mediană a bărbatului, a apucat mânerul cu ambele mâini și i l-a înfipt în piept. În același timp, și-a eliberat picioarele și l-a răsturnat pe bărbat pe spate, unde credea că îl poate termina.
Dar el a refuzat să moară. În schimb, l-a îngenuncheat pe Marcus în zona inghinală și l-a împins. Marcus și-a pierdut controlul asupra cuțitului și s-a târât înapoi. Bărbatul s-a ridicat în picioare și și-a dus ambele mâini la piept ca și cum ar fi vrut să scoată cuțitul, dar apoi a părut să se gândească mai bine la idee. În schimb, s-a împiedicat spre bucătărie, a deschis un sertar și a scos două cuțite de măcelar.

Un zâmbet răsucit s-a răspândit pe fața bărbatului. Dinții îi picurau cu sânge. Acesta nu era un simplu pensionar. Trebuia să fie un fost operator al Forțelor Speciale, poate chiar un comando Spetsnaz. Fără îndoială, acesta era un om care văzuse mult mai multe lupte decât Marcus, un om care ucisese pentru a trăi și iubea ceea ce făcea. Chiar dacă acum știa că va muri, era clar că nu avea nicio intenție să moară singur.
Marcus a sărit în picioare și s-a îndepărtat. Adversarul său se îndrepta spre el, ridicând ambele cuțite în timp ce se apropia. Marcus știa ce va urma. Avea de gând să le arunce, unul după altul, iar când Marcus avea să fie la pământ - și cu siguranță avea să fie la pământ - atacatorul său avea de gând să îl spintece ca pe o căprioară.
Marcus a dat brusc cu spatele în ceva. Ceasul bunicului. S-a uitat în stânga, s-a uitat în dreapta, dar nu avea unde să fugă, nu avea nicio șansă să fugă. Ușa din față era încuiată. Ușa din spate era blocată. Nu mai avea opțiuni, cu excepția uneia. Și el era un profesionist antrenat, cu reflexe perfecționate după anii petrecuți în pușcașii marini și în serviciile secrete ale Statelor Unite.
Cu ochii fixați în cei ai ucigașului, Marcus și-a băgat mâna dreaptă în buzunarul jachetei, atent să nu facă mișcări bruște pentru a schimba privirea bărbatului. Găsind pistolul, l-a apucat cu putere. Nu avusese timp să-l scoată și nici nu era nevoie. Marcus a apăsat pur și simplu trăgaciul o dată, apoi din nou și apoi a treia oară. Șocul a apărut în ochii bărbatului. Apoi, aceiași ochi s-au întors în capul bărbatului. Cuțitele i-au căzut din mâini, iar el s-a prăbușit la podea.
Marcus nu îndrăznea să se apropie de el pentru a-i verifica pulsul sau pentru a vedea dacă mai respira. Chiar dacă ar fi fost, ce s-ar fi întâmplat? Nu avea abilitățile necesare pentru a-l pune pe tipul ăsta la loc și cu siguranță nu putea să-l ducă la spital sau să cheme o ambulanță. Așa că Marcus a scos în cele din urmă pistolul din buzunarul fumegând al jachetei sale de piele, a țintit și a mai tras două gloanțe în pieptul bărbatului, doar pentru a fi sigur.
Abia apoi s-a dus la toaletă, și-a spart nasul la loc - gemând de durere - și și-a umplut nările cu hârtie igienică. Abia apoi și-a spălat sângele de pe față și a început să caute în casă. Abia apoi a luat cuțitele și le-a dus înapoi în bucătărie. Și abia apoi s-a îndreptat spre garaj.
25
Oleg a oftat când a văzut fața bătută și umflată a lui Marcus.
"Ce naiba . . . ?"
Dar Marcus nu a spus nimic. În schimb, s-a urcat pe scaunul șoferului și a trântit portiera în urma lui. Apoi a dat cu spatele Jeep-ul în garaj și a parcat lângă un Mercedes C 300 sedan nou și strălucitor. A oprit motorul, a coborât, a tras ușa garajului în jos și a încuiat-o.
"Ajută-mă să o urc într-unul dintre dormitoare", a spus Marcus încet. "Apoi o să am nevoie de puțin ajutor la curățenie."
Oleg a dat din cap, dar nu a mai spus nimic. În schimb, a coborât din partea pasagerului și a ocolit Jeep-ul până la ușa din spate pe care Marcus tocmai o deschisese. I-a luat picioarele lui Jenny în timp ce Marcus își strecura brațele sub ale ei și a ridicat-o afară.
Nu a fost o muncă dificilă. Jenny era zveltă, slabă și deloc grea. Oleg a estimat greutatea ei la cincizeci și cinci sau șaizeci de kilograme, mai mult sau mai puțin - poate 130 de kilograme. Probabil avea în jur de treizeci de ani. Avea o înălțime medie - aproximativ înălțimea lui Oleg, de fapt - cu o constituție de alergătoare.
Încă nu știa cine era cu adevărat bruneta asta. Nici măcar nu-i știa numele complet. Tot ce putea spune Oleg despre această femeie era că vorbea fluent limba rusă, că era un pilot desăvârșit, un trăgător experimentat și că era la fel de curajoasă ca oricine altcineva pe care îl cunoscuse vreodată. Încasase un glonț pentru a le salva viețile și nu

plânsese, nu se văicărise, nu se plânsese, nu părea deloc deranjată de asta. Date fiind circumstanțele și abilitățile ei, a trebuit să presupună că lucra pentru CIA.
Când au intrat în casă, Oleg a fost complet nepregătit pentru ceea ce a văzut. Era sânge peste tot. Mobilă spartă. Farfurii sparte. Tuburi de cartușe. Mirosul acru al prafului de pușcă plutea în aer. Apoi a văzut trupul plin de gloanțe întins pe un covor îmbibat de sânge, jumătate în sufragerie, jumătate în sufragerie, mânerul unei lame de 15 centimetri ieșindu-i din piept.
Oleg a înjurat când a recunoscut chipul. "L-ai ucis pe fratele lui Zakharov!"
"Era Spetsnaz?"
"Da, a fost."
"S-ar putea să fi menționat asta", a spus Marcus fără emoție. "Dă-mi o mână de ajutor."
Oleg era prea uimit pentru a mai spune ceva. Își dorea să fi fost mai direct în legătură cu casa în care pătrundeau. Îi datora lui Marcus Ryker tot adevărul. La urma urmei, Ryker îi salvase viața în mod repetat în ultimele douăsprezece ore. Într-adevăr, Ryker salvase nenumărate vieți, împiedicând cele două țări ale lor să intre în război. Americanul dăduse dovadă de un curaj uimitor sub focul armelor, iar Oleg îi era foarte îndatorat. Ryker îl intrigase încă de când îl văzuse prima dată la televizor, primind o medalie în Sala de Est a Casei Albe, la o săptămână după ce agentul Secret Service și colegii săi salvaseră viețile președintelui american și ale primei familii în timpul unui atac terorist asupra Casei Albe. După aceea, Oleg făcuse o mulțime de cercetări despre acest om. Cu cât afla mai multe, cu atât respectul său devenea mai profund.
Așa că Oleg a păstrat tăcerea și s-a concentrat asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, deși și-a promis că nu-l va mai reține pe Marcus în viitor.
Cei doi bărbați au dus-o pe Jenny la etajul al doilea și au așezat-o pe un pat dintr-o cameră de colț.
"Ia echipamentul nostru din Jeep - tot", a spus Marcus, sprijinind capul lui Jenny cu câteva perne. "Pune-le în dormitorul principal și adu-mi trusa medicală. Nu aprindeți nicio lumină".
Oleg a făcut cum i s-a cerut. S-a întors câteva minute mai târziu cu toate cele trei rucsacuri, pușca cu lunetă și AK-47. Când a intrat în dormitorul principal, l-a găsit pe Marcus deja acolo, holbându-se la pereți. Când Oleg a așezat echipamentul pe patul king-size, a urmărit privirea lui Marcus. Pereții erau acoperiți cu fotografii înrămate, scrisori de recomandare semnate de unii dintre cei mai înalți ofițeri din armata rusă și un steag afgan pe jumătate ars, străpuns de multiple găuri de gloanțe. Marcus nu a spus nimic când Oleg i-a înmânat trusa medicală. În schimb, s-a întors în camera lui Jenny, i-a scos cizmele și șosetele, apoi i-a desfăcut fermoarul și i-a scos salopeta. Acum ea zăcea acolo în blugi albaștri decolorați, un tricou negru și un pulover albastru-marin, toate complet îmbibate cu zăpadă topită.
"Fratele lui Boris Zakharov nu a fost doar Spetsnaz", a recunoscut în cele din urmă Oleg, stând în ușă. "A fost comandantul Direcției C."
"Spetsgruppa Smerch", a spus Marcus, clar familiarizat cu unitatea.
"Da", a spus Oleg. "Omul era o legendă. A servit cu distincție în Afganistan, Cecenia, Caucazul de Nord. Numește orice iad în care au fost trimise Forțele Speciale Ruse, și el a fost acolo. În timpul scurtei mele perioade în armată, simpla menționare a faptului că va veni la baza ta era suficientă pentru a-ți da coșmaruri."

"Atunci ar trebui să dormi liniștit în noaptea asta, știind că a plecat", a spus Marcus, cu vocea plată, dar nuanțată de o urmă de reproș. "Tipul era corupt."
"Mercedesul din garaj?" a întrebat Oleg.
Marcus a dat din cap în timp ce își scotea mănușile de piele și le îmbrăca pe cele medicale. "Vrei să ghicești cu cât se vinde mașina aia în State?"
"Habar nu am."
"Patruzeci de mii de dolari, ușor", a spus Marcus, examinând rănile lui Jenny.
"E cam mult pentru un general pensionat care trăiește din pensie."
"Aș spune", a fost de acord Marcus, cerând o lanternă și o pereche de mănuși de cauciuc.
"Crezi că vindea droguri sau se ocupa de prostituate?" a întrebat Oleg, scoțându-le pe amândouă din trusă.
"Probabil ambele. Când terminăm, poate vrei să te uiți prin actele lui. Mă îndoiesc că va trebui să sapi prea adânc. În regulă - aici, ține lanterna".
Marcus a cerut o foarfecă, pe care a folosit-o pentru a tăia puloverul și tricoul lui Jenny, dezvăluind o rană de intrare pe partea din față a umărului drept și o rană de ieșire mult mai mare pe spate. "Dă-mi pătura aia."
Oleg a întins mâna după o pătură de lână tricotată manual, așezată pe un balansoar din lemn, și i-a dat-o lui Marcus, care a drapat-o peste Jenny, acoperind-o atât pentru modestie, cât și pentru căldură, lăsând la vedere doar umărul rănit. Apoi a pășit în baie, a umplut un pahar cu apă și s-a întors în dormitor, unde a tamponat și a îndepărtat câteva bucăți de pânză rămase în jurul rănii. Umflătura începea să scadă.
"De unde ai știut că toată zăpada aia va opri sângerarea?" a întrebat Oleg, adunând resturi de tricou și aruncându-le într-un coș de gunoi din colțul camerei.
"Ceva ce am învățat în armată", a răspuns Marcus în timp ce examina rana mai atent. "Temperatura înghețată a zăpezii încetinește curgerea sângelui până când acesta se coagulează și astupă gaura. Oricum, asta e teoria. Nu am încercat niciodată până astăzi. Nu prea ninge în Kabul sau Bagdad. Dar ea a fost norocoasă. Glonțul a trecut direct prin carne. A ieșit pe partea cealaltă și nu a sfărâmat niciun os. Dacă ar fi făcut-o . . ."
"Ar fi avut nevoie de mai mult decât zăpadă."
Marcus a dat din cap. "Până acum nu există nicio infecție, deci asta e ceva."
Marcus a luat un tub de unguent antibiotic din trusă, l-a aplicat pe două tampoane de tifon și a lipit unul pe rana de intrare și celălalt pe rana de ieșire. I-a făcut mai multe injecții lui Jenny - un antibiotic, o altă doză de analgezice și un sedativ. Apoi i-a conectat o perfuzie improvizată pentru a-i reintroduce niște lichide și puțină nutriție în organism și i-a cerut lui Oleg să se întoarcă în dormitorul principal și să găsească un tricou și un pulover curate.
"Ai grijă să-ți păstrezi mănușile pe tine", l-a avertizat el.
"Ești îngrijorat de amprentele digitale?" a întrebat Oleg.
Marcus a dat din cap. Oleg era incredul, dar și-a ținut limba. Americanul nu putea fi serios, și-a spus el. Sângele bărbatului - și deci ADN-ul - era peste tot în sufragerie, sufragerie și bucătărie. Oleg se îndoia serios că amprentele digitale i-ar fi dat de gol.
26
Oleg a adus înapoi obiectele pe care i le ceruse Marcus.
Apoi a pășit în hol. Îi tremurau mâinile. Avea nevoie disperată de o țigară. Dar nu voia să fumeze lângă Jenny, așa că a traversat holul până în dormitorul principal, a aprins un chibrit și a tras un fum lung. Fumul

cald i-a umplut gura, nările și plămânii. Senzația familiară era liniștitoare, dar nu făcea nimic pentru a-i calma nervii.
Numărul cadavrelor rezultate în urma deciziei sale de a-l elimina pe Luganov era în creștere, dar Oleg nu regreta ceea ce făcuse. A acționat în apărarea națiunii sale, își spunea el, pentru a preveni un război inutil și probabil apocaliptic cu NATO. În această privință, conștiința lui era curată. Totuși, nu intenționase niciodată să-l ucidă pe Dmitri Nimkov. Se aștepta ca președintele Luganov să fie singur. Șeful FSB nu trebuia să se afle la palatul prezidențial, cu atât mai puțin să-l însoțească pe președinte în biroul său privat. Dar odată ce Nimkov a intrat în scenă, Oleg nu a avut de ales. Eliminarea lui Nimkov fusese nefericită, dar esențială. Dar atunci cine îl asasinase pe Maxim Grigarin? Cu siguranță nu el. Nici Marcus. Nu fuseseră nici pe departe în preajma premierului rus. Nici nu aveau vreun motiv să-l ucidă. Dar cineva avea, și era clar că se folosise de asasinarea lui Luganov și Nimkov ca acoperire pentru a-și face propria mișcare.
Oleg se gândea la mai mulți suspecți, dar pentru moment nu vedea niciunul. Oricine ar fi fost, Oleg știa că probabil urma să vină după el. Marcus avea dreptate. Nu va dura mult până când Moscova va descoperi că Oleg, Marcus și Jenny nu au fost uciși în G4-ul doborât. Avuseseră noroc. Extrem de norocoși. Trișaseră moartea de mult prea multe ori în ziua aceea. Cât va mai dura, se întreba el, până când norocul lor se va termina?
Peter Hwang alerga pe străzile ploioase din Washington.
Știa că conducea prea repede. Știa că risca o amendă și o amendă consistentă. Dar nu putea face nimic. Întârziase.
A cotit de pe Massachusetts Avenue pe Second Street, aproape că a lovit un pieton, apoi a intrat cu viteză într-o parcare de lângă Hart Senate Office Building și și-a tras Saab-ul pe unul dintre ultimele locuri de parcare disponibile. Nu a pierdut timpul întrebându-se de ce locul era atât de aglomerat în miez de noapte. Fusese chemat de senator, așa că iată-l aici. Luându-și umbrela și servieta, s-a grăbit să ajungă la intrarea rezervată personalului. Acolo, le-a arătat polițiștilor din Capitoliu legitimația, și-a trecut lucrurile prin aparatul cu raze X și a trecut prin magnetometru. Șaizeci de secunde mai târziu, a urcat scările de marmură, a sprintat pe hol și a dat buzna în biroul senatorului, ud și fără suflare.
Robert Dayton stătea în spatele biroului său mare de stejar, cu picioarele așezate pe o comodă. Senatorul senior din Iowa purta un costum din in maro, o cravată din mătase albastru deschis, cu pătrat de buzunar asortat, și bretele albastre. La șaptezeci și unu de ani, Dayton nu era doar un membru pe viață al Partidului Democrat. De asemenea, era considerat unul dintre cei mai eleganți oameni din Capitol Hill. De asemenea, era membrul minoritar de rang înalt al Comisiei senatoriale pentru serviciile secrete și, în prezent, explora în mod activ posibilitatea de a candida pentru nominalizarea democrată la președință.
Singura persoană din încăpere era Annie Stewart. O blondă isteață, articulată și destul de atrăgătoare, cu ochi mari și verzi, Stewart era consilierul senatorului pe probleme de politică externă și cel mai longeviv consilier. Lucrase cu Dayton de când își luase licența în istorie la Universitatea Americană și masteratul la Școala de Servicii Externe din Georgetown, cu aproximativ cincisprezece ani înainte. În particular, Hwang era îndrăgostit de ea, dar, deși era prietenoasă și profesionistă, nu îi arătase niciun interes deosebit, iar Hwang nu își adunase încă curajul să o invite în oraș.
Nici senatorul, nici Stewart nu l-au recunoscut pe Hwang când acesta a intrat în cameră. Amândoi erau lipiți de cele patru ecrane de televiziune montate pe peretele cel mai îndepărtat. Unul dintre ele transmitea

imagini în direct din plenul Senatului. Celelalte trei erau îndreptate către CNN, MSNBC și Fox News, deși se auzea doar audio de la MSNBC.
"Ce se întâmplă?" a întrebat Hwang, încercând să își recapete respirația. "Unde sunt toți ceilalți? Ce s-a întâmplat cu întâlnirea?"
Când niciunul nu i-a răspuns, Hwang s-a întors spre monitoare și a realizat brusc de ce. În cea mai mare parte a ultimelor douăzeci și patru de ore, fusese implicat într-o conferință privind politica în domeniul sănătății în Los Angeles și, prin urmare, într-o pană de știri și social media. Luase zborul de noapte de la LAX și, la aterizarea pe Aeroportul Internațional Dulles, se îndreptase direct spre garaj și se îndreptase cu viteză spre D.C. Acum, fiecare mușchi din corpul său se încordase când văzuse reportajul despre triplul asasinat din Moscova.
Cum era posibil așa ceva? El, Stewart și senatorul tocmai fuseseră la Moscova. Tocmai se întâlniseră cu Luganov în biroul său, în interiorul Kremlinului. Văzuseră securitatea. Era etanșă. Era imposibil ca cineva să fi pătruns în ea. Apoi, un singur gând terifiant i-a străfulgerat creierul.
Unde era Marcus?
27
În timp ce Oleg își aprindea a doua țigară, Marcus a intrat în dormitorul principal.
Găsise un laptop în biroul lui Zakharov. Nu era protejat prin parolă și, din moment ce Zakharov locuia aici și, fără îndoială, fusese online recent, nu exista niciun risc să îl folosească pentru a se conecta la internet prin Wi-Fi-ul dacha. Oleg privea peste umărul lui Marcus în timp ce americanul deschidea diverse site-uri de știri și le răsfoia, căutând știri din Moscova și Sankt Petersburg.
Începuseră să apară mai multe detalii despre cele trei asasinate și despre vânătoarea celor responsabili. Aproximativ două sute de moscoviți fuseseră arestați și aduși pentru interogatoriu, iar în capitală fusese impusă o interdicție de circulație de patruzeci și opt de ore. Prim-ministrul Grigarin nu fusese împușcat, așa cum presupusese Oleg. Mai degrabă, evaluarea preliminară a gărzilor de corp și a agenților FSB prezenți la reședința prim-ministrului a fost că acesta a fost otrăvit cu ceva strecurat în ceaiul său. Șeful interimar al FSB, Nikolay Kropatkin, urma să susțină o conferință de presă în câteva ore și era de așteptat să dezvăluie dovezi zdrobitoare că Oleg Kraskin nu numai că era de vină, dar lucrase cu cel puțin doi colaboratori.
Apoi Marcus a dat peste o știre care l-a lovit pe Oleg mai tare decât s-ar fi așteptat.
"Katya Slatsky, aclamata patinatoare artistică care a participat la trei Jocuri Olimpice, câștigând o medalie de aur și două medalii de argint, a fost găsită moartă în apartamentul ei din Moscova în această dimineață", a relatat Reuters. "Poliția din Moscova a stabilit că decesul a fost o sinucidere. Ei spun că ea a suferit o singură împușcătură în tâmpla dreaptă. Un pistol înregistrat pe numele ei a fost găsit la picioarele ei, iar pe mâna dreaptă erau reziduuri de praf de pușcă. Patinatoarea, despre care se zvonea că ar fi fost o iubită de lungă durată a regretatului președinte Luganov, avea treizeci și trei de ani."
"Au omorât-o", a spus Oleg, pe jumătate fără să respire.
"Nu neapărat", a spus Marcus, în timp ce pe ecran apărea o fotografie a blondei uimitoare. "Trebuie să fi fost tulburată."
"Nu", a insistat Oleg. "Ei au ucis-o. Nu aveau niciun motiv să o facă, dar au făcut-o oricum."
"Cum poți fi sigur?", a întrebat Marcus.
"Era stângace", a spus Oleg, fumul încolăcindu-i în jurul capului.
Au terminat povestea, dar erau puține detalii.

"Uite, vreau să cauți pe toate site-urile de știri rusești orice mențiune a numelui meu sau al lui Jenny", a spus Marcus, schimbând viteza. "Ei spun că ai avut doi complici. Trebuie să știm dacă ne leagă în mod specific de tine."
"În regulă", a spus Oleg, încă amețit. "Care este numele ei de familie? Nu m-am gândit niciodată să întreb".
"Este Morris", a răspuns Marcus, "dar nu contează. Oricum, nu cred că e numele ei adevărat. Caută doar Jenny sau Jennifer și anunță-mă ce găsești."
"Bine, dar unde te duci?"
"Trebuie să fac un duș și să-mi dau un pic de prim ajutor. Apoi trebuie să facem curățenie la parter și să găsim ceva de mâncare. Fii cu ochii pe Jenny și nu face nicio prostie, cum ar fi să-ți pornești telefonul mobil sau să trimiți un e-mail. Ai înțeles?"
Oleg a dat din cap, puțin jignit că nu i se acordase încredere, dar recunoscător pentru câteva momente pentru el. Totul se mișca atât de repede. Într-un fel, el era în centrul tuturor. Dar în alte privințe era la un milion de mile depărtare. Niciodată nu se simțise atât de singur.
În timp ce Marcus se îndrepta spre baie, Oleg s-a așezat pe pat și a început să caute pe toate site-urile de știri rusești pe care le putea găsi. Dar gândurile i s-au îndreptat curând spre Marina și Vasili. Cum erau soția și unicul său fiu? Unde se aflau? Erau în siguranță? Știau ei ce făcuse el? L-ar fi iertat vreodată?
Oleg nu-și putea imagina cum. Ceea ce-și putea imagina era cum bătăușii FSB dădeau buzna în casa soacrei sale de la marginea de sud a Sankt Petersburgului în zorii zilei, îi arestau pe toți și îi interogau ore în șir. Cu siguranță că autoritățile ar suspecta că Marina știa totul despre complot. S-ar putea chiar să creadă că Iulia Luganova a pus ea însăși la cale complotul și și-a convins ginerele să îl pună în aplicare, nu pentru a-și opri fostul soț să lanseze un război sinucigaș cu NATO, ci pentru a se răzbuna pentru modul rece, chiar sălbatic, în care președintele a divorțat de ea, a alungat-o din Moscova și apoi s-a cuplat cu Katya Slatsky.
Nici Marina, nici Iulia nu erau implicate, desigur. Oleg nu le spusese niciun cuvânt despre ceea ce plănuia. În ciuda tuturor tensiunilor din această familie întortocheată, și erau multe, Oleg le iubea pe aceste femei și pe fiul său. Mai presus de toate, făcuse ceea ce făcuse pentru ele. Dar se cutremura la gândul că le-ar putea face rău din cauza acțiunilor sale.
Apoi, serviciul de știri TASS din Moscova a publicat o nouă știre importantă.
CABINETUL ÎL NUMEȘTE PE PETROVSKI PREȘEDINTE INTERIMAR
(SERVICIUL DE ȘTIRI TASS - MOSCOVA)
În cadrul unui vot de urgență în urma asasinării președintelui Aleksandr Ivanovici Luganov, cabinetul rus l-a numit pe Mihail Borisovici Petrovski președinte interimar al Federației Ruse, cu efect imediat.
Petrovski se va adresa țării într-un discurs televizat în direct la ora 21.00, ora Moscovei. Se așteaptă ca acesta să informeze națiunea cu privire la evenimentele din ultimele ore și la vânătoarea de oameni în curs de desfășurare pentru a-i aduce pe făptași în fața justiției.
În vârstă de 64 de ani, originar din Volgograd, a fost anterior ministru al apărării al țării.
Potrivit unui purtător de cuvânt al Kremlinului, numirea sa în funcția de președinte a fost aprobată cu un vot vocal de 29 de voturi pentru și 0 împotrivă.
Cabinetul a mai votat numirea lui Boris Yamirev, 53 de ani, în funcția de ministru interimar al apărării. Generalul cu trei stele, care a comandat cu succes invazia și recucerirea de către armată a provinciilor estice

ale Republicii Georgia în 2008, a fost anterior ministru adjunct al apărării.
Nikolay Kropatkin, în vârstă de 42 de ani, director adjunct al FSB, a fost numit director interimar al agenției de securitate.
Fiecare om va avea un mandat de șaizeci de zile, după care cabinetul va trebui să le reautorizeze numirile.
Încă nu a fost numit niciun succesor în funcția de prim-ministru, dar doi oficiali de rang înalt de la Kremlin au declarat că un anunț va fi făcut probabil în următoarele câteva zile.
Deci, Petrovsky preia conducerea, se gândi Oleg. Nu a durat mult. Și a fost o decizie unanimă. Dar ce însemna asta pentru război? Avea Kremlinul de gând să renunțe la o confruntare față în față cu NATO? Sau era deja prea profund angajat?
28
HART SENATE OFFICE BUILDING, WASHINGTON, D.C.
"Te rog spune-mi că nu este posibil", a spus senatorul Dayton.
Pete Hwang a început să răspundă, apoi și-a dat seama că senatorul nu vorbea cu el.
"Ce anume nu este posibil?" a întrebat Annie Stewart.
"Spune-mi că Marcus Ryker nu este implicat în chestia asta."
"Bineînțeles că nu, domnule", a spus Stewart, făcând clic pe un pix deschis și închis din nou și din nou și clătinând din cap.
"Sunteți absolut sigură?" Dayton a insistat.
"Domnule, el ne-a salvat viața dumneavoastră și a mea", a spus Stewart.
"Cum poți să crezi asta?"
"Asta a fost cu mult timp în urmă."
"Crezi că s-a schimbat?"
"Oamenii o fac."
"Nu și Marcus. A salvat viața președintelui și a atâtor alții cu doar câțiva ani în urmă. Chiar tu l-ai angajat să ne țină pe toți în siguranță în călătoria noastră în Europa. Asta a fost chiar săptămâna trecută."
"Știu toate astea, Annie, dar eu -"
"Domnule, vă rog, îl cunoașteți pe Marcus Ryker. Amândoi îl cunoaștem. Îl cunoaștem de ani de zile. El nu este un asasin. E un patriot, domnule. Mai mult, e un creștin convins. Nu sunt sigur că am întâlnit vreodată pe cineva care să iubească această țară mai mult sau care să fie mai angajat în protejarea ei și a liderilor ei. Dar nu mă întrebați pe mine. Întrebați-l pe Pete. El îl cunoaște cel mai bine."
Senatorul s-a întors spre noul său consilier pe probleme de politică internă. Medic de formație - și unul dintre cei mai căutați cardiologi din țară - Peter Hwang făcea parte din echipă de doar câteva luni. Practic, lucra pentru comitetul de acțiune politică al lui Dayton, nu pentru guvern. Dar îi cunoștea pe senator și pe Annie Stewart de mult timp. Se întâlniseră pentru prima dată în Afganistan cu ani în urmă, când Hwang și Ryker făcuseră parte dintr-o echipă de securitate care venise în ajutor după ce elicopterele militare care îl transportau pe senator și anturajul său fuseseră doborâte în apropiere de Kandahar și se aflau sub focul puternic al jihadiștilor talibani. De atunci, Dayton a ținut să păstreze legătura cu pușcașii marini din acea unitate, sunându-i sau scriindu-le fiecăruia în fiecare an, la aniversarea salvării, pentru a le mulțumi și pentru a se pune la curent cu viața și familiile lor.
Când senatorul a început să își planifice candidatura la prezidențiale și a avut nevoie de un expert care să îl ajute să dezvolte un nou plan de sănătate, Stewart l-a sugerat pe Hwang. Senatorului i-a plăcut ideea. La fel și Hwang. Acesta trecea printr-un divorț neplăcut și practic a profitat de șansa de a ieși din rutină și de a schimba totul în viața sa, chiar și pentru o reducere semnificativă a salariului. În timpul scurt în care au lucrat împreună, Hwang știa că atât senatorul, cât și Stewart au

ajuns să îi aprecieze sfaturile, judecata și spiritul. Hwang fusese cel care îl adusese pe Marcus Ryker înapoi pe orbita lor, o idee pe care Dayton o considerase inspirată cu câteva zile înainte.
Acum, senatorul își luase picioarele de pe măsuță și se aplecase în față în scaunul său. Fața îi era palidă. Hwang nu-l văzuse niciodată așa. Omul arăta de parcă ar fi fost pe cale să facă un atac cerebral.
"Annie are dreptate, Pete. Tu îl cunoști cel mai bine și de cel mai mult timp. Ar putea Marcus pe care îl cunoști să fie implicat în eliminarea nu doar a unuia, ci a trei lideri ruși?"
Hwang putea vedea anxietatea din ochii senatorului. Știa ce spera omul să spună. Dar oricât de mult ar fi vrut Hwang să spună că era imposibil, s-a trezit că ezită.
Marcus nu era un ucigaș cu sânge rece. Asta era sigur. Iar Annie Stewart avea dreptate când spunea că Marcus era un om cu o credință profundă și convingeri puternice. Da, era dispus să ucidă, dar numai pentru a proteja vieți. Chiar și după uciderea soției și a fiului său, Marcus lăsase poliția să-și facă treaba. Nu a pornit niciodată pe cont propriu pentru a-i vâna și aresta, cu atât mai puțin pentru a-i ucide, pe cei responsabili. Marcus Ryker era un om al legii și ordinii, pur și simplu.
Cu toate acestea, Hwang nu putea să nu ia în considerare bizarul lanț de evenimente care avusese loc în Moscova. La urma urmei, Marcus fusese cel care făcuse brusc o vizită neprogramată la Ambasada Statelor Unite, dimineața devreme, după ce se întâlniseră cu Luganov și ginerele său, Oleg Kraskin. În orele care au urmat, Dayton, Stewart și Hwang au aflat că un oficial rus de rang înalt luase legătura cu Marcus în miez de noapte. Se pare că cârtița îi transmisese informații foarte secrete, inclusiv planuri de război detaliate pentru invadarea țărilor baltice de către Rusia. De ce Marcus? Lui Hwang încă nu îi era clar, dar informațiile fuseseră transmise prin cablu către CIA și Casa Albă și se dovediseră exacte și oportune.
De acolo, își amintea Hwang, lucrurile au devenit și mai ciudate. Senatorul Dayton fusese rugat de ambasadorul SUA în Rusia să se întoarcă rapid la Washington pentru a-l informa pe președintele Clarke despre întâlnirea sa cu Luganov. Marcus și întreaga echipă de securitate pe care o adunase fuseseră cu ei în avionul privat când au plecat din Moscova. Dar, în loc să zboare direct la Washington, au făcut o escală neprogramată la Berlin. De ce? Pentru că Marcus a spus că trebuie să coboare acolo. Hwang îl presase pe prietenul său să explice. Nu aveau nevoie să realimenteze. Era o cursă contra cronometru pentru întâlnirea de la Casa Albă. Totuși, Marcus a fost evaziv. Își ceruse scuze echipei și explicase că trebuia să coboare și să se ocupe de afaceri urgente în capitala germană. Hwang îl întrebase chiar dacă Marcus dorea să rămână cu el în Germania, dar Marcus îl respinsese, spunând că era ceva de care trebuia să se ocupe singur. Douăzeci de minute mai târziu, plecaseră fără el.
Hwang își amintea că Stewart a venit să stea lângă el după ce au trecut Atlanticul. L-a întrebat ce fel de afaceri avea Marcus în Germania. Hwang nu fusese în stare să-i dea un răspuns. De ce nu zbura Marcus înapoi la Washington pentru a-i informa pe directorul CIA, Stephens, pe președinte și Consiliul Național de Securitate? insistase ea. Nu ar fi vrut ei să vorbească direct cu el, dintre toți oamenii? Cum altfel ar putea evalua în mod adecvat fiabilitatea sursei?
Din nou, Hwang nu a avut niciun răspuns.
29
Hwang nu voia să creadă.
Fiecare fibră a ființei sale încerca să reziste ideii că Marcus ar putea fi cumva amestecat în toată această afacere de la Moscova. Era împotriva a tot ceea ce Hwang credea că știe despre prietenul său. Cu toate

acestea, ideea era greu de înlăturat. Se putea imagina sub jurământ în fața unui mare juriu federal sau depunând mărturie în cadrul unei audieri în Congres.
Avea Marcus Ryker capacitatea de a se strecura înapoi în Rusia și de a ajunge la Moscova? l-ar fi putut întreba. Cu excepția cazului în care plănuia să depună mărturie mincinoasă, Hwang ar fi trebuit să răspundă afirmativ. Cei doi se antrenaseră împreună și serviseră cot la cot în Marină. Bărbatul cunoștea bine infiltrarea, fuga și evaziunea.
Avea Marcus Ryker abilitățile de a-i ucide pe președintele Luganov, pe prim-ministrul Grigarin și pe șeful FSB Nimkov, sau abilitățile de a sfătui un complice să facă acest lucru? Din nou, dacă Hwang era sincer, răspunsul era da. Îi văzuse abilitățile lui Marcus sub tir în Afganistan. Niciunul dintre băieții din unitatea lor nu fusese un trăgător mai precis, nici măcar Nick Vinetti, lunetistul lor.
Avea Marcus Ryker cunoștințe de specialitate despre protocoalele de securitate ale guvernelor străine - inclusiv ale guvernului rus - care i-ar fi permis să obțină acces la un lider mondial în scopul asasinării sale? Încă o dată, dacă Hwang ar fi fost sub jurământ, ar fi trebuit să spună da. El știa cât de sus ajunsese Marcus în rândurile Serviciilor Secrete. Bărbatul nu numai că prinsese falsificatori în Atlanta. Făcuse parte din Detașamentul Prezidențial de Protecție, cea mai elitistă unitate de protecție a VIP-urilor de pe planetă. În ochii lui Hwang, nu exista nimeni în guvernul american care să fie mai bine pregătit decât Ryker în arta și știința contracarării amenințării unui asasin. Asta nu însemna, prin definiție, că Ryker știa, de asemenea, la fel de bine ca oricine altcineva din lume, cum să eludeze cel mai bine astfel de contramăsuri?
Ultima întrebare ar fi cea mai dificilă dintre toate, și poate cea mai condamnabilă. În opinia dvs. de expert, doctore Hwang, și după ce l-ați observat îndeaproape pe dl Ryker după uciderea soției și a fiului său într-un jaf la un magazin din sud-estul Washingtonului, a prezentat vreodată inculpatul semne de depresie clinică sau alte afecțiuni psihologice sau mentale care l-ar fi putut determina să adopte un comportament - inclusiv un comportament violent - în afara caracterului său tipic și a comportamentului său obișnuit?
Cum, s-a gândit Hwang, ar putea răspunde altfel decât da? Chiar în noaptea crimelor, șeful lui Marcus îi ceruse acestuia să predea atât arma de serviciu, cât și arma personală. Hwang și Vinetti stătuseră personal cu Marcus în apartamentul său timp de câteva săptămâni pentru a se asigura că nu se rănește pe sine sau pe alții. Hwang a fost acolo când prietenul său a trebuit să demisioneze din Secret Service, o slujbă pe care o iubea, pentru că intrase într-o depresie atât de profundă.
S-au îmbunătățit lucrurile de-a lungul timpului? Cu siguranță, iar Hwang a atribuit o mare parte din acest lucru credinței lui Marcus. Bărbatul era la biserică în fiecare duminică dimineața și în fiecare miercuri seara. Era voluntar la biserică, făcea tot felul de treburi ciudate, ajutând chiar și la montarea unui acoperiș nou. Pe parcurs, Marcus s-a împrietenit cu pastorul, Carter Emerson, un afro-american în vârstă de 70 de ani care se luptase cu propriii demoni după anii petrecuți în Vietnam. Era o prietenie pe care Hwang nu putea decât să o observe, să o admire și poate chiar să o invidieze.
Cu toate acestea, Hwang văzuse pe propria piele singurătatea imensă și lipsa de scop care continuau să îl urmărească pe prietenul său din Marină. În afară de pastor, Marcus nu-și făcea prieteni noi. Nu ținea legătura cu vechii prieteni. Nu avea întâlniri. Nici măcar nu era în contact regulat cu mama sa sau cu surorile sale.
Hwang vorbise în mod repetat cu prietenul său despre depresia sa și îl încurajase să caute ajutor profesional. Vorbiseră despre asta chiar în

urmă cu două săptămâni. Acesta fusese unul dintre motivele pentru care îl îndemnase pe Ryker să conducă echipa de securitate a senatorului Dayton în călătoria lor în Estonia, Letonia, Lituania și Rusia - își făcea griji pentru el, voia să-l scoată din casă și să facă ceva cu scop. Era posibil ca presiunea să fi fost prea mare, ca Ryker să fi cedat pur și simplu? Hwang nu putea spune. Nu avea suficiente dovezi într-un sens sau altul. Ca prieten, ar fi vrut să spună: "Nu, absolut nu". Dar, în calitate de profesionist medical - chiar dacă nu este psihiatru sau psiholog - nu putea exclude această posibilitate.
Întreaga situație era îngrozitoare din multe puncte de vedere, dar, în mod clar, cel care îl îngrijora cel mai mult pe senator era posibilitatea, oricât de îndepărtată, ca el să aibă o legătură directă cu omul care a ucis sau a conspirat la uciderea celor mai importanți trei lideri ai Rusiei. Implicațiile erau devastatoare. Dacă presa ar fi aflat de această poveste, ar fi avut loc o furtună mediatică. Presiunea ca Comisia de Etică să organizeze audieri ar fi fost enormă, iar scandalul ar fi putut foarte bine să distrugă și să ardă încercarea senatorului de a-l doborî pe Andrew Clarke și de a-l înlocui ca viitor președinte al Statelor Unite.
Deși a părut mult mai lungă, întreaga analiză a lui Hwang a durat doar câteva secunde. Dar în final, tot ce a reușit să spună a fost "Nu știu, domnule. Dar o să aflu".
30
OZERKI, RUSIA
Oleg a decis că mai poate aștepta pentru a-i spune lui Marcus despre numirea lui Petrovsky ca președinte interimar.
Cu Marcus încă la duș, Oleg a continuat să scaneze site-urile de știri rusești. Condoleanțele începuseră să curgă de la aliații ruși din întreaga lume. Președintele Cubei a fost primul care a făcut o declarație. Au urmat comunicate de presă din partea liderilor Iranului, Venezuelei, Chinei și Siriei. Când Oleg a văzut o declarație din partea Dragului Lider din Pyongyang, nu a putut să nu se gândească la prietenul și camaradul său, generalul Yoon.
Întrebându-se dacă Yoon încercase să-l contacteze în cele trei zile de când se văzuseră în Pyongyang, Oleg s-a conectat la Google Mail, apoi a continuat să tasteze până când a intrat pe o ușă ascunsă într-un cont securizat folosit doar de omologul său nord-coreean. Marcus îl avertizase să nu trimită un e-mail, dar el a considerat că este în regulă să își verifice contul securizat.
Îl așteptau mai mult de o duzină de mesaje urgente.
Complicații cu iranienii, scria primul. Trebuie să discutăm imediat.
Prietenul meu - Dragul meu lider este hotărât să se țină de cuvânt față de președintele Luganov, dar Teheranul nu vrea focoasele noastre, scria al doilea. Le vor pe ale voastre, cele noi pe care tocmai ni le-ați livrat. Nu sunt sigur cum de știu că le avem, dar fac presiuni puternice asupra noastră pentru a le vinde cel puțin cinci. Nu suntem de acord cu acest lucru din motivele discutate în timpul vizitei dvs. recente. Vă rog să mă contactați imediat.
Apoi, câteva ore mai târziu, tonul și conținutul mesajului următor au fost complet diferite.
Am auzit zvonuri tulburătoare din Moscova - vă rog să mă sfătuiți, citiți unul.
Rapoarte despre o lovitură de stat - ce îmi puteți spune? spunea altul.
Fiecare mesaj devenea mai frenetic decât cel precedent.
Excelența Sa, președintele, este în siguranță? Dumneavoastră sunteți în siguranță? Auzim rapoarte teribile. Vă rog să mă contactați imediat.

Șase minute mai târziu: Ambasadorul nostru la Moscova a fost informat că președintele Luganov a fost atacat. Ministerul de Externe nu va comenta. Nici contactele noastre din FSB. Sunteți în siguranță?
Douăzeci de minute mai târziu: Acum auzim că șeful FSB Nimkov a fost împușcat, grav rănit. Este adevărat?
Șaisprezece minute mai târziu: Radio Moscova raportează moartea lui Nimkov. Se spune că președintele Luganov a fost rănit, dar nu există alte detalii. Soția mea plânge. Suntem cu toții în stare de șoc. Unde vă aflați?
Patruzeci și trei de minute mai târziu: Dragul Lider tocmai m-a sunat personal, cerându-mi ultimele informații. I-am spus că am patru surse care confirmă că președintele Luganov este mort. Radio Moscova tace. Toate celelalte media ruse refuză să confirme. DL nu dorește să facă o declarație până când nu este convins 100%. A ordonat ca toate forțele noastre să fie în stare de alertă maximă.
Câteva ore mai târziu, a venit o nouă serie de mesaje de la general, care i-au făcut părul de pe ceafă lui Oleg să se ridice în picioare.
Tocmai am vorbit cu Nikolay Kropatkin - el spune că tu ai tras. Încă nu au anunțat presa, dar s-a declanșat o vânătoare de oameni după tine. Te rog, prietene, spune-mi că nu ai nimic de-a face cu asta.
Nouă minute mai târziu: Ministrul Petrovsky tocmai m-a sunat, dorind să stabilească o convorbire cu DL. Spune că dovezile sunt concludente că i-ai împușcat atât pe președintele Luganov, cât și pe Nimkov. Eu nu știu ce să spun. De ce ați fi făcut așa ceva?
Patru minute mai târziu: Acum aud că ai furat un avion și că încerci să fugi din Moscova spre Occident. Ce naiba se întâmplă?
Treizeci și unu de minute mai târziu: Tocmai am vorbit cu o sursă din Ministerul Apărării care spune că v-au găsit avionul și l-au doborât din cer. Mi se învârte capul. Nu știu ce să cred.
Ultimul mesaj spunea: Știu că nu ești mort. Trebuie să vorbesc cu tine imediat. Am multe de discutat, prea multe de transmis în acest format. Sună-mă.
Gândindu-se bine, Oleg s-a deconectat și s-a îndepărtat încet de ecran. Se întreba de ce Yoon părea atât de sigur că el este încă în viață. Era doar o bănuială? O dorință? Sau avea cumva dovezi reale? Oleg nu putea fi sigur. Și ce avea Yoon nevoie să-i spună atât de urgent? Un lucru era sigur: trebuia să-l alerteze pe Marcus cu privire la această nouă evoluție. A ieșit pe hol.
Marcus o verifica pe Jenny. Oleg i-a spus despre întâlnirea lui Petrovsky și despre mesajele lui Yoon, apoi a intrat în baia plină de aburi și a încuiat ușa în urma lui. Și-a scos mănușile, s-a dezbrăcat și a intrat în duș. În timp ce apa fierbinte îi curgea pe față, a încercat să-și recapete echilibrul. S-a întrebat din nou de ce Yoon era atât de disperat să îl contacteze. Dacă avea informații despre bombele nucleare rusești, Oleg și Marcus trebuiau să pregătească un răspuns imediat.
Câteva minute mai târziu, Oleg închise apa, se șterse cu prosopul și se îmbrăcă din nou. Când a ieșit din baie, Marcus i-a citit ultima știre de ultimă oră de la Associated Press. Echipele de prim ajutor care cercetau epava avionului de afaceri Gulfstream au recuperat rămășițele a trei cadavre.
Oleg a pășit în dormitorul principal în timp ce Marcus continua să citească.
Fiecare cadavru era ars de nerecunoscut, a raportat AP. O sursă de rang înalt din poliția rusă a declarat că unul dintre cadavre a fost decapitat în accident. Altul era doar un trunchi. Celui de-al treilea îi lipseau ambele brațe și un picior. Ar fi nevoie de mai multe zile pentru a face analize ADN pentru a identifica rămășițele, a spus sursa, vorbind sub

rezerva anonimatului. Dar, notează AP, "anchetatorii consideră că fac progrese mai rapide decât se așteptau, dată fiind amploarea epavei."
Oleg s-a aplecat peste umărul lui Marcus și a citit povestea în tăcere pentru el însuși.
"Nu înțeleg", a spus el. "Toți suntem prezenți și contabilizați în această casă. Ce trei cadavre au găsit?"
31
SEDIUL CENTRAL AL CIA, LANGLEY, VIRGINIA
Directorul era furios.
Richard Stephens s-a întors la Langley după întâlnirea dezastruoasă de la Casa Albă și s-a dezlănțuit asupra personalului său superior, care se adunase în sala de conferințe securizată adiacentă biroului său de la etajul șapte.
"Cum este posibil ca un simplu angajat al Consiliului Național de Securitate - un adjunct, atenție - să dețină mai multe informații de ultimă oră pentru președintele Statelor Unite decât directorul Agenției Centrale de Informații?" s-a înfuriat Stephens. "Apoi, ca și cum acest lucru nu ar fi fost suficient de rău, pe drumul de întoarcere spre Langley am aflat de la NPR - nu de la niciunul dintre voi - că nu numai Luganov și Nimkov au fost eliminați, ci și premierul rus. Aceasta este ora amatorilor, oameni buni. Arătăm ca niște proști - neinformați și nepregătiți. Totul se oprește acum. Ori începeți să vă comportați ca prima agenție de informații a lumii, ori vor cădea capete. Acum, spuneți-mi ceva ce nu știu deja."
Martha Dell, directorul adjunct al serviciilor secrete al agenției, în vârstă de 56 de ani, care vorbește fluent rusa, mandarina și araba, cu un masterat la Oxford și două doctorate la Stanford, anticipase atât emoția, cât și întrebarea, și era pregătită cu răspunsul ei. "Domnule, avem câteva noutăți pentru dumneavoastră", a început Dell.
"Lăsați-mă să le aud."
"Ei bine, domnule, în primul rând, Mikhail Petrovsky a fost numit președinte interimar, cel puțin pentru următoarele două luni, până când cabinetul rus îi va putea evalua performanțele."
"Petrovsky? Interesant. Ce credeți despre asta?"
"Din punct de vedere istoric, l-am văzut ca o linie dură. Dar eu și echipa mea începem să luăm în considerare posibilitatea ca Petrovski să fie de fapt mai moderat decât Luganov."
"De ce?" a întrebat Stephens.
"Din două motive", a spus DDI. "În primul rând, vă amintiți ce ne-a spus Corbul despre confruntarea lui Petrovski cu Luganov într-o ședință recentă a cabinetului, avertizându-l pe Luganov că o mișcare împotriva NATO ar fi o greșeală."
"Poate", a spus Stephens. "Dar în acest moment, putem avea încredere în orice ne-a spus Corbul? Poate că este în cârdășie cu Petrovski în pregătirea unei lovituri de stat."
"Este posibil", a recunoscut DDI. "Dar Petrovsky a fost ales în unanimitate de cabinet, ceea ce înseamnă că el este candidatul de consens în acea cameră. Și ascultați asta: tocmai am primit noi rapoarte în ultimele cincisprezece minute că toate forțele rusești masate în apropierea granițelor cu Ucraina, Lituania, Letonia și Estonia au primit noi ordine de la Kremlin. Li se spune să se retragă imediat pe poziții aflate la cel puțin o sută de mile de frontieră. NSA confirmă ceea ce ne spun sursele noastre HUMINT. Au interceptat mesaje de la comandamentul central rus către generalii lor din teren, ordonându-le să se retragă".
"Petrovsky se îndreaptă spre dezescaladare", a spus Stephens.
"Cu sprijinul deplin al cabinetului."
"Deci poate că el este mai degrabă un moderat. Bine, ce altceva?"

"Domnule, presa rusă tocmai a început să raporteze că Oleg Kraskin a fost, de fapt, asasinul responsabil pentru uciderea celor trei lideri."
"Confirmă ceea ce am auzit de la postul din Moscova."
"Da, domnule."
"Asta confirmă, de asemenea, că Oleg Kraskin este Corbul?" a întrebat Stephens.
"Așa s-ar părea, domnule. Și este în concordanță cu tot ce ne-a spus Marcus Ryker și cu toate informațiile pe care Ryker ni le-a transmis până acum."
"Cum așa?"
"Ryker a fost insistent de la început că nu era autorizat să ne spună numele cârtiței. Dar Oleg Kraskin avea cu siguranță cunoștințe despre cele mai recente planuri de război. În calitate de ginere și consilier principal al președintelui, el avea acces la corespondența personală și la directivele lui Luganov, precum și la numerele de telefon private clasificate și la adresele de e-mail ale oficialilor de cel mai înalt rang din guvernul rus, din armată și din rețelele de informații. Analiștii de aici abia au început să proceseze zecile de mii de pagini de documente - clasificate strict secret sau mai strict secret - pe care Raven ni le-a predat. Va fi nevoie de mult timp pentru a le parcurge pe toate. Dar, din nou, totul se potrivește cu faptul că provine de la Oleg Kraskin - cu o singură excepție."
"Care este?"
"Kraskin a găsit cumva o modalitate de a se întâlni cu Ryker pentru a-i preda stick-ul. După aceea, este posibil ca Ryker să-i fi permis lui Kraskin să se întoarcă și să se întâlnească cu Luganov pentru a obține mai multe informații, fără să știe că Kraskin avea de gând să asasineze președintele și șeful FSB. Cu toate acestea, este mai probabil ca Ryker să-l fi sfătuit pe Kraskin cu privire la modul exact în care să dea lovitura și să scape nevătămat. Probabil că a colaborat cu Kraskin la fiecare pas. Într-adevăr, consensul de aici se bazează pe acest din urmă scenariu. Kraskin a avut acces la președinte, dar nu a avut nicio pregătire prealabilă pentru a reuși ceva de o asemenea amploare. Ni se pare aproape imposibil ca Ryker să nu fi proiectat lovitura și să nu-l fi condus pe Kraskin prin întregul scenariu, mișcare cu mișcare."
"Dar . . . ?"
"Dar asta nu explică asasinarea prim-ministrului Grigarin", a continuat DDI. "Pur și simplu nu a fost timp, după ce i-a eliminat pe Luganov și Nimkov, ca Kraskin să ajungă la casa lui Grigarin înainte de a se îndrepta spre aeroport pentru a face legătura cu Ryker și Jenny Morris. Distanțele, traficul - nimic din toate acestea nu se leagă. Și care ar fi fost motivul lui Kraskin pentru a-l ucide pe Grigarin, cu atât mai puțin pentru a-și asuma riscul de a o face? Motivul său pentru uciderea lui Luganov este destul de simplu. Kraskin îl cunoaște pe Luganov mai bine decât oricine. El a ajuns la concluzia că omul nu este doar rău, ci și instabil și că, de unul singur, trage Rusia în ceea ce ar putea deveni o confruntare nucleară cu Occidentul. Un astfel de eveniment ar putea însemna sfârșitul Federației Ruse și moartea a milioane - posibil zeci de milioane - de cetățeni ruși. Kraskin se consideră un patriot. Realizarea macabră că s-a căsătorit cu o familie de infractori îl îmbolnăvește și simte că este de datoria lui să ia măsuri pe care nimeni altcineva nu le-ar putea sau nu le-ar lua."
"Și motivul pentru care l-a eliminat pe Nimkov?"
"Asta nu e clar", a recunoscut DDI. "Cu siguranță Nimkov era apropiat de Luganov și împărtășea aceleași scopuri. Poate că Kraskin se temea că Nimkov va continua conspirația Kremlinului împotriva NATO și trebuia să fie eliminat și el. Dar este la fel de plauzibil ca Nimkov să fi fost pur și simplu în aceeași cameră cu Luganov atunci când Kraskin a ales să

lovească, iar Kraskin a simțit că nu are de ales decât să îi elimine pe amândoi pentru a avea vreo șansă de a scăpa cu bine."
"Poate", spuse Stephens, păstrând o față de poker, dar în cele din urmă mulțumit de munca pe care o producea acum personalul său. "Altceva?"
Dell a dat din cap și a zâmbit.
"Ei bine?" a întrebat Stephens.
"Sunt în viață."
32
OZERKI, RUSIA
Corbul ar fi putut fi o cârtiță, dar nu era un spion.
Oricum, nu unul profesionist.
Oleg Stefanovici Kraskin era avocat de formație, Marcus știa. Dar, în afară de un an în care lucrase la una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din Moscova, restul carierei sale fusese petrecut în vârtejul Kremlinului. Nu numai că se căsătorise în Prima Familie, dar fusese mâna dreaptă a fostului șef al serviciilor de spionaj ale Rusiei. Cu toate acestea, Oleg avusese o implicare directă redusă în chestiuni de spionaj. Asta până când a devenit cea mai înaltă cârtiță din istoria Federației Ruse.
Experiența militară a lui Oleg fusese scurtă. Părinții lui erau implicați în finanțele internaționale, nu în serviciile de informații. Oleg nu avea nici prieteni în marele joc. În timp ce Luganov îl introdusese încet, dar sigur, pe ginerele său în unele dintre cele mai sensibile secrete de stat și îi acordase cea mai înaltă autorizație de securitate posibilă, președintele îl protejase pe Oleg și de multe chestiuni pe care le considera "afaceri private".
Astfel, cu cât Marcus explica mai mult schema elaborată care fusese folosită pentru a-l scoate pe Oleg din țară, cu atât Oleg devenea mai intrigat.
"Jenny și cu mine am ajuns de la început la concluzia că un avion privat era un pariu mai sigur decât un zbor comercial", a explicat Marcus, închizând laptopul. "Știam că nu vom avea timp pentru pașapoarte false și deghizări. Și nu ne puteam asuma riscul de a vă plimba prin unul dintre marile aeroporturi ale Moscovei. Ceea ce ne trebuia cel mai mult era intimitate, secret, flexibilitate și rapiditate. Jenny are licență de pilot comercial cu calificare de zbor instrumental, așa că ne-am decis pentru Gulfstream. Dar, ca în toate misiunile, trebuie să planifici de la început tot ceea ce ar putea merge prost. Ce se întâmplă dacă avionul se defectează în aer? Ce se întâmplă dacă spațiul aerian rusesc este brusc închis? Dacă suntem descoperiți și urmăriți de MiG-uri? Și așa mai departe. Asta ne-a determinat să insistăm ca la bord să fie parașute, salopete și rezervoare de oxigen, împreună cu toate proviziile de care am avea nevoie pentru a supraviețui o vreme pe fugă."
Oleg asculta cu atenție, chiar dacă Marcus continua să arunce o privire pe fereastra dormitorului principal pentru a supraveghea aleea de acces și aleea din față.
"Așa că ne-am întrebat: Și dacă trebuie să fugim, iar avionul se prăbușește din orice motiv? Atunci Jenny și-a amintit de un truc pe care l-a învățat unul dintre mentorii ei. Ea a cerut ca Gulfstream-ul să fie încărcat cu trei cadavre - persoane decedate recent în Germania, de unde urma să provină zborul - doi bărbați și o femeie, îmbrăcați ca un pilot, un copilot și un navigator. Cadavrele urmau să fie încărcate în cala de marfă, dar special poziționate direct sub carlingă, sau cât mai aproape de ea, astfel încât, dacă avionul ar fi fost doborât după ce am fi sărit cu toții, cele trei cadavre să fie găsite în cele din urmă, iar FSB-ul să creadă că am murit cu toții."
"Cui anume i-a cerut cadavrele?" a întrebat Oleg.
"Nu este relevant pentru această conversație."

"Nu crezi că ți-am câștigat încrederea în acest moment?"
"Bineînțeles că da; de aceea îți spun asta", a spus Marcus. "Dar sunt anumite lucruri pe care nu trebuie să le știi - nu acum, poate nici vreodată."
Era clar că Oleg nu era mulțumit de acest răspuns. Dar lui Marcus nu i-a păsat și a continuat cu explicațiile sale.
"Autoritățile ruse au găsit cadavrele mult mai repede decât aș fi crezut eu. Sunt sigur că fac teste ADN chiar acum. Poate că i-am scăpat din vedere, dar nu pentru mult timp."
"Cât timp crezi că avem la dispoziție până când își vor da seama că niciunul dintre cadavre nu este al meu?" întrebă Oleg, cu neliniște în ochi.
"Poate douăzeci și patru de ore - mă îndoiesc că mult mai mult."
"Cine este în viață?" a întrebat directorul Stephens.
"Unul dintre ei, cel puțin -posibil mai mulți", a spus DDI.
"Despre ce vorbiți?"
"Domnule, credem că Jennifer Morris sau Marcus Ryker sunt în viață - posibil amândoi- și Oleg Kraskin de asemenea."
"De ce? Cum?" a întrebat Stephens, orbit de idee.
Dell a explicat că un satelit NSA a recepționat un semnal mai devreme în acea dimineață de la telefonul prin satelit pe care Agenția îl instalase pe Gulfstream. Telefonul putea fi folosit numai prin introducerea unui cod de acces din nouă cifre și numai Morris și Ryker știau acele coduri pe de rost. Deși nu puteau fi siguri în mâinile cui se afla telefonul, trebuia să fie Morris sau Ryker.
"Crezi că au sărit din avion înainte ca acesta să se prăbușească?" a întrebat Stephens. "Și au supraviețuit?"
"Unul dintre ei, cel puțin. Telefonul a fost pornit doar pentru câteva secunde. Am reușit să stabilim locația într-o pădure din Istmul Karelian, la aproximativ 12 mile nord de cea mai mare cantitate de resturi de la Gulfstream-ul prăbușit."
"Și apoi semnalul a dispărut?"
"Cineva a închis telefonul, da."
"Deci, dacă este Morris sau Ryker, de ce nu ne-au sunat și nu au cerut o echipă de extracție să vină după ei?"
"Asta, domnule, este întrebarea de 64 de milioane de dolari, cea pe care o discutam în timp ce vă așteptam să ajungeți."
"Și?"
"Consensul în cameră este că Ryker este cel care controlează telefonul."
"De ce?"
"Dacă Morris ar fi avut telefonul - ei bine, domnule, ea este un ofițer foarte bine pregătit și disciplinat, unul dintre cei mai buni agenți ai Agenției și un șef de stație, la asta. Nu avem nicio îndoială că ar fi luat legătura imediat după ce ar fi ajuns într-o locație sigură, ferită de pericolul imediat al rușilor."
"În regulă, sunt de acord cu tine", a spus directorul. "Continuă."
"Știm că a existat un schimb de focuri pe pista din Moscova chiar înainte ca Gulfstream-ul să decoleze. Știm, de asemenea, că Morris a fost împușcat și rănit -suficient de grav încât Ryker a trebuit să piloteze avionul. Marcus i-a spus acest lucru comandantului de gardă de la Centrul de Operațiuni Globale când au vorbit puțin după plecarea lor haotică din Moscova. În acest moment, sunt posibile mai multe scenarii. Unu, Morris a murit în avion, iar Ryker și Kraskin au sărit fără ea. Doi, au sărit cu toții, dar Morris nu a reușit. Trei, Morris a reușit, dar rănile ei o împiedică să preia conducerea între cei trei."
"Rămâne Ryker pentru că Kraskin nu știa codul de acces."
"Corect."
"Atunci de ce nu a sunat Ryker?"

Întrebarea a fost urmată de tăcere. Stephens s-a uitat la DDI, apoi în jurul camerei, la analiștii săi de top din Rusia. S-a întors spre unul dintre ei, o femeie de 29 de ani cu un doctorat în studii rusești de la Georgetown.
"De ce nu a sunat Ryker?", a întrebat el din nou.
"Ai face-o?", a întrebat analistul.
"Ce vrei să spui?"
"Domnule, Marcus Ryker era omul de legătură al lui Raven. Avea o singură sarcină - să obțină informațiile tipului și să-l scoată în siguranță din țară. În schimb, după ce a obținut stick-ul, Ryker i-a permis Corbului să părăsească custodia sa - o încălcare directă a ordinelor sale. Corbul se duce direct la palatul prezidențial și îl împușcă pe Luganov cu sânge rece. Apoi îl împușcă pe șeful FSB. Acum, după cum a observat Dr. Dell, Kraskin nu are experiență în astfel de chestiuni. Ryker trebuie să-l fi ajutat. Cu toate acestea, Ryker știe foarte bine că toate acestea reprezintă o încălcare flagrantă a legislației americane, a dreptului internațional, a codului de conduită al Agenției, a moralității de bază - lista poate continua. Domnule, sunt multe lucruri pe care nu le știm acum. Operăm în ceața războiului. Dar știm două lucruri: În primul rând, Corbul este un asasin. În al doilea rând, Ryker este complice. Ați suna în aceste circumstanțe?"
"Probabil că nu", a spus directorul. "Dar atunci de ce să pornești telefonul? De ce să ne anunți că ești în viață dacă ai luat-o razna și ești pe fugă?"
"Momentan nu știm, domnule", a spus analistul. "Poate că Ryker nu a fost informat cu atenție de Morris cum să folosească telefonul, deși mă îndoiesc de asta. O cunosc pe Jenny Morris. Așa cum a spus DDI, este un ofițer remarcabil. Nu o văd făcând o astfel de greșeală."
"Atunci ce?"
"Poate că în tot haosul și confuzia ultimelor douăzeci și patru de ore, Ryker a uitat că codul nu doar alimentează telefonul, ci ne trimite și o confirmare flash că persoana care îl folosește este în viață."
"Dar tu nu crezi asta", a spus Stephens.
"Nu, domnule, nu cred. Ryker e prea deștept. El nu este unul dintre noi. Nu a fost antrenat de Agenție. Nu cunoaște metodele noastre de lucru. Dar e isteț. Nu este doar un pușcaș marin, ci și un veteran de război decorat în Afganistan și Irak. Este un fost agent special al Serviciilor Secrete, de asemenea decorat pentru curaj sub foc. Dosarul său arată că are o memorie aproape fotografică. Credeți-mă, domnule, nu a uitat."
"Deci vrea ca noi să știm că e în viață, dar nu exact unde este."
"La asta ne gândim, domnule."
"De ce?"
Când analistul a ezitat, Martha Dell a vorbit din nou. "Cred că vrea să facă o tranzacție, domnule."
Asta l-a luat prin surprindere pe Stephens. "Un schimb? Ce fel de schimb?"
"Cred că vrea să ni-l ofere pe Raven."
"În schimbul a ce?"
"Dacă aș fi eu?", a spus DDI. "Aș fi cerut o grațiere prezidențială completă și intrarea în Programul de Protecție a Martorilor."
33
AMBASADA S.U.A., MOSCOVA, RUSIA
Apelul de la Pete Hwang nu putea veni într-un moment mai prost.
"Nu pot vorbi acum", a spus Nick Vinetti din spatele biroului său de la Ambasada SUA din Moscova, cu ambasadorul în așteptare pe linia unu și directorul adjunct al CIA, Martha Dell, așteptată să sune în orice moment.
"De ce nu?" a întrebat Hwang.

"Pentru că nu pot. Am mâinile cam ocupate pe aici acum, Pete."
"Dar mă vei suna în momentul în care vei auzi ceva?"
"Dacă pot."
"Ce înseamnă asta?"
"Exact cum sună, Pete. Îmi pare rău - trebuie să plec."
Vinetti îl cunoscuse pe Peter Hwang toată viața lor de adulți. La aproape douăzeci de ani după tabăra de instrucție, Vinetti încă mai era uimit de cât de sus ajunseseră ei și cei doi prieteni ai lor din armată. Hwang era consilier principal al unui senator american despre care un număr tot mai mare de editorialiști și experți TV credeau că ar putea fi următorul președinte al Statelor Unite. Fostul lor sergent, Bill McDermott, lucra acum la Casa Albă ca al doilea cel mai înalt funcționar din Consiliul Național de Securitate. Vinetti însuși era acum al doilea diplomat american cu cel mai înalt rang la Moscova, în timp ce frumoasa și strălucitoarea sa soție, Claire, era, de asemenea, în serviciul de externe, servind ca atașat cultural al ambasadei.
Și apoi mai era și Ryker.
De-a lungul anilor, cei patru bărbați au făcut totul împreună. Luptaseră împreună. Au ucis împreună. Au fugărit fete împreună în zilele lor de burlaci. De asemenea, fuseseră cavaleri de onoare la nunțile celorlalți, își petrecuseră ocazional vacanțele împreună ca familii și participaseră împreună la mai multe înmormântări pentru mai mulți prieteni căzuți decât ar fi vrut vreunul dintre ei să își amintească.
Acum, unul dintre ei era căutat pentru crimă și crime împotriva statului rus. Vinetti nu se așteptase la așa ceva, iar teama pe care o simțea pentru ceea ce urma cu siguranță creștea.
A închis telefonul și a închis ochii. Nu fusese timid cu Hwang. Pur și simplu nu avea răspunsuri. Dar acesta era un delict capital. Pe măsură ce trecea fiecare oră, teama lui Vinetti creștea. Ca secund al ambasadorului, el urma să fie cel căruia i se ordonase să supravegheze o operațiune de vânătoare și eliminare a celui mai bun prieten pe care îl avusese vreodată.
"Îmi cer scuze, domnule ambasador", spuse el, luându-și în sfârșit șeful din așteptare. "Cu ce vă pot ajuta?"
"Ar fi bine să facem curățenie jos", a spus Marcus.
Oleg a încuviințat din cap. "Bineînțeles. Dar mai întâi, am găsit ceva."
"Ce anume?"
"Chiar trebuie să vezi cu ochii tăi."
Oleg l-a condus într-un dormitor vizavi de cel principal, nu în camera în care dormea Jenny, ci într-un alt dormitor alăturat. Marcus l-a urmat, iar când Oleg a aprins lumina și a deschis unul dintre sertarele comodei, a văzut zeci de pungi mari de plastic transparent pentru sandvișuri umplute cu pudră albă. Oleg a deschis un alt sertar, dezvăluind alte zeci. A deschis dulapul pentru a descoperi alte sute, plus un seif mare de perete și mai multe dulapuri de dosare cu lacăt.
Marcus a deschis una dintre pungi. O singură adiere și era clar că bătrânul Zakharov conducea o adevărată operațiune cu droguri, și una profitabilă. Marcus nu era la curent cu ultimele prețuri de stradă ale cocainei din Sankt Petersburg și Moscova, dar trebuia să se gândească că această ascunzătoare valora cel puțin câteva milioane de dolari.
"Am văzut niște unelte în garaj", a spus Marcus. "Vezi dacă poți găsi un tăietor de șuruburi".
Oleg s-a grăbit la el și, în timp ce Marcus aștepta să se întoarcă, a scanat fotografiile înrămate de pe pereți, întrebându-se unde în Siberia își ispășea pedeapsa cu închisoarea fostul șef de cabinet de la Kremlin. Fotografiile îl întristau. Toate fuseseră făcute când fratele lui Boris era mult mai tânăr. Nimic nu era mai recent decât liceul, cu excepția uneia, probabil făcută în ziua în care fratele lui Boris fusese

încorporat în Armata Roșie și i se rasese tot părul. Cele mai multe erau din adolescență - într-o echipă de lupte, într-un ring de box, scufundări de pe stânci cu prietenii, stând pe vârful unui munte cu brațul în jurul unei blonde drăguțe.
Fotografiile decolorate îi aminteau lui Marcus de propria lui tinerețe, când crescuse în Colorado. L-au făcut să se întrebe. De ce luase acest om calea pe care o luase? Fusese întotdeauna corupt, chiar și pe vremea când era în Spetsnaz? Și cum rămâne cu Boris? Poate că un frate îl corupse pe celălalt. Cu cât Boris ajunsese mai sus în sfera lui Luganov, se simțea invulnerabil? L-a atras pe fratele său în lumea sa criminală pentru a gusta din roadele a ceea ce el considera a fi "recompensele juste"?
"Să nu mori și să nu fii arestat", șoptea Marcus cu voce tare. Fără rugăciunile unei mame evlavioase, Marcus știa că ar fi putut foarte bine să meargă pe același drum.
Oleg s-a întors cu o pereche de foarfece de tuns gardul viu - nu de tăiat șuruburi, dar erau suficiente. Marcus le-a luat, a fixat lamele de primul lacăt și a apăsat cu toată puterea pe mânere. Lacătul s-a desfăcut și a căzut pe podea. Marcus a făcut același lucru pentru fiecare dintre celelalte patru sertare ale dulapului. În interiorul dulapurilor se afla o mină de aur de informații despre o rețea de traficanți de droguri, curieri și intermediari din cea mai mare parte a provinciilor din nordul Rusiei. Pe de altă parte, nu căutau să distrugă o rețea de traficanți de droguri și nici nu aveau nevoie de mai multe dovezi că bătrânul Zakharov era corupt. Ceea ce Marcus avea nevoie era de bani rusești tari și reci. Aveau câțiva pe care CIA îi inclusese în rucsacurile lor, pentru orice eventualitate. Dar dacă Marcus nu putea găsi o modalitate de a convinge Agenția să îi aducă înapoi, aveau să fie nevoiți să fugă, iar pentru asta aveau nevoie de mai multe ruble decât aveau. Mult mai multe.
Marcus căută cu atenție prin dulapuri. În cele din urmă, lipit cu bandă adezivă de peretele din spate al ultimului sertar, Marcus a găsit ceea ce căuta - cheia de rezervă pentru seif. Cincisprezece secunde mai târziu, cilindrii fuseseră ocoliți. Ușa seifului s-a deschis, iar ambii bărbați au zâmbit. Nu vor mai fi nevoiți să-și facă griji pentru bani. Și în seif nu erau doar teancuri de bani. Erau pașapoarte și permise de conducere de tot felul. Erau coliere și brățări și cercei cu diamante. Erau ceasuri Rolex, o jumătate de duzină de cutii de trabucuri cubaneze, două cutii nedeschise de telefoane prin satelit noi și o duzină de pistoale cu muniție din belșug.
Maya Emerson a fost surprinsă de numele afișat pe identificatorul de apel.
Tocmai ajunsese acasă după o repetiție matinală la cor și își încălzise niște fulgi de ovăz făcuți în casă. Era o dimineață neobișnuit de răcoroasă și vântoasă în Washington, iar ea și Carter, soțul ei de cincizeci și ceva de ani, locuiau într-o casă de oraș cu curenți de aer în sud-estul Washingtonului, la doar câteva străzi de Capitoliu într-o direcție și de Biserica Baptistă Lincoln Park în alta. Carter era încă acolo, la un studiu biblic pentru bărbați, iar Maya nu se aștepta să ajungă acasă până după-amiază. Așa că, după ce și-a terminat fulgii de ovăz și a spălat vasele, a început să calce câteva dintre cămășile lui Carter și să urmărească reportajul despre criza de la Moscova, când i-a sunat telefonul mobil.
"Alo?"
"Doamnă Emerson, sunt Marjorie Ryker - mama lui Marcus", spuse vocea cunoscută. "Sper că nu vă deranjez."
"Deloc, Marge. Și de câte ori trebuie să insist să-mi spui Maya?"
"Ei bine, apreciez asta. Am văzut că ai sunat și îmi pare atât de rău că nu te-am găsit."

"E în regulă, dragă. Da, am încercat să dau de tine, am tot primit mesajul tău vocal. Am vrut doar să văd ce mai faci și dacă ai vești de la Marcus. Carter tot sună, dar nu poate da de el. Am sperat că ai auzit ceva."
A fost o tăcere lungă înainte ca Marjorie să răspundă.
"Sunt în valea umbrei, Maya." Vocea ei a început să se crape.
"Sunt sigură că ești, dragă, dar nu te teme de niciun rău", i-a răspuns Maya. "Nu te teme de niciun rău - de absolut niciunul. Doar continuă să-l chemi pe Iisus - pe dulcele și puternicul tău Iisus. Auzi?"
"Încerc."
"Știu, și nu renunța acum. El este cu tine, scumpo. Toiagul Lui și toiagul Lui te vor mângâia."
Maya nu a auzit niciun răspuns, doar sunetele unei femei care suferise deja atât de mult, pierzându-și lupta pentru a se opune unei alte avalanșe de lacrimi.
"Nu ai auzit nimic de la el?" a întrebat Maya în cele din urmă.
"Nu încă, nu", a reușit Marjorie să spună, cu vocea tremurându-i.
"Atunci haide, dragă, să ne rugăm chiar acum - tu și cu mine. Să îngenunchem în fața tronului harului."
34
Până la căderea nopții, Marcus și Oleg curățaseră cea mai mare parte a parterului.
Nu găsiseră nimic care să indice de ce fratele lui Boris Zakharov ieșise din tiparul său obișnuit și rămăsese la dacha atât de târziu în sezon. Marcus bănuia că făcea afaceri ilegale, dar acum nu prea conta. Ideea era că vecinii trebuiau să știe că rămăsese în urmă și probabil îl văzuseră venind și plecând din când în când. Marcus a concluzionat că oricine trecea pe acolo se aștepta ca luminile să fie aprinse și fumul să iasă din șemineu și, având în vedere că toată lumea de pe istm era încă avertizată de autorități să rămână în casă din cauza viscolului, probabil că nu aveau de ce să își facă griji în privința oaspeților care treceau pe neașteptate.
Astfel, mobila spartă a devenit lemn de foc, iar covoarele persane îmbibate cu sânge s-au dovedit a fi și ele inflamabile. Într-adevăr, tot ceea ce ar fi ars și nu ar fi putut fi curățat meticulos de toate probele ADN a fost aruncat în focul puternic. Când toate probele au fost consumate, Marcus și Oleg au adus câteva grămezi de lemne de foc din garaj.
Corpul lui Zakharov era o altă problemă. Nu-l puteau arde. Nu puteau săpa un mormânt printre atâta gheață și zăpadă. Dar nu-l voiau în dacha cu ei. Așa că l-au înfășurat în perdeaua de duș din baia de la etaj, apoi l-au îngropat în zăpada din curtea din spate. Căzuse aproape un metru și mai cădea în fiecare oră. Oleg era un muncitor devotat. Făcea tot ce-i cerea Marcus fără să riposteze. Dar când au terminat de acoperit cadavrul, Oleg a vomitat până când nu a mai rămas nimic în organism.
Conversația dintre cei doi bărbați în toate acele ore avusese puțin de-a face cu curățenia și totul de-a face cu evaluarea situației lor și punerea la cale a unei soluții. Oleg nu găsise nicio mențiune despre Marcus sau Jenny în vreun raport media rusesc sau în vreun reportaj internațional. Dar televizorul din sufragerie era deschis în permanență. Directorul interimar al FSB, Nikolay Kropatkin, ținuse o conferință de presă la Moscova, care fusese transmisă în direct. El a dedicat o bună parte din timp vânătorii de oameni în curs, nu doar pentru Oleg, ci și pentru "alți doi complici", pe care îi considera "înarmați și extrem de periculoși". Când un reporter a întrebat de ce autoritățile nu erau convinse că cele trei cadavre deja găsite dovedeau că Oleg și complicii săi erau morți, răspunsul a fost atât enigmatic, cât și amenințător.

"Mă tem că nu pot intra în detalii la această oră. Este suficient să spun că avem motive să credem că conspiratorii ar putea fi încă în libertate și, până când vom putea dovedi contrariul, vânătoarea de oameni - cea mai mare din istoria națiunii noastre, care implică aproximativ cinci mii de soldați și ofițeri de poliție - va continua."
La câteva minute după ora 21.00, Petrovsky, președintele interimar, s-a adresat națiunii. El a început prin a păstra un moment de reculegere pentru cei trei lideri asasinați și a promis atât să aibă grijă de familiile lor, cât și să îi aducă pe ucigașii lor în fața justiției. Petrovski a anunțat că Kremlinul oferă o recompensă de un miliard de ruble - echivalentul a aproximativ șaisprezece milioane de dolari americani - oricărui cetățean rus care poate furniza informații care să conducă la arestarea și condamnarea conspiratorilor. El a furnizat, de asemenea, un număr de telefon pe care publicul îl poate folosi pentru a trimite informații poliției.
Apoi a anunțat că pune capăt exercițiilor militare ale Rusiei de-a lungul frontierei NATO, susținând că face exact ceea ce președintele Luganov promisese să facă. A fost o minciună sfruntată. Înainte de moartea sa, Luganov promisese public că va retrage forțele ruse de la granițe, dar în realitate intenționase exact contrariul - să ordone invazia surpriză a statelor baltice. Petrovski știa acest lucru. Cabinetul știa și el. Oleg fusese prezent la discuție, oricât de aprinsă ar fi fost. Cu toate acestea, Petrovski a făcut să pară că pur și simplu îndeplinește ultimele dorințe ale lui Luganov și a dat vina pe americani și europeni - nu pe Luganov - pentru tensiunile crescânde dintre Est și Vest.
Petrovski a mai vorbit timp de câteva minute despre nevoia de pace globală. L-a lăudat pe Luganov pentru "acordul istoric" pe care l-a semnat recent cu Pyongyang pentru denuclearizarea Peninsulei Coreene. Și aceasta a fost o minciună. Luganov nu avea nicio intenție de a-l dezarma pe Dragul Lider. Încă o dată, știa Oleg, contrariul era adevărat. Se întreba dacă Petrovski știa despre înțelegerea pe care Luganov o încheiase de fapt cu Dragul Lider.
Cea mai importantă concluzie pentru cei doi fugari era că miza tocmai crescuse semnificativ. Dacă se vorbea despre o recompensă, fiecare rus din nord-vestul țării ar fi fost pus în alertă pentru orice lucru suspect.
Oleg era din ce în ce mai neliniștit. "Nu putem rămâne aici", a insistat el. "Trebuie să ajungem în Finlanda. Fiecare oră care trece crește șansele să fim prinși. Așa că spune-mi - care este planul tău?"
"Păi, în primul rând, nu mergem în Finlanda", a spus Marcus, în mâini și genunchi și purtând mănuși de cauciuc în timp ce freca sângele de pe pereții sufrageriei.
"De ce nu?" a întrebat Oleg. "Suntem la mai puțin de două ore de granița finlandeză".
"O graniță păzită acum de mii de soldați în alertă, gata să ne împuște la vedere", a replicat Marcus. "Nimeni din Moscova nu intenționează să ne "aresteze și să ne condamne", cu atât mai puțin să plătească o recompensă atât de mare. Dacă ne vor găsi, ne vor ucide. Punct. Sfârșitul poveștii."
"Atunci spune-mi că putem pleca cu avionul", a insistat Oleg, cu tensiune densă în voce.
"În ce?" a întrebat Marcus. "Nu avem acces la un avion sau elicopter și, chiar dacă am avea, oricine ar încerca să pătrundă în spațiul aerian finlandez fără un plan de zbor ar fi doborât fie de ruși, fie de finlandezi."
"Atunci pe mare", a spus Oleg în timp ce freca câteva picături de sânge de pe podeaua bucătăriei. "Ai văzut magazia de bărci. Suntem în Golful Finlandei. Cu siguranță putem găsi destul combustibil, veste de salvare, tot ce ne-ar trebui."

"Vrei să fugi de flota rusă într-o barcă de pescuit?" a întrebat Marcus, fără să se obosească să ridice privirea. "Las-o baltă. Marina voastră are zeci de nave de luptă și avioane care intră și ies din golf în fiecare zi. Finlandezii au propria lor gardă de coastă care le patrulează apele cu vigilență sporită. Nu vom reuși niciodată."
"Atunci ce facem?" a cerut Oleg, ridicându-se în picioare. "Nu ne putem ascunde aici. Trebuie să ne mișcăm - și nu doar pentru binele nostru, ci și pentru cel al lui Jenny."
"Sunt de acord", a spus Marcus, oprindu-se din lucru și uitându-se în ochii lui Oleg. "Uite, ți-am spus că te voi scoate în siguranță din Rusia și o voi face. Dar trebuie să ai încredere în mine."
"Să am încredere în tine?" a izbucnit Oleg. "Ce fac dacă nu am încredere în tine? Am eludat propria mea echipă de securitate pentru a veni la tine în toiul nopții, riscându-mi viața, pentru a te avertiza de complotul socrului meu împotriva țării tale și a întregului NATO. V-am dat planurile noastre de război. V-am dat mii dintre cele mai strict secrete ale țării mele. Mi-am părăsit soția și fiul pentru a-mi salva țara. Am sărit chiar dintr-un avion - bine, tu m-ai împins afară, dar totuși - pentru că ai spus că era singura cale. Nu-mi vorbi despre încredere decât dacă ești dispus să-mi arăți puțină, spunându-mi planul tău de a mă scoate din țara asta înainte să fie prea târziu."
Marcus a fost luat prin surprindere de izbucnire. S-a ridicat încet în picioare.
"În regulă, Oleg, calmează-te. Am înțeles -și îmi pare rău", a spus Marcus. "Îți voi spune tot ce pot, dar trebuie să-mi promiți că o să-ți păstrezi cumpătul."
Oleg tremura. Ochii lui injectați cu sânge lăcrimau. Dar a dat din cap în timp ce Marcus îi aducea un pahar cu apă de la robinet. Oleg a înghițit-o, încercând să-și recapete respirația.
"Ia loc", a spus Marcus calm. "O să-ți spun ce știu."
Oleg și-a scos mănușile medicale pe care le folosea pentru a evita contactul cu tot sângele. Le-a pus în chiuvetă, a mers în sufragerie și s-a așezat pe canapea. Marcus și-a scos și el mănușile, apoi l-a urmat pe Oleg și s-a așezat în fotoliul suprațesut chiar vizavi de prietenul său rus.
"Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegeți este acesta", a început Marcus. "Nu suntem vânați doar de ruși. Ne vânează și americanii".

Oleg, apoplectic, s-a pus din nou pe picioare.
"Stai jos", i-a ordonat Marcus.
"Nu", a spus rusul, plimbându-se prin sufragerie. "Nu înțeleg. Am făcut tot ce mi-ai cerut, iar acum -"
"Stai jos", a repetat Marcus, de data asta mai ferm.
Oleg a ezitat, holbându-se la Marcus, dar în cele din urmă și-a reluat locul.
"Hai să fim sinceri unul cu celălalt, Oleg", a început Marcus. "Guvernul Statelor Unite nu ți-a cerut să-l ucizi pe președintele Luganov. Nici nu ți-a cerut să-l ucizi pe Dmitri Nimkov. Ai făcut asta pe cont propriu."
"Cu ajutorul tău", a protestat Oleg. "Am vrut să o fac, dar tu mi-ai dat arma. Tu mi-ai spus cum să o fac. Ești la fel de implicat în asta ca și mine."
"Totul este adevărat", a spus Marcus. "Am crezut că ești un patriot, nu un trădător al țării tale, și am crezut că aceasta era singura cale de a opri războiul. Dar începe să privești lucrurile din perspectiva Washingtonului. Nu pentru asta au semnat, nu-i așa?"
Oleg nu spuse nimic, dar genunchiul său drept se legăna în sus și în jos cu energie nervoasă.

"Ați oferit informații CIA - informații bune, informații extraordinare - iar ei au acceptat pentru că nu puteau spune nu", a continuat Marcus. "În schimb, ți-au oferit o grămadă de bani, o ieșire sigură din țara ta, o nouă identitate și o nouă viață, o viață sigură, departe de raza de acțiune a FSB, corect?"
"Nu a fost niciodată vorba despre bani", a insistat Oleg.
"Totuși", a spus Marcus. "Ei au oferit. Tu ai acceptat. Și au transferat 10 milioane de dolari într-o bancă elvețiană într-un cont numerotat - fără nume, doar un număr - și acolo așteaptă să vii să îi revendici sau să îi transferi. Am greșit?"
Oleg nu a spus nimic.
"Acum, este important să știi că nu i-am spus niciodată lui Washington ce ai de gând să faci", a continuat Marcus. "De altfel, nu i-am spus nici lui Jenny."
Fața lui Oleg a trădat cât de surprins era.
"Nu am spus nimănui", a repetat Marcus. "Te-am ajutat pentru că mi-ai cerut-o. Te-am ajutat pentru că am crezut că eliminarea lui Luganov era, de fapt, singura modalitate de a opri Rusia să invadeze Țările Baltice și să ducă NATO și restul lumii în pragul unui război nuclear. Și sincer, v-am ajutat pentru că am putut. Mi-am petrecut cei mai frumoși ani din viață protejându-mi președintele. Asta mi-a dat o mică idee despre cum să-l elimin pe al tău. Dar nu i-am spus niciodată lui Jenny și nici șefilor din D.C. Ei ar fi spus nu și ne-ar fi izolat complet. Fără avion. Fără provizii. Am fi fost liberi să supraviețuim - sau nu - pe cont propriu. Îmi place, nu-mi place, nu-mi pasă - asta este alegerea pe care am făcut-o. Dar acum Washingtonul își face propriile alegeri. Nu-și pot permite să fie implicați în asasinarea a doi, cu atât mai puțin a trei, lideri ruși."
"Știi foarte bine că nu am avut nimic de-a face cu asasinarea lui Grigarin", a ripostat Oleg.
"Nu contează ce cred eu", a răspuns Marcus. "Contează doar ce cred ofițerii superiori de la CIA, ce cred cei din Consiliul Național de Securitate, ce crede președintele Statelor Unite - și chiar acum, ei cred că ești un asasin și că Jenny și cu mine suntem complicii tăi. Mai rău, ei știu că va părea că guvernul SUA tocmai a plătit un cetățean rus cu 10 milioane de dolari nu doar pentru a spiona pentru ei, ci și pentru a ucide pentru ei. Și au dreptate. Exact așa pare. Să spunem doar că șansele ca ei să ne ajute sunt cam zero. Ai înțeles?"
Oleg a contemplat gravitatea acestui gând. "Dar doar pentru că Washingtonul știe că nu am fost în accident, asta nu înseamnă neapărat că ei știu că am supraviețuit, nu?" a întrebat Oleg, disperarea sa devenind tot mai evidentă.
Marcus a scuturat din cap.
"De ce?" a cerut Oleg. "E posibil să fi murit cu toții din cauza saltului, nu? Adică, ei știu deja că Jenny a fost grav rănită la aeroport."
"Ei știu că suntem în viață", a spus Marcus calm.
"De unde știi?"
"Pentru că i-am semnalat", a spus Marcus.
"Când?" A întrebat Oleg.
"Azi mai devreme, în pădure. Ei știu că suntem în viață. Nu știu unde. Dar poți fi sigur că ne caută -dârz."
"Dar de ce ați face asta?"
"Din două motive. În primul rând, Jenny are nevoie de îngrijiri medicale profesionale. Am stabilizat-o. E mai bine. Dar încă are nevoie de un doctor și, probabil, de o intervenție chirurgicală. Cu siguranță nu o vom duce la un spital rusesc, ceea ce înseamnă că trebuie să o punem în mâinile guvernului american."

Oleg a rămas tăcut.
"În al doilea rând, trebuie să te scoatem din Rusia, sau FSB-ul te va găsi și te va ucide, deși probabil că te vor tortura mai întâi. Ești cel mai căutat om din această țară. Cu cât stăm mai mult pe teritoriul Rusiei, cu atât avem mai multe șanse să fim găsiți. Cea mai bună șansă a noastră - sincer, singura noastră șansă - este să îl convingem pe Langley să ne ajute."
"Dar tocmai ai spus -"
"Știu ce am spus", răspunse Marcus. "Trebuia să auzi asta, pentru că exact așa ne vede Agenția. Dar vom schimba asta."
"Ce vrei să spui?"
"Îi vom face să ne privească pe noi doi ca pe niște active, nu ca pe niște pasive."
"Cum?"
"Le vom face o ofertă pe care nu o pot refuza."
36
REȘEDINȚA LIDERULUI SUPREM, TEHERAN, IRAN
Alireza al-Zanjani întârzia.
Ieșind fulgerător din sedanul blindat care îl adusese de la biroul său din capitala iraniană, comandantul adjunct al Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene și consilierul său principal de informații au trecut de securitate și au urcat în grabă scara de marmură. Au fost întâmpinați în vârf de șeful protocolului și conduși pe mai multe coridoare și prin numeroase puncte de control până când au ajuns în biroul privat al octogenarului ghid spiritual al Iranului.
"Doar directorii", a șoptit țarul protocolului.
Ofițerul de informații nu a obiectat. Își cunoștea locul. Nu mai intrase niciodată în acel birou și nici nu avea de gând să o facă astăzi. I-a înmânat șefului său o agendă și a luat loc într-o zonă de relaxare, unde o jumătate de duzină de consilieri se învârteau deja, beau cafea și vorbeau pe un ton tăcut despre cutremurul politic care avea loc la Moscova.
Al-Zanjani nu mai purta unul dintre costumele sale europene scumpe. Mai degrabă, era îmbrăcat în ținuta sa standard de luptă verde și cizme de luptă. A respirat adânc, apoi a făcut semn din cap agenților de securitate, care au deschis o ușă masivă a seifului. Pășind înainte într-un vestibul spațios, a așteptat ca ușa să se închidă și să se încuie în urma lui. Doi bodyguarzi bine făcuți - care făceau parte din echipa personală a ayatollahului - i-au verificat de două ori acreditările, deși amândoi îl cunoșteau bine. O clipă mai târziu, aceștia au deblocat și au deschis o ușă de oțel care amintește vag de trapa unui submarin și i-au făcut semn oaspetelui lor să intre.
Deși al-Zanjani îl întâlnise sau îl informase pe Liderul Suprem de mai multe ori în cariera sa, aceasta era prima dată când intra în sanctuarul interior al clericului. Nu era un birou tradițional, după nicio sensibilitate occidentală. Nu existau birouri sau scaune, nici radiouri sau televizoare. Mai degrabă, pereții concavi erau căptușiți cu o faianță albastră și verde rafinată. Podeaua era acoperită cu un covor persan gros. Câteva lămpi mici asigurau doar o lumină slabă. Pe o masă joasă de lemn din centrul camerei se aflau câteva lumânări aprinse, iar din tavan atârna un ventilator învârtitor.
Când al-Zanjani a pășit pragul în ceea ce ar putea fi descris mai bine ca o mică cameră de rugăciune decât ca un birou, a constatat că ședința convocată în grabă era deja în desfășurare. Marele Ayatollah Hossein Ansari, liderul suprem al Iranului, în vârstă de 84 de ani, stătea la stânga sa, lângă perete, pe o grămadă de perne mari. Acesta era îmbrăcat într-o robă maro groasă și fluidă și un turban negru. Purta ochelari cu rame de sârmă, ale căror lentile păreau murdare de amprente și aveau

nevoie de o curățare bună, și își mângâia barba gri bine tunsă în timp ce asculta cu atenție ședința de informare. Era acoperit cu o pătură și avea lângă el un teanc considerabil de texte religioase vechi.
La stânga liderului suprem, chiar în fața lui al-Zanjani, se afla Yadollah Afshar. Președintele Republicii Islamice Iran, în vârstă de șaizeci și unu de ani, stătea de asemenea pe o grămadă de perne, deși nu era acoperit cu o pătură. Purta un costum gri modest din trei piese, cumpărat mai degrabă de la Moscova sau din una dintre fostele republici sovietice decât din Iran, și sorbea frecvent dintr-o sticlă mare de apă din cauza problemelor cronice pe care le avea cu singurul rinichi funcțional.
La dreapta liderului suprem se afla unul dintre tinerii săi asistenți personali. Al-Zanjani nu și-a putut aminti imediat numele său. Toți asistenții lui Ansari erau, de obicei, proaspăt absolvenți ai seminarului șiit din Qom și niciunul dintre ei nu părea să reziste mai mult de câteva luni. Acesta era un tip înalt și destul de zvelt, cu o șuviță de păr negru des, compensată de ochelari mici, rotunzi, cu rame de sârmă, care stătea cu picioarele încrucișate pe o pernă de pe podea și lua notițe despre tot ce se spunea.
Chiar vizavi de liderul suprem, la dreapta lui al-Zanjani, se afla Mahmoud Entezam, comandantul Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene. Cu doar 53 de ani, Entezam era șeful imediat al lui al-Zanjani. Era cel mai tânăr dintre generalii care au urcat vreodată în ierarhie pentru a conduce IRGC, în parte datorită vicleniei și conducerii sale fără egal, care au ajutat Teheranul să preia efectiv controlul asupra a patru capitale arabe - Bagdad, Beirut, Damasc și Sanaa din Yemen - în ultimul deceniu, și în parte pentru că se căsătorise cu o tânără nepoată favorită și foarte drăguță a ayatollahului.
În prezent, Entezam își încheia explicația cu privire la ceea ce se știa până acum despre triplul asasinat de la Moscova, bazându-se pe informațiile de primă mână furnizate de ambasadorul Iranului în Rusia și de numeroasele lor surse din sistemul de securitate rus. Al-Zanjani s-a înclinat în fața liderului suprem, l-a ignorat pe consilierul acestuia și a dat din cap celorlalți directori din sală. Apoi a luat loc pe o pernă lângă șeful său. S-a întrebat de ce nu erau prezenți nici ministrul apărării, nici ministrul de externe, până când și-a amintit că ambii erau în călătorie în străinătate.
"Deci ceea ce vrei să spui, generale, este că cei mai apropiați trei aliați ai noștri de la Moscova sunt morți, iar Petrovski conduce acum țara", a spus președintele Afshar. Al-Zanjani nu a fost surprins că președintele, mai degrabă decât Liderul Suprem, a fost cel care a vorbit. Ansari rostea rareori un cuvânt în astfel de întâlniri, cu excepția cazului în care era vorba de a se ruga sau de a discuta o chestiune teologică sau spirituală.
"Mă tem că este corect", a răspuns generalul.
"A fost aceasta o lovitură de stat?"
"Nu, dovezile nu susțin o astfel de concluzie", a răspuns Entezam. "După toate indiciile, a fost opera unui mic grup condus de ginerele președintelui".
"Spuneți-mi despre acest Petrovski", a spus președintele Afshar.
"Până astăzi, el a fost ministrul rus al apărării", a spus generalul. "M-am întâlnit cu el de mai multe ori. Ne-a vândut o mare cantitate de armament avansat și cu siguranță ne vede ca pe un aliat important al Moscovei. Dar trebuie să subliniez că nu am dezvoltat nici pe departe o relație de lucru atât de strânsă cu Petrovsky - și cu siguranță nici o chimie personală caldă - așa cum am avut cu Excelența Sa Președintele Luganov."

"Este adevărat că Petrovski a clipit deja în fața amenințărilor NATO și americane?"
"El retrage forțele ruse din imediata apropiere a granițelor NATO, dacă la asta vă referiți, domnule președinte. Dar nu l-aș caracteriza în niciun caz drept un moderat. Într-adevăr, cred că nu numai că ne-ar putea fi util, dar..."
"Dar ce?"
"Ar putea fi mai ușor pentru noi să lucrăm cu el decât cu Luganov."
"Cum așa?"
"Președintele Luganov rareori permitea discuții despre strategie, în special în Orientul Mijlociu", a spus Entezam. "Ne-a spus ce dorea și, având în vedere relația noastră unică, am făcut tot posibilul să ne acomodăm cu el."
"Și cu Petrovsky?"
"S-ar putea să constatăm că avem o mână mai liberă."
37
Președintele s-a întors spre al-Zanjani.
"Comandante, am înțeles că aveți vești de la Pyongyang."
"Da, Excelența Voastră. Tocmai am vorbit la telefon cu omologul meu de acolo", a răspuns al-Zanjani. "El m-a informat că, după mai multe zile de reflecție, Dragul Lider este pregătit să ne vândă cinci dintre cele mai noi focoase nucleare rusești din arsenalul lor."
"Doar cinci? Trebuia să cereți cincisprezece".
"Și am făcut-o, Excelența Voastră."
"Am avut impresia că președintele Luganov a intervenit personal pe lângă Dragul Lider în numele nostru și în special pentru cincisprezece focoase."
"Așa am înțeles și eu, domnule."
"Atunci ce a mers prost?"
Al-Zanjani a făcut o pauză pentru o clipă.
"Îmi permiteți să vorbesc liber, Excelența Voastră?"
"Desigur."
"Președintele Luganov a plecat. Evaluarea mea este că Dragul Lider a ajuns la concluzia că este liber de orice obligație specifică pe care ar fi putut-o avea față de regretatul președinte. Cu toate acestea, el este gata să ne vândă cinci focoase nucleare rusești. Și aș dori să reamintesc acestui corp august că acestea sunt mult mai puternice decât armele pentru care negociam anterior cu Pakistanul - fiecare are o putere de 750 de kilotone".
Toată sala a dat din cap, cu excepția liderului suprem, care și-a păstrat sfatul pentru sine.
"Și prietenii noștri au fost de acord cu prețul pe care l-am discutat?" a întrebat președintele Afshar."Nu chiar", a spus al-Zanjani, aruncând o privire către clericul pentru care avea atâta respect și apoi înapoi la președintele Afshar. "Vă asigur că am făcut tot ce am putut pentru a-i convinge pe nord-coreeni să accepte prețul nostru, dar mă tem că înțelegerea finală a necesitat mai mult."
"Cât de mult mai mult?", a întrebat în cele din urmă președintele.
Al-Zanjani a băgat mâna în cartea sa de informații. A scos copii ale înțelegerii pentru toți cei prezenți. A fost nevoie de câteva minute pentru ca fiecare om să citească și să asimileze atât prețul, cât și termenii, dar unul câte unul s-au uitat înapoi la comandantul adjunct al IRGC.
Nimeni nu părea mulțumit. Nu era vorba că nu aveau banii. Aveau. Americanii și europenii li-i dăduseră pe tavă de argint. Dar chiar și 150 de miliarde de dolari nu mergeau prea departe. Nu-i puteau cheltui pe toți pentru a cumpăra focoase nucleare operaționale, chiar și unele atât de mari și puternice ca acestea. Ei trebuiau să rezerve o parte din

fondurile JCPOA pentru a-și îmbunătăți și finaliza programul de rachete cu rază lungă de acțiune. Trebuiau să poată utiliza datele testelor Coreei de Nord pentru a-și îmbunătăți semnificativ raza de acțiune și precizia. Mandatul liderului suprem a fost clar. Rachetele lor trebuiau să poată ajunge mult dincolo de Tel Aviv, Paris și Londra. Ele trebuiau să ajungă la Washington și New York.
Mai mult, trebuiau să aibă ICBM-uri complet online și gata de lansare în mai puțin de un an. Acest lucru era imperativ. Și era posibil, credea al-Zanjani. Toți oamenii de știință de top ai Teheranului îl asigurau de acest lucru. Dar nu avea să fie ușor și nu avea să fie ieftin. În același timp, regimul își consuma rapid rezervele de lichidități, conducând războaie prin procură în Siria și Yemen, finanțându-și operațiunile de consolidare a controlului șiit în Irak și reînarmând Hezbollah în sudul Libanului și Hamas în Gaza pentru războiul care urma să se apropie cu sioniștii.
Al-Zanjani a fost convins că poate reduce prețul, mai ales cu sprijinul deplin al Moscovei pentru acord. Într-adevăr, el asigurase acest grup cu nici o săptămână înainte că, de fapt, acesta va fi cazul. Acum, într-o chestiune de ore, dinamica acordului s-a schimbat complet.
Pentru moment, președintele Afshar a ales să ocolească problema costurilor. "Presupunând că Liderul Suprem este de acord cu acest acord pe care l-ați negociat, comandante, în cât timp poate fi Pyongyang gata să transfere focoasele?"
"Între zece zile și două săptămâni, Excelența Voastră", a răspuns al-Zanjani. "Încă lucrez cu ei la unele detalii tehnice, precum și la cea mai bună modalitate de a ascunde transferul de americani și, desigur, de sioniști. Dar, în absența oricăror complicații neașteptate, aș spune că am putea avea focoasele aici până la mijlocul lunii octombrie, cel târziu."
Pentru prima dată de la începutul ședinței de informare, Liderul Suprem a părut să se relaxeze. Un zâmbet ușor i-a apărut chiar la colțul gurii. În sfârșit, părea mulțumit. Toți păreau, iar al-Zanjani îi era recunoscător lui Allah că le putea aduce liderilor săi vești pozitive într-o zi altfel dureroasă și traumatizantă. Nimeni nu fusese un prieten mai apropiat sau un aliat mai credincios al Republicii Islamice Iran decât Aleksandr Luganov. Moartea sa a fost o lovitură teribilă pentru ei, deși al-Zanjani credea că a deschis și noi oportunități.
"De ce v-ați răzgândit?", a întrebat neașteptat Marele Ayatollah.
Al-Zanjani, care tocmai începuse să își închidă cartea de informare, și-a ridicat privirea, la fel de surprins ca și ceilalți să îl audă pe cleric vorbind.
"Pardon, Sfinția Voastră?", a întrebat el, nesigur că a înțeles ce întreba de fapt liderul său.
"Timp de multe zile, am avut impresia că prietenul nostru din Pyongyang se opune acestei vânzări", a spus ayatollahul cu o voce atât de fragilă și de moale, încât al-Zanjani a trebuit să se aplece în față pentru a-l auzi. "Acum, dintr-o dată, el spune da. Întrebarea mea este de ce?"

Toate privirile s-au întors spre al-Zanjani.
Comandantul adjunct a înghițit greu și și-a adunat gândurile. "Este o întrebare vicleană, Sfinția Voastră", a început el, măgulindu-l pe bărbat, dar și câștigând timp prețios. "M-am gândit la asta în ultimele câteva ore".
Al-Zanjani s-a deplasat pe pernă.
"Nu există nicio îndoială că banii au fost un factor critic", a continuat el. "Dacă alegeți să aprobați și să autentificați oferta mea, atunci îi vom fi dat Dragului Lider prețul cerut. Dar momentul în care am avut o serie de comunicări cu omologul meu din Pyongyang astăzi -"

"Stimabilul general Yoon?", a întrebat liderul suprem.
"Da, generalul Yoon", a confirmat al-Zanjani, un pic surprins, dar totuși încântat că bătrânul era la curent cu astfel de detalii minore. "Îl cunosc de mulți ani. După cum știți cu toții, am lucrat îndeaproape la multe proiecte sensibile. Dar, cu toată sinceritatea, trebuie să spun că am fost luat prin surprindere de mesajele sale de astăzi, acceptând termenii noștri și presându-mă să închei afacerea până la sfârșitul zilei."
"Deci, în opinia dumneavoastră, de ce a fost de acord astăzi?"
Al-Zanjani a făcut o pauză. Fusese la o astfel de întâlnire la nivel înalt doar de câteva ori în viața lui. Dacă s-ar gândi bine, probabil că le-ar putea enumera pe toate, iar numărul ar putea fi numărat pe degetele de la două mâini. Dar niciodată nu i se ceruse părerea. I s-au cerut doar fapte concrete, verificabile. Analiza era domeniul șefului său și al celorlalți din cameră, nu al lui. Și totuși, Liderul Suprem îl întreba. Ce altă opțiune avea decât să răspundă?
"Dacă . . . bine, domnule . . . . dacă îmi cereți să ghicesc . . . ", s-a bâlbâit el.
Liderul Suprem a ridicat mâna pentru a-l opri în mijlocul propoziției.
"Nu este o presupunere, copilul meu", a spus el pe un ton pe care al-Zanjani presupunea că îl rezerva de obicei pentru cei nouăsprezece nepoți ai săi, nu pentru subordonații juniori. "Comandante al-Zanjani, sunteți un lider militar și ofițer de informații experimentat, decorat de trei ori, unul dintre cei mai buni din Republica Islamică. Ați câștigat încrederea și aprecierea tuturor celor din această cameră. Dacă exploatările dvs. ar fi cunoscute națiunii, ați fi considerat unul dintre eroii revoluției. Prin urmare, nu vă cer să faceți presupuneri. Îți cer evaluarea ta profesională. De ce astăzi?"
Al-Zanjani a fost emoționat de incomprehensibilul, rarul vot de încredere. "Ei bine, Excelența Voastră, cred că are de-a face în întregime cu moartea președintelui Luganov", a spus el, cu vocea liniștită, dar mai încrezătoare acum. "După cum am spus, cred că Dragul Lider se simte dintr-o dată liber să încheie afacerea pe care dorește să o încheie, la prețul pe care dorește să îl perceapă, fără supraveghere - cu atât mai puțin interferență - din partea Moscovei.
"În plus, Dragului Lider nu i-ar fi putut scăpa faptul că președintele rus nu l-a implicat niciodată pe ministrul său al apărării în transferul celor douăzeci de focoase puternice către Peninsula Coreeană. Din câte știu eu, Mihail Petrovski nu are absolut nicio idee că Pyongyangul are astfel de focoase.
"Mai mult, sursele mele mă informează că Luganov se pregătea să-l demită pe Petrovski și să-l înlocuiască cu șeful FSB, Dmitri Nimkov. Nimkov, bineînțeles, nu numai că știa despre transfer, dar Luganov l-a însărcinat să coordoneze atât transferul, cât și pregătirile comune ruso-nord-coreene de a lansa o lovitură preventivă împotriva Statelor Unite în cursul anului viitor, după ce rachetele noastre vor fi fost adaptate și vor fi pe deplin operaționale.
"În concluzie, Excelență, este posibil ca Dragul Lider să creadă că Petrovsky se află într-un fel sau altul în spatele asasinării lui Luganov, Nimkov și a prim-ministrului Grigarin. Cu siguranță, Petrovsky a beneficiat de pe urma morții acestor trei oameni. În calitate de președinte, probabil că va afla în curând despre transferul focoaselor către Pyongyang. Atunci ar putea încerca să anuleze acordul și să readucă focoasele nucleare pe teritoriul Rusiei."
Al-Zanjani s-a oprit pentru a trage aer în piept și pentru a lăsa cuvintele sale să își producă efectul scontat.
"Credeți atunci că Dragul Lider profită de o fereastră de oportunitate?", a întrebat ayatollahul. "Credeți că se grăbește să ne vândă aceste cinci

focoase nucleare și să obțină banii noștri - pentru care este atât de disperat să își mențină regimul pe linia de plutire - înainte ca Mikhail Petrovsky să își dea seama ce se întâmplă și să renunțe la afacere?"
"Da, domnule", a spus al-Zanjani. "Asta este ceea ce cred eu".
Liderul Suprem s-a uitat în jurul camerei. "Are cineva o altă părere?", a întrebat el.
Nimeni nu a avut.
"Suntem cu toții de acord că trebuie să acționăm rapid pentru a asigura aceste cinci focoase - mai puternice decât orice am reușit să dezvoltăm până acum - chiar și la acest preț?"
A durat câteva momente în care fiecare om s-a uitat la celălalt. Dar, în cele din urmă, toți au dat din cap. O cantitate enormă de timp prețios fusese deja irosită în încercarea de a încheia o înțelegere cu pakistanezii. Al-Zanjani încercase atunci să avertizeze grupul că intră într-o capcană, cel mai probabil făcută de Mossad sau CIA. Nu avusese dovezi și, prin urmare, nu își convinsese superiorii să nu continue afacerea. Dar avusese dreptate. Israelienii fuseseră de vină. Curățase situația prinderea în ambuscadă a agenților Mossad din Atena, prinzându-i complet cu garda jos și ucigându-i pe toți. În felul acesta, îi învinsese pe sioniști la propriul lor joc. De asemenea, își cumpărase un loc în această sală. Acțiunile sale erau în creștere. Acești oameni îl ascultau. Aveau încredere în el. Și îi răsplăteau pe el și pe familia lui în moduri care depășeau orice și-ar fi putut imagina.
Al-Zanjani știa că va trebui să fie foarte atent de acum înainte. Gestionarea portofoliului nuclear al țării îi punea o țintă pe spate. Atât americanii, cât și israelienii l-ar fi urmărit acum. Dar el nu era îngrijorat. Dimpotrivă, era extaziat. Pentru prima dată de la declanșarea Revoluției Islamice în 1979, bomba persană era la îndemâna lor. Dominația regională totală era la îndemâna lor. Cel mai bun dintre toate, fiecare pas pe care îl făceau acum îi aducea mai aproape de întoarcerea reală, literală, fizică a lui Mahdi și de instaurarea Califatului, nu doar în Orientul Mijlociu, ci în întreaga lume.
"Foarte bine", a spus Liderul Suprem, uitându-se înapoi la comandantul adjunct cu un foc reînnoit în ochii săi întunecați. "Nu trebuie să mai pierdem niciun minut. Faceți înțelegerea."
39
OZERKI, RUSIA -30 SEPTEMBRIE
"Hei, te-ai trezit", a spus Marcus. "Cum te simți?"
A intrat în camera lui Jenny și a așezat o tavă pe noptiera de lângă pat. Pe ea se aflau o cană de ceai și un bol cu bulion.
"Nu mă băga în seamă", a spus Jenny, cu vocea un pic zgâriată. "Ce mai faci?"
"Despre ce vorbești?"
"Glumești? Te-ai mai uitat în oglindă în ultima vreme?"
"Oh, da, păi, cred că mi-am spart nasul."
"Cred că da."
"Nu-i nimic. Sunt bine."
"Nu arăți bine. Ce s-a întâmplat?"
Marcus a pus-o la curent cu tot ce se întâmplase de când au sărit din G4, până la încăierarea cu fratele lui Zakharov. În timp ce făcea asta, a ajutat-o să se așeze, iar ea a început să bea supa în timp ce ceaiul se fierbea. Pipăindu-i fruntea, Marcus a fost încurajat să constate că febra îi scădea. I-a dat un prosop rece pentru față, apoi i-a pus în mână un clopoțel decorativ din alamă pe care îl găsise pe un raft de la parter.
"Acum, odihnește-te și sună dacă ai nevoie de ceva", a spus el, ridicându-se să plece.
"Oh, nu, nu ai nevoie", a spus Jenny cu un ton glacial care l-a prins pe Marcus cu garda jos. "Tu nu pleci nicăieri."

"Ce vrei să spui?"
"Trebuie să vorbim."
"Despre ce? Tocmai ți-am spus totul."
"De când am sărit", a răbufnit ea. "Dar înainte?"
Marcus nu a spus nimic.
"L-ai pus pe Oleg să-l asasineze pe Luganov, după ce ți-am spus să nu o faci."
"Nu așa s-a întâmplat."
"Dar Luganov e mort, nu?"
"Este."
"Și Oleg l-a ucis?"
"Da."
"Atunci spune-mi."
"Nu l-am pus eu s-o facă", a protestat Marcus, coborându-și vocea până la o șoaptă, pentru ca Oleg să nu audă. "Mi-a cerut ajutorul."
"Și tu l-ai ajutat."
"Am făcut-o și aș face-o din nou."
Privirea lui Jenny a fost una de dezgust. Și-a încrucișat brațele, tresărind de durere, apoi a șoptit înapoi: "Credeam că ești creștină."
"Ce legătură are asta cu ceva?"
"Nu-mi amintesc ca Iisus sau apostolul Pavel să fi încurajat turma să asasineze Cezarul."
"Poate că nu. Dar mâinile tale nu sunt cu totul curate nici aici."
"Ce ar trebui să însemne asta?"
"Ești implicat în asta la fel de mult ca și noi."
"Greșit. Nu am conspirat la uciderea președintelui Rusiei."
"Dar te-ai întins într-o pădure cu o pușcă cu lunetă și ai împușcat o grămadă de agenți FSB la proprietatea părinților lui Oleg fără să clipești."
"Asta nu e același lucru."
"Bineînțeles că este - tu eliminai dușmani ai statului, la fel și noi."
"Las-o baltă, Ryker. Am fost într-o misiune autorizată de stat pentru a extrage un bun de mare valoare care încerca să ne ajute să oprim un război nuclear. Voi doi sunteți freelancing. Sunteți cetățeni privați care încălcați o duzină de legi federale, posibil inclusiv trădarea."
"Gândește-te la asta, Morris. Oleg și-a dat seama că exista o singură cale de a opri războiul și aceea era să-l oprească pe Luganov. El nu a ajuns la această concluzie ușor, și nici eu nu am făcut-o. Nu ți-am spus - eu nu ți-am spus - pentru că știam ce vei spune."
"Pentru că am spus-o deja. Ceea ce ai făcut nu a fost doar ilegal, a fost greșit, Ryker."
"Să salvezi zeci de mii de vieți - ale noastre și ale lor - a fost greșit? Iartă-mă, dar eu nu văd lucrurile așa. Uite, am luat decizia noastră, și -"
"Nu, nu ați luat doar decizia voastră. Tu ai luat-o pe a mea."
"Ce e făcut e făcut, Morris. Nu ți-am cerut permisiunea și nu-ți cer să-ți placă ceea ce am făcut. Dar toate astea sunt irelevante acum. Singura întrebare rămasă este cum te vom preda înapoi Agenției. La asta lucrăm eu și Oleg."
40
"Ce vreme frumoasă astăzi. Nu pot alege dacă să beau ceai sau să mă spânzur."
Marcus, într-o dispoziție proaspăt proastă, a reintrat în bucătărie. Oleg curăța vasele de la masa cu paste și sos de vodcă pe care o pregătise pentru ei.
"Cehov?", a spus el. "Nu trebuie să fi mers bine."
"Nu a mers." Marcus a suspinat în timp ce le turna amândurora căni fierbinți de chai.

"Bună alegere", a glumit Oleg.
Marcus a povestit conversația sa cu Jenny. Oleg a pus câteva întrebări. În cele din urmă, au ajuns la concluzia că ar fi mai bine să urce amândoi la etaj și să-și ia revanșa. Nu se așteptau ca Jenny să fie fericită cu situația în care o puseseră. Cu siguranță avea tot dreptul să fie supărată pe ei. Dar trebuiau să se ocupe de asta acum. Aveau nevoie de ajutorul ei pentru a o duce acasă, și cu cât mai repede, cu atât mai bine.
"Pleacă", a răbufnit Jenny.
Dar bătăile continuau.
"Bine, intră", a spus ea, cedând. "Simte-te ca acasă. Mai pot face ceva pentru voi doi, fugari internaționali?"
Marcus și Oleg au deschis ușa cu precauție, ca și cum ar fi fost pregătiți ca ea să arunce cu ceva în ei. Când au văzut că drumul era liber, au intrat și au tras câteva scaune în cameră. Apoi Marcus a început să-i explice mai amănunțit șefei stației CIA din Moscova exact ce făcuse Oleg, exact cum ajutase Marcus și evenimentele care se declanșaseră ca urmare. Deși a rămas furioasă, durerea și oboseala i-au diminuat oarecum capacitatea, și poate dorința, de a se dezlănțui asupra lor. Le-a adresat întrebare după întrebare, dar în cele din urmă a ajuns la concluzia - deși cu reticență - că Marcus avea dreptate. Nu puteau dezlega clopotul.
În continuare, Marcus a deschis un laptop și a început să analizeze conținutul stick-ului pe care Oleg îl scosese clandestin de la Kremlin. L-a presat pe Oleg pentru a obține orice fel de informații pe care le-ar putea folosi ca pârghie la Langley și la Casa Albă pentru a-și recâștiga libertatea.
Jenny a ascultat, dar a refuzat să participe. Nu era chiar în poziția de a le sta în cale, dar nu avea de gând să se alăture conspirației.
Pe drumul de la casa părinților lui Oleg la aeroport, Jenny a transmis întregul conținut al stick-ului analiștilor de la Centrul de Operațiuni Globale din Virginia printr-o conexiune securizată prin satelit. Asta se întâmplase cu mult înainte de schimbul de focuri de pe pista din Moscova și de decolarea lor dramatică în Gulfstream. În acest sens, Marcus și Oleg erau dezavantajați. Ei dăduseră deja toate atuurile pe care le aveau. Totuși, stick-ul conținea o cantitate enormă de informații. Acesta includea notițe detaliate pe care Oleg le luase de la fiecare întâlnire la care participase cu președintele Luganov, cabinetul său, generalii săi și alți lideri mondiali timp de douăzeci de ani. Acesta includea transcrierea tuturor convorbirilor telefonice la care Oleg participase vreodată cu Luganov și chiar înregistrări vocale ale unor convorbiri, furnizate de echivalentul rus al Agenției Naționale de Securitate. Existau mii de memorii trimise către și de la biroul președintelui, inclusiv copii ale informării zilnice a lui Luganov, împreună cu note privind comentariile sale, întrebările pe care le pusese și răspunsurile pe care le primise. Existau dosare de personal detaliate și strict secrete ale aproape fiecărei persoane care lucrase vreodată în staff-ul președintelui, plus rapoartele lor de verificare și autorizare ale FSB. Oleg salvase, de asemenea, foi de calcul care ofereau un acces fără precedent la cheltuielile militare rusești - linie cu linie, departament cu departament - precum și la bugetele de călătorie și administrative pentru biroul președintelui. Lista continua la nesfârșit.
Ar fi fost nevoie de săptămâni, dacă nu chiar luni, pentru ca vorbitorii de limbă rusă de la CIA să citească pur și simplu toate informațiile, cu atât mai puțin să le înțeleagă pe toate și să le transforme în informații utile. În plus, majoritatea erau interesante, dar nu mai erau relevante. Luganov era mort. La fel și Nimkov, cel mai de încredere adjunct al său. Ceea ce făcuseră, ceea ce gândiseră, cu cine vorbiseră și de ce le-ar fi

oferit oficialilor de la Washington o înţelegere mult mai bogată a modului în care funcţiona Kremlinul. Dar totul se schimba - rapid. Cu Petrovsky, era un nou șerif în oraș. Ce credea el? Ce ar fi vrut să realizeze? Cine erau cei mai de încredere prieteni și consilieri ai săi? Ar putea răspunde la aceste întrebări informaţiile lui Oleg? Jenny nu avea nicio idee.
Totuși, cu fiecare oră care trecea, valoarea pe care Oleg i-o putea oferi scădea.
Era puţin după ora 5 dimineaţa când Nick Vinetti a fost scos din somn de un apel.
Când, în sfârșit, a reușit să își găsească telefonul mobil și să răspundă, spre uimirea lui, la celălalt capăt al firului era vocea neașteptată a unui vechi prieten.
Nu era chiar în fișa postului scris al lui Vinetti ca înalt funcţionar al Departamentului de Stat să fie implicat în misiuni strict secrete de scoatere din ţară a cârtiţelor ruseşti de nivel înalt. Munca sa nu era nici măcar în primul rând diplomatică în sensul clasic al cuvântului - întâlniri cu lideri străini, participarea la dineuri în stil negru și gale diplomatice strălucitoare și altele asemenea. Cea mai mare parte a zilei și-o petrecea gestionând birocraţia vastă a sute de ofiţeri ai Serviciului Extern al SUA și a altor persoane de legătură ale guvernului american care își desfășurau activitatea în incinta ambasadei și în diferite consulate și alte facilităţi diplomatice răspândite pe teritoriul vast al Rusiei și în unsprezece fusuri orare.
Dar a fost Vinetti cel la care Marcus a venit primul pentru a-i spune că a luat legătura cu un oficial rus de rang înalt - o sursă, o cârtiţă - care le oferea informaţii interne explozive pe care trebuiau să le transmită imediat la Langley și președintelui. Vinetti fusese cel care înţelesese imediat calitatea și implicaţiile informaţiilor pe care Marcus le primise de la sursa sa. Vinetti a fost cel care a adus-o imediat pe șefa staţiei CIA din Moscova, Jenny Morris - și, mai târziu, pe Tyler Reed, ambasadorul american în Rusia - în cerc. Așa că, probabil, nu ar fi trebuit să fie surprins că Marcus îl contacta acum. Dar a fost. Gândul că Marcus era complice cu persoane ca Oleg Kraskin era mai mult decât putea suporta Vinetti.
"Nick, eu sunt. Poţi să vorbeşti?"
"Marcus, chiar tu eşti? Am crezut că -"
"Eşti singur?" Marcus a insistat. "Putem vorbi în siguranţă?"
"Da, bineînţeles. Da", a spus Vinetti, acum foarte treaz și grăbindu-se să se dea jos din pat și să meargă în bucătărie pentru a nu-și deranja soţia, Claire. "Ce naiba s-a întâmplat? Unde sunteţi?"
"Am fugit chiar înainte ca rachetele să lovească. Suntem în siguranţă, dar nu mai am mult timp."
"Și Jenny? Cum se simte?"
"A fost lovită, dar e mai bine."
"Slavă Domnului", a spus Vinetti. "Chiar am crezut -"
"Știu, dar uite - sunt serios; trebuie să ne mișcăm repede și vreau să faci ceva pentru mine", a spus Marcus, cu vocea calmă, dar insistentă.
"Marcus, omule, eşti complet radioactiv - știi asta, nu?"
Marcus a ignorat comentariul și s-a aruncat înainte. "Trebuie să stabileşti o convorbire cu mine și cu DCI", a spus el.
"Dle director Stephens? Ţi-ai pierdut minţile?"
"Sună-l pe Langley și stabileşte întâlnirea. O să te sun înapoi în două ore - la miezul nopţii, ora Washingtonului, 7 a.m., ora Moscovei. Și lasă-mă să fiu foarte clar, Nick. Când te sun, vreau să mă faci legătura direct cu directorul, altfel am dispărut - în vânt - cu Oleg Kraskin și tot ce știe el."

"Oleg Kraskin -te referi la Corb? Marcus, ceea ce ceri este imposibil", spuse Vinetti. "Stephens nu poate vorbi cu tine, și tu știi asta. Nu se poate apropia nici la un milion de kilometri de tine acum. Ești pe cale să fii acuzat de complicitate la crimă. Poate de trădare. Și ca prieten al tău, îți spun că cel mai bun lucru pe care tu, Jenny și Corbul îl puteți face este să vă predați. Lăsați-ne să vă luăm imediat, ca să nu mai pățească nimeni nimic."
Linia a rămas tăcută pentru o clipă.
Apoi Vinetti a întrebat: "Este cu tine, nu - Corbul?"
"Este", a spus Marcus, "și vorbește."
"Cum adică vorbește?"
"Are informații esențiale pe care Stephens și președintele trebuie să le vadă - dar timpul este esențial și trebuie să ne mișcăm repede."
Și cu asta, linia a mers mort.
41
OZERKI, RUSIA
Aveau doar două ore de așteptat.
Dar Marcus i-a sugerat lui Oleg să urce la etaj și să se culce.
Oleg, vizibil obosit, a fost de acord. Marcus a auzit apa din duș deschizându-se, dar doar pentru câteva minute. Curând, a auzit ușa de la baie deschizându-se, iar pe Oleg târându-se spre singurul dormitor nefolosit, cel cu seiful deschis acum. A putut auzi arcurile unui pat vechi scârțâind când Oleg s-a întins pe el. Apoi totul a fost liniștit.
Marcus a oprit computerul și și-a băgat pistolul în cureaua de la spate. Le-a spălat cănile de cafea și farfuriile și oalele pe care le folosiseră pentru cina lor modestă cu paste. A verificat de două ori ușile și ferestrele pentru a se asigura că erau încă încuiate, apoi a urcat la etaj să se uite din nou la Jenny. Respira liniștită. Culoarea îi revenea pe față. Pulsul îi era constant, aproape normal. Și nu exista niciun semn de infecție. Mai avea nevoie să prindă puteri, dar cu siguranță era pe cale de vindecare. Era un miracol, iar Marcus a rostit o rugăciune tăcută de mulțumire.
A pășit în baie, a încuiat ușa și s-a spălat pe dinți. Uitându-se la el în oglindă, și-a dat seama în sfârșit cât de multă bătaie luase. Brațele, pieptul și gâtul îi deveniseră negre și albastre. Ochiul stâng era și el destul de învinețit, dar nasul său mutilat arăta și mai rău. Tresărind, a scos șervețelele îmbibate cu sânge din fiecare nară, le-a aruncat în toaletă și a tras apa. Apoi le-a înlocuit cu vată proaspătă și și-a frecat mâinile cu apă fierbinte și mult săpun. Era recunoscător că mama lui nu-l putea vedea acum, dar, cel puțin până acum, nu murise și nu fusese arestat și, având în vedere tot ce se întâmplase, asta era un câștig.
Vinetti a sunat imediat la Langley.
I-a explicat comandantului de gardă din Centrul de Operațiuni Globale că tocmai primise un apel și o cerere de la Marcus Ryker.
"A localizat NSA apelul?" a întrebat Vinetti când a terminat. "Îl pot localiza?"
"Voi verifica", a spus comandantul. "Te sun eu înapoi."
Marcus a pășit în dormitorul principal.
A scotocit prin rucsac, a scos o pereche de blugi proaspeți, un tricou alb curat și un pulover negru vechi, cu gât rotund, și le-a îmbrăcat pe toate. Apoi a luat AK-47-ul, a stins luminile de pe hol și a coborât înapoi în sufragerie.
Casa era complet întunecată acum, iar Marcus și-a folosit ochelarii de vedere pe timp de noapte pentru a privi prin perdele în curtea din spate. Nu a văzut nimic în mișcare în afară de valurile înghețate care se băteau pe un țărm acoperit cu zăpadă. S-a mutat la fereastra din partea de nord a dacha, lângă cufărul deteriorat care nu mai conținea porțelanuri. A

zăbovit acolo, uitându-se afară timp de câteva minute, dar nu a văzut nimic în afară de o altă casă întunecată de pe plajă, aflată la o jumătate de kilometru distanță.
Când s-a mutat la ferestrele din față, a scanat curtea din față și drumul principal, degetul trăgaciului mângâind crosa de lemn a armei automate. A zâmbit ușor când a văzut trecând un convoi de cinci pluguri de zăpadă. Era sigur că șoferul celui de-al șaselea fusese găsit până acum și se ruga ca omul să fie bine.
Acum era mai bine de un metru de zăpadă pe pământ, iar la capătul aleii se adunaseră și mai multe din cauza plugurilor repetate. Furtuna se domolise. Foarte puține precipitații se mai acumulau și chiar și vânturile aspre încetiniseră. Cu toate acestea, Marcus știa că urma cel mai mare test al lor. Nu putea suporta ideea că zăpada le-ar putea bloca accesul sau cel puțin le-ar putea încetini fuga atunci când erau gata de acțiune. Așa că s-a dus în garaj, a găsit o lopată și a ieșit afară înainte să răsară soarele.Treizeci de minute mai târziu, grupul convergea spre Biroul Oval.
"Este un risc enorm", a spus președintele după ce a auzit rezumatul apelului. "Nu-mi place - nimic din toate astea".
Directorul CIA Stephens s-a așezat chiar vizavi de biroul lui Resolute. Alături de ei s-au aflat generalul locotenent în retragere Barry Evans, consilierul președintelui pe probleme de securitate națională - proaspăt întors de la Seul, Coreea de Sud - și Bill McDermott, adjunctul NSA.
"Nu sunt în dezacord cu asta, domnule", a răspuns Stephens. "Dar, în contextul actual, ne putem asuma cu adevărat riscul ca dl Kraskin să nu dețină de fapt informații esențiale de care avem nevoie?"
"Secretarul de stat Foster mi-a spus că forțele rusești de la granițele din țările baltice și Ucraina încep să se retragă", a spus președintele.
"Informațiile noastre indică faptul că acestor forțe li s-a ordonat să se retragă de la frontiere, dar nu avem nicio confirmare că au început efectiv să o facă, dle președinte", a clarificat Stephens. "Nici Pentagonul nu are. Ei se bazează pe informațiile furnizate de noi."
"Spuneți că acest lucru ar putea fi un cap fals, că rușii ar putea ataca în continuare?"
"Mă tem că este prea devreme să tragem concluzii deocamdată, domnule. Urmărim situația îndeaproape. Dar, oricât de inconfortabil mi-ar părea să vorbesc cu domnul Ryker, nimeni nu ne-a oferit informații mai exacte sau mai importante despre motivele sau planurile rușilor decât Kraskin și Ryker."
"Richard, haide - ei sunt niște asasini înrăiți", a replicat președintele. "Dacă se va afla că ai răspuns la un apel al unuia dintre ei, Kremlinul și restul lumii vor crede că știam ce aveau de gând să facă sau chiar că am autorizat-o, ceea ce cu siguranță nu am făcut."
"Aceasta este o parte a riscului; recunosc cu ușurință acest lucru, dle președinte. Dar vom înregistra întreaga conversație. Voi face ca poziția noastră să fie foarte clară. Dacă Ryker sau Kraskin se vor adresa presei, la fel vom face și noi, și vom face publică înregistrarea. În plus, trebuie să-mi scoatem ofițerul - Jennifer Morris - din calea pericolului."
Președintele s-a întors către consilierul său pe probleme de securitate națională. "Barry, tu cum vezi lucrurile?"
"Nici mie nu-mi place, domnule președinte", a spus Evans, un veteran de treizeci și doi de ani al armatei, care fusese la un moment dat comandantul suprem al forțelor aliate NATO din Europa. "Totuși, ar trebui să fiu de acord cu directorul Stephens. Să-l ascultăm pe Ryker și să înregistrăm totul. Îți sugerez să îl autorizezi pe director să facă aproape orice înțelegere necesară pentru a-l recupera pe Morris împreună cu orice informație pe care o oferă. Dar vă recomand, de asemenea, cu

respect, să fiţi pregătit să renunţaţi în momentul în care vom avea ceea ce vrem."
"Şi cum rămâne cu tipul ăsta, Kraskin, aşa-numitul Raven?", a întrebat preşedintele. "Ce facem cu el?"
"Cu siguranţă nu ne putem asuma riscul de a-l aduce pe teritoriul american", a insistat consilierul pentru securitate naţională. "Nici eu nu sunt sigur că îl putem lăsa pe Ryker să revină în ţară, cu excepţia cazului în care este vorba de a-l băga într-o închisoare de maximă securitate. Personal, aş recomanda să i se retragă cetăţenia americană şi să fie tratat ca un combatant inamic. Dar, evident, asta este decizia dumneavoastră, nu a mea."
"Am luat notă", a spus preşedintele, fără a da nicio dovadă că nu este neapărat de acord. "Cum rămâne cu apelul? L-a localizat NSA? Ştim unde sunt aceşti tipi?"
"Mă tem că nu", a spus directorul Stephens.
"De ce nu?" a cerut Clarke.
"Domnule, Ryker nu folosea telefonul prin satelit pe care i l-am pus la dispoziţie", a explicat Stephens. "Putem ghici de ce - el nu vrea să fie găsit. Ceea ce nu ştim este cum a făcut rost de un alt telefon prin tundra din nordul Rusiei. Oricum, a fost suficient de deştept să nu sune la ambasadă. A aşteptat până în zori şi l-a sunat pe prietenul său Nicholas Vinetti - vechiul său prieten din Marină - pe telefonul mobil privat al lui Vinetti. Nimeni nu se aştepta la asta. NSA nu monitoriza apelurile private ale lui Vinetti. Dar nu vă faceţi griji, dle preşedinte. Nu vom face aceeaşi greşeală de două ori."
Privirea lui Clarke a spus totul. Dar, în ciuda furiei sale, el şi-a ţinut limba pentru moment şi s-a întors spre Bill McDermott. "Bill, tu îl cunoşti pe Ryker de cel mai mult timp şi cel mai bine. Tu ce spui?"
"Domnule preşedinte, eu zic să le spui lui Ryker şi lui Kraskin tot ce trebuie ca să îi aduci aici. Apoi arestaţi-i imediat pe amândoi. Predaţi-l pe Raven ruşilor şi judecaţi-l pe Ryker pentru crimă şi trădare."
Preşedintele a fost luat prin surprindere.
"I-ai face asta unui prieten?", a întrebat el.
"Nu mai este prietenul meu, domnule. A întrecut măsura. Acum trebuie să plătească."
42
OZERKI, RUSIA
Marcus s-a aşezat brusc în picioare în scaunul supraţărmurit.
A încleştat puşca şi a ascultat cu atenţie. În cele din urmă, nu a auzit decât ceasul bunicului. Era ora 5:52 dimineaţa. Mai avea puţin mai mult de o oră până la apelul său către Langley.
Şi-a reproşat că a adormit. Pe genunchi îi stătea Biblia personală, deschisă la Proverbe. Obiceiul său încă din facultate fusese să citească un capitol din această carte a înţelepciunii - care se întâmpla să aibă treizeci şi unu de capitole - în fiecare zi a fiecărei luni, ajustând când era necesar pentru lunile care aveau mai puţin de treizeci şi unu de zile. Totuşi, era evident că tactica nu funcţionase luna aceasta; nu citise Cartea cea Bună de câteva săptămâni şi abia îşi amintea că îşi găsise Biblia, cu atât mai puţin că o deschisese, înainte de a leşina de frig.
Clipind puternic, Marcus a pus cartea deoparte şi s-a îndreptat spre bucătărie. În timp ce pregătea cafeaua, s-a uitat pe fereastră şi a scanat curtea din spate. Nevăzând nimic neobişnuit, s-a mutat la fereastra laterală din sufragerie şi, în cele din urmă, la ferestrele din sufragerie, uitându-se în curtea din faţă şi pe stradă. Nu a văzut decât zăpadă şi gheaţă. Vântul se potolise. Atunci ce îl trezise?
A urcat la etaj. Oleg dormea profund. Dar, spre surprinderea lui Marcus, Jenny era trează. Se deconectase deja de la perfuzie, se schimbase în

blugi și un hanorac și tocmai ieșea din dormitor. Și avea un pistol de 9 mm într-o mână și două încărcătoare în cealaltă.
"Bună", a spus Marcus precaut.
"Bună și ție", a răspuns ea.
"Probleme?", a întrebat el.
"Obicei."
Marcus a dat din cap, întrebându-se cât de furioasă era pe el și pe Oleg în acel moment și de ce era capabilă în acea stare de spirit.
"Îmi pare rău că am tot deviat de la voi noaptea trecută", a spus Jenny.
"Nicio problemă. Cum te simți acum?"
"Am fost mai bine."
"Sincer, ești mult mai bine decât mă așteptam."
"Nu stiu. Tocmai m-am uitat prima dată la umărul meu. E destul de rău."
"Ai avut noroc."
"Poate." Ea a suspinat. "Hei, ai niște cafea acolo? Am poftă de ceva mai tare decât ceaiul."
"Da, tocmai am făcut o cană proaspătă", a spus Marcus. "Dar am și altceva."
Jenny a ridicat o sprânceană în timp ce încărca un încărcător, a băgat pistolul în brâu și a băgat al doilea încărcător în buzunar.
"Ce pui la cale, Ryker? Ai o privire răutăcioasă în ochi."
"O să-ți spun pe drum."
"Pe drum unde?"
El a zâmbit. "Ai încredere în mine."
"Cred că glumești."
Marcus a bătut în ușa lui Oleg. O clipă mai târziu, l-au auzit pe rus împiedicându-se din pat. Când ușa s-a deschis, ochii lui Oleg erau atât de injectați cu sânge, încât era clar că nu dormise deloc.
"Trebuie să-ți faci bagajele", a spus Marcus. "Jenny și cu mine vom da un telefon. Dacă nu ne întoarcem în două ore, presupuneți că suntem morți - luați banii și fugiți."
Fără să aștepte un răspuns, Marcus s-a întors la bucătărie. Jenny l-a urmat, ceva mai încet. Le-a turnat fiecăruia câte o cană de cafea. Apoi au mers în garaj, au pornit Mercedesul C 300 și au plecat.
Când au ieșit de pe alee, Marcus i-a înmânat lui Jenny rucsacul său.
"Deschide-l", i-a spus el.
Ea a făcut-o și a găsit laptopul lor, telefonul prin satelit care le fusese dat de Langley împreună cu două telefoane prin satelit nedeschise pe care Marcus le găsise în seif și o cutie de scule pe care o găsise în garaj.
"Și?" a întrebat Jenny.
"Vreau să faci ceva pentru mine", a spus el. "Nu o să te bucuri de asta. Dar nu am timp să mă cert."
"La ce anume te-ai gândit?"
"Vreau să folosești puțin din magia ta neagră pentru a ne salva viețile."
Patruzeci de minute mai târziu, au oprit în stația de benzină de unde furase Jeep-ul.
Marcus a rânjit când a tras prin spate și a găsit cinci pluguri de zăpadă parcate acolo, cu motoarele oprite, luminile stinse, fără niciun șofer la vedere. Nu se așteptase să le găsească. Cum ar fi putut? Orice mașină ar fi fost bună pentru ceea ce avea el în minte. Dar unul dintre plugurile de zăpadă ar fi fost mai bun.
Asigurându-se că nu se uită nimeni, Marcus a coborât din Mercedes, lăsându-l pornit, și s-a îndreptat spre restaurantul alăturat. Uitându-se pe fereastră, a văzut patru șoferi stând la o masă. Mesele lor tocmai sosiseră. Dar era mâncare pentru cinci. Unde era al cincilea șofer?
Marcus a scanat ceilalți clienți, dar nu l-a văzut. S-a dus la o altă fereastră pentru a vedea mai bine. Chiar atunci, un bărbat voinic

îmbrăcat în salopetă a ieșit din toaleta bărbaților și s-a alăturat celorlalți. O chelneriță a venit și le-a completat cafelele. Urma să dureze ceva.
Revenind asupra pașilor săi, Marcus s-a întors la Mercedes, a deschis portiera din partea șoferului și s-a aplecat înăuntru. Jenny i-a înmânat telefonul prin satelit pe care îl luaseră de la Langley. Verificându-și ceasul, el l-a pornit și a introdus codul de securitate. Apoi l-a folosit pentru a sparge geamul din partea șoferului al celui mai apropiat utilaj de deszăpezire - cel mai îndepărtat de restaurant - a băgat telefonul înăuntru, s-a urcat înapoi în Mercedes și a plecat.
Cei doi au accelerat spre nord de-a lungul autostrăzii în tăcere. În timp ce Marcus conducea, Jenny se juca cu laptopul și cu unul dintre telefoanele satelit rusești, conectându-le cumva. Marcus a coborât la următoarea ieșire, a traversat podul și a revenit pe autostradă, îndreptându-se spre sud. Un minut mai târziu, a tras pe acostament, puțin după stația de benzină și restaurantul de noapte. De acolo, aveau o vedere directă asupra parcării. A scos din rucsac reticulul de la pușca lui cu lunetă și s-a uitat peste autostradă. Cele cinci pluguri de zăpadă erau încă acolo. Luminile lor erau încă stinse. Motoarele lor erau încă reci. Șoferii lor încă râdeau și vorbeau împreună și își sorbeau cafeaua.
Jenny a pornit laptopul și a conectat telefonul prin satelit și i-a înmânat telefonul lui Marcus, care a sunat imediat la Ambasada Statelor Unite din Moscova. "Știi că ți-ai ieșit din minți", a spus ea.
"Vom afla destul de curând".
Apelul nu a ajuns direct la Nick Vinetti. Mai degrabă, la cererea lui Marcus, Jenny reprogramase telefonul pentru ca apelul să ricoșeze de la un turn de telefonie mobilă din apropiere, apoi să treacă prin telefonul american prin satelit din cabina plugului. Era unul dintre micile trucuri pe care le învățase la Fermă, centrul de antrenament al CIA din sudul Virginiei.
Vinetti a răspuns la prima sonerie, dar i-a cerut lui Marcus să aștepte.
"Procedura standard", a șoptit Jenny. "Urmăresc apelul."
Nouăzeci de secunde mai târziu, Vinetti l-a conectat pe cel mai căutat american din lume la Centrul de Operațiuni Globale, adânc sub sediul CIA din nordul Virginiei.
"Ai întârziat", a spus directorul Stephens în urechea lui Marcus.
Washingtonul era cu șapte ore în urma Moscovei în toamnă, astfel că acum era 12:27 dimineața.
"Cu toate acestea", a răspuns Marcus, "ai răspuns la telefon".
"Ai spus că e urgent."
"Este."
"Ar fi bine să fie", a spus Stephens. "Cu cine vorbesc mai exact?"
"Marcus Ryker."
"De unde știu că ești chiar tu?"
"Cine mai știa parola de la telefon?"
"Orice tehnologie poate fi spartă."
"Să sperăm că nu."
"Înțelegi că înregistrăm acest apel?"
"Și eu", a răspuns Marcus, în timp ce Jenny verifica din nou nivelurile de pe laptop pentru a se asigura că totul funcționa corect.
A existat o mică pauză. Apoi Stephens a spus: "Vreau să vă verificați identitatea."
"Întreabă-mă ce vrei", a spus Marcus. "Nu am nimic de ascuns."
"Foarte bine", a venit răspunsul. "Care a fost numele complet al tatălui tău?"
"Lars Pieter Ryker."
"Când s-a născut?"
"La 9 iulie 1952."

"Când a murit?"
"16 ianuarie 1991."
"Cum?"
"A fost pilot de vânătoare în Forțele Aeriene ale SUA. A fost doborât de o rachetă sol-aer în timp ce zbura într-o misiune de luptă în sudul Irakului în timpul operațiunii Desert Storm."
"Ce fel de avion pilota?"
"Un F-16C."
"Care este porecla lui?"
"Șoimul Luptător."
"Câți ani aveai când a murit?"
"Unsprezece."
"Și numele mamei tale?"
"Marjorie Ryker."
"Numele de fată?"
"Carnes."
"Când s-a născut?"
"5 martie 1957."
"Cu cine s-a măritat după moartea tatălui tău?"
A existat o pauză lungă.
"Doriți să repet întrebarea?" a întrebat Stephens.
"Nu va fi necesar", a spus Marcus, stăpânindu-și nervii. "S-a căsătorit cu Roger DuHaime."
"Când s-a născut el?"
"Habar n-am."
"Nu știi?"
"Nu mi-a păsat niciodată."
"Foarte bine", a spus directorul. "În ce zi a murit?"
"19 mai 2001."
"Cum a murit?"
Marcus a făcut din nou o pauză.
"Cum anume a murit Roger DuHaime?" a insistat Stephens.
"L-am împușcat."
43
HART SENATE OFFICE BUILDING, WASHINGTON, D.C.
"Ceva nou despre Marcus?"
Pete Hwang a deschis ochii și a găsit-o pe Annie Stewart ferindu-și capul în ușa lui. Și-a dat seama că se lăsase dus de val și s-a simțit brusc stânjenit. Cravata îi era strâmbă. Părul îi era un pic ciufulit. Câteva felii de pizza, acum reci, zăceau în cutia lor pe biroul lui, lângă o cană din polistiren de Coca-Cola Zero pe jumătate terminată, în care se topise toată gheața.
"Îmi pare rău, nu", a spus el, încercând să își șteargă somnul de pe ochi. "Am dat telefoane toată noaptea. Nimeni nu a auzit nimic, sau dacă au auzit, nu-mi spun."
"Nimic nici măcar de la Nick?"
Hwang a scuturat din cap, surprins să vadă tristețea din ochii ei. Înțelegea îngrijorările senatorului. Dayton se temea că legătura lui cu Ryker - o legătură pe care Hwang îl ajutase personal să o restabilească în ultimele săptămâni - i-ar putea zădărnici candidatura pentru nominalizarea democrată și, în cele din urmă, pentru președinție. Dar Annie Stewart? De ce îi era atât de greu?
"Cum rămâne cu McDermott?", a întrebat ea.
"Bill este furios", a spus Hwang. "Am vorbit cu el acum o oră. L-am mai văzut furios înainte, de multe ori. Dar uau, nimic ca asta."
"El crede că Marcus este vinovat."
"Trădător este cuvântul pe care l-a folosit."
"Nu-l cred, Pete. Tu crezi?"

Hwang a ezitat și apoi a spus: "Sincer, nu știu."
"Pete, haide, Marcus nu este un ucigaș."
"Nu, bineînțeles că nu", a spus Hwang. "Dar nu e atât de simplu, Annie."
"Adică ce?"
"Adică Marcus este un om condus de ceea ce crede că este bine și rău."
"Cum anume ar fi corect să asasinezi doi lideri mondiali?"
"Ei bine, hai să schimbăm numele. Uită de Luganov și Nimkov. Dacă ai fi trăit în anii '40 și ai fi crezut că există o oportunitate de a preveni sau opri Holocaustul prin eliminarea lui Hitler și Himmler, sau Eichmann sau Mengele, ai fi profitat de ea?"
Stewart s-a gândit la asta pentru o clipă.
"Nu știu", a spus ea. "Nu cred că aș putea ucide pe cineva."
"Chiar și pe Hitler?"
"Spun doar că nu aș ști nimic despre cum să o fac."
"Dar Marcus știe", a spus Hwang. "Vara trecută, m-am autoinvitat din Manhattan să stau cu el în weekend. Am zburat vineri seara târziu. Am ieșit să alergăm sâmbătă dimineața, apoi am făcut drumeții pe Old Rag. Apoi am vrut să-l duc la un meci Nationals, dar el a vrut să închirieze Valkyrie în schimb. L-ai văzut vreodată?"
"Filmul cu Tom Cruise? Nu."
"Este vorba despre un grup de ofițeri germani care pun la cale asasinarea Führerului pentru a pune capăt celui de-al Doilea Război Mondial."
Annie Stewart a tăcut.
"Și ghici ce stătea pe măsuța lui de cafea", a spus Hwang.
Stewart a ridicat din umeri.
"O biografie pe jumătate citită a lui Dietrich Bonhoeffer."
"Pastorul german care a fost executat pentru că a fost implicat într-un complot pentru uciderea lui Hitler. Deci ce vrei să spui, că Marcus plănuia asta de un an?"
"Nu, nu, bineînțeles că nu." Hwang s-a ridicat. "Marcus nici măcar nu a vrut să meargă în excursie, și nici nu ar fi vrut dacă nu l-aș fi împins eu. Nu avea un plan de a-l elimina pe Luganov sau pe altcineva. Dar senatorul m-a întrebat dacă cred că Marcus este capabil să o facă. Și vă spun că da, dacă ar fi crezut că este lucrul moral corect de făcut, ar fi fost absolut capabil de asta."
Stewart a privit în altă parte pentru o clipă, apoi a întrebat: "Și ce facem acum?"
"E simplu", a spus el. "Trebuie să-l găsim înainte ca . . ."
"Înainte de ce?"
"Înainte ca ei să-l găsească primii și să-l omoare."
Timp de aproape un minut, Richard Stephens nu părea să știe ce să spună. Marcus se întrebă pentru scurt timp dacă legătura fusese întreruptă. Dar apoi directorul CIA și-a curățat gâtul și a întrebat: "Cum s-a ajuns la asta?"
"Uite, ai dosarul meu; știi ce am făcut și de ce", a răspuns Marcus, luptându-se să își păstreze calmul. "A fost autoapărare. Procurorul m-a absolvit de toate acuzațiile. La fel au făcut și Corpul Pușcașilor Marini și Serviciul Secret al SUA. Așa că hai să trecem la treabă. Pierdem timpul."
A mai existat o pauză lungă.
"Bine", a spus Stephens în cele din urmă. "Doar încă o întrebare: era ceva ce mama ta obișnuia să-ți spună -de multe ori, din câte am înțeles- în timp ce creșteai. Ce era?"
Marcus a resimțit faptul că Stephens se băga în treburile private ale familiei sale, dar a răspuns oricum.
"Să nu mori și să nu fii arestat."
"Foarte bine. Sunt convins că tu ești Marcus Johannes Ryker", spuse Stephens, citind fără îndoială dintr-un scenariu pregătit pentru el de

personalul său superior, care cu siguranță asculta împreună cu majoritatea, dacă nu chiar tot Consiliul Național de Securitate.
Marcus era recunoscător că Stephens nu-l întrebase nimic despre soția sau fiul său, despre cum trăiseră sau cum muriseră. Amintirile despre Elena și micul Lars îl însoțeau constant. Nu trecea o zi fără să se gândească la ei sau să le plângă pierderea. Dar nu avea niciun interes să discute astfel de chestiuni personale cu nimeni din Washington, cu siguranță nu cu directorul Central Intelligence.
"Ryker? Domnule Ryker, mai sunteți pe fir?"
Jenny îi dădu un cot, iar Marcus își dădu brusc seama că pierduse cunoștința.
"Sunt aici."
"Jennifer Morris este cu tine?"
Marcus se întoarse spre Jenny. Discutaseră despre asta pe drum. Ea a încuviințat din cap.
"Da", a spus el.
"Și starea ei?"
"Rănită, dar în ameliorare." Marcus a decis că era timpul să preia controlul conversației. "Oleg Kraskin este și el cu mine. Nu mă îndoiesc că ție și echipei tale v-a fost clar până acum că dl Kraskin este cârtița care a venit la mine la Hotel National. Kraskin este cel căruia dna Morris i-a dat numele de cod Corbul. El este cel care a divulgat unele dintre cele mai sensibile și valoroase secrete ale guvernului rus, inclusiv planul de invadare a țărilor baltice. Și da, el este cel care i-a ucis pe Aleksandr Luganov, președintele Rusiei, și pe Dmitri Nimkov, șeful FSB."
Stephens a tăcut din nou.
"Domnul Kraskin a executat aceste asasinate din proprie inițiativă", a continuat Marcus. "A făcut-o pentru a-l împiedica pe președintele Luganov să ordone invadarea țărilor NATO și declanșarea unui război nuclear. După evaluarea mea profesională, a făcut acest lucru în deplinătatea facultăților sale mintale și cu conștiința curată. Cu toate acestea, nu l-a ucis pe prim-ministrul Grigarin și, după știința mea, nu a cerut nimănui să facă acest lucru sau să îl ajute în vreun fel. Am fost cu el când a aflat vestea și a fost la fel de uimit ca și mine."
Marcus s-a oprit pentru o clipă, dar Stephens nu a spus nimic. El a continuat.
"În ceea ce privește propria mea implicare, am aflat de planurile domnului Kraskin de a-l elimina pe președintele Luganov cu mai puțin de șase ore înainte ca lovitura să aibă loc. La cererea sa, i-am furnizat domnului Kraskin arma și o strategie detaliată pentru a avea succes. Am făcut-o cu mintea sănătoasă și conștiința curată și aș face-o din nou. Acțiunile dlui Kraskin - și, prin extensie, ale mele - s-au dovedit eficiente până acum. Ultimele rapoarte indică faptul că forțelor rusești li s-a ordonat să se retragă de la granițele Estoniei, Letoniei și Lituaniei - și să se îndepărteze de granița ucraineană."
Marcus și-a verificat oglinzile laterale și retrovizoare. Jenny a scanat cerul prin acoperișul parasolar, dar încă nu era nimic.
"Ca să fie clar, nimeni - nici măcar o singură persoană angajată de guvernul american - nu știa ce plănuia dl. Kraskin plănuia să facă, pentru că am ales să nu vă spun nimănui", a continuat el. "Nu am informat-o pe doamna Morris despre plan. Nu avea nicio idee despre ceea ce plănuim. Nu i-am informat nici pe DCM Vinetti sau pe ambasadorul Reed de la Ambasada SUA din Moscova cu privire la plan. Din momentul în care am fost informat de dl Kraskin cu privire la intențiile sale, nu am comunicat aceste planuri nimănui. A fost un act în care domnul Kraskin și cu mine ne-am angajat singuri. Punct."

Marcus s-a uitat prin reticul. Șoferii vorbeau din nou cu chelneriţa - comandând mai multă cafea, spera el.
"Acestea fiind spuse, nu numai că l-am sfătuit pe domnul Kraskin cu privire la cea mai bună modalitate de a-şi pune în aplicare planul, dar i-am dat şi instrucţiuni cu privire la cea mai bună modalitate de a scăpa. După cum ştiţi, doamna Morris şi cu mine am elaborat în detaliu un plan pentru a-l scoate pe domnul Kraskin din Rusia şi a-l duce într-o locaţie sigură. Scopul planului era de a extrage în siguranţă o cârtiţă rusă de nivel înalt care furnizase Statelor Unite informaţii nepreţuite cu privire la planurile preşedintelui Luganov de a ataca, invada şi prelua controlul asupra a trei ţări NATO. În niciun moment, nimeni dintre angajaţii guvernului american nu a ştiut că această cârtiţă luase viaţa domnului Luganov şi a domnului Nimkov. Ştiam că nu l-aţi fi lăsat niciodată să urce în avion dacă aţi fi avut vreo idee despre ceea ce am făcut eu şi el. Ştiam că mai ales dna Morris ar fi luat-o razna dacă ar fi aflat. Aşa că am ţinut-o pe ea şi pe tine în întuneric. Aceasta este declaraţia mea, înregistrată, şi sunt dispus să semnez o declaraţie sub jurământ cu o transcriere exactă a ceea ce tocmai v-am spus".
Şi apoi Marcus a adăugat punctul culminant.
"Cu toate acestea . . ."

"Cred că am auzit destul", l-a întrerupt directorul.
"De fapt, nu aţi auzit", a ripostat Marcus.
"Domnule Ryker, tocmai mi-aţi recunoscut oficial - şi tuturor colegilor mei care ascultă - că dumneavoastră şi domnul Kraskin sunteţi criminali. Aţi confirmat că voi doi aţi pus la cale şi aţi executat acest plan în întregime pe cont propriu, fără ştirea sau ajutorul guvernului american sau al vreunuia dintre angajaţii noştri. Nu ar trebui să fiu nevoit să-i reamintesc unui fost ofiţer federal de aplicare a legii că, procedând astfel, aţi mărturisit că aţi încălcat mai multe legi americane şi internaţionale. Acţiunile dvs. sunt echivalente cu trădarea. Prin urmare, este de datoria mea să vă recomand să vă predaţi imediat autorităţilor americane. Veţi fi luat în custodie şi veţi avea parte de un proces corect şi rapid. Dacă nu ne daţi locaţia exactă şi nu vă predaţi în mod paşnic, vă vom vâna pe dvs. şi pe dl Kraskin sau vom preda întreaga problemă autorităţilor ruse. Oricare dintre opţiuni vă va pune pe amândoi în cel mai mare pericol. Nu vă recomand să fugiţi, dle Ryker. Vă vom găsi. Vă garantez asta. Dacă trăiţi sau muriţi în acest proces - ei bine, asta este cu totul altă problemă."
"Aţi terminat?" a întrebat Marcus.
"Destul", a spus Stephens.
"Bine - acum, ascultă cu atenţie, pentru că am să spun asta o singură dată", a continuat Marcus. "Am o recomandare pentru tine."
"Şi care este aceea?"
"Distruge înregistrarea acestei conversaţii - sau, cel puţin, ascunde-o într-un seif din măruntaiele Langley, ca să nu vadă niciodată lumina zilei."
"De ce naiba aş face asta?"
"Tu şi cu mine şi cu toţi cei care ne ascultă ştim că ceea ce am făcut eu şi Oleg Kraskin a oprit din faşă o invazie rusească a NATO. Ştiţi foarte bine că acţiunile noastre au împiedicat cea mai gravă confruntare nucleară dintre Washington şi Moscova de la criza rachetelor cubaneze. Chiar aveţi de gând să mă urmăriţi în justiţie pentru că am oprit un război? Chiar îl veţi preda pe dl Kraskin pentru a fi torturat brutal şi executat de guvernul rus pentru că a împiedicat de unul singur Kremlinul să declanşeze al treilea război mondial? Nu prea cred."
Marcus îşi verifică din nou oglinzile. Nimic. S-a uitat la Jenny.

Ea a scuturat din cap. Era încă liniște, dar el se îndoia că va mai fi pentru mult timp.
Marcus a accelerat ritmul. "Ceea ce vei face în schimb, domnule Stephens, este să ne scoți imediat pe noi trei din Rusia. Îi veți acorda doamnei Morris îngrijirea medicală de care are nevoie. Îi vei oferi domnului Kraskin o identitate complet nouă și o viață nouă în cadrul Programului de Protecție a Martorilor, punându-l să semneze un acord de confidențialitate prin care să nu-și dezvăluie niciodată identitatea sau ceea ce a făcut ca cea mai eficientă și importantă cârtiță rusă din istoria Agenției. Și îmi veți acorda o grațiere prezidențială completă și imunitate totală împotriva urmăririi penale pentru toate acțiunile mele de a-l ajuta pe dl Kraskin și de a preveni moartea a mii, dacă nu chiar milioane de oameni. Și vei face toate astea în următoarele douăzeci și patru de ore."
"Aveți o imaginație bogată, domnule Ryker", a spus Stephens.
"Este un da?" a întrebat Marcus.
"Cred că glumești", a ripostat Stephens. "De ce naiba ar face guvernul american așa ceva pentru cei ca voi doi?"
"Două cuvinte, domnule - Coreea de Nord."
"Ce ar trebui să însemne asta?"
"Oleg Kraskin deține informații despre Coreea de Nord care sunt cruciale pentru dvs. și pentru restul guvernului american să știe", a explicat Marcus calm, deși acum vorbea un pic mai repede. "Toate discuțiile din ultimele zile despre faptul că Pyongyangul este de acord să se denuclearizeze și să semneze un tratat de pace cu Seulul nu sunt altceva decât un plan elaborat de dezinformare. Adevărul este că liderii din Pyongyang au acum în posesia lor unele dintre cele mai sofisticate focoase nucleare construite vreodată. Acestea nu sunt focoase pe care le-au construit ei înșiși. Sunt focoase construite de guvernul rus și transferate Coreei de Nord în ultimele zile. Fiecare are o putere de 750 de kilotone și este capabilă să distrugă un întreg oraș american. Într-o perioadă foarte scurtă de timp, aceste focoase vor fi montate pe rachete balistice intercontinentale împrăștiate pe teritoriul Coreei de Nord, fiecare dintre acestea având o rază de acțiune mult mai mare decât sugerează orice analiză a informațiilor americane actuale. Fiecare poate lovi nu numai Los Angeles, ci și Washington, D.C.".
"Asta e ridicol", a răcnit Stephens. "Ți se vinde o minciună. Nu voi fi."
"Gândiți-vă la asta, domnule. Tot ce ne-a spus Oleg Kraskin despre planurile și intențiile lui Luganov s-a dovedit corect. Știți că informațiile lui sunt bune."
Marcus nu a așteptat un răspuns.
"Și pe riscul meu tocmai v-am spus adevărul despre implicarea mea și a lui Oleg în moartea lui Luganov și Nimkov. Nu suntem mincinoși, domnule director Stephens. Oleg are informații esențiale. Trebuie să ne aduceți aici și să ne lăsați să vă ajutăm."
"Vreți să-mi spuneți că tratatul semnat de Luganov cu Coreea de Nord cu doar câteva zile în urmă - un tratat în care Pyongyang a fost de acord public să renunțe la toate armele nucleare în schimbul unei alianțe defensive oficiale cu Moscova - este lipsit de sens?"
"Mai rău decât fără sens. Este un șiretlic - o perdea de fum - conceput pentru a acoperi un complot mult mai periculos."
"Care este?"
"Să îi facă pe americani să se simtă mai relaxați cu privire la Coreea de Nord, oferindu-i în același timp Pyongyangului o capacitate mai mare de a provoca mult mai multă devastare asupra patriei americane decât am crezut anterior că este posibil", a spus Marcus. "O parte din aceste lucruri mi le-a spus Oleg în prima mea întâlnire cu el. I-am transmis tot ce mi-a spus la momentul respectiv. Uitați-vă înapoi la raportul pe care l-am

depus și veți vedea. Am notat că rușii lucrează de ani de zile la o bombă EMP care să ne prăjească întreaga rețea electrică și să ne trimită înapoi la Epoca de Piatră. Conform informațiilor pe care ni le-a furnizat Oleg, tehnologia a fost perfecționată, iar rachetele sunt gata de lansare. Luganov era pe deplin pregătit să detoneze o bombă electromagnetică deasupra orașului Chicago sau undeva în Midwest, dacă ne luptam cu el în țările baltice. Dar Oleg spune că racheta ar fi fost lansată din Coreea de Nord, nu din Rusia, complicând serios răspunsul nostru. Asta a fost atunci. Acum este momentul. Oleg mi-a spus mai multe - mult mai multe decât vă spun eu acum. Vă vom spune totul dacă încheiați această înțelegere. Dar îți mai spun trei lucruri pe gratis."
"Și care sunt acestea?" a întrebat Stephens.
"În primul rând, Oleg cunoaște fiecare oficial de rang înalt din programul nuclear și de rachete balistice nord-coreean. Le știe numerele private de telefon mobil, e-mailurile, numele de cod și chiar unde locuiesc. A fost în cameră cu Hyong Ja Park și cu generalii de top din Pyongyang. Mai mult, el știe unde se află toate rachetele - cel puțin în prezent. El spune că unele dintre ele se află pe lansatoare mobile, care sunt mutate la fiecare treizeci de zile. Următoarea rotație este programată peste șase zile."
"Și al doilea cadou?" Stephens a insistat, tonul său devenind din ce în ce mai cinic.
"Oleg spune că înțelegerea secretă negociată de Luganov cu Pyongyangul se baza pe o singură garanție", a explicat Marcus. "Coreea de Nord nu putea lansa niciuna dintre rachete spre Statele Unite sau orice altă țintă fără permisiunea expresă a lui Luganov însuși. Luganov și-a creat propriul cod de acces pe care numai el îl știa. În cazul în care Coreea de Nord simțea, din orice motiv, că trebuie să lanseze una sau mai multe rachete, Luganov trebuia să introducă acel cod precis într-un sistem de releu electronic prin intermediul unei legături securizate, directe, prin fibră optică cu Pyongyang. Dar, odată cu moartea lui Luganov, totul s-a schimbat. Oleg are motive să creadă că, chiar în timp ce vorbim, nord-coreenii - liberi de orice înțelegere cu un lider rus care nu mai este în viață - reconectează sistemul astfel încât Dragul Lider să poată lansa rachetele el însuși. Pe baza acestor informații și a altora, credem că patria americană se confruntă acum cu un pericol grav în mâinile unui lider vicios și instabil care a jurat public să anihileze poporul american și modul nostru de viață."
"Și al treilea?"
"Pyongyang tocmai a fost de acord să vândă Iranului cinci dintre aceste noi focoase rusești și am înțeles că acestea vor fi transferate în curând."
A existat o altă pauză.
"Trebuie să vorbesc cu președintele și cu procurorul general", a spus Stephens în cele din urmă. "Dați-mi câteva ore."
Răspunsul lui Marcus a venit sec și rapid.
"Ai exact o oră pentru a obține orice autorizație de care ai nevoie. Douăzeci și patru de ore după aceea, dispărem."
Marcus a închis, a scos un ciocan din rucsac și a sfărâmat telefonul prin satelit în bucăți pe care le-a aruncat imediat pe fereastră, pe autostrada acoperită de zăpadă. Ridicând geamul, și-a verificat din nou ceasul și oglinzile. Nu-și puteau permite să mai aștepte mult. Poate că se înșelase în privința lui Stephens.
Dar apoi s-a întâmplat. Două explozii uriașe care s-au succedat rapid au zguduit pământul ca un cutremur și au spart toate geamurile din restaurant. Mingea de foc rezultată aproape că i-a orbit atât pe Marcus, cât și pe Jenny. Chiar și de la această distanță, puteau simți căldura arzătoare. Iar când fumul a început, în sfârșit, să se risipească, Marcus

nu a mai putut vedea decât un crater în flăcări, rămas din plugurile de zăpadă.

45

NORD-VESTUL RUSIEI

Au condus aproape tot drumul înapoi la dacha în tăcere.

La câțiva kilometri distanță, însă, Jenny a vorbit. "Când ai spus că Langley ar putea încerca să te omoare, am crezut că ești nebun."

"Cel puțin acum știm cu ce ne confruntăm."

"Vrei să spui că nu avem doar un guvern care te vânează, avem două."

Marcus și-a ținut limba și a continuat să conducă.

"Voi m-ați pus într-o situație groaznică, Ryker", a continuat Jenny. "M-ați făcut o trădătoare a propriei mele țări, fără ca eu să știu."

"Ei nu te consideră o trădătoare."

"O vor face când își vor da seama ce am făcut ca să te ajut."

"Nu vor afla niciodată", a spus Marcus. "Acum cred că toți trei suntem morți, dar din câte știu ei, tu ești nevinovat."

"Pentru moment, poate", a spus Jenny. "Dar destul de curând vor afla că suntem foarte vii. Cât timp va trece până se vor schimba calculele? Fără martori. Fără capete libere. Așa îi place lui Langley."

"Ei nu vor vâna și ucide un șef de stație."

"Tocmai au încercat să mă elimine cu o dronă!"

"Asta a fost altceva. Asta a fost pentru a ajunge la mine și Oleg. Tu ai fost o victimă colaterală. Odată ce vor afla că ești în viață, vei fi protejată."

Jenny a tresărit. Analgezicele își pierduseră efectul. "Uite, nu sunt de acord cu ceea ce ați făcut, și cu siguranță nu sunt de acord cu modul în care ați făcut-o", a spus ea. "Dar am să-ți dau credit pentru un lucru, Ryker: ți-ai asumat fapta - față de mine și față de Stephens. Nu cunosc mulți oameni care ar face asta. A fost nevoie de curaj."

"Mulțumesc."

"Nu începe să crezi că nu sunt supărat pe tine. Sunt. Sunt furios. Și îmi datorezi scuze."

"Asta e adevărat. Imi pare rau. Serios, pentru tot."

"Bună încercare, Ryker. Vorbele sunt ieftine. Scoate-ne din chestia asta în viață, și poate mă voi gândi să te iert. Până atunci . . ."

Vocea ei se stinse. Era la fel de bine. S-au întors la dacha.

Înăuntru, au aflat că Oleg le împachetase toate lucrurile. Le-au încărcat repede în portbagajul Mercedesului. Apoi, la sugestia lui Jenny, cei trei au răscolit locul. Mai întâi, au luat toate drogurile, le-au încărcat în portbagajul Jeep-ului și au împins Jeep-ul pe panta din curtea din spate până când s-a rostogolit în Golful Finlandei și s-a scufundat la fund. Apoi s-au întors în casă, au golit seiful și au scos sertarele dulapurilor cu dosare, asigurându-se că toată corespondența și înregistrările financiare cele mai incriminatoare ale lui Zakharov erau împrăștiate prin al treilea dormitor, cu șansa - oricât de mică ar fi fost - ca un polițist cinstit să pună cap la cap indiciile și să elimine restul rețelei de droguri. Au răsturnat mese și lămpi. Au smuls rafturile și au golit dulapurile din bucătărie de vase. În cele din urmă, hotărâți să nu lase nicio urmă, au șters tot locul pentru a se asigura că nu au lăsat din greșeală amprente. Sperau că oricine ar fi intrat în casă ar fi crezut că Zakharov a fost ucis de membrii rivali ai mafiei ruse.

Curând s-au întors pe drum, îndreptându-se spre sud.

"Deci, cum a mers?" a întrebat Oleg de pe bancheta din spate după câțiva kilometri.

Marcus știa că întrebarea urma să apară, dar el și Jenny deciseseră să nu-i spună lui Oleg despre atacurile dronelor. Nu avea niciun rost să-l îngrozească și mai mult pe Oleg. Își asumase deja riscuri enorme, iar altele îl așteptau. Aveau nevoie de el calm, concentrat și optimist cu

privire la șansele lor, chiar dacă șansele lor de a scăpa cu viață din chestia asta scădeau rapid.
"Cam la fel de bine cum mă așteptam", răspunse Marcus.
"Ce înseamnă asta?" Oleg a insistat. "Au de gând să încheie afacerea sau nu?"
"Nu sunt sigur. Nu încă. Am prezentat cazul nostru. Au pus o mulțime de întrebări. Există o mulțime pentru ei să ia în considerare, și ei vor trebui să discute totul cu președintele și, bănuiesc, întregul NSC. Dar să spunem doar că, în cele din urmă, am speranțe."
Jenny, care stătea pe scaunul pasagerului din față, i-a aruncat lui Marcus o privire. Dar nu era o minciună. Nu pentru Marcus. Și părea să-l calmeze pe Oleg, care se întinse pe bancheta din spate și închise ochii. Jenny și-a înclinat scaunul pe spate și i-a urmat exemplul.
Marcus era recunoscător pentru timpul petrecut efectiv singur. Evenimentele de dimineață îl zdruncinaseră mai mult decât lăsase să se înțeleagă. Un amestec de furie și trădare amară clocotea chiar sub suprafață. Propria sa țară - o națiune pe care o slujise de la vârsta de douăzeci și doi de ani - tocmai încercase să îl ucidă. Cum ar fi trebuit să reacționeze cineva la așa ceva? Și ce anume ar fi trebuit să facă acum?
Două mașini de poliție - cu luminile aprinse și sirenele răsunând - au trecut în viteză pe lângă ei, mergând în direcția opusă. O clipă mai târziu, o pereche de elicoptere militare au trecut pe lângă ei, zburând la joasă înălțime în direcția nord-est. Acest lucru l-a ajutat pe Marcus să revină la realitate. Nu-și putea permite să se complacă în furie sau autocompătimire. Erau vânați. Trebuia să rămână pe fază.
A început prin a-și verifica viteza. Conducea cu mult peste limita de viteză și erau mai multe mașini pe drumurile proaspăt arate decât fuseseră în ziua precedentă. Apăsând ușor pedala, a apăsat pe cruise control la limita legală. Ultimul lucru pe care și-l puteau permite era să fie trași pe dreapta.
Folosind sistemul de navigație de la bordul mașinii, Marcus a trasat un curs în jurul orașului St. Nu vroia cel mai rapid traseu. Ar fi fost probabil blocaje rutiere și puncte de control. Avea nevoie de drumuri lăturalnice, drumuri secundare, orice drum mai puțin circulat și mai puțin patrulat. Acestea fiind spuse, Marcus a trecut în revistă toate măsurile pe care le luase înainte de a părăsi dacha, încercând să se gândească dacă îi scăpase ceva sau dacă făcuse vreo greșeală. În afară de a da foc locului și a-l arde până la temelii, nu se putea gândi la nimic mai mult decât ar fi putut face.
Sedanul Mercedes negru mergea spre est pe Primorskoye Shosse, drumul de coastă de-a lungul golfului. Furtuna se ridicase. Era încă înnorat, dar soarele începea să se arate. Pe măsură ce se apropiau de Sankt Petersburg, Marcus vedea peste tot polițiști și militari, dar și traficul civil devenea destul de intens. Cel puțin pentru moment, puteau să se amestece.
În liniște, gândurile lui Marcus reveneau la atacul cu drone. A încercat să se gândească la ce face mama lui, la ce fac surorile lui și soții lor și nepoatele lui, la faptul că echipa Colorado Rockies a ratat încă un sezon și probabil că nu va câștiga niciodată un campionat, cu atât mai puțin va ajunge în World Series.
Nimic din toate astea nu a funcționat. Exploziile erau singurul lucru la care se putea gândi.

Singura veste bună despre atacurile dronelor era că nimeni nu fusese ucis.

Pentru acest lucru, Marcus a rostit o rugăciune tăcută de mulţumire, ceva ce ar fi trebuit să facă mai devreme, în timp ce se îndepărta cu viteză de locul faptei şi se întorcea la dacha.
Toate celelalte aspecte legate de apelul către directorul Stephens şi de consecinţele acestuia fuseseră un dezastru, iar magnitudinea lucrurilor cântărea greu. O întrebare îl frământa în mod special pe Marcus. Cum ar fi putut CIA să trimită o dronă Predator în Rusia şi deasupra locaţiei sale atât de repede? Nu avea sens.
Marcus a vrut să vadă dacă Stephens avea de gând să îi întindă o cursă. Sperase că nu, dar cu siguranţă nu a fost surprins când a venit atacul. Totuşi, nu se aştepta la un atac cu dronă. Mai degrabă, se aşteptase ca o unitate de operatori Spetsnaz să se năpustească asupra utilajelor de deszăpezire din toate direcţiile sau să se lanseze rapid din elicoptere. A presupus că Stephens voia ca ruşii să-l aresteze pe Oleg şi să-i facă un proces de mare spectacol, în timp ce îi predau în linişte pe cei doi americani CIA-ului. De aceea îşi monitorizase atât de des oglinzile laterale şi retrovizoare, iar Jenny verificase în mod repetat cerul prin acoperişul plafonului.
Nici măcar nu se gândise la un atac cu drone. Fusese sigur că luase în considerare fiecare unghi. Evident, oboseala îi întunecase judecata. Avea nevoie disperată de somn, dar şi mai disperată avea nevoie de un plan. Îi oferise directorului Agenţiei Centrale de Informaţii informaţii concrete despre un complot menit să pună unele dintre cele mai periculoase focoase termonucleare din lume în mâinile nu unuia, ci a doi dintre cei mai mari duşmani ai Americii. Dar Stephens nu acceptase oferta. De ce nu l-a luat? Şi acum ce?
Au mai condus câteva minute până când imaginea a devenit clară. Uciderea celor trei cu o dronă ar fi fost mai simplă pentru administraţie - o rezolvare rapidă şi satisfăcătoare a unei încercări încurcate, fără nicio problemă. Totuşi, era imposibil ca Langley să fi trimis o dronă în Rusia. Era mult prea riscant, chiar şi pe timp de pace, iar Moscova şi Washingtonul erau deja în pragul războiului. Singura altă posibilitate era ca Stephens să-l fi sunat pe Nikolay Kropatkin la FSB. Dar ce anume i-ar fi spus?
Nikolay, vechiul meu prieten, îmi pare atât de rău pentru tot ceea ce tu şi ţara ta aţi trecut în ultimele douăzeci şi patru de ore, dar nu te sun cu condoleanţe. NSA tocmai a preluat un apel prin satelit de la Oleg Kraskin. Avem coordonatele exacte ale locaţiei sale actuale. Nu vedem ţinta, dar ca un act de bună credinţă - pentru a vă demonstra că nu reprezentăm o ameninţare pentru Federaţia Rusă - dorim să vă oferim aceste informaţii. Va trebui să acţionaţi rapid. Este vreo şansă să aveţi o dronă înarmată zburând deasupra Istmului Karelian chiar acum?
Ar fi fost o minciună, desigur. NSA nu interceptase niciun apel de la Oleg. Directorul CIA era într-o convorbire prin satelit cu un american. Dar Stephens nu putea spune asta. Ar fi ridicat prea multe întrebări. Într-adevăr, ar fi implicat Agenţia în asasinate, iar acesta era ultimul lucru pe care Stephens şi-l dorea. Aşa că ar fi trebuit să mintă un pic. Ar fi muşcat Kropatkin momeala? De ce nu? Directorul interimar al FSB ar fi fost un erou pentru guvernul şi naţiunea sa. Stephens ar fi făcut un mare pas în restabilirea destinderii între SUA şi Federaţia Rusă. Doi americani ar fi fost ucişi în acest proces. Dar, cel puţin, nu ar fi avut loc audieri dezordonate în Congres.
Stephens avusese la dispoziţie două ore pentru a-şi formula planul. Era mai mult decât suficient pentru a lua în considerare toate alternativele, a le discuta cu Consiliul Naţional de Securitate şi a le elimina pe toate. De ce să se chinuie să-i aducă pe Marcus şi Jenny şi să riște să-i expună ruşilor, când putea pur şi simplu să transmită locaţia lor FSB-ului şi să-i elimine cu un singur atac cu dronă?

Asta explica de ce Stephens nu-i acceptase oferta? Marcus nu putea fi sigur. Dintr-o dată, însă, a fost distras de două avioane de vânătoare MiG care străbăteau cerul. Treizeci de secunde mai târziu, alte două le-au urmat, zburând jos și repede. Marcus a fost cuprins de un fior, dar a continuat să conducă, să proceseze această întrebare. De ce nu ar fi vrut Stephens informațiile pe care le ofereau el și Oleg?
Marcus îi spusese lui Nick Vinetti că are informații esențiale pe care să le transmită lui Stephens și președintelui. Nu avea nicio îndoială că Vinetti îi transmisese lui Stephens întregul mesaj. Dar poate că directorul CIA și restul NSC respinseseră discuția despre o înțelegere în comparație cu valoarea eliminării celor trei într-o singură operațiune curată, mai ales fără ca rușii să-și dea seama că distrugeau expunerea administrației Clarke cu privire la asasinat. Poate că, de asemenea, NSC a presupus că informațiile oferite de Oleg aveau legătură cu amenințarea Kremlinului la adresa țărilor baltice, o amenințare care era în continuă scădere acum că forțele ruse se retrăgeau de la granițele NATO.
Stephens părea cu siguranță sceptic cu privire la faptul că nord-coreenii primeau noi bombe nucleare rusești. A fost și mai sceptic cu privire la faptul că Phenianul era pe cale să vândă câteva dintre aceste bombe nucleare Iranului. Ar fi putut un astfel de scepticism, combinat cu un plan pe care NSC îl pusese deja în mișcare, să facă din atacul cu dronă un fapt împlinit din momentul în care Marcus a format numărul de telefon? Ar fi putut Stephens și echipa sa să ia o decizie diferită dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție pentru a procesa toate implicațiile a ceea ce le oferea Marcus?
Marcus nu putea fi sigur. Dar un lucru era acum sigur. El și Oleg trebuiau să fugă, dar el trebuia să reabiliteze numele lui Jenny și să o scoată din Rusia și să o aducă înapoi în Statele Unite, vie și sănătoasă. Putea avea încredere în Agenție că o va aduce în siguranță dacă îndulcea situația și ridica miza, dându-le mai multe informații despre pariul persan de a cumpăra focoase rusești de la nord-coreeni după ce au fost de acord să nu aibă sau să nu folosească niciodată arme nucleare? Sau, semnalând că el și Oleg sunt încă în viață, l-ar face pe Stephens și mai hotărât să îi elimine, după ce a eșuat prima dată?
47
"Trage pe dreapta undeva", a spus Oleg. "Am nevoie de o toaletă".
"Stai așa", a răspuns Marcus.
"Nu pot."
"Nu putem risca să te vadă cineva - nu aici, în al doilea cel mai mare oraș al țării tale."
"Atunci unde mergem?"
"Parcul Național Valdai. Acolo sunt cabane. O să ne adăpostim acolo până ne gândim la următoarea mișcare."
"Valdai? Asta e mijlocul pustietății."
"De aceea e perfect."
"Dar e la cinci ore distanță. Nu pot aștepta atât de mult."
"Trebuia să te întorci acasă."
"Ce ești tu, maică-mea?"
"Bine, voi găsi un loc -dar nu aici în oraș."
Zăpada nu mai căzuse, iar temperatura începuse să crească. Drumurile deveniseră un pic alunecoase, dar încă suportabile. În curând, au văzut indicatoarele pentru Pușkin, un oraș municipal aflat la aproximativ douăzeci și cinci de kilometri sud de Sankt Petersburg. Acolo, Marcus a ieșit de pe autostrada E105 și și-a croit drum prin cartiere liniștite până când a găsit un parc la marginea orașului, nu închis, dar cu siguranță izolat. Oleg a ieșit afară pentru a-și face treburile.
Jenny, între timp, dormea adânc. Analgezicele își făcuseră efectul. I-a pipăit fruntea. Febra îi scăzuse semnificativ, dar era încă acolo. Marcus

a început să se gândească din nou să o ducă la o cabană izolată. Imediat ce se lăsa noaptea, temperaturile neobișnuit de scăzute se întorceau și probabil că era o greșeală să o ducă într-un loc atât de izolat. A pornit sistemul de navigație GPS al mașinii și a căutat hoteluri în apropiere. Până când Oleg a deschis ușa din spate - aducând o rafală de aer rece - Marcus a făcut alegerea.
"Oh, sigur, acum îmi spui", a spus Oleg, mai mult încântat decât enervat când Marcus a început să conducă și i-a spus de schimbarea de planuri. Zece minute mai târziu, au intrat în parcarea Palatului Țarului de pe bulevardul Sofiyskiy.
Pentru moment, Marcus a ținut motorul - și astfel căldura - pornit. "Stai aici cu ea", l-a instruit el pe Oleg. "Încearcă să nu te rătăcești".
S-a îndreptat singur spre subsolul hotelului. Când s-a întors câteva minute mai târziu, a ridicat un set de chei de alamă și a explicat că erau pentru un apartament de la etajul cinci.
"Te-ai cazat arătând așa?" a întrebat Oleg.
"Bineînțeles că nu. Am ridicat cheile când funcționarul s-a îndepărtat de la recepție."
În acel moment, a bătut-o pe Jenny pentru a o trezi. Cu ochii albaștri, ea a întrebat unde sunt. Marcus i-a spus și i-a explicat ce tocmai făcuse. Apoi a întrebat-o dacă știa cum să spargă sistemul de rezervări al hotelului.
"Probabil", a spus ea, stând dreaptă și încercând să se orienteze. "Dar de ce aș face-o eu dacă tu ai deja cheile?"
"Vreau să treci camera noastră ca fiind ocupată - știi tu, nume fals, număr de pașaport fals, carte de credit, adresă de domiciliu, tot tacâmul. Cu siguranță nu vrem ca ei să dea camera altcuiva. Deci, poți să o faci?"
"Ți-am spus că pot."
"Bun. E un loc frumos, mai frumos decât m-aș fi așteptat atât de departe de oraș. Și are o securitate jalnică. Nu am văzut nicio cameră de supraveghere nici în garaj, nici lângă intrarea pe scări de la subsol."
Jenny a scos laptopul și a folosit un instrument de administrare de la distanță pentru a intra în sistemul Wi-Fi al hotelului. Patru minute mai târziu, rezervarea era stabilită. Cei trei s-au mișcat rapid, adunându-și rucsacurile și îndreptându-se spre intrarea de la subsol. Au luat-o pe scări și au evitat să se întâlnească cu personalul sau cu oaspeții. În momentul în care au ajuns în apartamentul lor, au pus un semn "Nu deranjați" pe ușă și au închis draperiile.
Atmosfera de la etajul șapte era deznădăjduită.
Au eșuat. Dovezile erau concludente, iar rușii erau furioși.
Richard Stephens s-a uitat la ceas. Era ora 7:03 a.m. la Washington - 2:03 p.m. la Moscova - și Stephens se aduna cu Martha Dell, adjunctul său pentru informații. El i-a explicat că tocmai vorbise la telefon cu Kropatkin. Directorul FSB fusese furios, strigând că a fost indus în eroare de americani și cerând să știe ce fel de joc juca Washingtonul.
"L-am asigurat că pista noastră este solidă", a spus Stephens personalului său. "I-am spus că rușii fie au introdus coordonatele greșite, fie au ajuns acolo prea târziu. Inutil să spun că nu a crezut, și nici președintele Petrovsky. De fapt, președintele Clarke se poate aștepta la un telefon de la Petrovsky într-o oră, și niciunul dintre ei nu va fi fericit."
"Nu credeți cu adevărat că rușii au folosit coordonatele greșite, nu-i așa, domnule?", a întrebat directorul adjunct Martha Dell.
"Nu, probabil că nu".
"Atunci ce s-a întâmplat? Cum de l-au ratat - pe ei?"
"Tu să-mi spui", a spus Stephens, din nou pe picioare și plimbându-se. "L-am avut pe Ryker la telefon o bună bucată de vreme. Am avut un semnal

clar. Cu siguranță venea de la telefonul prin satelit pe care i l-am dat, ceea ce înseamnă că coordonatele erau reale. Eu nu înțeleg."
"Ar fi putut să manipuleze cumva semnalul?", a întrebat DDI.
"Cine, Kropatkin?"
"Nu, Ryker."
"Cum?"
"Ei bine, în teorie, Ryker ar fi putut suna dintr-o altă locație, folosind un alt telefon, și și-ar fi direcționat apelul prin telefonul prin satelit pe care i l-am dat."
"Este chiar posibil?" a întrebat Stephens.
"Nu este ușor, dar da, este posibil."
"Ar ști Ryker cum să facă asta?"
"Nu știu. A primit tot felul de antrenamente în Marină și în Serviciile Secrete. Mă îndoiesc că ar fi fost antrenat pentru asta. Dar Morris ar ști cum. Adică, noi am învățat-o."
"Dar e grav rănită și probabil că ia medicamente puternice. Și dacă îl ajută activ pe Ryker, asta ar sugera că acum este complice. Crede cineva asta?"
"Probabil că nu, dar ai spus-o chiar tu. E rănită. A pierdut o mulțime de sânge și fluide. Are nevoie de analgezice. Și este în custodia a doi asasini recunoscuți. Poate că ei o obligă să acționeze. Sau poate pur și simplu a cedat."
"Bine", a spus Stephens. "Poate că da. Dar chiar dacă este așa, de ce ar face-o? De ce să transmită apelul?"
Dell a ezitat să răspundă, dar doar pentru o clipă.
"Ca să vadă dacă puteți fi de încredere."
"Crezi că Ryker se aștepta ca noi să le dăm locația sa rușilor pentru ca ei să-l poată elimina?" a întrebat Stephens.
"Nu pot spune dacă se aștepta la asta. Dar este o explicație logică de ce nu a sunat de pe telefonul pe care i l-am dat și de ce lovitura nu a funcționat."
"Și acum ce facem?" a cerut Stephens. "Și ce-i spun președintelui?"
"Domnule, nu avem de ales. Trebuie să încheiem înțelegerea și să-i aducem aici."
"Mai întâi încercăm să-i omorâm, iar apoi le acordăm grațierea prezidențială?"
"Nu trebuie să recunoaștem că le-am dat rușilor coordonatele lor", a spus DDI. "Putem să le spunem că rușii trebuie să fi interceptat apelul. Ne pare rău pentru asta, dar ne bucurăm că sunt cu toții în viață, iar acum îi vrem înapoi în siguranță înainte ca ceva să mai meargă prost."
"Crezi că ne vor crede?"
"Morris ar putea. Ryker nu va crede. Dar de aceea nu ar trebui să fii tu cel care să transmită mesajul."
"Atunci cine?"
"Nick Vinetti", răspunse DDI. "Au fost prieteni dintotdeauna. Chiar dacă Ryker nu crede că rușii au interceptat apelul - chiar dacă crede că noi i-am avertizat - nu va crede niciodată că Vinetti a fost implicat în asta. Și are dreptate. Vinetti nu avea nicio idee pentru că nu i-am spus niciodată. Asta îl face emisarul perfect."
Stephens se plimba prin birou, neștiind ce să facă.
"Uite, domnule, cred că Marcus Ryker este un trădător al țării noastre. Oleg Kraskin este cu siguranță un trădător al ei. Cât despre Jenny Morris, o cunosc de când am antrenat-o la Fermă. În acest moment, sincer, nu știu care este rolul ei în toate acestea, așa că nu mă pronunț până nu aflu mai multe. Dar oricum ar fi, nu avem de ales. Dacă este cu adevărat adevărat că nord-coreenii au obținut focoase nucleare rusești de ultimă generație și dacă există măcar o fărâmă de posibilitate ca iranienii să le cumpere, atunci avem o problemă serioasă în mâinile noastre. De aceea

trebuie să îl convingeţi pe preşedinte să încheie această înţelegere şi să o încheie rapid. Şi trebuie să începem să lucrăm cu Pentagonul pentru a elabora opţiuni de a găsi aceste bombe nucleare şi de a le elimina înainte de a fi prea târziu."

48

AEROPORTUL INTERNAŢIONAL DULLES, DULLES, VIRGINIA

Pete Hwang luase un Uber de la apartamentul său înainte de răsăritul soarelui.

Luându-şi geanta de mână, a intrat în fugă în terminal şi s-a îndreptat spre ghişeul Delta. Acolo a cumpărat un bilet la clasa business pentru următorul zbor spre Londra. Ceea ce îşi dorea cu adevărat era un zbor fără escală spre Berlin, dar pur şi simplu nu existau astfel de zboruri până după-amiază târziu. A decis că este mai bine să îşi petreacă ziua în mişcare, traversând cel puţin Atlanticul, decât să se învârtă în D.C.

"Costă 5.618 dolari", a spus reprezentantul Delta. "Voi avea nevoie de un card de credit şi de paşaport".

În mod normal, Hwang nu ar fi tresărit la un preţ atât de piperat. A fost un cardiolog foarte căutat şi a avut întotdeauna bani de cheltuit. Dar divorţul îl afectase în mai multe feluri. Soţia lui - sau, mai exact, avocatul soţiei lui - îl secătuia de bani. În plus, renunţase la practică pentru a intra în politică şi nu mai obţinea un venit de şase cifre.

"Ştii ce, hai să facem economie în schimb."

Tariful dus-întors era încă peste 2.000 de dolari, dar Hwang i-a dat oricum cardul American Express. Marcus Ryker era prietenul lui, iar el avea probleme. Nimeni din acest oraş nu părea dispus sau capabil să îl ajute. Dar Hwang petrecuse destul de mult timp în Germania de-a lungul anilor. Avea o mulţime de prieteni acolo, în guvern şi în afara lui. Poate că ar putea afla unde se afla Ryker. Poate că ar putea găsi o modalitate de a ajuta.

Stephens detestă ideea de a face o înţelegere cu Ryker.

Dar nu vedea altă cale.

Dell avea dreptate. Cu toate multele sale păcate, Ryker nu-l minţise niciodată pe directorul CIA, cel puţin nu după ştiinţa lui Stephens. Chiar dacă Ryker şi Morris manipulaseră semnalul telefonului prin satelit pentru a masca adevărata lor locaţie, asta nu era minciună. Era doar o bună tehnică.

Adevărul era că Ryker fusese inexplicabil de sincer. Spre şocul total al lui Stephens, Ryker îşi recunoscuse cu uşurinţă participarea la complotul împotriva lui Luganov şi Nimkov. De asemenea, îşi asumase întreaga responsabilitate pentru acţiunile sale. Exista acum vreun motiv să se creadă că minte în legătură cu nord-coreenii şi iranienii? Directorul CIA era sceptic cu privire la acordul nuclear descris de Ryker. Dar dacă acesta spunea adevărul, Agenţia avea nevoie nu doar de Ryker şi Morris, ci şi de Kraskin, şi trebuia să-i găsească înaintea ruşilor.

Exista o singură problemă. În afară de aproape imposibilitatea de a-l găsi şi de a stabili o comunicare cu Ryker, Stephens trebuia mai întâi să vorbească cu preşedintele. Avea nevoie de o aprobare. Avea nevoie de graţieri semnate. Şi avea nevoie de ele rapid. Dar Clarke nu era la Casa Albă. În acel moment, acesta vorbea despre noua lege a administraţiei sale privind imigraţia la un mic dejun de lucru al Asociaţiei Naţionale a Guvernatorilor, la Washington Hilton.

Stephens l-a sunat pe şeful de personal al Casei Albe şi i-a spus că trebuie să vorbească imediat cu POTUS. În zadar. Ea a refuzat să-l scoată pe preşedinte de pe scenă, argumentând că discursul foarte aşteptat şi foarte controversat era televizat în direct pe C-SPAN şi pe majoritatea reţelelor majore de ştiri prin cablu şi era programat să dureze 30 de minute, urmat de alte 15-20 de minute de întrebări şi răspunsuri. După aceea, el urma să se întâlnească cu liderii a şase naţiuni latino-

americane, care urmau să organizeze un eveniment prin care să anunțe un nou acord comercial în cursul acelei dimineți, urmat de un prânz. Îl putea programa pe Stephens în jurul orei trei și jumătate în acea după-amiază, dar dacă națiunea nu era pe cale să intre în război - și nu era cazul - asta era tot ce putea face.
Stephens va trebui să improvizeze. Hotelul era pe Connecticut Avenue, la vreo zece mile de sediul CIA. În funcție de trafic, nu ar fi trebuit să-i ia mai mult de treizeci de minute să ajungă acolo. Stephens a ordonat personalului său juridic să redacteze documentele necesare și să le trimită prin fax securizat la centrul de operațiuni improvizat al Serviciilor Secrete de la hotel.Cinci minute mai târziu, cortegiul format din trei Lincoln Navigator negre antiglonț cobora în viteză pe George Washington Memorial Parkway, în timp ce frunzele de toamnă și râul Potomac treceau pe lângă el cu o viteză de peste 80 de mile pe oră.
Președintele interimar Mihail Borisovici Petrovski nu s-a ridicat în picioare când a sosit directorul FSB.
Mai degrabă stătea în spatele biroului din care Luganov condusese Rusia cu o mână de fier din prima zi a primei luni a primului an al noului mileniu.
Kropatkin știa că primul apel al noului președinte fusese la Pyongyang pentru a obține jurământul de credință al Dragului Lider față de el și noul său regim, jurământ care venise instantaneu. Kropatkin știa, de asemenea, că nu se făcuse nicio referire la focoasele nucleare despre care Petrovski încă nu știa nimic. Următorul apel fusese la Teheran. Loialitatea Marelui Ayatollah față de Kremlin a venit și ea imediat, deși și el a evitat orice mențiune a înțelegerii cu Pyongyangul. Următorul apel urma să fie către președintele Statelor Unite, iar Petrovski era furios.
"De ce oamenii dumneavoastră nu au interceptat acest apel pe care îl făcea Oleg Stefanovici?"
"Oamenii mei nu au găsit nicio dovadă a unui astfel de apel, Excelența Voastră", a răspuns Nikolay Kropatkin.
"Atunci de ce ne-au dat americanii aceste coordonate?" a cerut Petrovski.
"De ce ar interveni ei în această situație?"
"Aș vrea să am un răspuns concludent la această întrebare, Mihail Borisovici, dar mă tem că în acest moment nu am decât o teorie."
"Care anume?"
"Poate că Oleg Stefanovici vorbea pe un telefon prin satelit securizat - unul construit de americani."
"Cu cine?"
"Poate cu omul pe care îl suspectăm că a fost în complicitate cu el, un american pe nume Marcus Ryker."
"Și cine este el?"
Șeful FSB și-a dat seama că Petrovski nu fusese pus la curent cu detaliile investigației FSB. Luganov și Nimkov erau singurii, în afara unei mâini de agenți și anchetatori FSB, care știau despre Ryker, și imediat ce fuseseră informați, Oleg îi împușcase pe amândoi cu sânge rece.
"Ryker este un fost pușcaș marin, un veteran de luptă care mai târziu a servit în serviciile secrete americane."
"De ce ai crede că acest Ryker are vreo legătură?"
Kropatkin a făcut un rezumat rapid al cazului. Kraskin îl întâlnise pentru prima dată pe Ryker la Berlin cu ani în urmă. Ryker venise la Moscova ca șef al echipei de securitate a senatorului Robert Dayton și participase la întâlnirea cu Luganov. Nimic nu părea în neregulă la momentul respectiv, dar apoi Kraskin s-a cazat în mod misterios la Hotel National în primele ore după întâlnire. El a pretins că avea o întâlnire cu soția sa, Marina, care a confirmat povestea. Dar Kraskin ceruse o

cameră anume, chiar lângă camera lui Ryker. Până la răsăritul soarelui, Ryker a făcut o vizită neprogramată la Ambasada SUA. În acea după-amiază, Dayton și delegația sa se întorceau la Washington. Iar la câteva ore de la sosirea lor, președintele Clarke ordonase o întărire masivă a forțelor militare americane și ale altor state NATO în Polonia și Țările Baltice.
"Președintele Luganov era convins că exista o cârtiță care opera la cele mai înalte niveluri în interiorul guvernului său", a încheiat Kropatkin.
"Cum aș putea să uit?" a spus Petrovski. "Am primit cea mai mare parte a furiei sale".
"Ați primit, domnule. Unii membri ai cabinetului său - nu dumneavoastră, poate, dar mai mulți miniștri - au ignorat îngrijorarea. Câțiva mi-au spus în particular că Clarke nu avea nevoie de o cârtiță pentru a fi îngrijorat pentru Țările Baltice."
"Dar a existat o cârtiță", a spus Petrovski. "Luganov avea dreptate."
"A avut, domnule, și asta l-a costat viața."
"Și tu crezi că Ryker a fost complice."
"Până acum, dovezile sunt neclare", a spus Kropatkin. "Suntem siguri că a părăsit țara cu avionul senatorului Dayton, dar nu avem nicio dovadă că a ajuns vreodată la Washington."
"Treci la subiect, Nikolay Vladimirovich. Am treburi urgente de rezolvat."
"Da, Excelența Voastră. Spun doar atât: Oleg Stefanovici a fost ajutat de cel puțin două persoane, un bărbat și o femeie. Asta știm sigur. Am găsit trei cadavre în epava Gulfstream-ului, dar testele ADN au fost concludente - Oleg Stefanovici nu era printre ele. Identitatea celorlalte cadavre nu a fost încă stabilită. Totuși, oamenii mei pornesc de la premisa că Oleg Stefanovici este încă în viață, la fel ca și cei doi asociați ai săi. Acesta este motivul pentru care am emis buletine în acest sens pentru întreaga țară. Acesta este motivul pentru care vânătoarea noastră de oameni continuă fără încetare. Avem tot mai multă încredere că Marcus Ryker este una dintre persoanele implicate în această conspirație. Credem că ar putea foarte bine să se afle pe pământ rusesc chiar în acest moment și ar putea fi chiar persoana care încearcă să-l scoată pe Kraskin din țară."
"Atunci găsiți-l", a cerut Petrovski, "și ucideți-l".

49

WASHINGTON, D.C.

Era cunoscut de unii drept "Hinckley Hilton".
Motivul era dureros pentru oricine din guvernul american însărcinat cu protejarea națiunii și a liderilor ei. Hotelul a fost scena unuia dintre cele mai grave eșecuri din istoria Serviciilor Secrete. Pe 30 martie 1981, John W. Hinckley Jr. a tras șase focuri de armă asupra președintelui Ronald Reagan în timp ce acesta ieșea din clădire după ce ținuse un discurs în fața membrilor de sindicat. Hinckley sperase să îl ucidă pe liderul american pentru a o impresiona pe actrița Jodie Foster, de care devenise obsedat urmărind-o în mod repetat în filmul Taxi Driver. Planul său a fost dejucat, dar la limită.
În timp ce intrau la intrarea laterală protejată a hotelului de pe strada T, directorul CIA Richard Stephens nu a putut să nu remarce ironia. Venise la Hinckley Hilton, dintre toate locurile, pentru a-i cere actualului președinte al Statelor Unite să grațieze doi bărbați care conspiraseră cu succes la asasinarea a cel puțin doi și posibil trei alți lideri mondiali. În ce ajunsese lumea?
Grăbit înăuntru de echipa sa de protecție, Stephens s-a întâlnit cu agentul special responsabil al serviciilor secrete. SAIC i-a dat documentele pe care Langley i le trimisese prin fax și apoi a condus echipa prin măruntaiele clădirii până la camera de așteptare de lângă scena principală. Stephens și-a verificat ceasul. Era ora 8:47 a.m.

Președintele - care a ieșit din scenariu, dar a făcut casa să se prăbușească cu o serie de anecdote și replici improvizate - încă vorbea. Când în cele din urmă a terminat și a intrat în camera de așteptare, Clarke era într-o dispoziție optimistă, bătând palma cu angajații hotelului și acceptând să facă selfie-uri.
"Richard, prietene, a fost o petrecere pe cinste, nu-i așa?" Președintele a radiat, lovindu-și directorul CIA pe spate și cerându-i unui consilier o Cola dietetică.
"Mă tem că abia am ajuns aici, domnule președinte", a replicat Stephens. "Dar am nevoie de toată atenția dumneavoastră, domnule. Avem o situație în curs de dezvoltare."
"Bineînțeles, bineînțeles - dați-mi doar un minut să rontăi puțin", a spus Clarke, îndreptându-se spre un bufet de mic dejun ușor amenajat lângă peretele îndepărtat. "Sunt lihnită. Am vorbit cu atât de mulți oameni la micul dejun, încât nu am apucat să mănânc."
"Domnule Președinte, cu tot respectul, este o problemă de timp, domnule."
"Lasă-mă un moment. Aceste rulouri cu scorțișoară sunt uimitoare. Poftim, ia una."
"Domnule, avem o situație urgentă în Rusia", a răspuns Stephens, dând din mână farfuria de plastic pe care președintele i-o servea. "Am nevoie de câteva minute, domnule. Am putea elibera camera de toată lumea, în afară de detaliile noastre de securitate?"
Acest lucru a atras atenția lui Clarke. "Este atât de grav?", a spus el, îndreptându-se în timp ce lua o înghițitură de sifon.
"Da, domnule, mă tem că este."
"Foarte bine", a spus președintele.
El nu a părăsit încăperea. În schimb, Clarke l-a condus pe Stephens afară pe ușă, pe mai multe coridoare și afară, până la mașina care îl aștepta.
"Vino cu mine la Casa Albă", a spus el în timp ce un agent Secret Service deschidea ușa din spate a limuzinei blindate cunoscută sub numele de Beast.
Cei doi bărbați au urcat împreună în mașină. Șaizeci de secunde mai târziu, coloana de mașini a început să se deplaseze. Președintele a mușcat dintr-o prăjitură și i-a făcut semn directorului CIA să continue. Stephens și-a coborât vocea și a făcut un rezumat cât se poate de concis al situației.
"O grațiere?", a întrebat președintele. "Asta e o glumă, nu?"
"Mă tem că nu, domnule. În acest moment, comunitatea de informații americană are doar o mână de informatori în interiorul guvernelor nord-coreean și iranian, niciunul dintre ei nefiind mai presus de birocrații de nivel mediu. Indiferent ce credeți despre el, Oleg Kraskin a fost la Pyongyang și Teheran cu socrul său. Îi cunoaște pe toți jucătorii după numele mic. Știe exact ce i-a spus Luganov Dragului Lider și ayatollahului și ce au spus aceștia în schimb. A fost informat cu privire la profilurile serviciilor ruse de informații ale fiecărei persoane cu care s-a întâlnit vreodată în Iran și Coreea de Nord și putem presupune că are relații de lucru strânse cu asistenți de rang înalt ai ambilor lideri. Din punctul nostru de vedere, Ryker ar putea foarte bine să ne spună adevărul. Kraskin ar putea ști lucruri vitale pentru securitatea națională a SUA, lucruri pe care foarte puțini oameni le știu. Nu sunt încântat de această idee. Dar cred că este singura noastră soluție în acest moment și, dacă vrem să o facem, trebuie să o facem repede."
"Richard, Oleg Kraskin a împușcat doi lideri ruși în față", a spus președintele. "Marcus Ryker l-a ajutat".
"Domnule, cu tot respectul, Oleg Kraskin ne-a salvat de la un posibil război nuclear cu Federația Rusă, iar Marcus Ryker l-a ajutat."
"Înțelegeți riscul politic la care mă expun dacă acest lucru iese în presă", a șoptit președintele, aproape inaudibil.

"Recunosc că este un risc, domnule."
"Un risc enorm."
"Dar gândiți-vă la reversul medaliei, domnule președinte."
"Adică ce?"
"Gândiți-vă la scandalul care va cuprinde administrația dumneavoastră dacă ceea ce ne spun Ryker și Kraskin este adevărat - că Pyongyang are un arsenal de focoase nucleare rusești avansate așezate pe ICBM-uri capabile să ajungă în fiecare oraș american și plănuiesc să transfere unele dintre ele Iranului, al cărui lider amenință deschis că ne va șterge de pe planetă. Ce credeți că s-ar întâmpla dacă oamenii ar afla că ați refuzat cea mai bună pistă de înțelegere și neutralizare a situației pe care am avut-o vreodată?"
Președintele a rămas tăcut.
"Și nu vă faceți griji, domnule", a adăugat directorul. "Nu se va scurge. O să am eu grijă de asta."
"Nu face promisiuni pe care nu le poți ține, Richard", a spus președintele. "Acesta este Washingtonul. Totul se scurge."
Șase minute mai târziu, coloana de mașini a trecut de porțile de oțel și a intrat în incinta Casei Albe.
"Domnule președinte, am nevoie de un răspuns. Am toate documentele chiar aici", a spus Stephens, înmânându-i lui Clarke un dosar negru pe care scria TOP SECRET cu litere mari, roșii. "Este nevoie doar de John Hancock-ul dvs.".
Dar Clarke a refuzat chiar să se uite la dosar.
"Las-o baltă", a spus el, ieșind din limuzină. "Răspunsul meu este nu."
50
Un nou mesaj îl aștepta pe Oleg Kraskin.
"Uite", le-a spus el celorlalți. "Generalul Yoon tocmai mi-a scris din nou."
Marcus și Jenny s-au deplasat rapid la biroul unde Oleg era cocoțat pe laptop, pe care Jenny îl conectase la telefonul lor prin satelit rămas, pentru a nu folosi Wi-Fi-ul evident nesigur al hotelului. Era a patra comunicare din partea generalului în ultimele câteva ore și reprezenta un grav eșec pentru strategia lor.
La dacha, Oleg luase cu precauție legătura cu generalul, asigurându-l că este în viață, dar fără a-i da alte detalii. Dar se părea că nord-coreeanul confirmase în sfârșit implicarea lui Oleg în moartea lui Luganov. În mesajul său următor, Yoon și-a exprimat admirația pentru poziția de principiu a lui Oleg. El a spus că nu este de acord cu metodele, dar a simțit că îl cunoaște suficient de bine pe Oleg pentru a ști că omul "face ceea ce este necesar pentru a salva viețile a milioane de oameni". El a continuat spunând că acțiunile curajoase ale lui Oleg, oricât de periculoase, l-au făcut de rușine și l-au inspirat în același timp.
Până acum, am fost un laș, scrisese el. Am fost complice la un rău care ar putea duce la un război la cea mai îngrozitoare scară văzută vreodată în istoria omenirii și nu am făcut nimic pentru a-l opri. Dar acum știu că trebuie să încerc, și am nevoie de ajutorul tău. Îți pot furniza informații vitale, dar nu pot rămâne aici. Trebuie să-mi garantați că mă puteți duce pe mine și pe familia mea în siguranță, în libertate. Atunci vă voi spune tot ce știu. Puteți face acest lucru?
Perspectiva de a facilita dezertarea unui oficial militar nord-coreean atât de bine plasat și de bine informat era incitantă - și plină de pericole.
Cu contribuția lui Marcus și a lui Jenny, Oleg i-a răspuns la scrisoare. Era posibil ca Yoon să fi fost folosit de serviciile secrete nord-coreene - care lucrau mână în mână cu FSB - pentru a întinde o capcană. Moscova dorea cu disperare să afle exact unde se afla Oleg și să-l elimine. Dacă

se foloseau de mesajele lui Yoon pentru a urmări adresa IP a computerului lui Oleg, găsirea acestuia nu ar fi fost dificilă. Dar au decis că trebuie să își asume riscul. Marcus și Oleg aveau nevoie de informațiile pe care Yoon le putea furniza, nu doar pentru securitatea Statelor Unite și a aliaților lor, ci și pentru a încheia înțelegerea cu Washingtonul și a-și asigura propria libertate.
Sunt gata să vă ajut, dacă pot, a răspuns Oleg. Dar nu o pot face singur. Va trebui să fac apel la prieteni să mă ajute. Singura modalitate de a obține un astfel de ajutor este să știu exact ce fel de informații ești dispus să oferi. Cât de specific poți fi?
Nouăsprezece minute mai târziu, Yoon a răspuns.
Îngrozit de ceea ce s-a întâmplat de când Dragul Lider a aflat de evenimentele din Moscova. Conducerea de aici se simte eliberată. Se mișcă rapid pentru a pune în aplicare schimbările înainte ca noul președinte rus să fie la curent. DL a ordonat generalilor să reconfigureze sistemul de comandă și control, astfel încât numai ei să poată lansa focoase nucleare la momentul ales de DL. Nu vor mai avea nevoie de autorizație - scrisă sau electronică - de la Kremlin, așa cum se întâmplase cu Luganov. De asemenea: acordul de vânzare a cinci dintre cele mai puternice focoase rusești către Iran a fost aprobat de DL. Iranul va transfera o sută de miliarde de dolari americani în două plăți. Ar trebui să se întâmple săptămâna aceasta. Transferul focoaselor este programat pentru săptămâna viitoare. Eu sunt responsabil cu gestionarea transferului.
Pe baza acestor informații - plus tot ceea ce aflase Oleg din întâlnirile sale personale cu liderii nord-coreeni și iranieni - Marcus formulase oferta lor către Washington. Din câte știa Oleg, afacerea era discutată de NSC și urmau să primească un răspuns pozitiv în următoarele câteva ore. Totuși, din câte știa generalul Yoon din următorul mesaj al lui Oleg, americanii aveau nevoie de mult mai mult.
Dar în cel de-al treilea schimb de mesaje, generalul le spusese că blufează.
Nimic mai mult dacă nu primesc de la voi un plan detaliat pentru a ne extrage pe mine și familia mea. Nu ar trebui să vă reamintesc riscul pe care mi-l asum sau că timpul este esențial.
În mijlocul unei avalanșe de idei din partea colegilor săi, Oleg a tastat cu furie o listă de întrebări la care aveau nevoie de răspunsuri înainte de a continua.
1. Ce fel exact de focoase aveți?
2. Cum ar trebui să aibă loc transferul către Iran?
3. În ce zi?
4. De unde?
5. Cine din partea iraniană va orchestra transferul?
6. Unde vor intra focoasele în Iran?
7. Unde vor fi depozitate?
8. Câte persoane din NK știu despre acord?
9. Cine din Rusia știe despre acord?
10. Veți călători cu focoasele nucleare până în Iran pentru a asigura livrarea lor în siguranță?Acum, câteva ore mai târziu, aici, în Palatul Țarului de la periferia Sankt Petersburgului, au primit răspunsul lor, simplu și la obiect.
Unde vă este planul?
Generalul Yoon nu mai dădea nimic gratis. Juca dur și se gândea că are toate pârghiile.
"Ce facem acum?" a întrebat Oleg, gata să tasteze.
Marcus nu era sigur. Jenny era.
"Nimic", a spus ea.
"Cum adică, nimic?"
"Ne-a făcut să așteptăm. Acum noi îl facem pe el să aștepte."

"Și dacă se întunecă?"
"Atunci nu suntem mai rău decât suntem acum."
"Glumești?" a întrebat Oleg. "Ne va fi mult mai rău. Dacă nu avem nimic concret de oferit Casei Albe, de ce ar fi președintele de acord să facă înțelegerea cu noi?"
"Pentru că Yoon nu are de gând să se întunece. Cea mai mare teamă a lui în acest moment este că noi am putea deveni întunecați."
"Ce vrei să spui?"
"Exact ce am spus. Ce se întâmplă dacă nu-i mai răspundem?"
"Ne pierdem șansa la libertate."
"Dar Yoon nu știe asta. Ține minte, nu face asta ca să ne ajute. O face pentru a se salva pe el și familia lui. Dacă nu facem o înțelegere cu el - presupunând că toată chestia asta este legală - atunci, din perspectiva lui, tu ai libertatea ta, iar el este prins în spatele liniilor inamice, neștiind niciodată când ar putea veni ziua în care te vei decide să arăți o copie a mesajelor sale superiorilor săi. Atunci el este terminat".
Oleg era îngrozit. "Dar eu nu aș face niciodată așa ceva. Generalul este prietenul meu".
"Poate că da. Dar privește lucrurile din perspectiva lui."
"Ce vrei să spui?"
"Luganov a fost șeful tău, tatăl soției tale, bunicul unicului tău fiu. . ."
"Și?"
"Și l-ai împușcat și l-ai ucis în propria lui casă."
Bill McDermott aștepta pe treptele Porticului de Nord.
În timp ce președintele se îndrepta spre interior pentru a-și pregăti întâlnirea cu liderii din America Latină, consilierul adjunct pe probleme de securitate națională l-a tras pe Stephens în interiorul vestibulului și într-un colț.
"Să nu mai încerci vreodată să ne ocolești pe mine și pe Barry", a șoptit McDermott, referindu-se la șeful său, consilierul pentru securitate națională Barry Evans.
"Nu a fost o fugă", a protestat Stephens.
"A fost, și ar fi bine să nu se mai întâmple".
"Vorbim despre bombe nucleare rusești în mâinile a două puteri ticăloase."
"Este o cacealma din partea a doi trădători recunoscuți."
"Unul dintre ei este prietenul tău."
"Niciun prieten de-al meu nu și-ar trăda țara."
"Și dacă nu încearcă să ne trădeze, ci să ne protejeze?" Stephens a ripostat, vorbind mai încet pentru a nu fi auzit de angajații și reporterii care treceau pe acolo.
"Haide, Richard - tu chiar crezi că rușii au dat Pyongyangului bombe nucleare de 750 de kilotone și apoi și-au dat permisiunea să le vândă nebunilor din Teheran?"
"Uite, eu nu știu, și nici tu nu știi. Dar dacă aceste informații sunt bune, vorbim despre cea mai gravă amenințare la adresa securității naționale a Statelor Unite în viața mea sau a ta. Și în caz că ai uitat, Bill, e treaba mea să fur secrete. Este ceea ce am jurat să fac - să mă asigur că președintele are cele mai bune informații pe care le putem obține din orice sursă pe care o putem găsi la aproape orice preț. Chiar vreți să se afle la știrile de seară sau în fața unei comisii de anchetă a Senatului că am avut acces la informații utile privind arme nucleare aflate în mâinile a doi dintre cei mai mari dușmani ai noștri și nu am făcut nimic?"
Stephens își dăduse cea mai bună lovitură, dar McDermott era de neclintit.

"Sunteți păcăliți de doi escroci", a răcnit el în timp ce se întorcea și pleca. "Aveți nevoie de autorizația președintelui pentru a merge mai departe, și nu o veți obține niciodată."
51
TREIZECI ȘI NOUĂ DE MII DE PICIOARE DEASUPRA ATLANTICULUI
Pete Hwang a scanat opțiunile de filme, dar nu a găsit nimic care să merite.
Așa că și-a scos laptopul, s-a conectat la Wi-Fi și a găsit zeci de mesaje noi. Toate puteau aștepta, cu excepția unuia. Annie Stewart îi scrisese. Dar în momentul în care l-a citit, o tristețe s-a așternut peste el. Ea nu-l întreba ce mai face. Îl întreba despre Marcus.
Își contactase Hwang diversele surse?
Avusese vești de la cineva?
Avea cineva vreun indiciu despre unde ar putea fi Marcus?
Care era următoarea lui mișcare?
Stewart s-a grăbit să precizeze că ea nu scria în numele senatorului Dayton. Erau întrebări personale, scrise de pe propriul ei cont Yahoo!, nu de pe adresa de e-mail a guvernului. Hwang știa că sublinia această distincție din motive juridice, pentru a nu se ajunge la o anchetă federală în urma căreia senatorul și personalul său, precum și toate înregistrările și corespondența lor cu și despre Marcus J. Ryker să fie citați. Dar era, de asemenea, adevărat - ea cerea din motive personale. Asta a înrăutățit lucrurile.
Hwang s-a blestemat pentru că a fost atât de sensibil. A făcut semn unui însoțitor de bord și și-a comandat o băutură tare. Două, de fapt. Când au sosit, s-a uitat la norii aflați la mai bine de trei mii de metri sub el și le-a sorbit încet.
În timp ce făcea asta, și-a amintit de ziua în care el și Ryker o cunoscuseră pe această femeie uimitoare. Și-o amintea cu precizie. Era cinci mai. În Kabul era o căldură cumplită - unul dintre cele mai mari valuri de căldură din istoria Afganistanului - iar el și colegii săi pușcași marini fuseseră însărcinați să asigure protecția senatorului Dayton, un membru important al Comisiei pentru Informații. Annie Stewart fusese asistentă de presă în delegația senatorului, proaspăt ieșită de la facultate, pe la douăzeci și ceva de ani. Hwang fusese hipnotizat din momentul în care se urcase la bordul elicopterului pentru zborul deasupra țării talibanilor.
Născut și crescut la periferia orașului Houston, Hwang nu crescuse într-o familie de militari. Nici nu a visat vreodată să devină pușcaș marin. Părinții săi au venit în Statele Unite din Seul în anii 1950. Au încercat să îi crească pe el și pe cele patru surori mai mari ale sale în stilul de viață din vechea țară, dar el a devenit american și aproape texan. A învățat limba părinților săi pentru că a fost nevoit. Aceștia nu învățaseră niciodată prea multă engleză, izolându-se în Koreatown, în comunitatea Spring Branch din partea de nord-vest a orașului Houston. A moștenit cu siguranță etica muncii părinților săi. Dar asta și numele lor erau cam tot.
Deținerea și administrarea unui lanț de curățătorii nu era ideea lui de viitor. Așa că Hwang s-a înrolat în pușcașii marini dintr-un motiv simplu: să obțină de la guvern bani pentru facultatea de medicină. Își dorea să fie medic de la vârsta de zece ani, iar la vârsta de douăzeci de ani se trezise medic de luptă, repartizat la Unitatea Expediționară a Pușcașilor Marini nr. 22, servind într-o echipă de debarcare a batalionului cunoscută sub numele de One-Six - primul batalion, al șaselea pușcaș marin.
Când i-a cunoscut pe Ryker și Vinetti în tabăra de instrucție, au devenit imediat cei mai buni prieteni. Sergentul lor, Bill "Big Mac" McDermott,

îi conducea din greu, însă, în ciuda căldurii brutale, Operaţiunea Enduring Freedom decursese destul de bine pentru toţi.
Hwang îşi aminteşte foarte bine cum a urcat la bordul avionului Sikorsky CH-53E Super Stallion împreună cu colegii săi şi cu civilii care au sărit brusc la bord în timp ce rotoarele se roteau. Annie Stewart i-a atras imediat atenţia. Hwang nu văzuse niciodată o femeie mai frumoasă. Ochii ei mari şi verzi şi tunsoarea ei scurtă aproape că i-au oprit inima. Îi plăcea entuziasmul ei, simţul ei de fascinaţie faţă de tot ceea ce învăţa în ţară. Era fermecat de zâmbetul ei contagios şi de accentul din Carolina de Sud. Îi plăcea că nu purta aproape deloc machiaj şi că unghiile ei erau scurte şi nevopsite. Niciodată nu a fost atras de fetele care se vopsesc şi se aranjează, preferând un aspect mai simplu şi mai modest.
După ce au fost atacaţi de talibani, Hwang a devenit şi mai impresionat de Stewart. A văzut prieteni murind în acea zi. Împuşcaţi până la moarte. Arşi de vii. Cu toate acestea, în loc să intre în panică, ea s-a dovedit surprinzător de rece sub foc. S-a oferit imediat voluntară să ajute şi s-a apucat imediat de treabă. A curăţat răni, a montat perfuzii, le-a administrat colegilor răniţi injecţii cu morfină şi chiar i-a făcut respiraţie gură la gură unei femei care, din păcate, nu a supravieţuit. Când totul s-a terminat, faţa, mâinile şi hainele ei erau acoperite cu noroi şi sânge, iar Hwang a fost atras de ea cu atât mai mult.
Din păcate, ea plecase cu senatorul, înapoi la Washington, douăzeci şi patru de ore mai târziu. Dar nu înainte de a veni la spitalul de campanie pentru a se întâlni cu fiecare membru al One-Six. Cu lacrimi curgându-i pe obraji, şi-a exprimat aprecierea pentru ceea ce făcuseră cu toţii pentru a-i salva viaţa ei şi a şefului şi prietenilor ei. Hwang era pe punctul de a-i cere numărul de telefon, dar apoi o văzuse devenind deosebit de emoţionată la picioarele patului lui Marcus. Era adevărat că Marcus făcuse probabil cel mai mult pentru a respinge atacul talibanilor. Ucisese aproape două duzini de jihadişti în acea zi şi plătise un preţ greu. Împuşcat de mai multe ori, fusese foarte aproape să sângereze până la moarte. Acum zăcea acolo, inconştient, cu această femeie frumoasă plângând deasupra lui. Hwang a îmbrăţişat-o pe Stewart, i-a dat nişte şerveţele, a îndepărtat-o cu blândeţe şi a condus-o la un Humvee care o aştepta. Dar momentul fusese pierdut. Hwang nu a invitat-o în oraş, ci doar şi-a luat rămas bun.
Poate că a fost la fel de bine. Nu-şi putea imagina venind acasă la Houston cu o blondă la braţ şi aşteptându-se să primească binecuvântarea părinţilor săi. Pe de altă parte, căsătoria cu o coreeană nu prea îi reuşise, nu-i aşa? Jane, fata de alături - frumuseţea cu ochi căprui şi păr negru pe care părinţii lui o aleseseră pentru el deoarece familia ei era originară din oraşul coreean Busan - nu numai că divorţase de el, dar îi luase tot ce avea, îi luase copiii şi plecase cu totul, inclusiv cu chiuveta.
În dezastrul financiar şi emoţional care devenise viaţa lui Hwang, o blondă părea acum destul de bună - mai ales una de care fusese îndrăgostit cu mulţi ani înainte. Şi apoi, complet din senin, Annie Stewart îl sunase cu câteva luni înainte. Putea să vină la D.C. pentru prânz? Ar fi dispus să vorbească cu senatorul? Avea vreun interes să vină să lucreze la o campanie prezidenţială? El a profitat de ocazie. Nu se întâmplase nimic între ei, dar cel puţin lucrau împreună. Vorbeau des, îşi trimiteau e-mailuri şi mai des.
Hwang se simţea ruşinat de clipa sa de gelozie. Putea într-adevăr să o învinovăţească pe femeie pentru că era la fel de interesată de situaţia lui Marcus ca şi el? Cel puţin ea se întorcea la Hwang pentru răspunsuri. Dacă îşi păstra mintea limpede, toată chestia asta ar fi putut chiar să-i apropie.

Hwang se uită la ceas. Mai avea patru ore și jumătate până să ajungă la Londra. Ar fi bine să se odihnească puțin, și-a spus el. Și-a închis telefonul și a închis storul de la fereastră. Apoi s-a rezemat de scaun, și-a pus o mască pentru ochi și a încercat să adoarmă cu o imagine a lui Annie Stewart în mintea sa.
Nu a funcționat. Imaginea de nezdruncinat care îl bântuia acum era avionul Gulfstream al lui Ryker fiind spulberat din cer, iar și iar.
52
CASA ALBĂ, WASHINGTON, D.C.
Generalul-locotenent Barry Evans păși în Biroul Oval.
Clarke tocmai venise de la prânzul din East Room și fu surprins să-l vadă pe consilierul său pe probleme de securitate națională.
"Bună ziua, domnule general - nu știam că noi doi avem o întâlnire", a spus el în timp ce îi strângea mâna și accepta o ceașcă de cafea de la un steward.
"Domnule, tocmai am primit vestea oficială că președintele Petrovski vrea să vorbească imediat cu dumneavoastră. Kremlinul spune că dorește să stabilească un dialog prietenos și să vă accepte felicitările pentru că ați fost numit noul lider al Rusiei. Și având în vedere evoluțiile dramatice din ultimele zile, ar dori, de asemenea, să vă informeze cu privire la retragerea forțelor ruse de la granițele NATO."
"Ai crezut ceva din toate astea?" a întrebat Clarke în timp ce se așeza în spatele biroului Resolute și își verifica programul pentru restul după-amiezii.
"Nu, domnule", a spus NSA. "Este furios din cauza informațiilor eronate pe care i le-a dat CIA și o să vă dea o lecție."
"Abia aștept", a spus Clarke. "Dă telefonul."
Jenny încă avea febră.
Marcus s-a gândit că, până la urmă, trebuie să fie o infecție pe undeva. I-a administrat ultima doză de antibiotice pe care o aveau. De asemenea, i-a mai făcut o injecție cu morfină, dar aceasta era pe sfârșite.
"Ai nevoie de un doctor."
"Voi fi bine", a spus ea.
"Nu fi idiot."
"Ce ar trebui să însemne asta?"
"Ești dură - am înțeles", a spus Marcus. "Ești norocos că nu ești mort sau în comă. Dar să nu ne facem iluzii. Trebuie să-ți acordăm îngrijiri medicale profesionale, și asta cât mai curând."
"La ce te gândești mai exact?"
"Nu știu", a recunoscut Marcus. "Și asta e ceea ce mă deranjează."
Jenny s-a scuzat să meargă la toaletă, iar Marcus a început să pășească. Era clar că trebuia să o ducă pe Jenny înapoi în State pentru protecția ei. De asemenea, știa că el și Oleg nu puteau merge cu ea. Problema era că nu mai avea o legătură directă cu guvernul american și, cu toate acestea, avea nevoie de cineva la care să apeleze, un canal secundar care să-i transmită lui Stephens mesajul că Ryker era gata să-l predea imediat și fără condiții prealabile pe șeful stației agenției din Moscova.
Dar cine?
Nick Vinetti era alegerea evidentă, dar el încercase deja această abordare și mersese prost. Mai era McDermott, dar era prea aproape de centru. Și mai era chestiunea delicată că McDermott - unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi din lume - trebuie să fi știut și să fi aprobat decizia președintelui de a ordona atacuri cu drone împotriva sa. Deci, asta a fost eliminat. Mai era Pete Hwang. Marcus era cu siguranță mai apropiat de bunul doctor decât de McDermott. Totuși, cum putea fi sigur că Hwang nu se alăturase lui Vinetti și McDermott pentru a lucra împotriva lui?

Marcus a exclus imediat implicarea mamei sau surorilor sale. Cu cât știau mai puțin, cu atât mai bine. Nici nu se simțea confortabil să ajungă la Carter sau Maya Emerson pentru a interveni în numele lui. Emerson ar fi făcut-o, desigur. Nu era doar un pastor. Devenise un prieten de încredere, cineva cu care Marcus simțea că poate vorbi despre orice. Ei bine, aproape orice. Cu siguranță nu ar fi vrut să îl implice în nimic din ceea ce avea de a face acum.
Senatorul Dayton îi venea în minte, dar Marcus se îndoia că omul i-ar răspunde la telefon, așa radioactiv cum devenise. Dar Annie Stewart? se întrebă el. De fapt, el și Annie nu se cunoșteau prea bine. Nu i-ar fi spus că-i este prietenă. Nu făcuseră niciodată nimic social împreună, dar erau mai mult decât cunoștințe. O cunoștea de mai bine de un deceniu și simțea că ea îl prețuiește. Cu siguranță o admira. Era incredibil de ageră. Un gânditor clar. Articulată. Și discretă. Lucrând în staff-ul profesional al Comisiei de Informații a Senatului, în calitate de consilier principal al membrului minoritar de rang superior, era la fel de bine plasată ca oricine altcineva pe care îl cunoștea. În plus, ea fusese cea care îl contactase pentru a-l implica în delegația lui Dayton la Moscova, în primul rând.
Și totuși...
Cu cât se gândea mai mult la idee, cu atât Marcus se simțea mai puțin în largul lui să o contacteze, deși nu știa exact de ce. Faptul că era amestecată cu el i-ar fi putut compromite autorizația de securitate? Ar putea să-i pună în pericol munca pentru senator? Un val de alte îndoieli i-a inundat gândurile. Pur și simplu nu i se părea corect.
Marcus rămăsese rapid fără persoane pe care să le întrebe. După câteva minute, s-a întors la Pete Hwang. Îl exclusese prea repede? Desigur, Hwang era prieten cu McDermott și Vinetti, dar asta nu însemna neapărat că era în cârdășie cu ei. Nu lucra pentru ei și nu era decât un gânditor independent. Practic, Hwang nu a lucrat deloc pentru guvern. El a fost plătit de comitetul de acțiune politică al senatorului Dayton. Acest lucru îi conferea apropierea de centru și, prin urmare, capacitatea de a transmite un mesaj celor de la cele mai înalte niveluri din Washington, dar avea și suficientă distanță pentru ca nimeni să nu se poată folosi de implicarea sa pentru a acuza guvernul SUA că se mai implică în orice comunicare directă cu oameni acuzați de trădare.
Marcus s-a uitat la ceas, apoi a pornit laptopul și s-a conectat la internet prin intermediul telefonului prin satelit rămas. Nu a vrut să își folosească propriul cont Gmail, fiind sigur că acesta era monitorizat de Langley și poate și de ruși. Așa că a creat un nou cont AOL și a scris următorul mesaj.
Pete, sunt Marcus. Ești acolo? Am o întrebare pentru tine. Și timpul este esențial.
53
CASA ALBĂ, WASHINGTON, D.C.
Convorbirea a început bine, dar s-a dezintegrat rapid.
La recomandarea consilierului său pe probleme de securitate națională, care asculta pe speaker, Clarke a început prin a-și prezenta condoleanțele personale - și pe cele ale națiunii sale - pentru evenimentele tragice din Moscova. El i-a urat lui Petrovski succes în noul său rol de președinte al Rusiei și a declarat că este important ca relațiile dintre SUA și Rusia să revină pe o traiectorie pozitivă. Președintele a ascultat apoi politicos, luând chiar câteva notițe, în timp ce Petrovski descria modul în care își retrage forțele rusești din Europa. Iar când Petrovsky i-a cerut omologului său american să îi răspundă prin retragerea forțelor americane din țările baltice - lucru pe care Clarke nu avea nicio intenție să îl facă - președintele a urmat

sfatul lui Evans și i-a spus rusului că "va lua în serios recomandarea sa și o va discuta cu consilierii săi".
Dar asta fusese acum cinci minute. Acum, Petrovsky țipa atât de tare și vorbea atât de repede încât atât traducătorii ruși, cât și cei americani se chinuiau să țină pasul. Așa cum se anticipase, Petrovsky îi acuza pe americani că pun în pericol viața civililor nevinovați prin furnizarea unor coordonate care s-au dovedit inexacte. El a cerut să știe ce rol a jucat Agenția Centrală de Informații în asasinarea liderilor ruși și în destabilizarea societății ruse. Era o acuzație gravă și Clarke a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a nu răspunde la fel.
"Domnule președinte -Mikhail - vă rog; sunteți furios și înțeleg de ce, dar ascultați-mă când vă spun categoric că guvernul Statelor Unite nu a avut absolut niciun rol în niciunul dintre aceste evenimente", a spus Clarke într-un mod cât se poate de reținut. "Am fost luați prin surprindere de aceste asasinate. Le-am denunțat. Secretarul meu de stat le-a denunțat. Am făcut acest lucru în cel mai puternic limbaj posibil. Și încercăm să vă ajutăm să îi vânați pe asasini."
"Negați că ați avut vreun rol în aceste trei asasinate?" a răbufnit Petrovski.
"Absolut -100% - nu am fost implicați în niciun fel", a răspuns Clarke.
"Mikhail, te rog, respiră. De dragul păcii și securității mondiale, tu și cu mine trebuie să ne străduim să ne înțelegem mai bine -"
Aproape că a spus "mai bine decât predecesorul tău", dar s-a oprit când a văzut mâna lui Evans ridicându-se. În schimb, a schimbat cursul cu stângăcie.
"-mai bine, adică pentru noi toți, pentru popoarele din ambele noastre națiuni care depind de noi pentru pace și prosperitate, că ar trebui să începem noua noastră relație în termeni prietenoși, sau cel puțin civilizați." Clarke s-a uitat la Evans și a primit un semn din cap aprobator. "Nu vom fi de acord asupra tuturor problemelor. Dar nu trebuie să fim dezagreabili. Putem fi de acord, cel puțin, asupra acestui lucru?"
"Nu mă testați, domnule președinte", a mârâit Petrovsky. "Îmi demonstrez bunăvoința prin retragerea forțelor noastre de la granițele NATO. Dar aștept o măsură tangibilă de bună credință din partea dumneavoastră."
"Ți-am spus deja, Mihail - cererea ta de a ne retrage forțele, sau cel puțin de a ne diminua prezența, în țările baltice va fi luată în cea mai mare considerare."
"Nu asta este tot ce doresc", a spus Petrovski, mai liniștit acum, dar în mod clar încă furios.
"Atunci, ce?"
"Spuneți-mi: Unde este Marcus Ryker?"
Clarke a pălit, la fel și Evans.
"Cine?" a răspuns Clarke în timp ce mâzgălea pe un blocnotes de la Casa Albă, Unde vrea să ajungă cu asta?
Evans a ridicat din umeri.
"Știi exact despre cine vorbesc", a spus Petrovsky. "Marcus Ryker. Fost pușcaș marin. Fost agent al Serviciilor Secrete. Ți-a salvat viața. Acum lucrează pentru senatorul Dayton."
"Bine, bine, îl cunosc pe domnul Ryker, dar ce legătură are el cu toate astea?"
Clarke putea vedea anxietatea din ochii lui Evans."Serviciile mele de securitate au o grămadă tot mai mare de dovezi că a colaborat cu Oleg Kraskin, omul responsabil de uciderea celor trei lideri ai noștri."
"Asta e imposibil."
"Imposibil, spui tu? Atunci unde este? A luat parte la întâlnirea senatorului Dayton cu președintele Luganov. Apoi, în toiul nopții, a avut o întâlnire cu domnul Kraskin în camera sa de la Hotel National - nu negați, domnule președinte; avem totul pe casetă. L-a ajutat pe dl

Kraskin să transmită informaţii clasificate guvernului dumneavoastră. Iar acum, în urma activităţii malefice a dlui Kraskin, Marcus Ryker a dispărut. A zburat din Moscova cu avionul senatorului. Dar nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Nu e în apartamentul său. Nu a apărut la activităţile sale de voluntariat de la Biserica Baptistă Lincoln Park. Nici nu s-a întâlnit cu senatorul Dayton sau cu personalul senatorului de când se presupune că s-a întors la Washington."
Clarke a rămas fără cuvinte.
"Serviciile mele de securitate sunt foarte nedumerite", a continuat Petrovsky. "Ei îmi sugerează că dl Ryker a fost în avionul Gulfstream pe care dl Kraskin l-a folosit pentru a scăpa de Moscova. Ei îmi sugerează că Ryker, Kraskin şi un alt conspirator ar fi sărit din avion chiar înainte ca forţele mele aeriene să îl doboare. Şi dacă se dovedeşte că au dreptate, atunci nu există nicio şansă ca dl Ryker să fi lucrat singur. Douăzeci şi ceva de ani în serviciul armatei şi guvernului SUA? Trebuie să fi lucrat încă pentru voi. Le tot spun generalilor mei: "Nu trageţi concluzii pripite, domnilor. Înţelegeţi ce sugeraţi? Sugeraţi că guvernul american tocmai a comis nu doar unul, ci trei acte de război împotriva naţiunii noastre. Ar fi bine să avem dovezi solide înainte de a lua în considerare opţiunile noastre de represalii". Dar trebuie să vă spun, dle preşedinte, că sunt foarte convingătoare".
Opţiuni de represalii? Preşedintele rus spunea că dezescaladează conflictul declanşat de predecesorul său, ameninţând în acelaşi timp cu războiul. Clarke şi-a şters fruntea şi a căutat un pahar cu apă.
"Aşa că vă întreb din nou, domnule preşedinte", a continuat Petrovsky, "într-un mod cât se poate de răbdător în aceste circumstanţe: Unde este Marcus Ryker?"
"Habar nu am, Mikhail", a răspuns Clarke. "El nu lucrează pentru mine. Este un cetăţean privat şi -"
"Nu acesta este răspunsul pe care îl caut, dle preşedinte. Dacă nu-l puteţi prezenta pe Ryker ambasadorului meu la Washington, consilierii mei de securitate m-ar putea convinge că el se află, de fapt, pe teritoriul Rusiei. Că este, de fapt, responsabil pentru asasinarea liderilor noştri. Şi că s-ar putea, de fapt, să lucreze încă pentru dumneavoastră."
Clarke nu mai stătea în spatele biroului Resolute. Acum era în picioare, păşind, improvizând. "Aceasta este o acuzaţie foarte gravă, Mikhail. Nu te duce acolo. Uite, Marcus Ryker este un om bun - un patriot - complet incapabil să facă ceea ce spui tu. Şi doar pentru că nu ştiu unde este în acest moment, nu înseamnă că nu-l pot găsi. Nu am nicio îndoială că a venit acasă cu senatorul Dayton. Sunt sigur că este în Washington sau în apropiere - stai, unul dintre angajaţii mei îmi întinde un bilet -"
Evans a îngheţat, în mod clar nemulţumit de această turnură a evenimentelor şi neştiind ce urma să spună preşedintele Statelor Unite.
"Aşteaptă; lasă-mă să văd aici. Bine, da", a continuat Clarke. "Personalul meu spune că domnul Ryker s-a simţit foarte rău în timpul zborului de întoarcere acasă. La aterizarea în Washington, a fost dus de urgenţă la centrul medical Walter Reed. Acesta este un spital militar din Bethesda, Maryland. Se află la Terapie Intensivă acolo, sub un tratament agresiv. Nu ştiu care este afecţiunea, dar se pare că medicii se aşteaptă ca el să îşi revină complet."
54
AEROPORTUL BUSHEHR, BUSHEHR, IRAN
Zborul IranAir 319 de la Teheran a aterizat cu puţin înainte de ora 21:30, ora locală.
După ce toţi ceilalţi pasageri au debarcat, directorul adjunct al Corpului Gardienilor Revoluţiei Iraniene a făcut, în sfârşit, la fel. Nu a zburat în uniformă, nici la clasa întâi. I se spusese să fie discret, şi aşa a şi fost. Nimeni nu-l aştepta la preluarea bagajelor sau în sala

de sosiri. Nu era nicio mașină guvernamentală care să-l aștepte sau măcar un prieten care să-l întâmpine, și exista un motiv pentru asta. Nimeni nu știa că vine.
Era neobișnuit de umed pentru sfârșitul lui septembrie. Nu venea nicio briză dinspre apă, iar aerul era ca un cuptor. Când Alireza al-Zanjani a ieșit din terminalul cu aer condiționat, a văzut un afișaj digital cu ora și temperatura la o bancă de peste drum. Erau 46 de grade Celsius, aproape 115 Fahrenheit, iar el a transpirat instantaneu. Îi era greu să respire și și-a amintit de ce trecuseră ani de când nu mai venise în Golf.
Ștergându-și fruntea și ajustându-și ochelarii de soare, al-Zanjani a chemat un taxi și i-a dat șoferului bătrân și în vârstă numele unei cafenele din partea de sud a acestui oraș cu aproximativ două sute de mii de suflete. Taxiul nu avea aer condiționat, iar praful care se împrăștia în interiorul vehiculului de la cele patru ferestre deschise aproape că îl sufoca pe al-Zanjani. Dar traficul la această oră era, din fericire, ușor și, până la zece fără un sfert, a ajuns la destinație. Aruncă un teanc de riali pe scaunul din față - mult mai mult decât prețul biletului - își luă geanta de piele și intră în cafenea.
Localul era plin de adolescenți, mai ales fete în eșarfe și abaya, dar al-Zanjani a trecut pe lângă ele fără să le arunce o privire. Tânărul barman l-a întrebat ce vrea să bea, dar el l-a ignorat pe puști și s-a îndreptat spre o cameră din spate.
Ușa era încuiată. A bătut de trei ori și a șoptit o parolă. Auzea o discuție înăbușită, dar nu reușea să descifreze cuvintele. În cele din urmă, însă, ușa s-a deschis și doi bodyguarzi voinici stăteau acolo, cu suspiciune în ochi. L-au percheziționat pe al-Zanjani și i-au scos arma. Apoi, cel mai în vârstă dintre cei doi i-a cerut actele și le-a studiat cu atenție, în timp ce cel mai tânăr și-a ținut mâna pe propria armă și nu și-a luat ochii de la al-Zanjani. În cele din urmă satisfăcut, gardianul mai în vârstă i-a returnat actele și s-a dat la o parte. În momentul în care al-Zanjani a pășit înăuntru, ușa a fost închisă și încuiată după el.
Comandantul IRGC se afla acum în fața unui bărbat subțire, slab, chel, în jur de 50 de ani, cu ochelari cu rame groase de sârmă și cu o barbă îngrijită de sare și piper. Stătea jos, citea ziarul local și fuma o țigară. Dar când al-Zanjani a intrat, bărbatul s-a ridicat în picioare. Purta o cămașă albă șifonată care fusese băgată în niște pantaloni maro largi și o curea care părea să ducă o luptă pierdută pentru a menține pantalonii pe trupul slăbuț al bărbatului.
"Dr. Abbasi, presupun?"
"Da, eu sunt", a spus bărbatul, stingându-și țigara și ștergând câteva firimituri de pe cămașă. "Cu ce vă pot ajuta, domnule general? Nu vă așteptam."
"Cum ați fi putut?", a întrebat al-Zanjani. "Nu mi-am făcut o programare. Nu am vrut să știe nimeni că vin."
Abbasi a dat din cap și s-a uitat la podea.
"Știi cum te-am găsit, doctore?", a întrebat al-Zanjani.
Abbasi și-a ridicat privirea și a clătinat din cap.
"Vii aici în fiecare seară. Oamenii mei spun că vii și bei - și nu doar cafea, aș putea adăuga - și joci poker și te bucuri de compania unor femei care, aparent, nu sunt rude cu tine. . . ."
Vocea lui Al-Zanjani s-a stins. Abbasi nu a spus nimic, dar ochii lui s-au întors la podea.
"Înțelegeți unde vreau să ajung cu asta, doctore?"
Totuși, Abbasi nu a făcut niciun comentariu, cu atât mai puțin o apărare.
"Ești obosit - leneș - pentru că ești plictisit."

"Nu, generale", a spus Abbasi brusc, uitându-se direct în ochii comandantului. "Îmi place munca mea. Doar că a fost lent -și de la acordul cu americanii, și mai lent. Dar eu -"
Al-Zanjani a ridicat mâna, iar Abbasi s-a oprit.
"Este în regulă", a spus Al-Zanjani. "Nu am de gând să te raportez. La urma urmei, cui aș putea să vă raportez, dacă nu mie însumi? Nu, Dr. Abbasi, am o nouă misiune pentru tine."
"Domnule?"
"Ești un savant în rachete, Haydar, cel mai bun din toată Republica. Dar un geniu s-a gândit că e valoros să ai grijă de un program care nu duce nicăieri."
"Nu e vina lor, domnule. M-am oferit voluntar pentru această misiune. Pot face treaba. Vă rog, mai dați-mi o șansă."
"Nu, Haydar, nu înțelegi ce vreau să spun", a răspuns al-Zanjani. "Îți irosești talentul aici, iar noi ți-am irosit timpul. Dar am venit să schimb asta. Puteți păstra un secret, cu toții?"
Al-Zanjani s-a uitat la fiecare om, așteptând ca fiecare să vadă seriozitatea din ochii lui și să dea din cap că este de acord.
"Foarte bine, atunci", a continuat el. "Am negociat achiziționarea a cinci focoase nucleare din Coreea de Nord. Liderul Suprem a aprobat el însuși achiziția. L-am informat mai devreme pe el și pe președintele Afshar. Dar focoasele nu au fost construite în Pyongyang. Sunt de fabricație rusească, au 750 de kilotone și ar putea anihila întreaga insulă Manhattan - sau toate orașele Washington, Chicago, Dallas sau Los Angeles - în câteva milisecunde. Pot și vor. Aceasta va fi treaba voastră - să montați aceste focoase pe cinci dintre cele mai puternice rachete ale noastre. Mâine plec la Pyongyang pentru a coordona transportul acestor focoase. Acestea ar trebui să fie aici până pe 14 sau 15 octombrie. Aveți timp până la Nowruz să le faceți operaționale. Liderul Suprem a fost foarte clar în această privință. Veți avea la dispoziție toți banii de care aveți nevoie și tot personalul pe care îl solicitați. Dar trebuie să aveți toate cele cinci complet pregătite de lansare, capabile să ajungă în cele cinci orașe americane până la Anul Nou Persan."
"Nowruz? Asta e 20 martie."
"Da. O vineri, așa cum se întâmplă."
"O zi sfântă."
"Pentru un război sfânt."
55
CASA ALBĂ, WASHINGTON, D.C.
"Domnule președinte, cum ați putut spune toate astea?"
Apelul se terminase, iar Evans era îngrozit.
"Ați văzut ce se întâmpla", a spus președintele, încă în picioare. "Petrovsky mă punea la colț, și încă unul periculos. A trebuit să spun ceva."
Consilierul pe probleme de securitate națională era și el în picioare, încercând să înțeleagă ce tocmai se întâmplase și să-și dea seama cum să limiteze pagubele."Dar, domnule, l-ați mințit categoric pe președintele Rusiei."
"Și ce dacă? Omul însuși este un mincinos", a ripostat Clarke. "Ai auzit de ce m-a acuzat - ce era să fac?"
Evans nu avea nicio idee cum să răspundă.
"Uite", a spus Clarke, "adu-l pe directorul Stephens înapoi la telefon. Spune-i să încheie imediat înțelegerea cu Ryker și să-l urce într-un avion spre Washington."
Acest lucru l-a uimit și mai mult pe Evans. "Dar, domnule, i-ai spus lui Stephens -"

"Știu ce i-am spus, dar situația s-a schimbat", a răbufnit el. "Petrovsky mă acuză de acte de război. Mai mult, face din Ryker problema centrală în toată povestea asta. Ei bine, am de gând să-i arăt acestui ticălos -"
"Domnule, vă rog -aceasta este o greșeală", spuse Evans, cunoscând riscul de a-l întrerupe pe om, dar sperând să-l calmeze pe președinte și să-l facă să se concentreze asupra modului de a repara greșeala. "Știu că sunteți furios, dar -"
Președintele nu avea chef să fie pus la îndoială. "Ajunge", a spus el. "Am auzit tot ce am vrut să aud. Orice i-ați promite lui Ryker, faceți înțelegerea. Urcați-l imediat într-un avion înapoi la Washington. Îl pot amâna pe ambasadorul rus pentru restul zilei. Dar am nevoie de Ryker într-un pat la Walter Reed - de preferat în comă - mâine dimineață la prima oră sau vor cădea capete, începând cu al vostru. Sunt clar?"
"Da, domnule președinte", spuse Evans liniștit, zdruncinat de schimbarea bruscă a evenimentelor, deși nu era pe deplin convins că Clarke greșise. "Altceva, domnule?"
Spera ca nebunul ca răspunsul să fie nu.
"Da", spuse Clarke, înconjurând biroul și ajungând în fața lui Evans. "Spune-i lui Ryker că acum lucrează pentru Agenție."
"Domnule?"
"M-ai auzit. Nu am de gând să-l mai tolerez nici măcar o secundă. În momentul în care pune piciorul pe pământ american, este de acord să lucreze pentru Agenția Centrală de Informații, sau nu va fi nicio grațiere și pur și simplu îl voi vâna și îl voi preda rușilor."
"Domnule, Marcus Ryker a părăsit serviciul guvernamental după moartea soției și a fiului său. Chiar dacă ar fi vrut să se întoarcă, aducerea lui în CIA creează o responsabilitate pe care nu o doriți și nici nu aveți nevoie."
"Poate că nu mă exprim clar, Barry", a răspuns Clarke. "Ryker se alătură CIA, sau îl lăsăm liber."
"Domnule președinte, cu tot respectul, Ryker nu va accepta niciodată asta."
"Nu mi-ar putea păsa mai puțin", a ripostat Clarke. "Poate să accepte sau să nu accepte, dar nu se poate negocia."
Se făcuse noapte în Rusia.
Oleg dormea pe canapeaua din camera de zi a apartamentului mare. După ce luase o pernă și o pătură de rezervă dintr-un dulap, leșinase puțin după ora nouă. Mâncase puțin toată ziua și insista că toată tensiunea îi distrugea apetitul.
Jenny avea dormitorul principal doar pentru ea. Fusese de acord să îl lase pe Marcus să o verifice la fiecare câteva ore. Febra ei crescuse cu câteva grade de la sosirea lor la hotel și vomitase de două ori. Marcus a găsit-o ghemuită pe patul mare, în poziție fetală. Era înfășurată în halatul de baie din bumbac care fusese agățat în baie. Cearșafurile și păturile erau toate zdrențuite și strâmbe, ceea ce sugera că se răsucea și se întorcea, incapabilă să se simtă confortabil. Cel puțin acum dormea și respira liniștită, iar Marcus simți o mică ușurare.
La rândul său, Marcus încercase să doarmă pe podeaua din sufragerie, la câțiva metri de Oleg. Totuși, odihna nu venea. În primul rând, îi era foame. Nu putea risca să iasă în oraș să mănânce, cu atât mai puțin să comande la room service, așa că a desfăcut unul dintre rucsacuri și a sortat proviziile pe care le luaseră de la dacha. Erau câteva conserve de ton, câteva pungi de biscuiți, două borcane de hering murat și șase portocale proaspete. Deși le-ar fi putut mânca cu ușurință pe toate de unul singur, știa că aveau să fie nevoiți să se întindă. Doar că nu avea idee pentru cât timp.
După ce a înfulecat gustarea, Marcus a preparat o ceașcă de cafea neagră într-o versiune rusească a unui aparat Keurig. Apoi s-a așezat într-un

fotoliu mare și și-a pus picioarele pe măsuța de cafea. Oleg sforăia, dar lui Marcus nu-i păsa. Și-a scos Biblia din rucsac și a deschis primul capitol din Proverbe, cu intenția de a lua un avans pentru luna următoare. Dacă a avut vreodată nevoie de înțelepciune, acum era momentul.
Un pasaj aproape că a sărit de pe pagină. Îl citise de un milion de ori înainte, dar niciodată nu rezonase ca în acea seară.
Fiule, dacă păcătoșii te ademenesc,
nu consimți.
Dacă ei spun: "Vino cu noi,
Să stăm la pândă pentru sânge,
Să-i prindem în ambuscadă pe cei nevinovați fără motiv;
Să-i înghițim de vii, ca pe mormânt,
chiar întregi, ca cei care coboară la groapă;
Vom găsi tot felul de bogății prețioase,
Ne vom umple casele cu pradă;
Aruncați-vă în sorți cu noi,
Vom avea cu toții o singură pungă."
Fiul meu, nu merge pe calea lor.
Ține-ți picioarele departe de calea lor,
Căci picioarele lor aleargă spre rău. . . .
Dar ei stau la pândă pentru propriul lor sânge;
Își pândesc propria viață.
Așa sunt căile tuturor celor care câștigă prin violență;Ea ia viața posesorilor ei.
Lăsând cartea jos, se lăsă pe spate în scaun și se uită la Oleg. Bietul om fusese ademenit de Luganov într-o lume rea, brutală. Viitorul țar și cercul său de apropiați alergaseră continuu spre rău. Stătuse la pândă, pândindu-i pe cei care nu bănuiau nimic. Își umpluseră casele cu pradă. Și asta îi costase totul.
Marcus simțea că prinde un al doilea suflu. Un plan a început să se formeze în mintea lui. O va lăsa pe Jenny în cameră, îl va lua pe Oleg și va porni la drum spre sud-est, îndreptându-se până la urmă spre pădurea Valdai. După câteva ore de drum, urma să tragă pe dreapta și să găsească un loc cu Wi-Fi. Marcus era sigur că până atunci ar fi primit vești de la Hwang. În acel moment, îi va spune lui Hwang exact unde este Jenny. L-ar fi rugat să-l alerteze pe Nick și să-l pună pe oricine era staționat în apropiere de St. Petersburg să o ia și să-i acorde asistență medicală imediată. Nu avea nicio îndoială că prietenul său va face exact ceea ce îi cerea. Dacă Hwang nu îi răspundea până atunci sau dacă Hwang refuza să o ajute, Marcus a decis că îi va trimite un e-mail direct lui Vinetti. În orice caz, existau riscuri. Luarea de contact ar fi confirmat Agenției că Marcus era încă în viață și le-ar fi oferit o mulțime de indicii cu privire la locul în care el și Oleg tocmai fuseseră. Totuși, acestea erau riscuri pe care era dispus să și le asume pentru a fi sigur că Jenny va fi bine.
De acolo încolo, el și Oleg aveau să fugă. Ar fi renunțat la ultimul telefon prin satelit rămas. Oricum, nu ar mai fi avut cu cine să vorbească în acel moment, iar Marcus nu îndrăznea să își asume riscul ca NSA sau FSB să îi poată localiza electronic. De asemenea, ar fi renunțat la Mercedes și ar fi furat o altă mașină - probabil un 4×4, ceva mai potrivit pentru condițiile de iarnă - și ar fi continuat să meargă. Aveau bani. O mulțime de bani. Puteau cumpăra combustibil și alimente pe drum. Cu cât se depărtau mai mult de zonele urbane, cu atât era mai puțin probabil să fie reperați sau recunoscuți. Rusia se întindea pe unsprezece fusuri orare. Asta le oferea mult spațiu de manevră.
Marcus stătea în întuneric și se gândea la planul său din toate unghiurile. Erau găuri și, prin urmare, riscuri. Dar administrația îi

lăsase liberi. Trebuia să o descarce pe Jenny și să meargă pe întuneric. Și-a verificat din nou ceasul. Era 22:12. A început să le împacheteze lucrurile și să șteargă camera. Oleg nu știa încă, dar urmau să plece într-o oră.

56

AMBASADA S.U.A., MOSCOVA, RUSIA

"Despre ce naiba vorbești, Bill? Voi ați încercat să-l omorâți!"

Nick Vinetti le ordonase tuturor să iasă din SCIF - Sensitive Compartmented Information Facility - amplasat în măruntaiele subsolului ambasadei. Singur și pe o linie securizată către Sala de Situații a Casei Albe, nu-i venea să creadă ce-i cerea McDermott și era livid.

"Controlează-te, Nick", a insistat McDermott. "Rușii trebuie să fi interceptat apelul. Au încercat să-l omoare pe Marcus. Noi nu am avut nimic de-a face cu asta."

"Nu-mi spune prostiile astea, Bill. Mi-ai spus chiar tu că ai decis că Marcus era la fel de trădător ca Kraskin și că juriul încă nu s-a pronunțat în privința lui Morris. Mi-ai spus că îl veți vâna pe Marcus. Dar ați dat-o în bară, slavă Domnului. Și acum vreți ca eu să repar asta?"

"Calmează-te, Nick, și ascultă-mă. Nu am de gând să-mi pierd timpul intrând într-o ceartă pentru lucruri pentru care nu ești autorizat. Dar lasă-mă să fiu direct. Președintele nu-ți cere să ajungi la Marcus. Comandantul tău suprem îți dă un ordin direct. Acum, ai de gând să îți urmezi ordinele sau nu?"

Vinetti își trecu mâinile prin părul negru ca jetul. Toată treaba era absurdă. Nu avea cum să-l găsească pe Marcus acum. Era în vânt. Dar ce alegere avea?

Zborul Delta 4383 a aterizat la Londra Heathrow cu douăsprezece minute mai devreme.

Avionul Airbus A330 a fost reținut pe pistă o vreme, până când echipajul de la sol a putut ajunge la poartă, așa că orice timp câștigat în aer fusese acum irosit. Cu toate acestea, era doar 21:06 când Pete Hwang a debarcat, a trecut de controlul pașapoartelor și a găsit un restaurant numit Giraffe.

O chelneriță tânără și plinuță, în jur de 20 de ani, cu un șuvoi de păr roz și îmbrăcată în negru, l-a condus la o masă pentru două persoane în spate și i-a înmânat un meniu.

"Nu am nevoie de unul", a spus el, care fusese acolo de nenumărate ori în trecut.

Hwang era înfometat. Dormise în timpul servirii mesei și se trezise abia la aterizare. Ceasul corpului său habar nu avea ce oră era, așa că a mers la sigur și a comandat o cană de cafea neagră cu o farfurie de ouă omletă, cârnați, fasole în sos de roșii, cartofi prăjiți și un biscuite, apoi și-a pornit telefonul și s-a conectat la Wi-Fi-ul aeroportului.

E-mailurile au început să-i curgă în căsuța poștală mai repede decât le putea procesa. Câteva erau de la Annie Stewart. Niciunul nu era de la senator. Marjorie Ryker îi scrisese de mai multe ori din Colorado, cerându-i să o sune imediat. Carter Emerson din D.C. îi scrisese și el, prima oară când auzise de pastor de la înmormântarea soției și fiului lui Ryker. Și el i-a cerut lui Hwang să îl sune imediat. Nu spunea de ce, dar Hwang nu trebuia să ghicească.

Totuși, mesajul care i-a atras cel mai mult atenția se afla la baza teancului. Nu era de la o adresă recunoscută de Hwang. Era de la un cont AOL, nu Gmail. Dar l-a citit, sperând, și a fost recompensat. Mesajul conținea două informații utile. În primul rând, Marcus Ryker era într-adevăr încă în viață. Și în al doilea rând, el lua legătura.

"Domnule Vinetti, aveți un apel de la Londra."

Era secretara lui la interfon.

"Cine este?" răspunse el, cu vocea încordată și nerăbdătoare.
"Este un domn - nu-i voi spune numele, domnule - dar spune că are un cadou de Crăciun timpuriu pentru dumneavoastră."
Asta era ciudat, se gândi Vinetti.
"Dai de urma cuiva?" întrebă el.
"Deja am făcut-o, domnule -Heathrow."
Vinetti a știut imediat cine era. "Fă-mi legătura cu el și reține restul apelurilor mele."
O clipă mai târziu, vocea lui Hwang a intrat pe linie. "Nick, eu sunt. Sunt în Londra."
"Pete - ce ai?"
"Sunt Marcus. Am vorbit cu el prin e-mail în ultimele minute. E gata să o predea pe Jennifer Morris și spune că nu vrea nimic în schimb."
"E încă online?"
"Presupun că da. Ultimul lui e-mail a fost acum câteva momente. Ce vrei să faci?"
"Spune-i că POTUS este pregătit."
"Ce vrei să spui?"
"Scrie-l și trimite-l înainte să se deconecteze."
"Bine, gata. Acum ce facem?"
"Spune-i că sunt în așteptare cu detaliile, dar există un factor timp. Dacă are de gând să spună da, trebuie să mă sune acum."
Vinetti îl putea auzi pe Hwang tastând pe laptop. "L-am trimis."
"Bun. Care este răspunsul lui?"
"Așteaptă."
A existat o pauză lungă - atât de lungă încât Vinetti a crezut că apelul a fost abandonat. "Pete, mai ești acolo?"
"Da, sunt aici."
"Ce spune Marcus?"
"Nu primesc nimic."
Vinetti a înjurat în sinea lui. Acum era în picioare. Trecuse la o cască, fără fir, dar sigură. A mers până la ferestre și s-a uitat la capitala rusă acoperită de zăpadă, apoi și-a auzit din nou secretara la interfon.
"Domnule, am un apel la care cred că vreți să răspundeți."
"Ți-am spus că trebuie să ții toate -" Vinetti se opri. Iritarea i s-a scurs din voce. "Care linie?" a întrebat el.
"Linia patru."
"Mulțumesc -Pete, poți să aștepți o secundă?"
"Desigur."
"Cred că e el pe cealaltă linie."
"Ia-l", a spus Hwang. "Sună-mă înapoi când poți."
"O voi face." Vinetti a renunțat la apelul lui Hwang și a tastat linia patru.
"Marcus, eu sunt. Ești bine?"
A fost întâmpinat cu tăcere.
"Hei, omule, sunt Nick. Mă poți auzi? Alo? Marcus, ești acolo?"
57
REȘEDINȚA PRIM-MINISTRULUI -GERUSALIM, ISRAEL
Asher Gilad stătea în sufrageria prim-ministrului.
Vedea că vechiul său prieten Reuven "Ruvi" Eitan nu era doar dezamăgit. Premierul devenea furios.
"Eu nu știu? Eu nu știu? Ce înseamnă asta, nu știu? Nu sunt cuvinte pe care vreau să le aud de la directorul meu de la Mossad".
"Îmi dau seama de asta, Ruvi", a răspuns Gilad. "Sunt doar sincer cu tine."
"Sincer?" a spus Eitan, gândindu-se la idee în timp ce se ridica de pe scaun pentru a-și turna un coniac. "Ei bine, cu siguranță ai fost sincer cu mine astăzi, Asher. Recunoști cu ușurință că nu știi unde este Alireza

al-Zanjani. Nu poți găsi echipa care ți-a ucis oamenii în Atena. Nu poți spune cu certitudine dacă iranienii încă mai caută să cumpere focoase nucleare, deși presupunerea ta de lucru este că da. Nu știți de ce Teheranul a riscat atât de mult încercând să cumpere focoase nucleare de pe piața neagră. Nici nu puteți spune cu certitudine de ce ayatollahul Ansari nu a fost văzut în public în ultimele săptămâni și nu și-a ținut predica de vineri de peste o lună. Mi-a scăpat ceva ce celebrul spion șef al Israelului nu știe și, prin urmare, nu-i poate spune prim-ministrului său?"
Gilad și-a ținut limba. Cu trei săptămâni și jumătate înainte, el și echipa sa furnizaseră informații devastatoare despre amploarea complicității Iranului în programele nucleare și de rachete ale Coreei de Nord. Eitan fusese atât de electrizat de aceste informații încât îi ordonase lui Gilad să le împărtășească imediat cu șefii serviciilor de informații din Arabia Saudită și Emiratele Arabe Unite, atât pentru a consolida, în fața celor două regimuri arabe cheie, forța capacităților israeliene, cât și pentru a pune în mișcare discuții noi și mai urgente despre modul în care cele trei guverne - împreună cu egiptenii și iordanienii - ar trebui să lucreze pentru a contracara amenințarea persană. Acum, Eitan se purta de parcă Gilad ar fi fost un idiot neîndemânatic care nu adăuga nicio valoare arhitecturii sale naționale de apărare.
Nu era prima dată. Nu va fi nici ultima. Gilad nu-și făcea iluzii. Îl cunoștea pe prim-ministru de când erau băieți, crescând împreună în Rishon Leziyyon, o suburbie din partea de sud a Tel Avivului. Au absolvit liceul împreună. Au fost recrutați împreună în IDF și amândoi au fost recrutați în Shayetet Shalosh-esray, versiunea israeliană a Navy SEALs și una dintre cele mai elitiste unități de comando din țară. Dar aici drumurile lor, și prietenia lor, au deviat.
Eitan devenise comandant Shayetet, și unul decorat. Apoi a părăsit IDF pentru a intra în afaceri, unde a ajutat la lansarea unui start-up high-tech pe care el și partenerul său l-au vândut un deceniu mai târziu pentru 400 de milioane de dolari. Atunci, Eitan a fost recrutat în Partidul Likud de centru-dreapta și a urcat în ierarhie, ajungând în cele din urmă prim-ministru.
Gilad, în schimb, a fost recrutat din Shayetet în Mossad. Primul fiu al doi profesori de lingvistică, el vorbea fluent șase limbi - arabă, farsi, rusă, franceză și engleză, pe lângă ebraică - și operase ca agent de teren, adesea în spatele liniilor inamice, mai întâi în Siria și mai târziu în Liban și apoi în Iran. După ce a fost grav rănit la piciorul drept în timpul unei misiuni în Sudan, Gilad a fost limitat la munca de birou. La început, a devenit foarte descurajat și s-a gândit la o pensionare anticipată. În cele din urmă, a ales să privească rana ca pe o oportunitate și a devenit unul dintre cei mai decorați analiști ai agenției de informații și, mai târziu, unul dintre cei mai respectați manageri ai acesteia.
Undeva pe parcurs, legăturile frăției lor cândva strânse s-au rupt. Soțiile lor nu se plăceau reciproc. Copiii lor abia se cunoșteau între ei. Nu mai socializau niciodată. Gilad nici măcar nu votase pentru el. Nici măcar o dată. Și totuși, când a venit timpul să numească un nou director al Mossad, Eitan și-a surprins vechiul prieten sunându-l primul.
"Ruvi, uite, avem mai mult de două sute de bărbați și femei care lucrează exclusiv la problema Iranului", a spus Gilad liniștit, ținând cu mâna dreaptă coroana de alamă a bastonului său. "Facem tot ce ne stă în putință. Aveți încredere în mine. Când voi avea mai multe, te asigur că vei fi primul care va afla."
Aruncaseră Mercedesul într-un râu și furaseră un SUV Audi.

Acum, Marcus și Oleg făceau plinul la o benzinărie de pe autostrada E95, lângă Gatchina, un orășel aflat la aproximativ treizeci de minute sud de Palatul Țarului. Marcus direcționa apelul de pe telefonul prin satelit prin centrala telefonică a hotelului, lucru pe care Jenny îl învățase înainte să o părăsească. Prin urmare, nu era îngrijorat că Vinetti - sau oricare dintre cei de la NSA și NSC care ascultau, fără îndoială, convorbirea - îl vor localiza prin semnalul telefonului. Era mult mai îngrijorat de ceea ce vechiul său prieten era pe cale să spună.
"Marcus, ești acolo?" a întrebat Vinetti.
"Sunt aici. Vom face asta repede, Nick. Aud dronele apropiindu-se."
"Nu am avut nimic de-a face cu asta."
"Sigur că nu. Aveți 60 de secunde -ticktock."
A funcționat. Vinetti a renunțat la orice gând de discuții mărunte și a trecut direct la subiect. Grațierea prezidențială a fost semnată, a spus el. Totul era iertat. Oleg va fi introdus în Programul de Protecție a Martorilor și i se va permite să păstreze banii care fuseseră virați în contul său numerotat din Zurich. Jenny nu numai că va fi exonerată de orice suspiciune, dar va primi și o promovare. Pentru moment, trebuia să fie transportată în secret la Moscova. I se va acorda tratament medical de primă clasă de către medicii ambasadei, dar era esențial ca ea să-și păstreze acoperirea de atașat economic și să-și continue viața acolo timp de câteva luni. Era esențial pentru a proiecta o imagine de "afaceri ca de obicei". După Anul Nou, ea urma să fie transferată înapoi la Washington.
Până aici, totul era bine, se gândea Marcus. Apoi au apărut trei condiții.
În primul rând, directorul Stephens insista ca Marcus și Oleg să fie complet sinceri cu privire la tot ceea ce știau despre armele nucleare din Coreea de Nord și despre cele care se îndreptau spre Iran. Dacă erau prinși cu o singură minciună, înțelegerea ar fi fost anulată. Amândoi ar fi fost trimiși în închisori federale de maximă securitate pentru tot restul vieții lor. Grațierea ar acoperi doar infracțiunile trecute - sau presupusele infracțiuni - pe care le-au comis. Pentru orice lege pe care ar fi încălcat-o după ce ar fi acceptat grațierea, ar fi fost pe deplin răspunzători.
În al doilea rând, Vinetti a explicat că Petrovsky a insistat ca ambasadorul rus din Washington să fie lăsat să îl vadă imediat pe Marcus. El a spus că au fost sub o criză de timp. Nu a explicat de ce.
"Și în al treilea rând?" a întrebat Marcus.
"Nu o să-ți placă asta, Marcus."
"Tic-tac, prietene, tic-tac."
"Bine", a spus Vinetti. "Președintele insistă ca tu să intri oficial în Agenția Centrală de Informații și ca eu să părăsesc Departamentul de Stat și să intru și eu în Agenție. Tu vei fi omul de legătură al lui Oleg Kraskin. Eu voi fi al tău. Voi raporta direct lui Stephens și președintelui. Nimeni altcineva nu trebuie să știe că lucrezi pentru Langley. Nimeni nu poate ști că Kraskin e încă în viață, cu atât mai puțin că lucrează pentru noi. Poți face voluntariat la biserica ta. Asta va fi o acoperire destul de bună, de fapt. Dar președintele cere să fii responsabil în fața Agenției și a lui. Spune că nu-și poate permite să te mai vadă încă un minut în libertate."
Marcus nu spuse nimic. Oleg îi atrase acum privirea. Audi-ul era alimentat. Era timpul să se miște.
"Știu că nu asta ai vrut", a adăugat Vinetti. "Președintelui i s-a spus în repetate rânduri că nu ai niciun interes să te întorci să lucrezi pentru guvern, dar -"
Marcus îl întrerupse. "S-a făcut."
"Cum așa?"

"M-ai auzit", a spus Marcus. "Accept."
58
PALATUL PREZIDENȚIAL, TEHERAN, IRAN -1 OCTOMBRIE
Toată lumea stătea în poziție de drepți când președintele Yadollah Afshar pășea în camera de război.
Ministrul apărării ajunsese acolo cu doar câteva minute înainte, abia întors de la întâlnirile din Caracas. Șefii armatei, aviației și marinei iraniene erau și ei acolo, împreună cu Mahmoud Entezam, comandantul Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene. Urmând indicațiile președintelui, toți s-au așezat în mâini și genunchi și și-au plecat fruntea spre Mecca pentru Qiyam - rugăciunea de noapte.
Când au terminat, Afshar a cerut un raport al situației.
"Oamenii mei sunt în drum spre Pyongyang în timp ce vorbim, Excelență", a început generalul Entezam. "Conform tehnologiei noastre standard, ruta lor este ocolitoare, de data aceasta mai mult decât de obicei, deoarece avem indicii că atât sioniștii, cât și americanii supraveghează aeroporturile foarte atent."
"Care aeroporturi?"
"Toate cele care au zboruri directe spre Pyongyang, Excelența Voastră."
"Ei suspectează ceva?"
"Nu putem spune cu siguranță", a răspuns Entezam. "Dar o privire atentă asupra analizelor media open-source care au urmat vizitei de stat de profil înalt a președintelui Luganov acolo - înainte de decesul său tragic, desigur - arată un grad semnificativ de cinism cu privire la faptul dacă Hyong Ja Park este cu adevărat pregătit să renunțe la întregul său program nuclear."
"Atunci de ce am fost informat că acoperirea mediatică occidentală cu privire la anunț a fost incandescentă, că mulți editorialiști, nu puțini academicieni și chiar unii parlamentari proeminenți de stânga spun că Luganov și Dragul Lider ar trebui să primească Premiul Nobel, chiar dacă acesta ar fi postum în cazul rusului?"
"Totul este adevărat, Excelența Voastră", a spus Entezam. "Mă refer în schimb la comunitățile de informații și de politicieni."
"Ei sunt mai cinici?"
"Mă tem că da, Excelența Voastră. Sondajele arată că europenii - cel puțin cei din Europa de Vest - sunt mult mai dispuși să creadă că acordul este legitim. Dar o majoritate a americanilor se declară sceptici. Prietenii noștri de la Moscova ne spun că numărul de treceri ale sateliților spion americani deasupra peninsulei s-a dublat. Sursele noastre din Beijing adaugă că numărul ofițerilor de informații occidentali cunoscuți care monitorizează zborurile care intră și ies din Pyongyang s-a cvadruplat. Sunt încrezător că ne putem trimite oamenii acolo. Sunt bine pregătiți. Deghizările lor sunt impecabile, iar documentele lor nu au fost falsificate. Au fost furate. Deci sunt legitime. Vor rezista."
"Dar va dura mai mult timp decât ați planificat."
"Da, domnule."
"Excelența Voastră, pot să intervin?", a întrebat ministrul apărării.
Afshar a dat din cap.
"S-ar putea să luăm în considerare amânarea transferului focoaselor."
"Până când?"
"Câteva săptămâni, poate câteva luni - doar până când lucrurile se liniștesc și ochii lumii se îndreaptă în altă parte."
"Nu", a spus Afshar. "Nu va fi nicio întârziere." Președintele s-a întors la comandantul IRGC. "Generale, omul tău Alireza este șeful echipei tale, corect?"
"Da, Excelența Voastră."
"Când vor ajunge el și colegii săi în Pyongyang?"

"Ei bine, domnule, acum este miercuri. Sunt programați să sosească peste o săptămână."
"Și cât de curând după aceea nava poate fi încărcată și gata să părăsească portul?"
"În termen de douăzeci și patru de ore de la sosirea lor."
"Bine", a spus președintele. "Liderul Suprem a fost clar. Intrarea în posesia acestor cinci focoase este cea mai mare prioritate națională a noastră. Cu fiecare oră în care acestea rămân în posesia nord-coreenilor, crește riscul ca prietenul nostru mercurian din Pyongyang să se răzgândească și să anuleze acordul. Nu trebuie să existe nicio schimbare, nicio întârziere, și vreau ca actualizările să fie pe biroul meu la fiecare șase ore."
Jenny ieșea de la duș când a auzit bătăi în ușă.
La început l-a ignorat. Nu comandase room service. Nu cunoștea pe nimeni în oraș. Nu voia să fie curățată camera chiar atunci. Și, la urma urmei, pe mânerul ușii din hol era agățat un semn "Nu deranjați". Totuși, bătăile continuau.
Punându-și halatul la loc, își luă pistolul, scoase siguranța și se îndreptă încet și în liniște spre ușă. O găsise FSB-ul? Dacă da, cum? Și ce șanse avea ea cu un pistol de 9 mm în fața puterii de foc pe care probabil o aveau? Și apoi, dacă era într-adevăr FSB-ul, de ce nu spărseseră ușa și nu dăduseră buzna prin ferestre?
A expirat când a văzut chipurile lui Marcus și Oleg prin vizor. I-a lăsat repede să intre și a închis și încuiat ușa în urma lor. "Ce naiba faceți voi aici?", a întrebat ea.
Marcus i-a explicat convorbirea cu Vinetti și i-a prezentat afacerea pe care tocmai o acceptase.
"Tu?", a spus ea, luând loc în camera de zi împreună cu Oleg. "Te alături Agenției?"
"Știu că nu se plătește bine, dar am auzit că beneficiile sunt destul de deosebite", a glumit Marcus, deschizând o sticlă de apă minerală pe care tocmai o luase din minibar.
"No comment", a spus Jenny, cu părul picurându-i pe umeri. "Deci, cât timp mai avem?"
"Nick aduce personal o echipă să ne ia. Ar trebui să fie aici într-o oră."
Jenny s-a scuzat și s-a dus să se îmbrace și să-și strângă lucrurile. Marcus l-a rugat pe Oleg să îl ajute să șteargă fiecare suprafață pentru a se asigura că nu lasă amprente în urmă. Când cei trei au terminat, s-au reunit în sufragerie.
"Ei bine, a fost o adevărată plăcere să fac afaceri cu voi", a spus Jenny, uitându-se mai întâi la Marcus, apoi la Oleg. "Cu voi amândoi."
"Sunt foarte recunoscător pentru tot ajutorul vostru, deși trebuie să mă credeți când vă spun cât de rău îmi pare că v-am băgat în toate astea, domnișoară Jenny", a spus Oleg. "Sper că mă veți ierta."
"E în regulă. Nu mai spune nimic."
"Nu, nu e bine. Nu te-ai înscris pentru asta și uite cât de mult te-a costat."
"Te iert, Oleg Stefanovici - cu o condiție."
"Spune-o. Orice."
"Uită că ai auzit vreodată de mine."
"Cum aș putea să te uit vreodată, domnișoară Jenny, când mi-ai salvat viața și țara?"
"Bine, nu mă uita, dar să nu pomenești de mine nimănui, niciodată."
"Atât timp cât nici tu nu mă menționezi niciodată."
"Buzele mele sunt sigilate", a spus ea încet. "Oleg cine?"

"Spasibo -de-adevăratelea -pentru tot", a spus Oleg, mulţumindu-i în rusă şi devenind neaşteptat de emoţionat în felul acesta. S-a apropiat de ea şi a îmbrăţişat-o, având grijă să nu-i atingă rana.
"Pazhalstah", a ezitat ea, mişcată de recunoştinţa lui sinceră.
Cu ochii roşii şi umezi, Oleg s-a scuzat brusc, apoi s-a îndreptat prin dormitorul principal spre baie, închizând şi încuind uşa în urma lui.
Jenny s-a întors la Marcus. "E chiar drăguţ, nu-i aşa?"
"Pentru un asasin, da, cred."
"Deci mă întorc la Moscova?"
"Doar pentru câteva luni."
"Încă câteva luni în capitala Rusiei - ce ar putea merge prost?"
"Nu-mi fac griji pentru tine, Morris. Chiar eşti un tip dur."
"Foarte amuzant. De fapt, nu sunt sigur că sunt pregătit pentru încă o iarnă la Moscova."
"Nu sunt sigur că zăpada şi temperaturile scăzute vor fi problema", a spus el. "Aş fi mai îngrijorat de vânătoarea de oameni a lui Petrovsky pentru oricine şi toţi cei implicaţi în evenimentele din ultimele câteva zile."
"Exact părerea mea."
"Nu-ţi face griji - nu există nimic care să te lege de toate astea. Stai ascuns un pic şi vei fi în siguranţă. Eu sunt cel care se află în vizorul Kremlinului. Au tras deja o lovitură în mine - două, de fapt - şi mă îndoiesc că asta va fi sfârşitul. Cel mai probabil îmi voi petrece restul vieţii uitându-mă peste umăr. Apoi, din nou. . ." A făcut o pauză.
"Ce?" A întrebat Jenny.
Marcus s-a holbat puţin la sticla lui de apă minerală, apoi a luat o înghiţitură. "Trebuie să te cunosc."
Comentariul a luat-o prin surprindere pe Jenny şi a stânjenit-o şi pe ea.
"A fost o onoare să lucrez cu tine, Jenny Morris", a adăugat el. "Sau oricare ar fi numele tău." Marcus a zâmbit.
"Şi a fost o adevărată pacoste să lucrez cu tine, Marcus Ryker. Sau acesta este un pseudonim?"
"Nu, ăsta e numele meu adevărat."
"Bine, ei bine, mult noroc cu totul."
"Mulţumesc."
Cu asta, s-a auzit o bătaie puternică la uşă. Călătoriile lor sosiseră.
59
SPAŢIUL AERIAN RUSESC
Pete Hwang era din nou într-un avion, de data aceasta cu destinaţia Tokyo.
Marcus acceptase condiţiile preşedintelui, dar, făcând asta, insistase ca Hwang să fie luat în echipă. Vinetti fusese imediat de acord. Aveau nevoie de un doctor în această mică echipă de spionaj, unul în care să poată avea încredere implicită. Vinetti nu se putea gândi la nimeni mai bun decât vechiul său prieten - iar scoaterea lui Hwang din campania prezidenţială Dayton ar fi fost un beneficiu suplimentar.
La rândul său, Hwang nu a ezitat. Nu era de acord cu senatorul senior de Iowa în toate privinţele, dar îi plăcea munca sa. Şi i-ar fi lipsit interacţiunea cu Annie Stewart. Pe de altă parte, ea nu arăta niciun interes real pentru el, iar Hwang nu se putea gândi la nimic altceva decât să facă echipă cu doi vechi camarazi de război într-o misiune atât de importantă pentru securitatea a două ţări pe care le iubea atât de mult, Statele Unite şi Republica Coreea de Sud.
Hwang zbura cu avionul comercial şi pe numele său, dar, pentru moment, acest lucru nu putea fi evitat. După ce va ateriza, îl asigurase Vinetti, cineva îl va întâmpina la aeroport şi îl va duce într-un loc sigur. Acolo ar fi depus jurământul oficial în Agenţie, ar fi fost informat în detaliu

despre ceea ce trebuia să facă și apoi ar fi fost trimis la Okinawa să-i aștepte pe ceilalți.
În timp ce stătea la clasa business la bordul zborului British Airways 4600, Hwang a încercat să se facă confortabil pentru călătoria de unsprezece ore și patruzeci și cinci de minute. Nu a reușit. Nici filmele, nici alcoolul gratuit, nici melatonina, nici discuțiile cu însoțitoarele de bord nu-i puteau calma emoțiile învolburate. Într-o singură zi, întreaga sa viață luase cea mai radicală întorsătură.
Cu puțin mai mult de douăzeci și patru de ore înainte, cel mai bun prieten al său se afla pe pământ rusesc, eliberat de americani și vânat de FSB. Acum, Marcus Ryker se afla probabil la Washington, pe punctul de a se întâlni față în față cu un înalt oficial rus, la cererea președintelui american. Dacă acest lucru nu era suficient pentru a-i face capul să se învârtă, atunci când Hwang a plecat ieri de la Washington Dulles, el era consilier pe probleme de politică internă pentru un senator american care avea șanse rezonabile să devină următorul președinte al Statelor Unite. În momentul în care a decolat de pe aeroportul Heathrow din Londra, își trimisese demisia prin e-mail senatorului Dayton, căruia nu îi spusese ce face și nici nu putea să o facă. Abia își dăduse seama singur de amploarea situației.
Peter Hwang tocmai acceptase să devină ofițer clandestin pentru CIA.
Era aproape miezul nopții când Dr. Haydar Abbasi a părăsit sediul IRGC. Chiar și atât de târziu, parcarea de sub complexul masiv și bine păzit era aproape plină. Schimbul de noapte al agenților și analiștilor tocmai sosise, iar luminile din întreaga clădire zumzăiau. Liderul Suprem pusese agenția de elită a regimului pe picior de război. Toate concediile fuseseră anulate. Au fost chemați rezerviștii. Se apropiau cu pași repezi de unul dintre cele mai dramatice puncte de inflexiune din istoria Republicii Islamice și toată lumea lucra în schimburi de 16-18 ore. Unii dormeau chiar pe podelele birourilor lor pentru a face față pregătirilor masive care trebuiau făcute pe atât de multe fronturi.
Abbasi nu se ducea acasă pentru a rămâne, desigur. Dacă vreunul dintre superiorii săi sau gărzile de la poartă l-ar fi întrebat, le-ar fi spus că se întoarce doar pentru a-și lua o pernă, o pătură și articolele de toaletă. Și el își va face din noul său birou casa sa pentru următoarele câteva luni. Dar în această seară avea de dat un telefon, și era urgent.
Ajungând la apartamentul său nou închiriat în partea de nord a orașului, mai aproape de munți, Abbasi a oprit motorul vechiului său Volkswagen Passat, a coborât, a încuiat ușile, a intrat în hol și a luat liftul până la etajul nouă. După ce a intrat în apartamentul său, a încuiat ușa în urma lui și s-a îndreptat direct spre dulapul care făcea legătura între camera principală și o baie mică. Uitându-se la ceas, a dat repede la o parte câteva cutii și a ridicat o scândură slăbită. Acolo a găsit telefonul prin satelit pe care i-l pusese la dispoziție șeful său saudit. L-a pornit și a format din memorie numărul care îi fusese dat.
Vocea pe care o recunoscuse a intrat în linie după al treilea apel.
"Introdu codul", a spus sauditul într-un farsi impecabil.
Abbasi a introdus un cod de paisprezece cifre, tot din memorie, apoi a recitat fraza de autentificare.
"Nu mă așteptam să mă suni în seara asta, Kabutar", a spus operatorul, folosind numele de cod al lui Abbasi, care în farsi însemna "porumbel".
"Este totul în regulă?"
"Nu", a spus Abbasi. "Avem o evoluție foarte gravă, iar evenimentele se mișcă brusc mult mai repede decât am indicat în ultimul meu comunicat."
60
RIAD, ARABIA SAUDITĂ -2 OCTOMBRIE
Avionul lui Abdullah bin Rashid a aterizat în cele din urmă la o bază a forțelor aeriene din afara capitalei.

Cu luminile aprinse și sirena trosnind, șoferul său a străbătut cei treizeci și cinci de kilometri până la palatul regal cu Bentley-ul blindat, într-un timp aproape-record. Directorul Direcției Generale de Informații din Arabia Saudită fusese chemat de la Seul pentru o reuniune de urgență care urma să înceapă exact la prânz.
Când au oprit la o intrare acoperită din spatele palatului, era ora 11:57 a.m. Echipa de securitate l-a grăbit pe Rashid înăuntru pentru ceea ce el presupunea că va fi o întâlnire cu o gamă largă de generali și consilieri militari. În schimb, spre surprinderea sa, s-a întâlnit singur cu prințul moștenitor Abdulaziz bin Faisal.
"O zi bună, Alteța Voastră Regală", a spus el cu o plecăciune.
Fiul regelui, în vârstă de treizeci și șase de ani, a dat din cap și l-a rugat să vină și să ia loc lângă el. Rashid era încă în costumul pe care îl purtase în avionul său privat. Moștenitorul direct al tronului purta haina albă caracteristică, deși își scosese kaffiyeh-ul, dezvăluindu-și capul prematur chel.
"Îmi aduci vești", a spus prințul moștenitor cu un aer de siguranță.
"Într-adevăr."
"Majestatea Sa este în pat. Se pare că nu poate scăpa de această pneumonie. Dar mi-a spus că îl pot trezi dacă situația o va cere."
"Lasă-l să doarmă", a spus Rashid. "Veștile pe care vi le aduc sunt grave, dar nicio decizie pe care ar putea-o lua astăzi nu va schimba asta."
"Foarte bine; continuați."
"Înălțimea Voastră, avem două surse care tocmai ne-au contactat pentru a ne spune că, înainte de moartea sa, președintele rus Luganov a dat în secret un număr de focoase nucleare rusești nord-coreenilor pentru a fi atașate la ICBM-uri cu rază lungă de acțiune care puteau fi lansate doar la directiva Moscovei."
"Asta este . . . terifiant."
"Din păcate, este și mai rău."
"Cum așa?"
"Odată cu moartea lui Luganov, sursele mele indică faptul că perșii l-au convins pe Dragul Lider să le vândă cinci dintre focoasele rusești. În timp ce vorbim, Alireza al-Zanjani se îndreaptă spre Pyongyang pentru a supraveghea transferul acestor arme către Iran."
"Cât de demne de încredere sunt aceste surse ale tale?"
"Foarte sigure."
"Cu sediul în Pyongyang?"
"Mi-aș dori - încă lucrăm la asta. Dar avem două în Iran."
"Cetățeni persani sau străini?"
"Cetățeni persani, Înălțimea Voastră."
"Lucrează în guvern?"
"Maiestate, vă rog, ezit să spun mai multe."
"De ce nu mi s-a spus niciodată despre asta înainte?"
"Când tatăl dumneavoastră m-a numit în această funcție, mi-a spus să nu-l informez despre surse și metode", a spus Rashid. "De când tatăl tău te-a numit moștenitorul său, precum și ministru al apărării, nu mi-ai dat alte indicații. Astfel, am continuat să urmez instrucțiunile pe care Majestatea Sa mi le-a dat."
"Și totuși îmi spui acum."
"Nu nume sau titluri."
"Dar îmi spui că avem două surse în Teheran care au acces la informații foarte secrete."
"Da, domnule."
"Cum le-ai găsit?"
Din nou, Rashid a ezitat. Dar prințul moștenitor a insistat să i se spună mai multe.

"Unul dintre ei - cel mai tânăr - a ajuns la noi", a recunoscut Rashid. "Celălalt, ei bine... Îți amintești când tatăl tău ne-a întrebat acum câțiva ani de ce israelienii asasinează fiecare expert nuclear iranian pe care îl găsesc, în loc să încerce să îi cumpere?"
"Da."
"Ca să fiu direct, am cumpărat unul."
"Aceste două surse se cunosc între ele?", a întrebat prințul moștenitor.
"Nu, domnule, nu se cunosc."
"Servesc în părți diferite ale guvernului?"
"Tot ce pot spune este că sunt absolut convins că nu se cunosc și nu comunică între ele. Astfel, faptul că amândoi ne-au transmis avertismente urgente în ultimele douăsprezece ore îmi spune că acest lucru este real și foarte, foarte periculos."
"Le-ați spus americanilor?"
"Nu, domnule."
"Emiraților? KBI?"
"Nu."
"Dar israelienilor?"
"Nu am spus nimănui în afară de dumneavoastră, Înălțimea Voastră", a spus Rashid. "Doar alte două persoane din personalul meu știu acest lucru - șeful agenților și șeful meu de personal. Când au aflat, m-au sunat pe o linie securizată din Seul și mi-au spus să inventez o scuză și să ajung acasă imediat. Nu au spus de ce, dar nu era nevoie. În timpul convorbirii noastre, au folosit un cuvânt cod care m-a alertat imediat că am aflat nu doar de la una dintre sursele noastre, ci de la ambele. De aceea am cerut o întâlnire de urgență cu regele, cu tine și cu echipa de securitate națională."
Prințul moștenitor a expirat, s-a ridicat și s-a plimbat prin biroul său privat spațios. "Știți ce înseamnă asta, nu-i așa?", a întrebat el. "Dacă acele focoase ajung pe teritoriul iranian, nu vom avea de ales decât să intrăm în război. Emiratii ni se vor alătura. Israelienii, de asemenea."
A făcut o pauză și s-a uitat pe fereastra blindată la fântâna din curtea palatului, inundată de reflectoare multicolore. "Dar asta nu e tot", a continuat el. "Va trebui să avem propriile noastre arme atomice. De fapt, mă tem că s-ar putea să fi ajuns oricum la acest punct. Majestatea Sa mi-a cerut să zbor la Islamabad săptămâna viitoare. M-a autorizat să încep imediat negocierile și este de la sine înțeles că prețul nu va fi o problemă."
"Pakistanezii au cu siguranță tot ce ne-ar trebui", a remarcat Rashid. "Persanii au fost proști să creadă că pakistanezii le vor vinde vreodată bomba. Absolut proști." Prințul Abdulaziz s-a întors și a mers direct la Rashid și a coborât vocea. "Vei veni cu mine, desigur", a spus el. "Dar mai întâi trebuie să oprești nebunia asta. Nu-mi pasă de ce este nevoie. Nu-mi pasă cât costă. Nu-mi pasă pe cine folosești. Dar, în numele tronului, vă ordon să vă asigurați că acele focoase nu vor ajunge niciodată în Iran."
61
UNDEVA DEASUPRA OCEANULUI PACIFIC - 6 OCTOMBRIE
Cea mai mare parte a săptămânii trecute fusese confuză.
Marcus știa că fusese la Washington, dar nu-și amintea ce făcuse acolo. Acum se afla într-un alt avion de afaceri Gulfstream, la aproximativ două sute de mile în largul coastei Midway, stătea pe un scaun la geam lângă Nick Vinetti și încerca să înțeleagă ce tocmai i se întâmplase.
"Marcus, te iubesc ca pe un frate; știi asta", a spus Vinetti. "Dar hai să recunoaștem; uneori poți fi un adevărat . . ."
Marcus nu a spus nimic, doar a așteptat poanta.
"Uite", a continuat Vinetti, "nu am avut de ales. Ți-am strecurat un narcotic puternic în cafea în drum spre Washington și te-ai stins ca o

lumină. Te-am ținut drogat tot timpul cât ai fost la Walter Reed. Și nu te uita așa șocat. Nu aveam de gând să risc ca tu să ceri să vorbești cu ambasadorul. Cu siguranță nu aveam de gând să te las să ceri să te întâlnești cu președintele Clarke și să-i spui ce gândești. Și nu poți să crezi sincer că aveam de gând să-ți răspund la întrebările tale neîncetate despre unde îl țineam pe prietenul tău Raven sau cât de greu îl interogam. Nu aveam timp. Miza era prea mare. Așa că, da, am ordonat echipei mele să te incapaciteze. Și asta e tot. Sfârșitul poveștii. Să mergem mai departe."
"M-ai drogat și m-ai ținut în stare de inconștiență timp de o săptămână, doar ca să faci lucrurile să arate bine pentru ambasadorul Cocktail Molotov, sau cum îl cheamă? Cu ce autoritate?"
"A cui crezi?"
"Nu, pe bune. Cu ce autoritate anume mi-ai deturnat viața?"
"A ta", a spus Vinetti. "Îți amintești în hotelul de lângă Sankt Petersburg, când ai semnat toate acele documente guvernamentale?"
Marcus a dat din cap.
"Nu le-ai citit?"
"Patruzeci și ceva de pagini de litere mici? Cum aș fi putut?" a spus Marcus.
"Atunci de ce le-ai semnat?"
"Aveam nevoie de o deghizare și de un pașaport nou pentru a ieși din Rusia, iar asta a fost singura modalitate prin care mi le-ai dat."
"Ei bine, dacă te-ai fi deranjat să le citești, ai fi văzut că acordai Agenției autoritatea nelimitată de a lua orice măsură considerată necesară pentru protejarea intereselor naționale, cu sau fără consimțământul tău viitor."
"Nick, ești în CIA de cincisprezece minute mai mult decât mine. Deci, de ce te comporți ca un agent Double-O cu licență pentru droguri?"
"Nu a fost decizia mea, dacă asta te face să te simți mai bine. Ordinul a venit direct de la directorul Stephens."
"Dar tu l-ai executat."
"Da. Și a fost pentru binele tău. Deci, putem să renunțăm la asta? Avem treabă de făcut."
Vinetti a încercat să mute conversația pe munca care îi aștepta. A început să explice planul pe care comandanții operațiunilor speciale americane îl pregăteau pentru ei în Japonia, dar Marcus l-a întrerupt.
"Vom ajunge la asta destul de curând", a spus el. "Spune-mi ce s-a întâmplat la Washington".
Vinetti era pe punctul de a protesta, dar părea să se gândească mai bine la asta. Probabil că știa că colegul său pușcaș marin nu avea de gând să lase lucrurile așa până nu avea răspunsuri.
"Bine", a început el. "Am pus o ambulanță să te ia de la Andrews când am aterizat miercuri dimineața devreme și să te ducă direct la Walter Reed. Lucrasem deja cu personalul superior de la spital pentru a crea un traseu de documente și dosare medicale electronice care să ateste că erai acolo de câteva zile. Documentele arătau că te-ai întors de la Berlin cu delegația senatorului Dayton, dar te-ai prăbușit din cauza unei boli misterioase."
"Și m-ai ținut inconștient tot timpul?"
"Tot timpul."
"Unde?"
"La Unitatea de Boli Infecțioase."
"Oh, grozav, deci s-ar putea să mă îmbolnăvesc de Ebola sau ceva de genul ăsta."
"Relaxează-te - te-am avut într-o secție de izolare. Nu era niciun pericol", a spus Vinetti. "Și asta te-a împiedicat să fii văzut de alți pacienți. Desigur, a fost nevoie de mult machiaj pentru a acoperi toate

vânătăile și tăieturile de pe față, precum și nasul spart - o adevărată frumusețe, de altfel. Cum s-a întâmplat asta?"
"Altă dată", a spus Marcus. "Continuă."
"Cam asta este. Secretarul de stat l-a adus pe ambasadorul rus la spital mai târziu în acea zi. L-am dus la secția de izolare. S-a uitat la tine prin geam. I-am arătat toate actele tale. L-am lăsat să vorbească cu medicul dvs. șef și cu șeful unității. A stat puțin de vorbă cu câteva asistente. Apoi l-am trimis pe drumul lui."
"Doctorii și asistentele erau cu toții personal CIA, presupun?"
"Fiecare dintre ei", a confirmat Vinetti.
"Și a funcționat?"
"Se pare că da. Petrovsky l-a sunat pe Clarke câteva ore mai târziu pentru a-și cere scuze. Nu pot spune că Moscova ne crede cu adevărat. Dar au pariat mult pe faptul că nu vom fi în stare să te aducem, iar ambasadorul părea destul de uimit să te vadă zăcând acolo. Așa că iată-te. Misiune îndeplinită."
"Cum rămâne cu mama? A sunat-o cineva?"
"Desigur, și surorile tale, de asemenea. De fapt, a doua zi după ce ambasadorul a trecut pe aici, am zburat cu întreaga ta familie la Washington să te vadă. Toate cheltuielile au fost plătite. I-am cazat la Willard peste noapte, i-am adus la Reed în dimineața următoare. Apoi i-am pus într-un avion spre casă. Oh, și senatorul Dayton și Annie Stewart i-au luat la cină - ei și acel pastor prieten al tău și soția lui."
"Familia Emerson?"
"Ei sunt. Senatorul le-a povestit totul despre timpul petrecut împreună la Moscova și în țările baltice, le-a vorbit despre tine ca despre un atu pentru echipă. A mers destul de bine. Mi s-a spus că au fost cu toții foarte recunoscători."
"Și spui că Annie a fost acolo?"
"Da." Vinetti a zâmbit. "De ce?"
"Fără niciun motiv." Marcus a schimbat subiectul. "Cum se simte Jenny?"
"E bine."
"A avut nevoie de operație?"
"Da, și a decurs foarte bine."
"Ai vorbit cu ea?"
"Nu, dar mi s-a spus că s-a întors la apartamentul ei din Moscova și că se recuperează bine."
"Și rușii nu au arătat nicio suspiciune?"
"Haide, Marcus, e Moscova. Rușii sunt suspicioși la orice. Dar oficial Jenny este atașat economic. Are un MBA de la Wharton, așa că este o acoperire destul de convingătoare, și își joacă bine rolul. Adjunctul ei i-a acoperit toate întâlnirile și le spune tuturor că are o gripă urâtă. Atașatul medical a efectuat el însuși operația cu propria sa echipă în interiorul ambasadei. Totul a fost foarte discret. Acum s-a întors la ea acasă, așa cum am spus. Toată lumea îi trimite flori și felicitări. Până acum, povestea pare să reziste."
"Mă bucur", a spus Marcus. "Când ai un moment, te rog să-i transmiți salutările mele lui Jenny."
"Asta nu se va întâmpla."
"De ce nu?"
"Marcus, las-o baltă. Trebuie să construim un firewall între tine și femeia asta. Bagă-ți asta în cap și nu uita: Nu ai întâlnit-o niciodată pe Jenny Morris. Nici măcar nu ai auzit de Jenny Morris. Cu siguranță nu ai petrecut timp săptămâna trecută cu Jenny Morris. Și dacă vrei să-ți păstrezi povestea de acoperire, nu vei mai lua niciodată legătura cu ea."
Se întunecase când Yong-Jin Yoon a ajuns acasă la apartamentul său. Liftul era încă stricat. Era așa de luni de zile și nu exista nicio speranță ca el să fie reparat în timpul vieții lui. Așa că generalul a

urcat scările până la etajul paisprezece, așa cum făcea întotdeauna, și-a scos cheile și a descuiat în liniște ușa de la intrare, apoi a intrat și a închis și încuiat imediat ușa în urma lui. Nu a vrut să aprindă lumina. Știa că soția lui îl aștepta. Întotdeauna o făcea. Desigur, acolo, în lumina lunii, a găsit-o dormind pe canapea, însărcinată în șapte luni și la fel de frumoasă ca atunci când s-au cunoscut. Pusese un castron cu orez și legume fierte pe blatul de lângă chiuvetă. Era rece, desigur, dar el era înfometat. Totuși, erau lucruri mai importante de care trebuia să se ocupe chiar acum.
"Yuna", a șoptit el. "Yuna Kim, sunt acasă."
Ochii ei s-au deschis imediat, iar teama pe care el a văzut-o în ei era palpabilă. Era îngrozită de ceea ce o aștepta. Nu fusese ideea ei. Era o fată simplă dintr-o cooperativă agricolă din cealaltă parte a țării, la sud de Tanch'ŏn.
"Cât e ceasul?", a șoptit ea înapoi.
"Ți-ai făcut bagajele?", a întrebat generalul, ignorându-i întrebarea.
"Am făcut totul așa cum mi-ai cerut." Cu ajutorul lui, ea s-a ridicat în picioare.
"Bună fată", a spus el. "E timpul și trebuie să te grăbești."
"Spune-mi din nou - de ce nu mă poți lua?"
"Știi de ce", a răspuns el. "E prea periculos. Dar ar trebui să fiu acolo mâine pe vremea asta."
"Dar am nevoie de tine, Yong-Jin. Nu pot face asta fără -"
Generalul și-a pus degetul pe buzele ei, apoi a sărutat-o ușor. "Ești puternică, Yuna Kim, și te vei descurca. Acum, strânge-ți lucrurile și pleacă. Mă voi alătura ție de îndată ce voi putea."
O lacrimă i-a alunecat pe obraz, dar a dat din cap.
"Oh, da - mai este doar un singur lucru pe care trebuie să-l faci pentru mine", a spus el, ținând-o în brațe. "Am cusut ceva în căptușeala hainei tale. Nu-l pot aduce cu mine, dar este foarte important. Păstrează-ți haina cu tine tot timpul. Nu trebuie să o pierzi din vedere, pentru că voi avea nevoie de ea când voi ajunge la tine."
Ea a dat din nou din cap. "Ce este, Yong-Jin?"
"Biletul nostru de ieșire."
62
ACTIVITĂȚILE FLOTEI AMERICANE BAZA NAVALĂ, YOKOSUKA, JAPONIA -7 OCTOMBRIE
"Domnilor, ne confruntăm cu o criză serioasă de timp."
Căpitanul Curt Berenger, comandantul Echipei SEAL Șase, a început briefingul exact la ora 9. Trecuseră mai puțin de treizeci de minute de când Ryker, Vinetti și Oleg Kraskin aterizaseră și făcuseră legătura cu Pete Hwang. Nu avuseseră timp să despacheteze, să mănânce sau să-și tragă sufletul. Și nici nu aveau.
"Vreau să vă urez bun venit la bijuteria Marinei americane din Asia", a continuat Berenger. "Aceasta este baza noastră principală și centrul de operațiuni din acest teatru de operațiuni și trebuie să mă credeți pe cuvânt - este o priveliște de admirat. Din păcate, nu vom putea să vă oferim băieților un tur adecvat al frumoaselor noastre facilități sau al Golfului Tokyo, cu atât mai puțin al celui mai populat oraș și al capitalei naționale a Japoniei, care vă taie respirația. În schimb, în câteva minute, voi toți și eu și doi dintre plutonierii mei vom urca la bordul unui grup de elicoptere și ne vom îndrepta spre insula Sado. Aceasta se află de cealaltă parte a insulei principale, chiar în largul orașului Niigata. Acolo, vom face legătura cu USS Michigan și vom porni la drum".
Comandantul a explicat că, de la Sado, urmau să parcurgă o călătorie de 531 de mile până la destinația lor, orașul Tanch'ŏn, Coreea de Nord.
Marcus a făcut rapid calculele. Având în vedere că viteza maximă a navei Michigan era de aproximativ douăzeci și cinci de noduri - aproximativ

douăzeci și nouă de mile pe oră - urma să le ia nu mai puțin de optsprezece ore pentru a ajunge la coasta nord-coreeană. Ținând cont de restul instructajului și de zborul spre Sado, ar fi fost norocoși să ajungă la Tanch'ŏn până la ora patru a dimineții următoare, și poate chiar până la cinci. Răsăritul soarelui la începutul lunii octombrie era cu puțin înainte de ora 6:30 a.m., iar Marcus înțelegea acum de ce comandantul SEAL era atât de nerăbdător să se pună în mișcare.
"Înainte să plecăm, însă, trebuie să finalizăm pachetul nostru de informații", a spus Berenger. "Asta înseamnă că trebuie să vă mai pun câteva întrebări, domnule Kraskin."
"Orice ai nevoie, căpitane."
"Când ați comunicat ultima dată cu generalul Yoon?"
"Acum aproximativ două ore și jumătate."
"În zbor?"
"Da, domnule."
"Folosind pachetul de comunicații securizate pe care vi l-a arătat dl Vinetti?"
"Corect."
"Generalul Yoon era în drum spre Tanch'ŏn?"
"La acel moment, nu -nu încă."
"De ce nu?"
"A spus că și-a trimis soția cu autobuzul și că aceasta ar trebui să ajungă la mama ei la începutul după-amiezii."
"Dar de ce nu el?"
"El a spus că au existat complicații."
"Ce fel de complicații?"
"A spus că o echipă de oficiali iranieni sosește mâine dimineață la ora 9.00 pentru a ajuta la transferul armelor. Generalul Yoon nu îi aștepta decât peste câteva zile. Dar și-au schimbat planurile și au decis să vină mai devreme."
"Și ce s-a schimbat?"
"Nu a spus."
"Când va pleca generalul din Pyongyang?"
"În momentul în care soția sa va ajunge în Tanch'ŏn, îl va suna. Planul este ca ea să-i spună că mama ei este pe moarte și s-ar putea să nu treacă peste noapte. Ea îl va implora să vină să o ajute. Generalul va procura apoi un avion militar care să îl ducă la Tanch'ŏn, promițând superiorilor săi că se va întoarce cu mult înainte de sosirea iranienilor. Dar el a indicat că există multe variabile care s-ar putea schimba până atunci".
Berenger a menționat că sunt mai puțin de cinci sute de kilometri de la Pyongyang la Tanch'ŏn. În funcție de ce fel de avion folosea generalul, îi lua o oră sau poate mai puțin să ajungă la Tanch'ŏn. Acest lucru le agrava și mai mult criza de timp.
"Bine, uite, domnilor - nu putem ajunge la Tanch'ŏn până mâine dimineață la cel puțin 0500 - 0530", a spus Berenger. Asta era chiar mai târziu decât se gândise Marcus. "Presupunând că generalul trebuie să se întoarcă la Pyongyang nu mai târziu de ora 08:00, va trebui să fie pus pe roți nu mai târziu de 06:30. Asta înseamnă că va trebui să plece spre aerodrom cel târziu până la 0530 -0600. Aceasta este o fereastră de timp extrem de îngustă pentru a-l găsi și a-l scoate din oraș împreună cu soția și soacra sa. În acest moment, riscăm să-i pierdem complet".
Comandantul se întoarse spre Oleg. "Generalul va călători cu o echipă de securitate?"
"A spus că ar trebui să fie doar el și șoferul său", a spus Oleg.
"Vor fi înarmați?"
"Da. Amândoi vor avea armele lor personale."
"Și va avea documentele cu el?"

"Nu."
"De ce nu?"
"Prea periculoase. Dar a spus că a creat un thumb drive cu tot ce crede că ar trebui să vedem. Îl trimite cu soția lui, cusut în căptușeala jachetei ei. Chiar dacă va fi întârziat sau împiedicat cumva să vină, atât timp cât o vom găsi, vom avea tot ce ne trebuie. Dar dacă soția lui este oprită sau interogată de cineva, ea nu va putea spune nimic pentru că nu știe ce are."
"Ea știe că sunt pe cale să fugă din țară, nu?"
"Bineînțeles."
"Bine. Când vei mai lua legătura cu el?"
"În acest moment, a spus că mă va contacta din nou doar dacă nu poate părăsi Pyongyang-ul. Altfel, nu va avea acces la canalul nostru securizat în timp ce călătorește sau când ajunge la Tanch'ŏn."
"Are un telefon mobil?"
"Da."
"Aveți numărul?"
"Da, dar m-a implorat să nu-l folosesc". Oleg a notat numărul pe o bucată de hârtie și i-a înmânat-o lui Berenger.
"Bine", a spus comandantul. "Altceva de la general?"
"Nu, domnule. Asta e tot."
"În regulă -vă mulțumesc, domnule Kraskin. Acest lucru este incredibil de valoros. Asta e tot. Întrebări finale?"
Hwang avea mai multe, de la ce fel de vehicule vor folosi pentru a ajunge la clădirea de apartamente și unde le vor asigura, la aspectul complexului de apartamente în sine și la ce fel de securitate se pot aștepta. Berenger a promis că le va oferi tuturor o informare tactică detaliată cu privire la operațiune după ce vor fi la bordul navei Michigan și pe drum.
Apoi comandantul a aruncat o bombă.
"Domnule Kraskin, va trebui să vă cer să rămâneți aici, în bază."
"Pentru ce?" a întrebat Oleg.
"Am nevoie să monitorizați canalul de comunicații pentru a ne putea furniza orice actualizare sau schimbare, iar acest lucru nu se poate face eficient de la două sute de metri sub Marea Japoniei."
"Dar generalul Yoon se așteaptă să mă vadă când ajunge în Tanch'ŏn", a protestat Oleg. "Asta făcea parte din înțelegere".
"Și vei face tot ce este necesar pentru a-l convinge că așa va fi și acum", a spus comandantul.
"Dar nu este așa."
"Nu, nu este. Uite, domnule Kraskin, în afară de anul și jumătate petrecut în armata rusă, nu aveți nicio pregătire militară", a spus Berenger. "Asta nu va fi suficient pentru această misiune. În plus, nu sunteți cetățean american și nu aveți permisiunea de a vă afla la bordul unui submarin cu rachete balistice nucleare din clasa Ohio. Dar nu vă faceți griji. Personalul meu va avea grijă de tine. Vor avea grijă să fii cazat în camerele ofițerilor, să fii bine hrănit și să ai acces la cel mai bun și mai sigur sistem de comunicații pe care guvernul SUA îl poate pune la dispoziția unui consilier superior al unui țar rus."
"Fost consilier", a spus Oleg.
"În fine."
Apoi a intervenit Marcus. "Îmi pare rău, domnule, dar asta este inacceptabil."
"Mai spuneți o dată?"
"Scenariul pe care tocmai l-ați expus nu va funcționa pentru noi", a spus Marcus. "Domnul Kraskin i-a dat generalului Yoon cuvântul său că va fi acolo pentru a intra în posesia tuturor informațiilor pe care generalul le va aduce și pentru a-l escorta personal pe el și pe familia sa spre

libertate. Iar prietenul meu de aici este singurul dintre noi care l-a întâlnit vreodată pe general."
"Nu-ți face griji", a spus Berenger. "Știm cum arată. Avem fotografii".
"Nu asta e ideea, comandante."
"Uite, domnule Ryker, acesta nu este un dialog socratic. Deja îmi asum un risc serios avându-vă pe dumneavoastră, pe domnul Vinetti și pe doctorul Hwang în această misiune. Nu sunteți SEALs. Dar cel puțin sunteți foști pușcași marini, și ați fost cu toții în luptă. Domnul Kraskin nu este și nu a fost, și nu vine în misiune, iar asta e definitiv."
"Cine spune asta?" spuse Marcus, acum în picioare și iritat.
Berenger zâmbi și aproape că râse. "Spune comandantul suprem al Statelor Unite. Ăsta e cine."
63
UNDEVA SUB MAREA JAPONIEI
Marcus nu pusese niciodată piciorul pe un submarin cu propulsie nucleară. Enormitatea lui Michigan, combinată cu puterea sa de foc devastatoare, îl îngrozea și îl liniștea în același timp.
Cu o lungime de 560 de picioare și cântărind peste 18.000 de tone metrice când era complet scufundat, bumerangul din clasa Ohio fusese dat în folosință la 11 septembrie 1982, la mai bine de doi ani după ce părăsise șantierul naval din Groton, Connecticut. A fost construit pentru a transporta și lansa rachete balistice cu focoase nucleare capabile să anihileze orașe inamice întregi. Când Războiul Rece s-a încheiat și tensiunile cu Rusia s-au răcit pentru o perioadă, arsenalul nuclear al Michigan a fost eliminat. Submarinul a fost modernizat pentru a putea lansa rachete de croazieră Tomahawk echipate cu focoase nenucleare de 1.000 de livre și capabile să atingă țintele inamice la viteze subsonice, dar totuși devastatoare.
În timp ce Marcus își urma colegii pe coridoarele înguste, pe lângă membrii echipajului aflați la posturile lor, ironia nu i-a scăpat. În primele sale trei decenii de serviciu, în timpul unora dintre cei mai tensionați ani ai Războiului Rece, nici măcar o rachetă nu fusese lansată de pe Michigan. În ultimul deceniu, însă, sute de Tomahawk fuseseră lansate asupra a zeci de ținte din Afganistan, Irak, Siria și din alte părți, iar el știa foarte bine că, dacă această misiune eșua, șansele de izbucnire a unui război între SUA și Coreea de Nord, Iran, Rusia sau toate trei ar fi fost foarte mari.
În cele din urmă, au ajuns la popota echipajului. Deși nu era spațioasă, era totuși cea mai mare încăpere de pe navă. Erau șase mese metalice și scaune metalice cu spătar drept pentru treizeci și șase de oameni. Nu exista tavan. În schimb, deasupra se vedeau țevi mari și kilometri de cabluri electrice groase, șerpuind printre câteva rânduri de lumini fluorescente atârnate de grinzi de oțel. Existau câteva cuptoare cu microunde, un ceas mare pe un perete, diverse plăci și premii montate pe altele și un avizier cu tot felul de anunțuri lipite pe el. Pe peretele din față se afla un televizor mare cu ecran plat, lângă un aparat de făcut popcorn - pentru seri de film, presupuse Marcus.
Căpitanul navei Michigan le-a urat bun venit la bord și le-a făcut cunoștință cu ofițerul său secund, care le-a promis că le va face scurta ședere cât mai confortabilă. Au răspuns la câteva întrebări despre amplasarea diferitelor facilități, apoi s-au întors în camera de control. În acel moment, Berenger și-a început propriul briefing, prezentându-i pe cei trei pușcași marini oamenilor săi. Doi îi ieșiră imediat în evidență lui Marcus.
Donny Callaghan, un bărbat uriaș cu părul roșcat tuns scurt și o barbă roșie stufoasă, era din sudul Bostonului. Tatăl său fusese general de armată cu trei stele și absolvise West Point, dar Donny - rebelul - optase pentru Marină și fusese SEAL timp de nouă ani. Callaghan urma să

fie liderul Echipei Roșii - echipa la care fusese repartizat Marcus -, responsabil pentru securizarea complexului de apartamente din Tanch'ŏn, stabilirea contactului cu generalul și familia acestuia și aducerea lor în siguranță în Michigan.
Héctor Sanchez era originar din San Diego. Nu provenea dintr-o familie de militari. Tatăl său a fost un muncitor migrant de origine mexicană care a insistat ca toți cei opt copii ai săi să devină muncitori și mândri de noua lor țară. Neputându-și permite să meargă la facultate, fiul cel mic - deși la 1,80 m era de departe cel mai înalt și cel mai în formă fizic dintre frați - se înrolase în Marină. Sanchez tocmai își sărbătorise al șaptelea an în SEAL. Unul dintre cei mai buni lunetiști din orice ramură a armatei, Sanchez avea să fie liderul Echipei Albastre, care urma să fie împărțită în două părți. Una ar trebui să țină și să securizeze locul de aterizare în Tanch'ŏn. Cealaltă, formată din mai mulți lunetiști, urma să ocupe poziții pe acoperișurile complexelor de apartamente adiacente clădirii-țintă și să asigure atât supravegherea întregii zone, cât și focul de acoperire la ieșirea Echipei Roșii, în cazul în care acest lucru devenea necesar.
Deși erau trei asiatici în Echipa Roșie și doi în Echipa Albastră, Marcus a fost surprins că niciunul dintre ei nu era coreean. Trei erau chinezi americani. Unul era filipinez. Celălalt era vietnamez. Niciunul dintre ei nu vorbea coreeană. Astfel, Peter Hwang era singurul membru al echipei care arăta ca atare și putea vorbi limba.
După terminarea prezentărilor, Berenger a schițat planul - locul exact unde urmau să aterizeze, rutele pe care urmau să le urmeze de la locul de aterizare până la complexul de apartamente și modul în care urmau să obțină vehiculele de care aveau nevoie. De asemenea, a descris fiecare piesă de echipament pe care urmau să o folosească și locul exact în care urma să fie poziționat fiecare om. Apoi le-a prezentat tuturor o serie de "necunoscute cunoscute". Această ultimă parte a fost cea care a captat cel mai mult atenția lui Marcus - a tuturor, de fapt - în timp ce Berenger recunoștea că nu-și putea aminti o misiune cu mai puține informații concrete decât aceasta.
Le-a arătat fotografii din satelit ale coastei Tanch'ŏn, ale râului Dongdae care curge de-a lungul părții de sud a orașului, ale orașului în sine și câteva fotografii ale complexului de apartamente și ale cartierului din jurul acestuia. Nu existau mijloace HUMINT la sol. Nici dronele nu puteau survola orașul. Singurii coreeni americani pe care analiștii de la CIA și DIA îi găsiseră și care fuseseră vreodată la Tanch'ŏn aveau optzeci de ani sau mai mult și nu mai fuseseră acolo din copilărie.
După două ore și jumătate, ședința s-a încheiat în cele din urmă.
În următoarele aproximativ cincisprezece ore, au fost pe cont propriu. Câțiva dintre băieți au găsit dormitoare pentru a dormi puțin. Cei mai mulți au rămas în popotă pentru a porni aparatul de popcorn și a urmări un maraton de filme cu Jason Bourne. Vinetti și Hwang li s-au alăturat. Marcus nu.
După ce s-a lovit la cap, Marcus s-a schimbat în pantaloni scurți și un tricou și a ieșit să alerge. XO le spusese că șaptesprezece ture în jurul nivelului superior al compartimentului de rachete echivalează cu o milă. Marcus a parcurs opt kilometri, apoi s-a deplasat la sala de sport improvizată a submarinului pentru a ridica greutăți și a face câteva sute de abdomene și tracțiuni. Își întrerupsese rutina de câteva săptămâni și, în ciuda spațiilor înguste, se simțea bine să se întoarcă la ea.
După ce a terminat, a făcut un duș scurt, s-a schimbat în trening și a găsit un pat liber aproape de spatele submarinului, unde a închis perdeaua pentru a avea un pic de intimitate și și-a scos Biblia. Trecuse

mai bine de o săptămână de când o citise ultima dată. Totuși, fiind nouă ale lunii, a deschis capitolul 7 din Proverbe. Nu a trecut de versetul 1.
Fiule, păzește cuvintele mele
Și prețuiește poruncile mele în tine.
Marcus dorea cu disperare să fie un om care să păstreze și să prețuiască Cuvântul lui Dumnezeu. Voia nu doar să Îl slujească pe Dumnezeu, ci să Îi facă pe plac. El tânjea după favoarea lui Dumnezeu, mai ales acum. Dar în ultima vreme era profund frustrat de el însuși. Nu petrecea prea mult timp în rugăciune și petrecea și mai puțin timp în Cuvânt. Și ce se întâmpla cu Oleg? Îi vorbise măcar acestui om despre ce înseamnă să-L cunoască personal pe Dumnezeu, să fie iertat cu adevărat de Hristos de păcatele sale? Putea vedea povara imensă pe care Oleg o purta pentru viața pe care o dusese înainte și pentru deciziile pe care le luase în ultimele zile. Cu toate acestea, Marcus nu-i spusese nici măcar o dată ceea ce știa el, că exista o cale de a fi eliberat de orice păcat pe care l-ar fi comis vreodată - trecut, prezent sau viitor. De ce nu?
Și Nick și Pete? Ei știau cu siguranță despre credința lui Marcus. Știau cât de importantă era pentru viața lui. Cei trei discutaseră despre Evanghelie de multe ori de-a lungul multor ani. Știau, de asemenea, cât de imperfect era el cu adevărat. Marcus nu încercase niciodată să își ascundă defectele de ei. Dar încercase, de asemenea, să îi convingă că toată lumea era păcătoasă și că toată lumea avea nevoie de un Mântuitor. Dar nu ajunsese nicăieri. Hwang fusese cândva un catolic devotat, dar decăzuse în ultimii ani. Vinetti nu exprimase niciodată vreun interes pentru lucrurile spirituale. Nu trebuia Marcus să încerce din nou să îi implice? La urma urmei, erau la doar câteva ore de a intra în pericol. Ce fel de creștin era el? Ce fel de prieten?
64
MOSCHEEA SHAHID MOTAHHARI, TEHERAN, IRAN
"Allahu akbar".
Chemarea obsedantă la rugăciune a răsunat din minaret și a fluturat peste orașul Teheran. Mașina blindată care îl transporta pe Marele Ayatollah Hossein Ansari a oprit sub un portic și s-a oprit complet. Flancat de gărzi de corp, Ansari a ieșit încet de pe bancheta din spate și a intrat în liniște în moschee.
Clădirea fusese curățată de toată lumea, cu excepția echipei sale de securitate, unul dintre numeroasele avantaje ale calității de Lider Suprem al Republicii Islamice Iran. Ansari s-a îndreptat spre partea dreaptă a vestibulului, unde a găsit un rând de chiuvete și robinete. Acolo și-a început curățenia rituală, spălându-și mai întâi mâna și brațul drept de trei ori, apoi repetând procedura pentru mâna și brațul stâng. Apoi și-a spălat gura de trei ori, urmată de nas și de restul feței, gâtului și bărbii, de trei ori fiecare. După ce a terminat, și-a îndepărtat turbanul și și-a trecut mâinile picurate peste ceea ce mai rămăsese din părul său subțire și cărunt, întorcându-se apoi pentru a-și spăla spatele și interiorul urechilor. În cele din urmă, și-a scos sandalele și și-a spălat piciorul drept de trei ori, apoi pe cel stâng, apoi s-a uscat cu un prosop mic de bumbac.
Punându-și turbanul la loc, dar lăsându-și sandalele jos, clericul îmbătrânit a intrat în sanctuarul cu cupolă și a îngenuncheat pe covorul gros și ornamentat. Trupul îi era răvășit de durere. Acest lucru era clar pentru oricine îl cunoștea sau îl vedea. Ceea ce nu știau decât soția sa, șeful său de cabinet, medicul său personal și oncologul șef al țării era că Ansari fusese diagnosticat recent cu cancer pancreatic în stadiul patru. Prognosticul nu era bun. Dacă va continua să refuze operația și chimioterapia, ceea ce făcuse cu fermitate până atunci, va muri în cel mult două luni și nu mai mult de șase.

Era pregătit să părăsească acest pământ. Ansari avea puţine îndoieli că îl aşteaptă paradisul. Niciun musulman nu trăise o viaţă mai exemplară, se asigura el însuşi. Doar că nu voia să intre singur în eternitate. Şi astfel, cu faţa în jos pe covor, cu rugăciunile obişnuite terminate, Ansari îl implora acum pe Dumnezeul său cu cea mai adâncă dorinţă a inimii sale.
"În numele lui Allah, cel milostiv, cel milostiv", a şoptit el în arabă, limba sfântă a Profetului. "Caut refugiu la Allah de Satana, cel blestemat. O, Doamne, sporeşte-mi cunoştinţele. Glorie lui Allah. Toate laudele îi aparţin lui Allah. Allah este cel mai mare. Glorie Domnului meu, Cel Preaînalt. Spiritul şi inima mea sunt prosternate pentru tine."
O durere ascuţită i-a străbătut abdomenul. A tresărit şi a strâns din dinţi, hotărât să nu lase gărzile sale de corp să-l audă gemând.
"O, Doamne, mi-ai poruncit să lupt împotriva celor care nu cred în tine sau în Ziua de Apoi, împotriva celor care nu consideră ilegal ceea ce Allah şi mesagerul său au făcut ilegal şi care nu adoptă religia adevărului de la cei cărora li s-a dat Scriptura", a continuat el. "Mi-ai poruncit să lupt împotriva necredincioşilor şi a ipocriţilor şi să fiu aspru faţă de ei. Ai declarat în Sfântul Coran că singurul refugiu al acestor necredincioşi este focul blestemat al iadului."
De data aceasta, dureri arzătoare i-au cuprins partea inferioară a spatelui. Ansari a continuat.
"O, Doamne, tu ştii numărul zilelor mele, aşa că, în mila ta, dă-mi puterea - şi curajul - de a-ţi aduce duşmanii în faţa justiţiei", a implorat clericul. "Acordă-mi instrumentele şi timpul necesare pentru a-i face pe duşmanii tăi să ardă în focul atomic. Asistenţii mei mă asigură că, dacă sunt pregătit să cheltuiesc resursele necesare, pot monta aceste focoase ruseşti pe rachete mult îmbunătăţite, capabile să ajungă la Tel Aviv, Washington şi New York, în doar şase sau şapte luni. Cinci, dacă ne ajutaţi. Ei mă asigură că nici americanii cei răi, nici sioniştii cei murdari nu au capacitatea de a doborî aceste rachete, nu dacă le lansăm simultan cu 200 000 de rachete Hezbollah din sudul Libanului. O, Allah, cel mare şi măreţ, în bunătatea Ta, îndeplineşte-mi această ultimă dorinţă. Şi, făcând acest lucru, te rog să grăbeşti venirea celui promis, a celui ascuns până acum - Excelenţa Sa Imam al-Mahdi, pacea fie asupra sa - pentru a restabili Califatul şi, în cele din urmă, pentru a aduce sfârşitul zilelor."
Elena Marie Garcia.
Când Marcus se trezea în toiul nopţii, numai la ea se putea gândi.
În mintea lui, putea să se întoarcă în timp şi să o vadă în ultimul an de liceu, stând pe vârful Pikes Peak într-o zi cu briză la începutul lunii august. Purtând un hanorac gri cu fermoar peste un tricou albastru deschis, pantaloni scurţi kaki cafenii şi pantaloni Timberlands bine uzaţi, ea îl ţinea de mână în timp ce privea spre vârfurile munţilor din jur. Era o privelişte uluitoare, dar pe Marcus nu-l interesa deloc. Doar ea îl interesa. Nu-şi putea lua ochii de la pielea ei moca, de la ochii ei căprui calzi sau de la părul ei negru ca jetul, prins într-o coadă de cal.
Fusese o zi perfectă - excursia de o jumătate de zi, picnicul pe care şi-l împachetaseră singuri şi de care se bucuraseră în vârf, apusul de soare pe care îl priviseră braţ la braţ şi coborârea pe întuneric cu farurile legate în jurul frunţii - dar fusese doar una dintre atâtea, atâtea zile perfecte. Împreună făcuseră mai multe drumeţii de paisprezece metri decât îşi putea el aminti. Făcuseră paraşutism şi schi cu elicopterul împreună. Au schiat pe unii dintre cei mai abrupţi munţi şi pe cele mai mari moguli. Făcuseră rafting prin unele dintre cele mai intense rapide din orice râu din orice stat pe o rază de 300 de kilometri de orăşelul lor natal Monument. Îşi luaseră împreună permisul de motocicletă. Luaseră

chiar și lecții de zbor împreună, Marcus mergând atât de departe încât își obținuse licența de pilot pentru avioane cu un singur motor. Iar Elena a fost cu el la fiecare pas.
Îi iubea entuziasmul ei pentru viață. Încă o mai auzea țipând de încântare când trebuia să exerseze staționări și reporniri la zece mii de picioare. Încă îi mai simțea brațele strângându-l când stătea pe spatele vechiului Harley al tatălui său și alergau în sus și în jos pe Front Range. Încă îi mai simțea buzele pe ale lui în momentul în care pastorul lor i-a spus că în sfârșit își poate săruta mireasa. Vedea lacrimile de bucurie din ochii ei când l-a născut pe Lars. Și încă mai simțea lacrimile de șoc și durere din ochii lui când se strecurase pe sub banda de la locul crimei și trecuse peste geamul spart în acel 7-Eleven și văzuse cearșafurile pline de sânge așternute peste trupul plin de gloanțe al singurei femei pe care o iubise vreodată și al singurului copil pe care îl avuseseră vreodată.Un val de imensă singurătate l-a cuprins pe Marcus. În spatele intimității perdelei subțiri, a tras pătura peste el și s-a ghemuit în poziție fetală. Tristețea era atât de profundă încât era dureroasă din punct de vedere fizic. Dar Marcus a refuzat să lase barajul să se spargă. Chiar nu putea fi sigur că își va putea recăpăta controlul dacă își lăsa emoțiile să iasă la suprafață. În Washington, în izolarea propriei sale case din oraș, lăsase să se întâmple de câteva ori și nu mai putuse ieși afară zile întregi. Nu le spusese mamei sau surorilor sale. Nu le spusese prietenilor săi. Nu-i spusese nici măcar pastorului său. Aceasta nu era o povară pe care ei să o poarte. A fost una pe care a trebuit să o poarte singur.
Și chiar acum îl strivea.
65
APROPIEREA DE COASTA NORD-COREEANĂ - 8 OCTOMBRIE
Alarma de la ceasul său l-a speriat.
Era exact miezul nopții. Marcus a oprit alarma și a respirat adânc. Apoi a tras perdeaua și s-a strecurat afară din patul asemănător unui coșciug. Nu avea să treacă mult timp până când aveau să se echipeze. Dar făcuse un plan cu Vinetti și Hwang să se întâlnească la popotă pentru a lua o ultimă masă împreună, pentru a mai vorbi puțin și pentru a da timp trupurilor lor să proceseze mâncarea înainte de a porni la luptă. Mai era și un alt motiv să se trezească. Era timpul pentru o schimbare de tură. Altcineva avea nevoie de pat.
Cu siguranță, când Marcus păși pe coridor, zeci de oameni ieșiră din paturile lor și se grăbiră la posturile lor. Câteva clipe mai târziu, bărbații pe care îi înlocuiseră - toți atât de tineri, cu vârste cuprinse între optsprezece și douăzeci și doi de ani și care păreau epuizați - se îngrămădiră în paturile care le fuseseră repartizate și își traseră perdelele. Era o viață pe cinste. Marcus rosti o rugăciune tăcută de mulțumire că se înrolase în Marină.
Coborând la popotă, a găsit locul plin de oameni care veneau la cină. Nu existau ferestre sau hublouri în corpul curbat al submarinului. Chiar dacă ar fi existat, se aflau la mai bine de șase sute de metri sub suprafață. Nu ar fi existat lumină și, prin urmare, nu ar fi fost nimic de văzut. Doar ceasurile de pe pereți - și mâncarea de pe tăvile lor metalice - îi ajutau să deosebească ziua de noapte.
Vinetti i-a atras atenția și i-a făcut semn să treacă. El și Hwang prinseseră o masă și își luaseră mâncarea și o tavă pentru Marcus. Mâncarea din seara asta a fost pui la grătar, grămezi de piure de cartofi, știuleți de porumb, salată de varză, pâine de porumb și ceai cu gheață - și când au terminat, sundae cu ciocolată fierbinte la desert. Marcus îi pălmui pe amândoi pe spate. Nu-și dăduse seama cât de înfometat era, dar mâncarea chiar arăta bine, iar gura îi lăcrima. "Mă bucur să vă

văd, domnilor", a spus el în timp ce lua loc. "Vă deranjează dacă spun rugăciunea?"
Amândoi aveau deja mâncare în gură, dar au ridicat din umeri, s-au oprit din mestecat și s-au așezat un pic mai drept. Marcus a închis ochii și și-a înclinat capul.
"Dragă Tată, îți mulțumesc pentru această mâncare, pentru această zi, pentru toate modurile în care ai avut grijă de noi și ne-ai protejat, și pentru că ne-ai adus pe noi trei din nou împreună", a început el.
"Doamne, nu știm exact ce ne așteaptă. Dar ne rugăm să fii milostiv cu noi. Dă-ne înțelepciunea Ta, puterea Ta și curajul Tău. Doamne, dă-ne favoarea ta, pentru a ne proteja țara de cei care vor să ne facă rău".
Vinetti și Hwang, presupunând că a terminat, au început să mestece din nou și au deschis ochii. Dar Marcus a continuat, așa că s-au uitat unul la celălalt și imediat au închis ochii și și-au strâns din nou mâinile.
"Doamne, doar tu ești Păstorul nostru și nu ne va lipsi nimic", s-a rugat Marcus. "Tu ne faci să ne culcăm pe pășuni verzi și ne conduci pe lângă ape liniștite. Tu ne restaurezi sufletele și ne călăuzești pe cărările dreptății de dragul numelui Tău. Și chiar dacă astăzi vom merge - și vom înota și vom alerga și vom conduce - prin valea umbrei morții, nu ne vom teme de niciun rău, pentru că Tu ești cu noi; toiagul și toiagul Tău ne mângâie. Tu pregătești o masă înaintea noastră în fața dușmanilor noștri; ne-ai uns capetele cu untdelemn; paharele noastre se revarsă. Dacă ne dăruim viața în întregime Fiului tău, Domnul Isus Hristos - fără să ne oprim -, atunci bunătatea și bunătatea ne vor însoți în toate zilele vieții noastre și vom locui în casa ta pentru totdeauna. Ne rugăm pentru toate acestea în numele lui Isus. Amin".
De data aceasta, Vinetti și Hwang au ținut ochii închiși, siguri că trebuie să fie mai mult și nedorind să își jignească prietenul. În schimb, Marcus a săpat înăuntru ca un lup înfometat.
"Haideți, băieți, mâncați", i-a certat el. "O să se răcească."
Ambii bărbați au înghițit în cele din urmă și au chicotit.
"Ați dormit bine?" a întrebat Hwang. Apoi l-a văzut pe Vinetti făcându-și cruce și i-a urmat rapid exemplul.
"Destul de bine", a spus Marcus, așezând o lingură de unt în centrul piureului său aburind și presărând totul cu sare. "Sunteți bine?"
"Sigur", a spus Vinetti. Părea bucuros să-l vadă pe Ryker comportându-se atât de optimist și relaxat. "Deci, ascultă, am stat de vorbă și suntem curioși în legătură cu ceva."
"Spune", răspunse Marcus între două îmbucături.
"Ei bine, se pare că nu reușim să ne dăm seama . . ."
Când Vinetti a ezitat, Hwang a încheiat ideea, deși în șoaptă, astfel încât niciunul dintre bărbații de la mesele din apropiere să nu audă. "Ce faci cu adevărat aici. De ce ai făcut tot ce ai făcut în ultimele două săptămâni. Și de ce ai fost de acord să intri în CIA."
Marcus și-a ridicat privirea de la mâncare. "Ce vrei să spui?", a întrebat el.
"Haide", a spus Hwang. "După ce Elena și Lars au murit, ai renunțat la Serviciile Secrete. Ai încetat să mai ții legătura cu băieții din echipa ta. Ai încetat să te mai întorci în Colorado pentru a-ți vizita familia. Cu excepția voluntariatului la biserica ta, practic te-ai retras de toți și de toate."
"Și?"
"Și, în toate scopurile practice, ai intrat în izolare", a continuat Hwang. "Când Annie a încercat să te sune pentru a te invita să te alături delegației senatorului Dayton în Europa, nici măcar nu i-ai răspuns la telefon. Când am insistat să-ți scoți fundul din casă și să vii cu noi, ai spus că nu ești pregătită."
"Am fost, nu-i așa?" a protestat Marcus.

"Da, ai fost. În cele din urmă. Și acum te afli în vârtejul celei mai intense furtuni geopolitice de la criza rachetelor cubaneze încoace. Ai fost implicat în asasinarea nu a unuia, ci a doi lideri ruși. Tu și prietenul tău, cârtița rusească Kracken sau Krackow sau cum îl cheamă, ați fost subiectul unei vânători internaționale de oameni care aproape a declanșat o confruntare nucleară între Moscova și Washington. Și apoi, complet din senin, accepți să lucrezi pentru Agenția Centrală de Informații. Dintr-o dată suntem pe un submarin nuclear în Marea Japoniei, îndreptându-ne spre Coreea de Nord cu echipa SEAL 6. Vezi cum acest lucru nu se potrivește atât de ușor pentru oamenii care te-au cunoscut toată viața ta de adult?"
Marcus s-a uitat la prietenii lui, apoi la copanul pe jumătate mâncat de pe tava lui. "Băieți, haideți, să vorbim despre altceva."
"Nu", a spus Vinetti. "Asta e important."
"Este? Chiar contează? Ar trebui să mâncați. Mâncarea nu e chiar atât de rea."
"Contează pentru noi", a spus Hwang.
Marcus a curățat osul, apoi și-a lins degetele, și-a șters mâinile pe șervețel și și-a ridicat din nou privirea. "De ce?", a întrebat el în schimb. "Avem o misiune. Suntem pe cale să plecăm. Nu este momentul potrivit să devenim introspectivi."
"Amice, tocmai am intrat în CIA din cauza ta", a șoptit Hwang. "Suntem pe cale să ne furișăm în cel mai mare lagăr de prizonieri din lume din cauza ta. Și nu trebuie să-ți reamintesc că s-ar putea să nu mai ieșim. Așa că iartă-ne că suntem curioși de ce faci toate astea."
Chiar atunci, Berenger a intrat în popotă și a venit direct la ei.
"Terminați repede, domnilor. Nu vreau să aveți crampe acolo."
"Așa voi face, domnule", a spus Marcus. "Ești bine?"
"Toate bune." Berenger a zâmbit. "Continuați." Apoi a plecat să se întâlnească cu bărbații de la alte mese.
"Uite, vrei să știi de ce fac asta?" a întrebat Marcus.
"Da, vrem."
"Ei bine, în primul rând, președintele a insistat. Chiar tu mi-ai spus asta, Nick. Intrarea în CIA a fost singura modalitate prin care l-am putut convinge să accepte să nu ne mai vâneze pe mine și pe Oleg și să ne aducă să livrăm informațiile care, sperăm, vor opri un război nuclear. Dar mai există un motiv pentru care fac asta. Pentru că pot."
"Ce ar trebui să însemne asta?" a întrebat Hwang.
"Înseamnă că sunt din nou singur", a spus Marcus. "Aș fi vrut să nu fiu, dar sunt. Nimeni nu are nevoie de mine. Nimeni nu depinde de mine. Îmi pot asuma riscuri pe care majoritatea oamenilor nu și le pot asuma. În plus, sunt un creștin. Știu exact unde voi merge când voi muri și, sincer, sunt gata să plec. Adevărata întrebare este de ce faceți voi asta și sunteți pregătiți?"
A existat o pauză în timp ce ambii bărbați se uitau la înghețata neatinsă și topită din fața lor. Apoi a vorbit Vinetti. "Ei bine, pentru mine, e destul de simplu. Bill McDermott m-a sunat. Mi-a spus ce înțelegere ți-a oferit președintele. Mi-a spus că, dacă accepți, voi fi și eu încorporat, pentru a-ți fi manipulator. Apoi directorul Stephens mi-a spus că ne vom îndrepta spre Coreea de Nord pentru a prinde un general de rang înalt responsabil de programul nuclear, pe baza informațiilor pe care le-ai furnizat. Am spus "bine". Și iată-mă aici."
"Aveam nevoie doar de o slujbă", a glumit Hwang.
Ei au râs, dar Marcus a insistat.
"Băieți, sunt serios. Știți care este miza aici și știți care sunt riscurile. Să nu ne amăgim. Nu a mai existat o misiune de operațiuni speciale americane în Coreea de Nord de la sfârșitul Războiului din Coreea. Există o șansă foarte reală ca unul sau mai mulți dintre noi să

nu se mai întoarcă. Acum, știți ce cred eu. Cunoașteți Scripturile. Știu că le știi, pentru că ți le-am mai citit. Știți că Iisus a spus: "Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine". Ceea ce înseamnă că singura cale de a ajunge în cer este să îl primești pe Iisus Hristos ca Mântuitor și Domn. Am vorbit despre asta de nenumărate ori. Totuși, niciunul dintre voi nu a spus vreodată da. Și asta mă îngrijorează. Vreau ca voi să fiți în Rai cu mine când va veni vremea. Și spun doar că acel moment ar putea fi astăzi."

66

TANCH'ŏN, COREEA DE NORD

Două plutoane au avansat pe furiș.Asta însemna un total de șaisprezece SEAL - opt per pluton - plus piloți și copilot pentru două dintre vehiculele lor subacvatice și comandantul Berenger. Adăugându-i pe Ryker, Vinetti și Hwang, aveau un total de douăzeci și patru de oameni. Totuși, planul prevedea să mai adauge încă trei, pentru un total de douăzeci și șapte, pe drumul de întoarcere.

Foloseau două vehicule de livrare SEAL avansate -ASDV - flancate de două SDV standard. Acestea din urmă arătau ca niște torpile lungi și negre. Erau propulsate de o singură elice care funcționa cu baterii litiu-polimer și erau aproape silențioase. Mini-submarinele ultrasecrete fuseseră concepute special pentru armata americană. Fiecare putea transporta șase dintre cei mai buni și mai inteligenți membri ai Marinei în teritoriul inamic, fără a fi văzuți sau auziți. Provocarea era că oamenii erau practic prinși într-o cutie de sardine - fără ferestre, înghesuiți, complet umpluți cu apă oceanică înghețată și învăluiți în întuneric beznă - pentru întreaga călătorie, în timp ce foloseau rezervoarele de oxigen pentru a respira și sistemele de navigație sonar de ultimă generație pentru a ajunge exact la țintă. SDV-urile nu erau pentru cei slabi de inimă, iar cei care suferă de claustrofobie nu trebuiau să se deranjeze.

Versiunile avansate erau semnificativ mai mari și mai complexe. Pentru început, puteau transporta până la șaisprezece SEAL-uri și tot echipamentul lor, împreună cu un echipaj de doi piloți care să conducă și să navigheze. Cu toate acestea, principala diferență nu era dimensiunea, ci faptul că interioarele lor erau uscate și luminate. Acest lucru nu numai că reducea stresul și frigul pentru soldații desfășurați în misiuni deja cu risc ridicat. De asemenea, a permis SEAL-urilor să transporte civili care ar putea fi răniți, neantrenați în utilizarea echipamentului de scufundare sau cu risc sever de a se speria în condiții de spațiu restrâns, întuneric și înghesuială.

În timpul călătoriei cu elicopterul spre insula Sado, Hwang l-a întrebat pe Berenger de ce insistă să folosească un total de patru mini-submarine - două dintre cele mai mari și două dintre cele mai mici - care puteau transporta un total combinat de patruzeci și opt de oameni. De ce să nu folosească doar cele două unități mai mari? Era o întrebare corectă, răspunsese comandantul. El putea răspunde cu două cuvinte: "Desert One".

"Nu sunt sigur că înțeleg, domnule", a spus Hwang.

"Pe 24 aprilie 1980, președintele Jimmy Carter a dat undă verde unei operațiuni numite Eagle Claw", a explicat Berenger. "Operațiunile speciale americane - conduse de Delta - au fost însărcinate cu salvarea a cincizeci și doi de americani care lucraseră la Ambasada SUA din Teheran și fuseseră luați ostatici de radicalii iranieni în noiembrie '79."

Marcus știa că Hwang era familiarizat cu complotul de bază, dacă nu cu detaliile specifice ale operațiunii.

"În primele ore ale misiunii", a continuat Berenger, Marcus și Vinetti ascultând alături de Hwang, "operatorii Delta - conduși de legendarul colonel Charlie Beckwith și sprijiniți de o forță de Rangers - au reușit să pătrundă în spațiul aerian iranian fără a fi detectați. Cu toate

acestea, probleme mecanice și o furtună de nisip au creat o situație în care trei din cele opt elicoptere Sea Stallion pe care le foloseau au fost puse în imposibilitatea de a zbura. Când Beckwith și-a dat seama că nu mai era suficient loc pentru a scoate toți ostaticii din elicopterele rămase, nu a avut de ales. A trebuit să ordone abandonarea misiunii. Și apoi lucrurile s-au înrăutățit. Imediat ce Beckwith le-a ordonat oamenilor săi să zboare înapoi din Iran, două dintre aeronave s-au ciocnit. Accidentul a provocat explozii multiple și moartea a opt americani. A fost o întorsătură tragică a evenimentelor. Oamenii erau curajoși și bine pregătiți. Cauza lor era nobilă, iar intențiile lor ireproșabile. Dar nu planificaseră suficient de bine pentru a ține cont de neprevăzut. Probleme mecanice. Probleme meteorologice. Și pur și simplu erori umane."

Berenger încheiase chiar când se pregăteau să aterizeze pe insulă. "Acum, cum se aplică asta la noi?", a întrebat el. "Pentru început, nu ar trebui să supracompensați și să încercați să aduceți o forță prea mare. Plasele sonar ale Coreei de Nord și alte sisteme de apărare de coastă sunt prea sofisticate. Am fi reperați imediat și totul s-ar încheia înainte de a începe cu adevărat. În același timp, însă, partea cea mai bună a înțelepciunii spune că ar fi o prostie să nu introduci o anumită redundanță în plan. Așa că asta am făcut, pentru că nu știi niciodată ce se va întâmpla."

Acum, închis într-unul dintre SDV-urile mai mici, Marcus a făcut tot posibilul să-și calmeze nervii. Ținându-și respirația pentru o clipă, a așteptat ca bulele să dispară și și-a verificat ceasul. Era 4:47 a.m. A tresărit, a început să respire din nou și a închis ochii. Se mișcau cu doar cinci noduri - aproximativ șase mile pe oră. Dacă mergeau mai repede, ar fi făcut prea mult zgomot și ar fi fost detectați rapid de inamic. Zorii zilei erau la doar nouăzeci de minute distanță. Trebuiau să fie gata și plecați până când soarele începea să lumineze vârfurile munților care se înălțau deasupra Tanch'ŏn, altfel ar fi putut să nu mai trăiască să vadă o altă zi. Totuși, nu putea face altceva decât să rămână calm, să ignore frigul și să se roage.

Cu siguranță se ruga pentru succesul misiunii. Chiar mai mult, se ruga pentru Vinetti și Hwang. Îi iubea pe acești oameni. Nu era nimeni pe pământ de care să fie mai apropiat - nici măcar familia lui. Trecuseră prin toate împreună și îl durea faptul că, după atâtea conversații de-a lungul atâtor ani, ei încă nu erau interesați de o relație personală cu Hristos. Ei încă nu înțelegeau că iadul era un loc la fel de real ca și raiul. Nici nu păreau câtuși de puțin preocupați de locul în care sufletele lor își vor petrece eternitatea. Îl iubeau pe Marcus. Și îi respectau credința. Dar nu o împărtășeau. Iar acum se îndreptau din nou spre calea răului.

Bill McDermott ura să fie purtătorul veștilor proaste, dar nu putea fi ajutat.

Când a intrat în sala de ședințe, i-a găsit pe președintele Clarke, pe secretarul apărării Cal Foster, pe directorul CIA Richard Stephens, pe fiecare membru al șefilor de stat major, inclusiv pe președinte, și pe șeful său, generalul Barry Evans, consilierul pe probleme de securitate națională, monitorizând în timp real evoluția misiunii din Tanch'ŏn. Transfigurați cum erau, având în vedere că aceasta era una dintre cele mai sensibile misiuni la care oricare dintre ei participase vreodată, niciunul nu s-a uitat la McDermott când acesta s-a îndreptat spre podium. Așa că și-a limpezit gâtul și și-a cerut scuze pentru întrerupere.

"Domnilor, avem o complicație gravă", a început adjunctul NSA.

"Ce este?", a întrebat enervat președintele Clarke.

"Domnule, tocmai am primit un apel urgent de la Asher Gilad, șeful Mossadului. Se pare că israelienii urmăresc de câteva zile o echipă de

agenţi de informaţii iranieni - toţi membri de rang înalt ai Corpului Gardienilor Revoluţiei. Agenţii au plecat din Teheran şi au zigzagat în jurul lumii. La început, Mossadului nu i-a fost clar încotro se îndreptau agenţii sau care erau intenţiile lor. Primele indicii sugerau că se îndreptau spre Damasc sau Beijing. Dar apoi s-au îndreptat spre Moscova, iar noaptea trecută au ajuns în Vladivostok."
"Şi ce dacă?", a întrebat preşedintele, din ce în ce mai iritat. "Treci la subiect."
"Ei bine, domnule, acum mai puţin de treizeci de minute, iranienii s-au îmbarcat într-un avion de transport militar care se îndrepta spre Pyongyang", a răspuns McDermott. "Gilad a spus că israelienii au reuşit să-l identifice pe liderul grupului ca fiind Alireza al-Zanjani."
"Comandantul adjunct al IRGC", a spus Stephens.
"Exact", a confirmat McDermott. "Şi având în vedere că al-Zanjani a supravegheat programul de arme nucleare al Iranului, Gilad crede că echipa a fost trimisă în Coreea de Nord pentru a ajuta la facilitarea transportului focoaselor către Republica Islamică. Dacă acest lucru este adevărat, înseamnă probabil că se aşteaptă să ia legătura cu generalul Yoon, care supraveghează programul de arme nucleare al RPDC, imediat ce ajung."
În acest moment, secretarul Foster a intervenit. "Israelienii spun că generalul Yoon este încă în Pyongyang în acest moment, mai degrabă decât în Tanch'ŏn?"
"Nu pot spune asta cu siguranţă, domnule secretar", a răspuns McDermott. "Nu le-am spus israelienilor nimic despre operaţiunea SEAL aflată în desfăşurare. Dar tocmai aceasta este întrebarea. Avem confirmarea de la Yoon, prin Raven, că soţia şi soacra generalului sunt în Tanch'ŏn. Şi Raven raportează că soţia are asupra ei documente electronice care detaliază fiecare aspect al programului nuclear al ţării, inclusiv locaţia fiecărui focos şi a fiecărui lansator. Dar va fi extrem de dificil să înţelegem toate datele fără generalul Yoon. Avem absolută nevoie de el - nu doar de documente. Cu toate acestea, este din ce în ce mai posibil să trimitem forţele americane într-un pericol grav, iar generalul Yoon nici măcar nu va fi acolo."
67
Tanch'ŏn era un oraş mic.
Cu o populaţie de doar aproximativ 360.000 de persoane, era situat în provincia Hamgyong de Sud, la doar câţiva kilometri de coastă. Dar era un oraş strategic, centrul operaţiunilor miniere nord-coreene pentru minerale valoroase şi, prin urmare, locul unui port important care, în ultimii ani, fusese extins semnificativ. Marcus aflase din informarea lui Berenger că ambarcaţiunile nord-coreene cu rachete şi alte nave militare se găseau frecvent în apropierea gurii râului Dongdae, care cobora din munţi, trecea pe lângă oraş pe partea sa sudică şi se vărsa în Marea Japoniei.
Marcus îşi întinse gâtul pentru a vedea imaginea sonarului. Pe monitorul de pe tabloul de bord din faţa lui Berenger, care conducea SDV-ul, Marcus putea vedea că acum se aflau mult mai sus pe râu şi aproape de locul unde urmau să debarce. Încă nu fuseseră reperaţi, iar pe ecranul digital nu se vedea nicio navă inamică. Până aici, totul mergea bine.
Berenger şi-a ridicat mâna dreaptă înmănuşată şi a semnalat că mai aveau trei minute până la debarcare. Toţi cei trei puşcaşi marini au confirmat că i-au văzut semnalul şi au început să facă o ultimă verificare a armelor. Din arsenalul de la baza din Yokosuka, Marcus îşi alesese ca armă principală o mitralieră Heckler & Koch MP7A1. Echipată cu amortizor şi lunetă ELCAN, varianta MP7 era preferată de echipa SEAL Şase pentru că era mai uşoară decât armele similare folosite de alte unităţi de operaţiuni speciale, pentru că ţeava era mai scurtă şi pentru că putea

conține un încărcător de douăzeci sau de patruzeci de cartușe, mai degrabă decât cele mai comune de douăsprezece sau cincisprezece cartușe. Într-un toc fixat în jurul coapsei drepte avea un pistol Sig Sauer P226R care trăgea gloanțe de 9 mm dintr-un încărcător de 15 gloanțe.
Hwang a ales o variantă de pușcă de asalt M4 cunoscută sub numele de carabină MK18 CQBR, echipată cu o lunetă laser pentru vedere pe timp de noapte. Cu o țeavă cu patru centimetri mai scurtă decât cea a unui M4 standard, era ideală pentru luptele de la mică distanță, chiar și atunci când era echipată cu un amortizor. Hwang folosise aceeași armă de multe ori în Afganistan, când fusese însărcinat să protejeze VIP-urile aflate în vizită. Berenger insistase, de asemenea, ca Hwang să poarte un lansator de grenade M79. Acesta era capabil să tragă grenade de 40 mm și era cunoscut printre membrii SEAL drept "arma piraților", deoarece țeava sa butucănoasă și cizma tăiată îl făceau să semene cu un pistol din secolul al XVIII-lea pe care Jack Sparrow și căpitanul Barbossa l-ar fi putut folosi în Caraibe.
Antrenat ca trăgător de elită, Vinetti a ales o pușcă de lunetist McMillan TAC-338 cu bolț. Și aceasta era dotată cu o lunetă de vedere pe timp de noapte și un amortizor. De asemenea, Vinetti purta în spate un MK18 cu o mulțime de încărcătoare suplimentare, în cazul în care avea probleme mai apropiate și mai personale decât era obișnuit.
Era puțin înainte de cinci dimineața - mai puțin de nouăzeci de minute până la lumina zilei - când Berenger a oprit nava și a deschis trapa. Vinetti l-a urmat pe comandant afară din SDV. Hwang a ieșit următorul, iar Marcus a venit după el. Și-au flexat mușchii încordați și s-au pregătit să iasă la suprafață.
Asta a fost. Inima lui Marcus a început să bată cu putere. Conversația din sala de mese a echipajului nu se terminase așa cum ar fi sperat, iar acum erau aici, îndreptându-se spre cea mai periculoasă misiune din viața lor.
Berenger fusese clar. Orice s-ar întâmpla, spusese el, "Nu. Nu. Să. Prinși."
La doar câțiva kilometri de locul în care se îndreptau, RPDC avea un lagăr de concentrare, deși preferau să îl numească "lagăr de reeducare". Acolo, aproximativ șase mii de prizonieri erau supuși unor torturi inimaginabile, unei munci brutal de grele și unor condiții asemănătoare foametei. Berenger le arătase fotografii ale bărbaților și femeilor emaciați care erau ținuți acolo. Erau abia mai mult decât schelete.
"Ar trebui să anulez misiunea?" a întrebat Clarke.
"Cât de solide sunt informațiile israelienilor?", a întrebat Secretarul Apărării.
"Directorul Gilad nu mi-a dat niciun motiv să cred că nu sunt de 100%", a răspuns consilierul adjunct pentru securitate națională.
"Dacă îmi permiteți", a intervenit Stephens, "Alireza al-Zanjani a fost cel care a eliminat o echipă Mossad în Atena acum trei sau patru luni. Iranienii credeau că negociază o înțelegere cu pakistanezii pentru a cumpăra focoase nucleare de la Islamabad. S-a dovedit că era vorba de o operațiune Mossad care folosea un om de știință pakistanez de rang înalt în domeniul nuclear. Iar când al-Zanjani și-a dat seama că era o operațiune israeliană, l-a ucis personal pe omul de știință și a ordonat IRGC să ucidă echipa Mossad. Treisprezece israelieni au murit. A fost unul dintre cele mai grave atacuri din istoria Mossad-ului. De atunci îl vânează pe al-Zanjani."
"Și acum al-Zanjani și echipa sa se îndreaptă spre Pyongyang?", a întrebat președintele.
"Da, domnule."
"Pentru a supraveghea transportul focoaselor rusești către Republica Islamică".

"Da, domnule; asta este ceea ce crede Mossad-ul".
"Pe uscat, pe mare sau pe calea aerului?", a întrebat secretarul Foster.
"Nu sunt siguri", a recunoscut McDermott. "Dar Yoon ar ști. Acesta este motivul pentru care nu putem anula misiunea. Este imperativ să-l prindem și să-l scoatem din țară ca să putem vorbi cu el în profunzime."
Berenger a ieșit primul la suprafață.
O clipă mai târziu, le-a făcut semn oamenilor săi să îl urmeze.
Ryker, Vinetti și Hwang primiseră ordin să rămână aproape de comandant, având în vedere cât timp trecuse de când niciunul dintre ei nu mai fusese în serviciul activ al Corpului. Niciunul dintre ei nu servise vreodată ca SEAL. Ryker și Vinetti erau încă buni trăgători și încă într-o formă destul de bună, dar nu se puteau măsura cu băieții mai tineri din jurul lor, cu toții la vârful jocului din punct de vedere fizic și al tragerii la țintă.
Când Marcus și-a scos regulatorul și a scos capul deasupra liniei de plutire, s-a trezit că depune mai multă energie decât se aștepta, călcând pe apă și încercând să rămână pe loc împotriva curentului rapid al râului. Ceea ce a văzut mai întâi au fost diguri masive de ciment, un pod de oțel deasupra și șine de tren care mergeau spre nord și spre sud. Li se spusese să își lase echipamentul de scufundare să cadă. Acesta era legat de SDV și urma să fie adunat de o echipă de patru oameni care urmau să rămână în urmă pentru a păzi navele, a le întoarce și a le pregăti evadarea.
Marcus înotă în spatele lui Berenger până la baza digului de pe partea sudică a râului și se agăță de o scară de oțel ruginit. În momentul în care a urcat pe podul de tren propriu-zis, a fost tentat să își tragă răsuflarea și să facă o analiză a împrejurimilor. Dar Berenger alerga deja cu viteză maximă spre cealaltă parte. Marcus fu nevoit să sprinteze pentru a-l ajunge din urmă, iar Vinetti, Hwang și restul bărbaților îl urmau.
Dincolo de partea nordică a podului, șinele au început să facă un arc spre dreapta, îndreptându-se spre est, spre coastă și port. Dar câteva sute de metri mai târziu, Donny Callaghan s-a desprins de șine și a luat din rucsac o pereche de clești de tăiat șuruburi. A tăiat o secțiune dintr-un gard din sârmă ghimpată și a coborât pe un drum asfaltat de la marginea orașului.
În favoarea lor era faptul că Coreea de Nord nu dispunea de energia electrică necesară pentru a menține aprinse luminile chiar și în orașele mici pe timpul nopții. Erau felinare la fiecare câțiva metri, dar erau întunecate. Nicio casă nu avea luminile aprinse, nici întreprinderile comerciale. Luna era plină, iar asta era o problemă, dar în afară de asta, Tanch'ŏn era - până acum - un oraș fantomă.
Odată ce primul pluton -Echipa Roșie, condusă de Callaghan- se așezase în umbra unui depozit mare, Marcus și colegii săi printre ei, Berenger îl trimise pe Sanchez și pe restul Echipei Albastre să "rechiziționeze" câteva vehicule. Recunoașterile prin satelit făcute în ultimele zile indicau parcările complexelor de apartamente unde Echipa Albastră putea găsi ceea ce era necesar.
Cu siguranță, cinci minute mai târziu, patru vehicule au ajuns la locația Echipei Roșii, cu farurile stinse. Primul a fost un Pyeonghwa Paso 990, un monovolum oarecum nou construit de o companie nord-coreeană. Nu era deloc atrăgătoare, dar putea găzdui confortabil șase oameni. Al doilea era marcat ca fiind un Sungri-58. În esență, un camion de marfă cu un pat plat deschis, arăta ca ceva din anii '40 sau '50, deși unul dintre bărbați a spus că manualul de utilizare pe care l-au găsit în torpedou indica faptul că era de fapt un model din 1978. Era mai zgomotoasă și arăta ca o mașină care consumă multă benzină, dar putea transporta doi oameni în cabină și șase în spate, deci era ideală. Al treilea era un 4×4

construit în Rusia, cunoscut sub numele de UAZ-469. Era urât ca păcatul și vopsit în culoarea măslinului, dar avea grijă de patru oameni, deci cu siguranță își îndeplinea rolul. Ultimul era un fel de microbuz, o marcă de care Marcus nu auzise niciodată. Totuși, părea să fie în stare decentă de funcționare și putea transporta confortabil până la opt persoane, dacă era nevoie.
Berenger a comandat 4×4-ul rusesc și l-a desemnat pe Marcus să fie șoferul. Berenger va fi navigatorul, stând pe scaunul pasagerului din față. Vinetti și Hwang urmau să stea pe locurile din spate, cu armele pregătite în caz că izbucnește un schimb de focuri mai devreme decât se aștepta. Restul bărbaților și-au găsit locuri în celelalte trei vehicule și, conform planului, au pornit în patru direcții diferite.
Problema era că acum era 5:19.

"Fă la stânga, Ryker", a ordonat Berenger. "Și încetinește."
"Da, domnule."
Complexul de apartamente spre care se îndreptau se afla în cealaltă parte a orașului, dar străzile erau la fel de pustii pe cât erau de întunecate, iar drumul nu a durat mult. Până la 5:31, Marcus a parcat pe o stradă paralelă cu clădirea țintă, la un bloc distanță. A pus-o în parcare, dar a lăsat motorul pornit. Dacă totul mergea conform planului, nu avea să se mai întoarcă la acest vehicul, așa că trebuia să fie pregătit pentru oamenii care urmau să îl conducă înapoi la râu.
Șaizeci de secunde mai târziu, alți doi șoferi și-au confirmat pozițiile prin legătura radio securizată. Amândoi parcaseră pe aleile din apropiere, așa cum fusese predeterminat de Berenger pe baza studiului său asupra imaginilor din satelit. Dar mai era încă un vehicul pe drum.
"Sierra One, aici Charlie Bravo - care este ETA?" a întrebat Berenger prin microfonul său în șoaptă.
"Sierra One sosește acum, Charlie Bravo", a venit răspunsul.
Microbuzul a oprit lângă clădirea țintă și a intrat în parcare. Acolo aveau să întoarcă vehiculul și să-l lase lângă scara din capătul sudic al clădirii. Acesta urma să fie vehiculul de fugă pe care Berenger și echipa sa îl vor folosi după ce se vor fi conectat în siguranță cu generalul Yoon, soția și soacra acestuia și toată lumea va fi gata de plecare.
Un moment mai târziu a venit o actualizare. "Sierra One la fața locului - gata de acțiune la comanda dumneavoastră."
"Recepționat, Sierra 1. Mișcați-vă acum", a ordonat Berenger. "Repet, mișcați-vă acum."
Comandantul s-a întors apoi spre Vinetti. "Ești gata?"
Vinetti a dat din cap.
"E timpul să mergem."
Berenger le-a ordonat celorlalți oameni ai săi să se deplaseze la pozițiile atribuite.
Dar tocmai când Marcus era pe cale să iasă pe portiera din partea șoferului, comandantul l-a apucat de braț. Lumini veneau spre ei. Era un fel de camion, care se pare că nu era vizibil pentru niciunul dintre lunetiștii aflați în perdelele lor. Fiecare om din 4×4 a alunecat pe scaun, s-a prefăcut că doarme și a înghețat pe poziție după ce s-a asigurat că armele lor nu sunt la vedere.
Camionul s-a dovedit a fi o mașină de curățat străzi. A trecut fără incidente, iar Marcus a început să respire din nou.
Vinetti a urcat în fugă scările întunecate folosind doar ochelarii de vedere pe timp de noapte.
Era în întârziere. Ar fi trebuit să fie deja pe acoperiș. Știa asta și voia să-și explice întârzierea, dar Berenger fusese clar. Tăcerea radio era numele jocului, cu excepția cazului în care cineva începea să tragă în el. Nu era cazul. Dar, intrând pe ușa din spate a clădirii de

apartamente la care fusese repartizat, aproape că fusese prins de o echipă de curăţenie care terminase tura de noapte şi se pregătea să plece acasă.
Acum urca scările două câte două. Echipele se bazau pe el pentru a asigura supravegherea şi protecţia sectorului său, iar el trebuia să le îndeplinească.
În momentul în care a ajuns la etajul al doisprezecelea, Vinetti era epuizat. Era descurajat şi surprins; se credea mai în formă decât atât. Abilităţile sale de trăgător nu se atrofiaseră. Mergea la poligonul de tragere din subsolul ambasadei din Moscova de două-trei ori pe săptămână. Dar nu mai alerga la fel de mult ca înainte şi asta se vedea.
Oprindu-se o clipă pentru a-şi recăpăta respiraţia, Vinetti şi-a scos rucsacul din spate şi a scos prima din cele două capcane din pachet. A aşezat-o cu grijă pe prima şi încărcătura ei explozivă pe una dintre treptele care duceau spre acoperiş. Pe cea de-a doua a fixat-o chiar pe uşa de pe acoperiş, după ce trecuse deja prin ea şi o încuiase. Acestea nu erau dispozitive mari sau sofisticate. Dar ar putea încetini un pluton de soldaţi din RPDC dacă s-ar ajunge la asta.
Aflat acum pe acoperiş, în mijlocul unui vânt care se întetea şi care avea să facă împuşcăturile problematice, Vinetti şi-a luat un moment pentru a se orienta. Îi putea vedea pe Sanchez şi pe ceilalţi membri ai Blue Team pe patru acoperişuri din apropiere. Fiecare om era pe poziţie, cu armele lângă el, folosind binocluri de vedere pe timp de noapte pentru a căuta semne de pericol. Vinetti şi-a scos restul echipamentului din rucsac. A sortat rapid toate frânghiile, frânghiile de asigurare, plăcile de fixare, chingile, carabinierii, hamul şi alte echipamente şi s-a grăbit să aranjeze, să lege, să verifice de trei ori şi să fie gata de plecare.
Mulţumit că a făcut tot ce i s-a cerut, şi-a găsit o poziţie la marginea acoperişului, cu vedere la clădirea ţintă. A scos cutia cu muniţie, a deschis-o şi a aşezat-o lângă el. Apoi îşi luă puşca de lunetist şi aşteptă apelul lui Berenger.
Berenger şi-a verificat ceasul.
Marcus şi-a verificat şi el ceasul.
Exact la ora 5:35, Berenger le-a transmis prin radio lunetiştilor săi - Sanchez, echipa sa albastră şi Vinetti - fiecare dintre ei fiind poziţionat pe acoperişurile celor mai apropiate cinci clădiri din jurul ţintei lor, oferindu-le fiecăruia o vedere dominantă asupra evoluţiei situaţiei şi posibilitatea de a asigura foc de acoperire pentru evadarea lor, dacă era nevoie.
"Angel One, ai ochi?"
A existat o pauză, un şuierat de statică şi apoi răspunsul. "Angel One, am ochi."
"Situaţia?"
"Totul e liber. Repet, totul e în regulă."
"Angel Two?"
"Recepţionat, am ochi. Totul e liber."
Ultima voce la radio a fost cea a lui Vinetti. "Charlie Bravo, aici Angel Five. Văd, dar s-ar putea să avem musafiri."
"Ce vezi, Angel Five?"
"Trei vehicule, cu farurile aprinse, venind dinspre sud-vest."
"Distanţa?"
"Puţin peste o milă."
"Recepţionat, Angel Five", a spus Berenger. "Mergem înăuntru. Ţine-ne la curent."
Marcus s-a uitat în oglinda laterală.
Curăţătorul de străzi dispăruse. Strada era goală în ambele direcţii.

Berenger a dat în cele din urmă din cap și a dat semnalul de plecare, iar cei trei bărbați au ieșit din 4×4 și au luat-o la goană pe aceeași alee pe care dispăruse Vinetti. Când au ajuns la capăt, Marcus a putut vedea clădirea țintă în față și ușor la stânga. El s-a lipit de zidul din partea dreaptă a aleii, în timp ce Berenger a îmbrățișat partea stângă și a aruncat o privire rapidă pe partea sa de stradă. "Liber", a șoptit el. Marcus a făcut la fel și nu a văzut niciun om, niciun vehicul în mișcare, nicio lumină sau mișcare de niciun fel. "Liber", a șoptit și el. Hwang mergea în spate, cu arma ridicată, asigurându-se că nu sunt ambuscați din spate.
"Liber", a șoptit el când a ajuns la coechipierii săi.
Berenger și-a lăsat arma la o parte și a traversat strada în pas vioi. Luna era blocată de clădiri, majoritatea înalte de opt până la douăsprezece etaje. Dacă cineva era treaz la ora asta și privea de la fereastră, cel mult ar fi văzut o siluetă umbrită mișcându-se pe stradă, nu un chip, abia un profil și cu siguranță nu țeava unui pistol mitralieră cu amortizor.
69
La ordinul lui Berenger, Marcus s-a deplasat pe strada pustie.
A imitat fiecare nuanță a pasului și a mersului comandantului echipei SEAL, dar corpul îi era rigid, încordat, ca și cum în orice moment ar fi auzit pocnetul unui glonț de lunetist dintr-o pușcă de fabricație rusească. Cartierul era liniștit. Îngrozitor de liniștită. Se apropiau nori grei. O briză ușoară venea dinspre est. Aerul de dimineață era tare, iar Marcus își putea vedea respirația.
Ajungând fără incidente pe cealaltă parte a străzii, a respirat adânc, a pășit în interiorul clădirii vizate și și-a adus arma la poziția de pregătire. Hwang a sosit zece secunde mai târziu. Callaghan, liderul Echipei Roșii, poziționase doi oameni la ușile fiecărei scări, unul pe partea de nord a clădirii, celălalt pe cea de sud. Marcus știa că alți patru oameni urcaseră deja pe scara de la etajul nouă și își mențineau pozițiile. Aceasta era întreaga Echipă Roșie.
"Angel Five, care este situația acelor vehicule?"
"Încă vin, Charlie Bravo", a răspuns Vinetti. "Acum sunt la un kilometru distanță."
Un kilometru. Șase zecimi de milă. Marcus și-a simțit pulsul accelerat. Berenger i-a verificat pe ceilalți lunetiști. Nu aveau nimic de raportat, așa că comandantul le-a spus să păstreze tăcerea radio - tuturor, cu excepția lui Vinetti. Berenger voia să știe momentul în care acele vehicule se abăteau de la traiectoria lor actuală sau când se aflau la mai puțin de două străzi. Apoi, a cerut o verificare a situației de la fiecare dintre oamenii care așteptau în scările de la etajul nouă. Nu aveau nimic de raportat. Coridorul era întunecat, dar liber.
După aceea, Berenger a traversat holul, ocolind cele patru lifturi - nefolositoare din cauza penei de curent care învăluia orașul - și a deschis ușa către casa scărilor. A pășit înăuntru. Ryker și Hwang i-au urmat exemplul. Ușa s-a închis în urma lor.
Marcus a făcut o pauză înainte de a începe să urce. Simțea cum adrenalina îi invadează organismul și a început să numere până la cincizeci. Tot stresul este auto-provocat, și-a amintit el. E în mintea ta. Nu ai nevoie de el. Lasă-l jos. Panica este contagioasă. Dar la fel este și calmul. Rămâi calm. Fă-ți treaba. Încet este ușor. Neted este inteligent. Inteligent este drept. Dreapta este mortală.
Oleg Kraskin stătea la fereastră mușcându-și buza și privea fără să vadă. În șantierul naval, cu trei etaje mai jos, se aflau sute de tineri de optsprezece, nouăsprezece și douăzeci de ani care se ocupau de întreținerea a numeroase distrugătoare, nave de luptă și alte nave de suprafață. Conduceau camioane de combustibil, revopseau carenele,

aprindeau torțe și strigau între ei din cauza zgomotului. Dar nimic din toate acestea nu-l interesa pe rus. Gândurile lui erau la șapte sute de mile depărtare.
Oleg nu auzise nimic de la generalul Yoon în aproape o oră. Nu auzise nimic nici de la Ryker, Hwang sau Vinetti. Tăcerea radio impusă echipelor SEAL îl omora. Nu avea nicio idee despre ceea ce se întâmpla. Nici nu putea ajuta în vreun fel. Iar resentimentul de a fi lăsat în urmă - alături de anxietatea sa - creștea de la un minut la altul.
Marcus îl văzu pe Berenger aprinzându-și ochelarii de vedere pe timp de noapte și făcu la fel.
Comandantul SEAL avea o mitralieră legată la spate, dar nu o folosea. În schimb, avea pistolul Sig Sauer cu amortizor de zgomot pregătit când a ajuns la palierul de la etajul nouă. A dat din cap celor doi SEAL care așteptau acolo, apoi le-a făcut semn celor doi pușcași marini să îl urmeze pe hol. Rămânând cu H&K MP7A1, Marcus a pivotat pe ușa din dreapta, dar nu a văzut pe nimeni. Simultan, Hwang a făcut același lucru, pivotând spre stânga, cu MK18-ul pregătit.
Berenger se îndrepta deja spre apartamentul 91. Marcus a rămas lângă el, cu arma îndreptată înainte. Hwang se afla din nou în spate, urmărindu-i pe cei șase. Când au ajuns aproape de ușă, Berenger a ridicat un pumn. Marcus s-a oprit imediat. Hwang a dat cu spatele la ei și s-a oprit și el. Berenger a folosit apoi un alt semnal cu mâna, iar doi SEAL au ieșit din casa scărilor - câte unul din fiecare capăt - și s-au deplasat rapid, în liniște, lângă ei. Unul purta un berbec de oțel. Altul, un rucsac plin cu încărcături explozive.
Ceilalți doi operatori au ieșit din casa scărilor și au ocupat poziții pe hol, cu vedere directă la ușa apartamentului 91. Când toată lumea era pe poziții, asigurând acoperire în toate direcțiile, Berenger a apăsat de două ori pe microfon, semnalând că vor intra, apoi s-a apropiat de ușă și a bătut de două ori.
Nu a răspuns nimeni.
Berenger a bătut din nou. Totuși, nu s-a auzit niciun răspuns.
Pulsul lui Marcus bătea cu putere. Număra din nou până la cincizeci în minte, dar nu funcționa. Ritmul cardiac nu încetinea, nici respirația. Era recunoscător că purta mănuși. Nu transpirase niciodată atât de mult. Nu în timpul unei operații. Cu toate acestea, mâinile îi erau umede și, fără tracțiunea oferită de mănuși, credea că arma i-ar fi putut foarte bine să-i scape din mâini.
Marcus a fost tentat să se uite înapoi, dar s-a forțat să își păstreze disciplina și să se concentreze asupra ușilor care îi fuseseră încredințate. Regulile de angajare stabilite de Berenger erau de fier. Oricine ieșea pe una dintre aceste uși urma să fie avertizat o singură dată. Orice rezident care nu dispărea imediat înapoi înăuntru urma să fie împușcat instantaneu și fără ezitare.
Berenger a bătut din nou. Din nou nu a primit niciun răspuns. Atunci Marcus a auzit berbecul. A auzit ușa smulgându-se din cadru și pe Berenger și pe ambii săi agenți intrând în apartament. Atunci au început focurile de armă.
Sunetul primei împușcături a fost inconfundabil. Venea de la pușca rusească de lunetist, "tăietorul de fire" VSS cunoscut sub numele de Vintorez. Marcus a recunoscut-o imediat pentru că el însuși folosise una cu mai puțin de două săptămâni înainte. A existat o pauză aproape imperceptibilă, apoi au mai venit trei focuri de armă în succesiune rapidă. Toate erau de la Vintorez.
Marcus s-a lipit de peretele din partea stângă a holului și a îngenuncheat. Se aștepta să audă ripostă și vocea lui Berenger lătrând ordine. Dar ordinele nu au venit niciodată. Ceea ce a venit, aproape

imediat, dar nu din aceeași direcție, a fost pocnetul unei alte puști. O pușcă americană. O pușcă de lunetist cu bolț TAC-338.
Vinetti avea în vizor vehiculele care se apropiau.
Atunci a auzit prima împușcătură.
Instinctiv, ochii lui s-au îndepărtat de lunetă. Avea nevoie de o vedere mai largă. A văzut sclipiri succesive venind de la o fereastră deschisă de la etajul nouă al clădirii aflate chiar vizavi de el.
Vinetti a blestemat. Verificase și reverificase toate acele ferestre cu nici trei minute înainte. Toate erau închise. Apoi se lăsase distras de vehiculele care veneau din sens opus. Dar nu era timp să se gândească la asta. Nimeni nu avea o vedere mai clară decât el asupra cuibului lunetistului, așa că și-a redirecționat arma și a tras de trei ori în acea fereastră deschisă și de trei ori în fereastra închisă aflată la doi pași în stânga ei.
70
Trei furgonete s-au oprit brusc în fața clădirii.
Alte trei se apropiau acum în mare viteză dinspre nord-est.
Ușile s-au deschis brusc. Doisprezece bărbați înarmați până în dinți au ieșit și au început să alerge spre ușa din față. Héctor Sanchez a ordonat echipei albastre să deschidă focul. Au făcut-o și aproape instantaneu au doborât opt oameni și au nimerit un al nouălea. În momentul în care supraviețuitorii s-au repezit în hol, Callaghan și un coleg i-au doborât din interior.
Bărbații strigau noutăți prin radio.
Dar Marcus abia îi auzea peste cacofonia focurilor de armă de pe străzi.
Brusc, o ușă s-a deschis. Un bărbat mare a pășit în hol. Ținea o armă în mână. Marcus i-a tras două focuri în cap și unul în piept, doborându-l pe loc.
Când o altă ușă s-a deschis în spatele lui, Hwang a deschis focul. Marcus l-a auzit pe al doilea pistolar prăbușindu-se la podea. Pentru moment, holul era sigur. Dar, în ciuda încercărilor repetate de a-l ridica, Berenger tot nu spunea nimic.
Atacul se terminase în câteva secunde. Marcus clipi puternic și încercă să reconstituie lanțul de evenimente și să-și imagineze ce se întâmplase. Părea clar că primele focuri de armă veniseră din clădirea alăturată, nu din interiorul apartamentului. Cu toate acestea, o clipă mai târziu, Marcus auzise mai multe împușcături de la o pușcă americană. Trebuia să fie Vinetti sau unul dintre membrii Blue Team. De atunci, singurele focuri de armă pe care le auzise veneau de la parter. Lunetistul nord-coreean fie fusese doborât, fie se retrăsese. Totuși, faptul că nici Berenger, nici colegii săi nu răspunseseră la foc nu putea însemna decât un singur lucru.
Știind că capătul său de coridor era acoperit de alți membri ai Echipei Roșii, Marcus s-a întors și a intrat în apartament înainte ca cineva să-i poată ordona să nu o facă. A țintit instantaneu fereastra și a apăsat pe trăgaci, declanșând o rafală lungă de foc prin ferestrele apartamentului din față - pentru orice eventualitate - până când încărcătorul său a fost gol. Apoi, plonjând spre dreapta, s-a îndepărtat de ferestre și a intrat în siguranța relativă a holului. Cu o fluiditate pe care o putea atribui doar memoriei musculare pe care o dobândise în Serviciile Secrete, a ejectat încărcătorul gol, l-a înlocuit cu altul și a tras un cartuș.
Înaintând pe coridor, a ajuns la prima ușă din dreapta, a pivotat spre bucătărie și a cercetat zona cu arma pregătită. Era liber. Întorcându-se pe hol, Marcus a curățat o baie, apoi a pășit cu grijă într-un dormitor. Nu era nimeni vizibil imediat, așa că a deschis cu precauție dulapul, apoi a verificat sub pat. Nu a găsit nimic.
A auzit mișcare în ceea ce a presupus că era dormitorul principal. S-a uitat repede în hol. Acesta era gol. A așteptat și nu a mai auzit nimic

în afară de focul de artificii de la nouă etaje mai jos. Brusc, a observat că inima nu-i mai bătea atât de tare. Pulsul îi încetinise. Respirația îi devenea constantă.
"Liber - ies", a strigat el, apoi și-a aruncat rucsacul pe hol.
În momentul în care s-a prăbușit pe podea, ușa dormitorului principal s-a deschis brusc și a ieșit un jet de gloanțe. Înșelăciunea funcționase, scoțându-l pe ucigașul aflat la pândă. Marcus a auzit curând sunetul distinctiv al unui încărcător gol și și-a făcut mișcarea. Pivotând pe hol, a lansat două rafale de foc - a așteptat un moment - apoi a tras o a treia rafală. Apoi a luat o grenadă din vesta sa, a scos cuiul și a aruncat-o în față. Aplecându-se înapoi în dormitor, s-a pregătit pentru impact în spatele unui dulap.
Explozia a făcut o gaură în peretele dintre dormitoare. Bucăți de plăci de gips-carton au plouat peste el, dar a fost bine. Cei doi bărbați care îl așteptau nu erau. Sânge și bucăți de carne umană erau peste tot. Mirosul de praf de pușcă era ireal.
Abia atunci Marcus s-a întors și a cercetat carnagiul din sufragerie. Berenger era mort, împușcat în cap. Ambii SEAL care își urmaseră comandantul în apartament erau și ei morți. Zăceau în bălți mari și tot mai mari de culoare purpurie. Dar asta nu era tot.
Generalul Yoon, soția lui însărcinată și mama ei în vârstă erau cu toții prăbușiți pe canapea. Fiecare primise o singură împușcătură în cap, dar, pe măsură ce Marcus le examina mai atent, era clar că nu fuseseră ucise de o pușcă cu lunetă. Găurile erau prea mici. Acestea proveneau de la un calibru mai mic - un 9 mm - aproape sigur de la un pistol. Ochii lor erau înghețați de groază. Sângele le curgea pe față din răni, dar nu era proaspăt. Era coagulat. Cei trei fuseseră împușcați cu cel puțin o oră înainte, iar cel care făcuse asta crease o cutie mortală pentru SEAL-urile care veniseră să-i ia.
În mod clar, cineva știa că generalul și familia sa încercau să dezerteze. În plus, știau că vin americanii. Cine, Marcus nu știa sau nu-i păsa. Nu era relevant. Doar trei lucruri erau importante: să stabilească dacă în apartament se aflau informații utile, să scoată cadavrele celor trei americani curajoși și să ducă echipa în siguranță înapoi la râu și în apele internaționale.
Marcus l-a chemat pe Hwang, care a intrat și a supravegheat scena macabră. Hwang a verificat rapid pulsul fiecărui om. A fost doar o formalitate, nuanțată poate de o mică măsură de neîncredere. Berenger și cei doi oameni ai săi dispăruseră. Marcus a transmis prin radio să anunțe echipa despre starea lor. Nimeni nu a reacționat. Ei încă se luptau pentru viețile lor.
În timp ce schimbul de focuri făcea ravagii pe străzi, Marcus i-a spus lui Hwang să îl ajute să caute orice urmă de informații, începând cu stick-ul pe care generalul îl trimisese prin intermediul soției sale. Era puțin probabil ca în acest moment să găsească ceva, știa Marcus. Oricine venise să îi ucidă pe toți trebuia să fie cunoscut de generalul Yoon. Omul stătea pe canapea, la urma urmei. Nu existau semne de luptă. Mai degrabă, toate semnele indicau că generalul fusese luat prin surprindere de un prieten sau un coleg. Cu siguranță, cel care apăsase pe trăgaci luase toate informațiile care existau - și Marcus își închipuia că erau multe.
Cei doi bărbați au verificat cu atenție fiecare centimetru de îmbrăcăminte purtat de soția generalului și de soacra acestuia. Nu găsiseră nimic. Marcus l-a verificat pe Yoon însuși, centimetru cu centimetru. Împreună, el și Hwang au verificat canapeaua, sertarele, frigiderul, în spatele ramelor foto și în interiorul fețelor de pernă, dar nu au găsit nimic. Hwang și-a amintit apoi să scoată un aparat foto din rucsac și să fotografieze totul.

Marcus și-a verificat ceasul. Era 5:51. Soarele avea să răsară în curând. Trebuiau să se miște. Marcus a chemat ajutoare, iar mai mulți membri ai Echipei Roșii au sosit. Au pus corpul comandorului Berenger într-un sac pentru cadavre, apoi au închis sacul. Au făcut același lucru și cu ceilalți doi SEAL. Apoi Marcus, Hwang și unul dintre ceilalți bărbați au luat fiecare câte un sac și l-au purtat pe umeri ca pompierii. S-au îndreptat spre scara sudică în timp ce colegii lor îi acopereau, în față și în spate.
Când s-au revărsat în garaj, Donny Callaghan și colegul său îi așteptau. Schimbul de focuri de pe străzi se înteți se exponențial - atât de tare încât Marcus avea probleme în a auzi tot traficul radio în cască. Totuși, ceea ce prindea era terifiant. Cadavrele soldaților din RPDC se îngrămădeau pe stradă. Și revenise curentul. Luminile se aprinseseră în toate clădirile de apartamente, iar farurile vehiculelor care, fără îndoială, aduceau întăriri erau vizibile și se apropiau din toate direcțiile.
Au găsit microbuzul parcat exact unde trebuia să fie și au încărcat sacii cu cadavre înăuntru. Callaghan le-a ordonat oamenilor să spargă toate geamurile și să o facă repede. Oricum urmau să fie împușcați. Nu avea rost să li se taie fețele cu cioburi de sticlă zburătoare. Marcus a luat vârful armei sale și a început să spargă parbrizul din față. Apoi și-a dezvelit cuțitul și a tăiat toate cioburile zimțate de sticlă care rămăseseră în jurul cadrului metalic.
Planul inițial fusese ca Berenger să-i scoată afară, dar Callaghan îi ordonase acum lui Marcus să-i ia locul. Ceilalți urmau să asigure focul de acoperire. Marcus a deschis portiera șoferului, a curățat scaunul de cioburi, a urcat în mașină și a pus contactul. Nu s-a întâmplat nimic. L-a pornit din nou. A treia oară motorul diesel a scuipat și a tușit, dar tot nu a pornit.
Marcus a spus o rugăciune tăcută. Simțea cum ochii bărbaților se holbau la el. A apăsat accelerația de câteva ori pentru a injecta puțin combustibil, apoi a pus contactul a patra oară. În cele din urmă, motorul a vâjâit la viață, iar Marcus, cu fața plină de sudoare, a pus furgoneta în viteză și a pornit-o.
"Lider Blue Team, aici Sierra One", a spus Callaghan în căști. "Fiți atenți, ieșim."

"Toate echipele, Sierra One se deplasează -acoperiți, apoi treceți la vehicule."
Soarele abia răsărea în spatele clădirilor când Vinetti a auzit vocea lui Sanchez în cască. Rămânând fără muniție, s-a simțit ușurat că erau pe cale să evacueze. Dar apoi a auzit o explozie și a simțit acoperișul zguduindu-se sub el.
Era prima capcană. Cineva o declanșase și se aruncase în aer. Nu avea nicio îndoială că urmau să apară și altele.
Apucându-și mitraliera, Vinetti a tras foc de acoperire când a văzut microbuzul ieșind din parcare. A fost îngrozit când Marcus nu a virat la stânga și nu s-a îndreptat spre apă, conform planului, ci mai degrabă a accelerat pe alee și a dispărut.
Cu toate acestea, treaba lui aici era terminată. Era timpul să facă legătura cu Echipa Albastră și să se întoarcă la râu. Aruncând cutia de muniție aproape goală în rucsac, și-a aruncat rucsacul pe umăr și a alergat spre partea cealaltă a clădirii. Își punea hamul când a explodat a doua capcană. Forța exploziei aproape că l-a doborât din picioare.
Fumul a început să iasă din casa scării. Dar el nu avea de gând să-și asume niciun risc. A scos două grenade din vestă, a scos cuiul de la prima, a aruncat-o prin rama ușii în flăcări, apoi a făcut același lucru cu a doua.

Fiecare explozie i-a adus câteva secunde în plus. Vinetti a terminat de fixat, a verificat frânghiile pentru ultima dată, s-a aruncat peste peretele clădirii și a coborât în rapel douăsprezece etaje până la trotuar.
Exista o singură problemă. Un lunetist din RPDC îi urmărea fiecare mișcare. În momentul în care picioarele lui Vinetti au atins pavajul, lunetistul a tras.
Un soldat din RPDC în echipament de luptă s-a repezit în stradă. Marcus a văzut neclaritatea bărbatului mișcându-se de la dreapta la stânga, apoi bliţul focului de armă automată. A apăsat accelerația până la podea și a strigat ca toată lumea să coboare. În același moment, Hwang - așezat pe scaunul pasagerului lângă el - a declanșat o rafală de foc de răspuns. Soldatul a plonjat pe trotuar în ultima secundă și microbuzul a trecut pe lângă el. Marcus a auzit un mormăit din partea lui Hwang și s-a uitat peste el pentru a vedea brațul prietenului său plin de sânge. Fusese lovit.
Marcus auzi brusc strigăte din spate. Un transportor blindat de trupe tocmai intrase pe strada din spatele lor. Pe partea de sus era montată o mitralieră de calibru 50, iar operatorul acesteia a deschis focul. Marcus auzea gloanțele lovindu-se de părţile laterale ale vehiculului și de blocul motor. Auzea, de asemenea, că soldații SEAL făceau foc de acoperire. Unul dintre ei a fost lovit. Sângele a țâșnit peste tot. Omul ţipa de durere. Și acum Marcus putea vedea în oglinda retrovizoare alte două vehicule de transport de trupe venind spre ei. Tunarii lor au început și ei să tragă. Marcus trebuia să iasă repede de pe acest drum.
"Țineți-vă bine!", a strigat el în timp ce frâna și vira la stânga.
A aruncat o privire în oglinda laterală, sperând că APC-urile nu au reușit să facă virajul, dar nu a avut noroc. Mai rău, se aflau pe o alee, iar acum o mașină de poliție se oprise brusc la următoarea intersecție, tăindu-le calea. Marcus a strigat ca toată lumea să se pregătească pentru impact. În timp ce o făcea, și-a scos pistolul Sig Sauer cu mâna dreaptă, în timp ce conducea cu stânga. A tras patru focuri de armă în cei doi polițiști care ieșeau din mașina lor, apoi a reîncărcat arma și a apucat volanul cu ambele mâini. Microbuzul a intrat în mașina poliției, forțând-o să se dea la o parte, dar din păcate spre dreapta. Asta l-a împiedicat pe Marcus să vireze la dreapta, spre râu.
Totuși, nu îndrăznea să mențină o linie dreaptă. APC-ul trăgea din nou. Marcus a trecut prin următoarea intersecţie și a intrat pe o altă alee. A lovit mașini parcate pe ambele părți, dar nu a încetinit. Avea acum aproape 60 de km/h pe cel mai îngust pasaj. În ciuda haosului, auzea gloanțe de calibrul 50 trecând pe lângă vehicul.
Brațul stâng al lui Hwang sângera puternic, dar Hwang nu părea afectat. În liniște, medicul a băgat mâna în rucsacul său, așezat pe podea sub el, a scos un garou și a început să-l aplice metodic.
Callaghan a chemat lansatorul de grenade al lui Hwang. Hwang s-a oprit din a se injecta cu morfină, și-a luat M79-ul și i l-a aruncat. Apoi s-a întors să-și facă injecția.
Marcus a aruncat o privire în urmă la timp pentru a vedea o grenadă de 40 mm zburând pe alee. Explozia rezultată nu numai că l-a doborât pe artilerist, dar l-a făcut pe șoferul din spatele său să piardă controlul. APC-ul s-a izbit de o mașină parcată și s-a răsturnat într-o explozie de scântei.
Chiar înainte de următoarea intersecție, Marcus a frânat brusc și a întors volanul complet la dreapta. Prea departe. Microbuzul s-a întors, dar acum era și el pe doar două roți. Temându-se că se vor răsturna, Marcus a corectat direcția, a sărit peste bordură pe partea stângă a străzii și a lovit partea laterală a clădirii. Apoi a tras din nou puternic de volan spre dreapta, în timp ce toată lumea își muta greutatea

spre dreapta. Celelalte două roți s-au izbit din nou de trotuar și au continuat să meargă.
Cu dureri puternice, Hwang s-a urcat totuși pe bancheta din spate și a început să se ocupe de operatorul SEAL rănit. Marcus, între timp, se străduia să audă noutățile din căști. Celelalte trei mașini aveau mult mai mult succes decât ei. Nu avuseseră nevoie să zigzagueze prin oraș la fel de mult. Erau urmăriți, dar vehiculele lor se dovediseră mai rapide și mai agile. Până acum, niciunul dintre oamenii lor nu fusese lovit. Sanchez a raportat că mașina lui se afla la doar câteva secunde distanță de gară. Au promis să stabilească un perimetru și să țină piept asaltului. Marcus spera că Echipa Albastră reușise să-l prindă pe Vinetti, așa cum era planificat.
Chiar în acel moment, un polițist pe motocicletă a intrat în trombă de pe o stradă laterală, apropiindu-se rapid de dubă. Callaghan l-a văzut primul. A pivotat, a tras, iar bărbatul a căzut de pe motocicletă și a trecut prin geamul unui magazin. Dar acum alte două motociclete ale poliției se apropiau rapid. De asemenea, un alt APC a virat pe bulevardul lor, urmat în succesiune rapidă de încă două.
APC-ul din față era la mai puțin de două sute de metri distanță. O clipă mai târziu, tunarul său a deschis focul. Marcus a frânat și a virat brusc la stânga, ocolind intenționat partea dreaptă a aleii, de data asta pentru a nu se răsturna. Vehiculele de transport de marfă au fost avertizate suficient cât să facă și ele virajul, dar Marcus câștigase ceva teren. Acum erau la două sute cincizeci - poate chiar trei sute - de metri în spate.
Deși nu era sută la sută sigur, Marcus a calculat că se afla la cel puțin zece-cincisprezece străzi distanță de gară. Nu avea cum să reușească să se întoarcă. Acum putea vedea un singur APC în spatele lui. Celelalte două se desprinseseră, șoferii lor sperând probabil să-l flancheze pe dreapta sau cel puțin să-i taie orice opțiune de a se alătura celorlalte trei vehicule de evadare.
Și-a dat seama că exista o posibilitate tot mai mare ca ei să nu reușească să iasă vii din Tanch'ŏn. Microbuzul funcționa cu fum. Abia acum observase că indicatorul de benzină era aproape gol. Dacă ar fi tras de timp, erau terminați. Nu s-ar fi lăsat prinși în viață. Ar fi luptat până la capăt, oricât de amarnic ar fi fost, dar nu avea rost să pună în pericol viețile celorlalți oameni care mai puteau ajunge la SDV-uri și înapoi la Michigan.
"Nu ne așteptați", i-a transmis Marcus prin radio lui Sanchez. "Du-te la SDV-uri. Începeți să coborâți râul."
"Nu plecăm fără tine", a răspuns Sanchez prin radio.
"Trebuie", a spus Marcus. "Suntem izolați. Nu putem ajunge la locul de întâlnire. Mișcați-vă și veniți pe punte. Vom încerca să vă întâlnim acolo. Asta e singura noastră șansă. Sierra 1, terminat."

"Cred că este stabilizat", a strigat Hwang. "Care este ETA noastră?"
A fost o întrebare bună. Marcus nu avea un răspuns precis. Dar știa că viața acelui om depindea de el acum.
După briefingul cu Berenger, Marcus studiase hărțile prin satelit ale străzilor și aleilor din Tanch'ŏn pe măsură ce traversau Marea Japoniei. Dar una era să le studiezi de sus. Cu totul altceva era să le navighezi la viteze mari și în timp ce se trăgea asupra lor. Marcus era destul de încrezător că, dacă RPDC nu reușea să instaleze suficiente blocaje rutiere într-un timp foarte scurt - o sarcină îndoielnică în aceste circumstanțe -, probabil că își putea duce echipa la podul care traversa râul Dongdae la aproximativ doi kilometri în aval de podul feroviar pe care îl traversaseră pe jos. Problema nu era atât să ajungă acolo, cât să aibă suficient timp să se oprească și să îi ducă pe toți, echipamentul și

sacii mortuari până la râu și în apă înainte de a fi împușcați în bucăți de forțele masive ale armatei și poliției care îi atacau.
Apoi a apărut un nou aspect. Callaghan a anunțat că un elicopter militar îi urmărea. Marcus putea vedea un al doilea elicopter apropiindu-se dinspre vest. Habar nu avea dacă la bord se aflau lunetiști. Dar chiar dacă nu erau, nu exista nicio șansă să poată eluda chiar și elicopterele îmbătrânite și prost întreținute.
Marcus trecea prin intersecții cu viteze din ce în ce mai mari. Tot în zig-zag, încerca să se apropie de râu, dar primea foc de la unitățile de poliție și militare care începuseră să taie anumite străzi. RPDC își dăduse seama că toate celelalte vehicule se îndreptau spre sud. Erau clar hotărâți să îl împiedice pe Marcus să le urmeze. Până acum, însă, Marcus avea încă inițiativa. Nepăsarea sa pură era ceva ce niciuna dintre autorități nu mai văzuse până atunci. Uneori conducea pe trotuare. Alteori spărgea stații de autobuz, rupea hidranți și îngrozea pietonii și alți șoferi în timp ce orașul se trezea și își începea ziua.
Apoi i-a venit în minte un gând nou: Dacă ar putea ajunge la port? Era de cealaltă parte a podului, poate încă un kilometru sau cam așa ceva. Perimetrul exterior era foarte bine păzit și habar nu avea dacă microbuzul - care era făcut bucăți și își consumase rapid ultimele picături de combustibil - ar fi putut să treacă de porțile din față și să ajungă la malul apei. Ar fi fost în continuare urmăriți de elicoptere, dar dacă le transmitea prin radio SDV-urilor, ar fi putut să ajungă acolo și să stabilească un perimetru pentru a mai câștiga câteva minute prețioase?
"Sierra One, suntem sub pod - cât de aproape sunteți?" a întrebat Sanchez prin radio.
"Trei minute, poate patru", a răspuns Marcus. "Cât timp v-ar lua să ajungeți la port?"
"De ce?"
"Puntea ar putea să nu funcționeze".
"Trebuie să meargă", a spus Sanchez.
"De ce?"
"Tocmai am aflat că un distrugător blochează portul. Nu vom putea intra niciodată."
"Atunci așteptați unul", a spus Marcus. "Ne vedem pe punte."
O altă idee i-a străfulgerat prin minte. De fapt, era o nebunie, dar cu cât Marcus se gândea mai mult la ea, cu atât mai mult ajungea la concluzia că nu era doar o opțiune; era singura lor șansă. Dacă ar fi fost doar el, ar fi făcut-o cu siguranță. Dar viețile celorlalți oameni erau în mâinile lui. Trebuia să îi alerteze pe Callaghan și pe ceilalți înainte de a încerca ceva atât de nesăbuit. Și așa a făcut, ignorându-le privirile șocate.
La aproximativ patru străzi de pod, Marcus a încercat să vireze pe o stradă laterală paralelă cu un bulevard important. Nu putea citi niciunul dintre semnele de pe stradă și, chiar dacă Hwang putea, toate se încețoșau prea repede pentru ca vreo traducere să poată fi aplicată. Prin harul lui Dumnezeu, nu s-a răsturnat cu dubița. Dar s-au răsturnat și s-au oprit complet cu fața în direcția greșită. Singura lor șansă a fost că APC-ul care îi urmărea s-a descurcat și mai rău. Nu numai că APC-ul nu a virat la timp, dar s-a izbit frontal de fațada unei clădiri și a izbucnit în flăcări.
Asta le-a mai adus câteva secunde, dar nu suficiente pentru a face o întoarcere în K și a se îndrepta în direcția corectă, a concluzionat Marcus. Acum nu mai era decât o singură opțiune. A băgat furgoneta în marșarier și a apăsat pe accelerație exact când un al doilea APC venea țipând după colț. Și acesta s-a răsturnat, dar nu s-a prăbușit. Cu toate acestea, șoferul său a pierdut o bună bucată de timp făcând exact virajul

în trei puncte la care Marcus renunțase. Mașinile de poliție s-au mutat în spațiu și au început să câștige teren. Hwang și trupele SEAL au deschis focul.
Spre uimirea tuturor bărbaților din microbuz, Marcus nu a încetinit niciodată, chiar dacă mergea tot cu spatele. De fapt, pe linia dreaptă, chiar a accelerat. Abia când s-au apropiat de un viraj - unul dintre ultimele două - a lăsat piciorul ușor pe pedală, făcând virajul mai ușor decât atunci când mergea înainte. O clipă mai târziu, Marcus făcu un alt viraj aproape perfect, acesta pe bulevardul care ducea direct la pod. Asta nu era ceva ce învățase în Corp. Acesta era purul antrenament al Serviciilor Secrete la locul de muncă - "conducere avansată în marșarier" - ceva ce exersase de nenumărate ori, deși într-o limuzină prezidențială blindată de opt tone, nu într-o dubiță nord-coreeană dărăpănată.
Sanchez a venit la radio, anunțând că au suferit un KIA. Un agent fusese ucis în acțiune. Vestea părea să sugă aerul din plămânii tuturor, iar apoi Sanchez a transmis numele: "Nicholas Vinetti. L-am prins, dar a dispărut." Marcus abia mai putea să respire, abia mai putea să gândească, dar știa că trebuia să se forțeze să rămână concentrat pentru încă câteva secunde, de dragul tuturor celor aflați în grija lui.
Podul se apropia cu repeziciune, cu un blocaj rutier instalat pe partea cealaltă. Marcus putea vedea nu doar vehicule ale poliției și ale armatei care îi așteptau, ci și basculante uriașe. Nu avea cum să treacă prin acelea, iar pe partea apropiată era urmărit și blocat, în timp ce flota de vehicule ale poliției și armatei câștiga teren. În ultimul moment, a zărit lunetiști amplasați la celălalt capăt.
"Țineți-vă bine, domnilor", a ordonat Marcus. "Asta este."
Acum urcau în trombă pe pod. Piciorul lui Marcus era apăsat complet pe podea. Când au ajuns aproape în punctul mort - direct peste râu -Marcus a întors volanul la stânga cât de tare a putut. Partea din spate a microbuzului s-a izbit de balustrada de protecție și a plonjat peste bord.
Timpul părea să stea pe loc. În aer și căzând rapid, Marcus a tras o gură de aer, a închis ochii și s-a agățat de viață. Aproape că putea vedea uimirea din ochii urmăritorilor lor. Dar nu avea să-i mai vadă niciodată. Niciunul dintre ei. Trăiască sau moară, urmau să părăsească Coreea de Nord.
Dubița a lovit apa cu atâta forță încât Marcus a fost aruncat prin parbrizul din față care lipsea. Decizia lui Callaghan de a sparge toate geamurile tocmai îi salvase viața lui Marcus.
Apa era înghețată. Curentul era rapid. Adevărata problemă, însă, era cât de noroioasă era. Vizibilitatea era groaznică. Complet scufundat, Marcus putea vedea doar câțiva metri în fața lui. Era complet răsturnat și dezorientat, neștiind încotro era nordul și încotro era sudul. Înota împotriva curentului, luptându-se să nu fie luat de pe pod. Dar plămânii lui erau încordați. Inima îi bătea cu putere. Cu cât cheltuia mai multă energie încercând să rămână într-un loc, cu atât consuma mai mult oxigen. Nu îndrăznea să iasă la suprafață. Asta era o condamnare la moarte. Totuși, dacă nu putea respira. . .
Tocmai atunci a simțit că cineva îl prinde de umăr din spate. S-a întors brusc și l-a găsit pe Sanchez privindu-l printr-o mască de scafandru. Sanchez l-a ținut strâns cu o mână, iar cu cealaltă i-a dat lui Marcus echipamentul său de scufundare. Marcus a luat regulatorul, l-a băgat în gură și a început să sugă oxigen. I-a făcut semn lui Sanchez să ridice degetul mare, apoi și-a pus masca și înotătoarele pe care Sanchez i le dăduse acum și și-a legat rezervorul. În timp ce Sanchez îl conducea mai aproape de SDV, a putut vedea alți SEAL ajutând restul Echipei Roșii și ocupându-se de sacii pentru cadavre.

Găsindu-l pe Hwang deja în SDV, Marcus s-a întins spre el și l-a apucat de braț în timp ce se urca pe scaunul său. Hwang și-a întors încet capul și a deschis ochii, dar expresia lui goală avea să-l bântuie pe Marcus pentru tot restul călătoriei înapoi la submarin.
Sanchez i-a luat locul lui Berenger ca pilot. Marcus își luă locul în spatele lui Sanchez, care închise rapid trapa, învăluindu-i în întuneric. Motorul s-a trezit brusc la viață, iar Sanchez a început să îi conducă pe Dongdae și înapoi la Michigan.
Marcus a închis ochii. A încercat să uite tot ce tocmai văzuse și auzise, dar era imposibil. Tot ceea ce se temea în legătură cu această misiune tocmai se împlinise. Vinetti era mort. La fel și Berenger și alți doi SEAL. Și urmau să plece din misiune cu mâinile goale.
73
SEDIUL CENTRAL AL CIA, LANGLEY, VIRGINIA
Primul telefon dat de Richard Stephens a fost la sediul Mossad din Tel Aviv.
"Asher, avem o problemă", a început directorul CIA în momentul în care omologul său israelian a intrat pe linia securizată.
"Tocmai ai trimis o echipă în Coreea de Nord", a spus Gilad. "Te rog spune-mi că nimeni nu a fost rănit sau ucis".
Stephens a fost atât de surprins de faptul că israelienii știau despre misiune încât a rămas, pentru o clipă, fără cuvinte.
"Îi monitorizăm pe nord-coreeni destul de atent - liniile de coastă și tot traficul telefonic și radio", a continuat Gilad. "Acestea fiind spuse, sincer să fiu, nu au fost de fapt băieții mei cei care s-au prins de asta. Au fost saudiții. Abdullah bin Rashid tocmai m-a sunat acum câteva minute. Așteaptă telefonul tău. Noi toți am așteptat. Ce ați aflat?"
"Nimic, mă tem", a recunoscut Stephens. "A fost un eșec total. Până când oamenii noștri au ajuns acolo, contactul nostru era mort. RPDC le-a întins o ambuscadă. Sincer, suntem norocoși că vreunul dintre ei a supraviețuit."
"Cât de rău a fost?"
"Patru morți, doi răniți."
"Îmi pare rău."
"Mă tem că e și mai rău."
"Navele comerciale."
"Exact", a spus Stephens. "Au lansat tot ce aveau. Foarte inteligent. Acum este un joc uriaș cu obuze, iar noi avem prea puține resurse care încearcă să urmărească prea multe ținte."
"Suntem gata să vă ajutăm", a spus Gilad.
"Vorbiți cu mine."
"La recomandarea mea, prim-ministrul Eitan i-a sunat pe prințul moștenitor din Riad și pe șeicul din Abu Dhabi", a spus șeful Mossad. "Cu toții au fost de acord să înființeze o operațiune comună de supraveghere. Tocmai i-am conectat și pe australieni și pe indieni, iar prim-ministrul meu vorbește la telefon cu Manila chiar acum. Putem lucra împreună cu dumneavoastră pentru a împărți flota comercială nord-coreeană. Am încercat deja să identificăm cele cincizeci sau șaizeci de nave care ne par a fi cele mai susceptibile de a transporta încărcătura. Apoi vom începe să împărțim sarcina între diferitele noastre mijloace, oricât de limitate ar fi ele. Doar dați-ne undă verde să continuăm."
Directorul Central Intelligence a fost uimit. "Luați-o ca atare - băieții mei vor organiza imediat o videoconferință cu voi toți și îl vom include pe Secretarul Apărării, care ne coordonează eforturile de la NMCC", a spus Stephens, referindu-se la Centrul Național de Comandă Militară, camera de război comună situată în adâncul Pentagonului.

În toți anii săi de activitate în domeniul informațiilor, Stephens nu se putea gândi la o singură dată când SUA, Israelul, Arabia Saudită și Emiratele au lucrat împreună la o operațiune de informații de o asemenea amploare, cu atât mai puțin în Asia sau în coordonare cu atât de multe alte națiuni. Lumea se schimba. Era bine să ai aliați.
Înapoi pe Michigan, fiecare om și-a plecat capul într-un moment de reculegere.
Dar asta a fost tot. Nu era timp pentru a plânge morții așa cum se cuvine. Trebuiau să se întoarcă la treabă. Aveau o nouă misiune de planificat și, din nou, ceasul ticăia.
În momentul în care SDV-urile au ajuns la submarin, cei 15 ofițeri și 140 de membri ai echipajului au început să coordoneze o cursă de mare viteză către Strâmtoarea Coreea. Situată între orașul Busan din extremitatea sudică a peninsulei coreene și orașul Fukuoka de lângă extremitatea sudică a Japoniei, strâmtoarea devenise principalul obiectiv al serviciilor secrete navale americane în căutarea focoaselor nucleare rusești despre care se credea acum că sunt în drum spre Iran."Domnilor, în orele care au urmat raidului vostru din Tanch'ŏn, conducerea de la Pyongyang a ordonat întregii flote naționale de nave comerciale de containere să părăsească porturile nord-coreene și să se îndrepte spre sud", le-a explicat căpitanul navei Michigan lui Marcus și SEAL-urilor în sala de mese a echipajului, în prima sa ședință de informare de când au fost reîmbarcați. "Obiectivul lui Hyong Ja Park aici este evident. Prin umplerea Mării Japoniei cu toate navele comerciale pe care le are, încearcă cu disperare să mascheze nava - sau navele - care transportă de fapt focoasele, complicând astfel masiv eforturile noastre de a identifica acele nave și de a le intercepta."
Căpitanul a precizat că analiștilor de la Washington încă nu le era clar cum anume au aflat superiorii generalului Yoon de planul acestuia de a dezerta și de a transmite informații esențiale privind transferul nuclear. Dar a adăugat că era probabil ca planul de transfer al focoaselor nucleare către Iran să se fi bazat, încă de la început, pe conceptul de "inundare a zonei". Acesta a fost probabil ideea lui Mahmoud Entezam, comandantul Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene, sau a adjunctului său, Alireza al-Zanjani, și un lucru asupra căruia liderul suprem al Iranului a insistat.
Oricine ar fi avut ideea, credea Marcus, a fost o mișcare genială, deoarece a adăugat aproximativ 240 de nave comerciale la cele peste două sute de nave de containere care tranzitau deja strâmtoarea zilnic, fără a pune la socoteală petrolierele care transportau petrol și gaze naturale lichefiate, sute de nave de pescuit și nenumărate iahturi și alte ambarcațiuni de agrement. Statele Unite nu aveau cum să monitorizeze fiecare navă - sau chiar majoritatea acestora - cu ajutorul sateliților, al dronelor sau al altor măsuri de supraveghere. Ca și cum acest lucru nu ar fi fost suficient de rău, căpitanul a adăugat că, în cazul în care focoasele nucleare erau transportate în cutii de depozitare căptușite cu plumb, ceea ce se întâmpla fără îndoială, acestea ar fi aproape imposibil de detectat din aer chiar și de către cei mai sofisticați senzori construiți de americani.
Héctor Sanchez s-a ridicat și s-a adresat oamenilor. A explicat că tocmai primise un telefon de la șeful operațiunilor navale din Washington, prin care era numit noul comandant interimar al echipei SEAL 6. El i-a îndemnat pe bărbați să nu ia în considerare moartea coechipierilor lor. Îi vor onora cât mai curând cu putință cu înmormântări complete în Marină. Cel mai bun mod de a le onora memoria acum, a spus el, era să finalizeze această misiune și să nu permită ca acești oameni buni să fi murit în zadar.

Era un sfat înțelept, cu siguranță, dar Marcus știa din prea multă experiență personală cât de greu era să rămâi concentrat și să-ți ții emoțiile sub control când pierdeai prieteni atât de apropiați. Într-adevăr, deși Sanchez continua să vorbească, Marcus habar n-avea ce spunea. Făcea tot posibilul să nu se gândească unde era Vinetti în acel moment. Apoi s-a gândit la Claire, soția lui Nick. Cine i-ar fi dat vestea? Cum ar putea ea să suporte? Lumea ei era pe cale să implodeze în jurul ei.
Marcus se lupta să-și păstreze controlul. Dar ochii îi deveneau umezi și buza de jos îi tremura. Nu îndrăznea să se uite în jurul camerei. Nici nu putea menține contactul vizual cu Sanchez. În schimb, se holba la blocnotesul de pe masa din fața lui și la stiloul din mână și încerca să se acorde din nou la conversația în curs.
"Deci, căpitane, de ce să nu așteptăm o săptămână sau două și să vedem ce nave container continuă drumul până în Iran?", a întrebat unul dintre SEAL. "Nu-și pot permite să le trimită atât de departe pentru nimic, nu?"
"Probabil că nu", a răspuns Sanchez. "Dar gândirea la Naval Intel, Langley și DIA este că, în cele din urmă, niciuna dintre navele nord-coreene nu va ajunge până în Iran. Mai degrabă, ipoteza de funcționare este că, în mijlocul nopții, RPDC va transfera probabil focoasele nucleare pe nave care nu aparțin Coreei de Nord sau poate le va descărca într-un port comercial undeva, le va conduce la un aeroport și le va transporta cu avionul în Iran".
El a explicat că nord-coreenii au dobândit o experiență extraordinară în eludarea sancțiunilor internaționale prin transferul de alimente, arme și petrol, printre alte mărfuri, de la o navă la alta, în întunericul nopții, crezând că nimeni nu se uită.
"Uneori îi prindem", a spus el. "Sateliții și dronele noastre au surprins un număr bun de astfel de transferuri de-a lungul anilor. Știm că o fac. Știm cum o fac. Dar fac atât de multe încât este imposibil să le prindem pe toate, cu atât mai puțin să le oprim. De aceea, trebuie să ne rugăm ca serviciile de informații să poată găsi acul din carul cu fân, să ne dea o țintă și să ne lase să ne facem treaba - înainte de a fi prea târziu."

"Domnule, aș dori permisiunea dumneavoastră să îl sun pe Oleg Kraskin", a spus Marcus după ședință.
"Nu chiar acum, Ryker", a răspuns Sanchez. "Operăm în condiții de luptă în acest moment - doar comunicațiile esențiale sunt permise."
"Dar, domnule, ar putea avea surse care ne-ar putea ajuta să identificăm nava sau navele potrivite."
"Credeți-mă, ofițerii de la informații navale lucrează cu el pentru a culege tot ce pot. Până acum nu a furnizat nimic care să poată fi folosit."
Acestea fiind spuse, era ceva de care aveau nevoie chiar acum, remarcă Sanchez - un raport detaliat după acțiune privind modul în care Berenger și ceilalți doi SEAL muriseră în apartamentul din Tanch'ŏn, împreună cu o relatare minut cu minut a tot ce se întâmplase în timpul misiunii, de la început până la sfârșit. "Ai fost acolo", a spus căpitanul SEAL. "Ai văzut totul. Vreau să scrii raportul în timp ce planificăm următoarea misiune."
Marcus a consimțit, desigur. Dar ceea ce dorea cu adevărat era să vorbească cu Oleg și să vadă dacă rusul avea vreo fărâmă de informație nouă pe care să o poată folosi. Pentru moment, însă, nu a fost să fie.
Apoi Sanchez a făcut o altă cerere. Avea nevoie ca Marcus să facă o identificare pozitivă a cadavrului lui Vinetti, deoarece nimeni altcineva de pe navă nu-l cunoștea bine pe om, în afară de Hwang, care era în prezent operat la brațul stâng rănit. Marcus se încordă. Era ultimul lucru pe care voia să îl facă. Dar și-a ținut gura și a dat din cap.

"Asta e tot, căpitane?", a întrebat el.
"Da", a spus Sanchez. "Liber."
Drumul până la unitatea frigorifică din spatele submarinului unde erau păstrate cadavrele părea interminabil. Cu fiecare pas, Marcus devenea din ce în ce mai furios pe oamenii care le făcuseră asta prietenilor săi și mai hotărât să facă dreptate. În momentul în care a ajuns la morga improvizată, era gata să explodeze.
Un ofițer i-a cerut să-i vadă actul de identitate și l-a pus să semneze jurnalul de bord. Apoi l-a dus în seiful frigorific, a găsit și a deblocat camera din dreapta, a desfăcut sacul pentru cadavre și s-a dat câțiva pași înapoi.
Marcus s-a holbat la trupul palid și rigid al lui Vinetti. Era chiar el. Chiar dispăruse.
Marcus a dat în cele din urmă din cap. "El este", a spus el printre dinți, apoi s-a întors și a ieșit.
Știa că nu va reuși să tragă în nimeni din RPDC care să fie de fapt responsabil pentru asta. Dar ar fi existat nord-coreeni pe navă. Și acolo era și Alireza al-Zanjani. Pentru Marcus, acesta era omul cu adevărat responsabil pentru moartea lui Vinetti și a celor trei SEAL-uri. Stătea în hol, cu mâinile tremurându-i. Era hotărât să afle tot ce putea despre al-Zanjani și să-l vâneze, oricât de mult ar fi durat.
Se potrivea asta cu credința sa creștină? Nu era sigur. Și, la drept vorbind, în acel moment, nu-i păsa.
Era aproape 11 seara când lui Marcus i s-a permis să intre în sala de operații.
Având în vedere cât de puțin spațiu era pe submarin, sala era folosită și ca cameră de recuperare. Marcus l-a găsit pe Pete Hwang întins într-un pat lipit de peretele îndepărtat. Capul îi era sprijinit pe perne. Era acoperit cu pături groase. Avea o perfuzie în brațul stâng și era conectat la o serie de monitoare care îi afișau semnele vitale.
"Hei, ghici cine", a șoptit Marcus.
Hwang a deschis încet ochii. Era prea amețit din cauza anesteziei generale pentru a vorbi, dar când Marcus i-a luat mâna bună, Hwang i-a strâns degetele pentru a-i recunoaște prezența. Cealaltă mână a lui Hwang era înfășurată în tifon gros. Chirurgul i-a spus lui Marcus că totul a decurs bine. Leziunile suferite de mușchii și terminațiile nervoase ale lui Hwang au fost extinse și a fost un miracol că au reușit să-i salveze mâna. Dar se aștepta ca Hwang să se recupereze complet și să își recapete cea mai mare parte, dacă nu chiar întreaga utilizare a mâinii și a brațului, deși tenisul și squash-ul erau excluse pentru viitorul apropiat.
Marcus se întreba dacă prietenul său își mai amintea multe despre operație sau chiar că Vinetti nu supraviețuise. Spera că nu, și cu siguranță nu avea de gând să spună nimic. Erau chestiuni mai încurajatoare de discutat.
"Credem că i-am prins", șopti Marcus cu nu puțină emoție, ghemuit lângă Hwang, în timp ce bărbatul ducea o luptă pierdută pentru a-și ține ochii deschiși. "A fost o nebunie - ar trebui să vii la CIC și să te uiți la ecranele sonar și radar. Sunt literalmente sute de puncte - fiecare reprezentând o navă. Este ireal. Dar acum aproximativ o oră, marina japoneză a localizat două nave misterioase care pândeau la câțiva kilometri vest de insula Tsushima."
Ochii lui Hwang erau închiși, dar Marcus a continuat.
"Ambele nave și-au oprit transponderele prin satelit -nu transmit viteza, direcția, locația, nimic", a spus el. "Una dintre nave este nord-coreeană. Cealaltă este înregistrată pe numele unei corporații multinaționale cu sediul în Indonezia -Jakarta, cred. Oricum, Sanchez tocmai ne-a informat. Teoria este că RPDC va transfera focoasele de la o

navă la cealaltă. Am fost însărcinaţi cu confiscarea ambelor nave. Plecăm în douăzeci de minute. Am vrut doar să . . ."
Vocea lui Marcus se întrerupse în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Oricum, nu știa dacă Hwang îl putea auzi și știa că, dacă mai spunea ceva, s-ar fi putut pierde. Așa că i-a mulţumit din cap chirurgului și a ieșit la fel de repede cum intrase.
Chiar înainte de miezul nopţii, Sanchez și echipa sa au ieșit la suprafață în apele agitate.
Vântul se înteţea, iar o bandă groasă de nori bloca luna, asigurând un plus de protecţie. Folosind SDV-urile, SEAL-urile și Marcus s-au furișat pe lângă cele două nave dinspre est. Își scoseseră echipamentul de scufundare și lăsaseră totul în SDV-uri. Acum, cu armele în mână, cercetau scena.
Pornindu-și ochelarii de vedere pe timp de noapte, Marcus putea vedea Mi Yang 12 în stânga sa, o navă container nord-coreeană de 330 de picioare, ruginită și îmbătrânită, care avea mare nevoie de pensionare sau cel puţin de o vopsire serioasă. În dreapta lui era Bandur Lampung II, o navă indoneziană destul de elegantă și mult mai modernă, cu un sistem de navigaţie și comunicaţii de ultimă generaţie. Luminile ambelor nave erau aprinse. Motoarele lor funcţionau la ralanti. Dar nu se mișcau. Și nici nu dădeau vreo impresie că vor porni în curând.
Sanchez a semnalat echipei sale albastre să îl urmeze în timp ce se scufunda din nou și înota spre tribordul navei Bandur Lampung. Callaghan și echipa sa roșie au înaintat spre babord. De data aceasta, la ordinele noului comandant, Marcus a fost alături de Sanchez.
În același moment, alţi patruzeci de SEAL au sosit dinspre vest, după ce și-au desfășurat SDV-urile de pe USS Ohio, un alt submarin american cu propulsie nucleară care sosise în Pacificul de Vest cu Carrier Strike Group One, condus de USS Abraham Lincoln, un portavion din clasa Nimitz. Având sarcina de a prelua controlul navei Mi Yang, acești SEAL suplimentari s-au împărţit în două escadrile, câte douăzeci de oameni deplasându-se de fiecare parte a navei nord-coreene.
La 11:57 p.m., când toată lumea era pe poziţii, Sanchez a dat semnalul ca minele Mk1 să fie atașate la elice și ca oamenii săi să escaladeze laturile navei Bandur Lampung.
Asta a fost, s-a gândit Marcus. Spera doar ca al-Zanjani să fie pe nava asta. Și că va ajunge primul la el.
75
Exact trei minute mai târziu, ajunseseră cu toţii pe puntea principală. În acel moment, minele au detonat. Ambele nave s-au întunecat. Callaghan și Echipa Roșie au sprintat spre scările de la pupa, urcând treptele două câte două pentru a asigura puntea și a împiedica pe cineva să facă un apel de ajutor. Între timp, Sanchez, Marcus și echipa albastră au coborât în grabă pentru a securiza sala motoarelor și diversele magazii ale navei în care se aflau cel mai probabil focoasele.
Marcus își ţinea pistolul mitralieră MP7A1 în timp ce se deplasa pe coridorul de pe partea babord a navei. Întreaga echipă își scosese supresoarele. Nu mai era nevoie de discreţie, iar haosul creat de focurile de armă care zguduiau urechile se putea dovedi util.
Totuși, ceva nu era în regulă. Pe măsură ce dădeau buzna în cameră după cameră, nu găseau niciun membru al echipajului, cu atât mai puţin membri ai Corpului Gardienilor Revoluţiei. În mai puţin de zece minute, Echipa Albastră stabilise controlul total asupra intestinelor navei. Cu toate acestea, singura persoană pe care o găsiseră fusese un mecanic indonezian supraponderal, în jur de 50 de ani, care adormise pe o bancă din atelierul mecanic. Nu au găsit paznici. Nici arme. Și după o căutare amănunţită cu contoare Geiger și alte dispozitive, nu au găsit nicio dovadă de radioactivitate.

Sanchez a sunat pe punte. Echipajul scheletic de noapte practic făcuse pe ei când SEAL-urile au dat buzna în camera de control. La fel și mulți dintre membrii echipajului indonezian pe care SEAL-iștii îi găsiseră dormind în paturile lor. La fel de nedumerit ca și colegii săi, Marcus a privit cum Sanchez i-a transmis prin radio liderului echipei SEAL de pe nava nord-coreeană. Spre uimirea sa, raportul a fost același. Fără focoase. Arme minime. Niciun membru al personalului RPDC sau IRGC. Povestea căpitanului navei Mi Yang s-a verificat rapid: după ce s-a confruntat cu probleme electrice grave cauzate de echipamente vechi de 50 de ani, și-a oprit motoarele și a cerut ajutor prin radio celei mai apropiate nave. Nava Bandur Lampung era cea mai apropiată și s-a conformat imediat. Nu exista nicio dovadă de încălcare a sancțiunilor, doar un grup de buni samariteni care încercau să fie de ajutor.
Totuși, Marcus s-a întrebat dacă nu ar putea exista o altă explicație. Ar fi putut fi întregul episod o înscenare elaborată, menită să consume timp prețios și forță de muncă în timp ce focoasele se apropiau tot mai mult de destinația lor finală? Pe de altă parte, chiar conta? Oricum ar fi, nu erau mai aproape de găsirea și confiscarea focoaselor, iar iranienii aveau încă inițiativa.
Cu fiecare oră care trecea, Oleg Kraskin era tot mai disperat. Pierduseră deja o zi întreagă. Acum soarele răsărea deasupra Pacificului, iar ei nu erau nici pe departe pe punctul de a contracara Pyongyangul și Teheranul.
Oleg s-a dat jos din pat și s-a împiedicat să ajungă la toaleta cabinei ofițerilor la care fusese repartizat. Aprinzând lumina, și-a recunoscut cu greu chipul care îl privea în oglindă. Cearcănele de sub ochi arătau clar că nu dormise mai mult de câteva ore pe noapte în ultimele câteva zile. De abia mânca și astfel pierdea în greutate, lucru pe care cu greu și-l permitea cadrul său deja foarte subțire. Medicii Marinei care se ocupau de el îi dădeau somnifere și suplimente de vitamine și îl îndemnau să nu mai sară peste mese, dar erau îngrijorați pentru el, și pe bună dreptate.Moartea celor patru americani din Tanch'ŏn - într-o misiune pe care, în toate sensurile și scopurile, el o îndemnase și o pusese în mișcare - îl împovăra, și nu mai mult decât pierderea lui Nick Vinetti. Nu că Oleg l-ar fi cunoscut cu adevărat pe Vinetti sau că ar fi petrecut vreun timp semnificativ cu el. Cu toate acestea, Marcus vorbise des și bine despre prietenul său italian și colegul său pușcaș marin din Asbury Park, New Jersey. Cei doi se cunoșteau încă din tabăra de instrucție și chiar și un orb ar fi putut vedea cât de apropiați erau cei doi bărbați.
Dar nu doar poverile lui Marcus îi frământau gândurile lui Oleg. Oleg era îndurerat de moartea prietenului său, generalul Yoon, a miresei sale și a mamei acesteia. Oleg fusese atât de încântat de perspectiva de a-i scoate din regatul pustnic pentru a fi în sfârșit în siguranță și liberi. Desigur, cunoștea riscurile. Cu toate acestea, Oleg trebuia să recunoască faptul că nu luase niciodată serios în considerare posibilitatea ca generalul și familia lui să fie descoperiți. Acum nu mai erau, iar vinovăția pe care Oleg o simțea era insuportabilă.
Apoi era propria lui familie. Nu regreta nicio clipă că i-a ucis pe Luganov sau pe porcul de Nimkov. Meritau ceea ce primiseră și chiar mai rău. Totuși, lui Oleg îi lipseau teribil Marina și Vasili. Cu toate tensiunile care îi despărțiseră, Oleg încă își iubea profund soția. Erau doar niște copii, studenți la universitate, când ea îl vrăjise, trup și suflet. Cum să nu-i lipsească căldura atingerii ei sau senzația respirației ei pe obrazul lui sau vederea zâmbetului ei și sunetul râsului ei?
A deschis robinetul și și-a stropit fața cu apă caldă. S-a forțat să se spele pe dinți și să-și treacă pieptenele prin păr. Și-a aruncat pe el aceleași haine șifonate și neîngrijite pe care le purta de când ajunsese

la baza navală americană de lângă Tokyo. Și-a dat seama că trebuia să își strângă centura cu o crestătură mai tare. Apoi a luat telefonul de lângă pat și a format numărul operatorului.
"Sunt gata", a spus el în engleză.
Câteva minute mai târziu, au bătut la ușa lui. Sosiseră doi parlamentari pentru a-l escorta înapoi la divizia de informații. Până acum, Oleg nu se dovedise de mare folos noii sale țări. Nu vedea cum astăzi s-ar fi putut dovedi altfel. Dar și-a spus că trebuie să încerce.
76
USS ABRAHAM LINCOLN, UNDEVA ÎN MAREA CHINA DE EST - 11 OCTOMBRIE
Fusese nevoie de consultări ample cu comandantul Flotei Pacificului. Sanchez a trebuit chiar să vorbească cu șeful Operațiunilor Navale. Dar, în cele din urmă, noul comandant al Echipei SEAL Șase își convinsese superiorii că avea nevoie de mult mai multă flexibilitate tactică decât putea oferi un submarin și de mult mai mulți oameni decât avea în prezent cu el. O zi mai târziu, Sanchez și oamenii săi au fost transportați pe calea aerului în mijlocul Mării Chinei de Est, unde au făcut legătura cu Carrier Strike Group One și cu peste două sute de alți operatori SEAL. Nava principală a armadei era USS Abraham Lincoln, portavionul din clasa Nimitz, cu baza la stația aeriană navală de pe insula Coronado, lângă San Diego. Alături de acesta se aflau USS Lake Champlain, un crucișător cu rachete ghidate Aegis din clasa Ticonderoga, și USS Stockdale, USS Gridley și USS Higgins - trei distrugătoare cu rachete ghidate din clasa Arleigh Burke. În spatele lor se aflau o navă logistică, o navă de aprovizionare și alte două distrugătoare cu rachete ghidate din cadrul Forței maritime de autoapărare a Japoniei - JS Ashigara și JS Samidare. Două submarine de atac din clasa Los Angeles, USS Tucson și USS Santa Fe, au flancat convoiul.
În timp ce soarele răsărea sâmbătă dimineața, Marcus se afla pe puntea unui superportavion, sorbind cafea neagră și luptându-se cu sufletul său. Înfulecase deja două farfurii cu ouă, cârnați și cartofi prăjiți. Se antrenase și făcuse duș. Apoi își petrecuse ceva timp citind capitolul al unsprezecelea din Proverbe, fiind a unsprezecea zi a lunii.
Versetul 2 l-a înfuriat.
Când vine mândria, atunci vine dezonoarea,
Dar la cei smeriți este înțelepciunea.
Versetul 19 era și mai rău.
Cel care este statornic în neprihănire va ajunge la viață,
iar cel care urmărește răul își va aduce moartea.
Și apoi a fost versetul 23.
Dorința celor drepți este numai bună,
dar așteptarea celor răi este mânia.
Asta nu era ceea ce voia să audă. Suferea. Era furios și mânat de dorința de a se răzbuna pentru ceea ce li se întâmplase prietenilor săi. Își spusese în ultimele zile că avea tot dreptul să se simtă și să acționeze așa. Dar el știa mai bine. Nu urmărea dreptatea. Era răzbunare pură. Era o dorință pentru rău, nu pentru dreptate. Era consumat de pofta de sânge. Și conștiința îl ucidea. Nu dormise bine. Se retrăsese din echipă când nu trebuia să participe la ședințe. Când Sanchez îi ceruse să se întâlnească cu medicul șef de la bord pentru a vedea dacă suferea de sindromul stresului posttraumatic, el dăduse răspunsuri tăioase, fără reacție și negase că ar fi ceva în neregulă. Dar se mințea pe el însuși și cu greu mai păcălea pe cineva.Așa că, stând singur în bătaia vântului, sprijinit de balustrada de la pupa navei, Marcus a renunțat în cele din urmă la luptă.
"Iartă-mă, părinte", a spus el. "Și ajută-mă. Vreau să fac voia ta, nu a mea."

Asta a fost tot. Rugăciunea lui a fost pe cât de simplă, pe atât de directă. Cu toate acestea, aproape instantaneu a simțit cum amărăciunea începe să se scurgă.
Încă o dată, Marcus a cerut o întâlnire cu căpitanul Lincolnului. Făcuse prima cerere în momentul în care coborâse dintr-un elicopter Seahawk pe puntea masivului portavion la ora 6:19, vineri dimineață. Având în vedere viteza și complexitatea operațiunilor în care era implicat grupul de atac, trecuse o zi întreagă și jumătate. Era ora 4:41 sâmbătă după-amiază, iar Marcus a fost în cele din urmă escortat de XO la Centrul de Informații de Luptă și i s-a spus că are două minute cu căpitanul și nu mai mult.
Marcus a salutat, apoi a cerut permisiunea de a folosi comunicațiile navei pentru a-l suna pe McDermott din Washington.
"Pentru ce?", a întrebat căpitanul, fără să-și ridice privirea din teaca de tipărituri de computer pe care le scana.
"După cum probabil ați fost informați, eu nu fac parte din SEAL", a spus Marcus. "Lucrez pentru Langley și am fost însărcinat să ajut la vânătoarea acestor focoase."
"Tu și încă vreo cinci mii de oameni."
"Cu toate acestea, aș fi recunoscător pentru permisiunea de a-l suna pe domnul McDermott. Am încercat să fiu răbdător. Dar timpul devine din ce în ce mai sensibil."
"Nu aveți un intermediar?"
"Am avut, dar acela era Nick Vinetti", spuse Marcus, coborându-și vocea. "Acum raportez direct președintelui, ceea ce, practic vorbind, înseamnă direct NSC."
Căpitanul s-a uitat în cele din urmă la Marcus și apoi la XO-ul său.
"Este adevărat?"
XO-ul a dat din cap, oferindu-i șefului său un dosar conținând ordinele lui Marcus. Căpitanul nu l-a luat și nici nu a citit ce era în el. În schimb, pur și simplu a mormăit de consimțământ și s-a întors la hârtiile pe care le avea deja în mâini.
XO i-a spus lui Marcus să îl urmeze.
Câteva clipe mai târziu, Marcus s-a trezit parcat într-o cabină înghesuită, cu un telefon securizat de la navă la țărm și o linie directă către camera de ședințe a Casei Albe. S-a auzit un șuierat de statică, iar apoi vocea unui ofițer de gardă a intrat pe linie. Marcus a explicat cine era și de cine avea nevoie. Nu a fost nevoie să aștepte mult.
"McDermott."
"Bill, sunt Marcus."
"Fă-o repede", a spus consilierul adjunct pentru securitate națională. "Generalul Evans și cu mine suntem pe cale să îl informăm pe președinte."
Tonul lui era cel mult de fapt. Cu siguranță nu a existat căldură. Nu a întrebat nimic despre Vinetti. Asta îl înțepa, dar Marcus nu avea timp să își facă griji pentru asta. Avea nevoie doar de permisiunea de a-l suna pe Oleg și nu a pierdut timpul în a o cere.
"De ce?" a întrebat McDermott.
"S-ar putea să ne poată ajuta să-l găsim pe al-Zanjani. Vreau să lucrez cu el la asta."
"Las-o baltă. El nu poate."
"De unde știi?"
"Pentru că stă pe o bază în afara Tokyo răsucindu-și degetele. Tipii de la informații au încercat să-l interogheze. El refuză să vorbească cu ei."
"Asta pentru că ar trebui să vorbească cu mine, Bill", a replicat Marcus. "Eu sunt omul lui de legătură. Eu sunt cel în care are încredere."
"Las-o baltă, Marcus. Avem o mulțime de experți care lucrează la asta. Îl vom găsi pe al-Zanjani și focoasele în curând."

Tonul condescendent l-a înfuriat pe Marcus și a trebuit să lupte pentru a-și păstra calmul. "Bill, haide - tipul ăsta îi cunoaşte pe iranieni. A fost la Teheran. S-a întâlnit personal cu Liderul Suprem de numeroase ori - la fel și cu președintele Afshar. Îi cunoaște pe principalii lor consilieri. Știe cum gândesc. Poate că aveți dreptate. Poate că nu va ajuta la nimic. Dar lăsați-mă măcar să încerc. Acesta este motivul pentru care președintele ne-a adus în. Tot ce vă cer este să ne lăsați să ne facem treaba."
"Să vă faceți treaba?" a întrebat McDermott. "Știți în ce pericol ne-ați pus țara? Vă dați seama cât de multe pagube ați provocat? Dacă ar fi după mine, tu și prietenul tău rus ați fi închiși într-o închisoare de maximă securitate, nu v-ați juca de-a James Bond în Marea Chinei de Est. Răspunsul este nu. Acum trebuie să mă întâlnesc cu președintele. Așa că ține-ți gura închisă și capul plecat și lasă-ne să curățăm mizeria pe care ați făcut-o voi."
S-a auzit un alt șuierat de statică, iar linia s-a întrerupt.
77
Marcus stătea în cabină într-o tăcere uluitoare.
Nu fusese niciodată la fel de apropiat de McDermott ca de Vinetti și Hwang. Dar habar n-avea cât de furios devenise sergentul său de pușcași marini. Acum nu mai era timp să proceseze situația, cu atât mai puțin să o rezolve. Ceasul ticăia.
Marcus trebuia să vorbească cu Oleg, dar asta nu se va întâmpla niciodată fără autorizația corespunzătoare. A trecut în revistă persoanele care o puteau da. Lista era scurtă.
Îl putea suna pe Stephens. Dar putea avea încredere în el? Directorul CIA îl vânduse deja pe Marcus rușilor. Marcus nu-și putea imagina că Stephens luase mai bine decât McDermott directiva președintelui de a-i aduce pe el și pe Oleg în Agenție.
Mai era Cal Foster la Pentagon. Dar avea mâinile ocupate. Și chiar dacă ar fi putut ajunge la Foster, ce i-ar fi spus? Dacă consilierul adjunct pe probleme de securitate națională refuzase să-l lase să vorbească chiar cu agentul de care fusese însărcinat să se ocupe, cum l-ar fi putut convinge pe secretarul apărării să contramandeze ordinul lui McDermott de a se retrage?
Marcus se holbă câteva minute la consola de comunicații din fața sa. Dar în cele din urmă a știut ce anume trebuia să facă. Se părea că autorizarea de a-l contacta pe Oleg nu avea să aibă loc. Dar cum rămâne cu contactul neautorizat? Primise ordine directe de la comandantul suprem al Statelor Unite să servească drept manipulator al lui Oleg și să găsească aceste focoase. Singurul mod în care putea să se supună acestor ordine era să îl ignore pe McDermott.
Marcus a ridicat căștile și a vorbit cu ofițerul de comunicații din CIC, la fel cum făcuse cu câteva momente înainte. De data aceasta, însă, în loc să întrebe de Casa Albă, el a cerut să i se facă legătura cu comandantul de gardă din cadrul diviziei de informații de la Baza Navală de Activități a Flotei SUA din Yokosuka. Ofițerul, care probabil nu avea mai mult de nouăsprezece sau douăzeci de ani, nu avea niciun motiv să creadă că nu era autorizat să facă apelul. La urma urmei, XO însuși îi dăduse ofițerului codul său personal de autorizare pentru a suna la Casa Albă, iar McDermott cu siguranță nu avusese timp să spună nimănui despre conversația lor.
Două minute mai târziu, Oleg Kraskin era la telefon.
"Nu pot să cred că tu ești", a spus rusul. "Unde ești?"
"Nu pot să spun", a răspuns Marcus, "dar nu contează. Nu avem prea mult timp și avem multe de făcut. Te-au informat despre ce s-a întâmplat în Tanch'ŏn?"

"Nu în detaliu, dar am prins esențialul. Îmi pare foarte rău pentru Nick, comandantul Berenger și ceilalți."
"Nu e vina ta."
"Simt că a fost."
"Știu, dar nu o face. Acum concentrează-te. Am nevoie de ajutorul tău."
"Numește-l."
"Toată lumea caută focoasele", a spus Marcus. "Dar asta e o greșeală. Trebuie să-l găsim pe Alireza al-Zanjani. Dacă îl găsim pe el, vom găsi focoasele."
"Sunt de acord, dar ce pot face?" a întrebat Oleg. "Nu-mi dau acces la nicio informație curentă. Cel mai mult sunt închis în baraca mea, păzit de poliția militară."
"Dar acum ești la sediul de informații, nu-i așa?"
"În fiecare dimineață mă aduc aici pentru câteva ore pentru a mă informa despre tot ce știu despre perioada petrecută la Moscova sub comanda lui Luganov."
"Și tu nu vorbești?"
"Bineînțeles că am vorbit", a spus Oleg. "Sunt epuizat de vorbit. Ei înregistrează totul. Mă pun să revăd memoriile și notițele pe care le-am scris când lucram pentru Luganov și trecem în revistă detaliile punct cu punct -Cine a fost la întâlnire? Care a fost scopul întâlnirii? Care au fost elementele de acțiune care au rezultat din reuniune? Și așa mai departe. Probabil că au înregistrat până acum douăzeci și patru de ore din amintirile mele. Cine ți-a spus altceva?"
"Nu contează. Poate că am înțeles greșit. Oricum, vorbesc cu tine despre al-Zanjani?"
"Nu. Adică, a apărut numele lui, dar evident că nu știu unde este, așa că ce aș putea să spun?"
Marcus l-a pus rapid la curent pe prietenul său rus cu evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore și cu vânătoarea nereușită de până acum a celui mai căutat om din lume. Oleg a arătat clar că îl compătimește, dar nu vedea ce ar putea adăuga.
"Ascultă, Oleg, tu ești singura persoană angajată de serviciile secrete americane care s-a întâlnit vreodată cu Marele Ayatollah al Iranului, și nu o dată, ci de mai multe ori. Ai fost în casa lui Hossein Ansari. Și ați petrecut ore întregi cu Yadollah Afshar. Îi cunoști pe oamenii lor. Trebuie să fi cules indicii despre modul lor de operare."
"Desigur", a spus Oleg. "Dar trebuie să-ți amintești că al-Zanjani a fost un jucător minor în cea mai mare parte a acelor ani. A devenit director adjunct al Corpului Gardienilor Revoluției abia primăvara trecută. L-am întâlnit o dată. A venit la Moscova cu șeful său, generalul Entezam. Dar interacțiunea mea cu el a fost minimă."
"Pentru ce a venit la Moscova?"
"A fost o călătorie în avans. Se pregăteau pentru un summit pe care Luganov dorea să îl organizeze cu liderii Iranului, Turciei, Sudanului și mai multor țări din Asia Centrală."
"Și?"
"Și ce? A fost lăsată deoparte".
"De ce?"
"Ce contează?"
"Spune-mi doar."
"Ei bine, summitul trebuia să aibă loc în noiembrie, dar totul a fost pus deoparte pentru că Luganov își petrecea din ce în ce mai mult timp planificând invazia sa nebună din Țările Baltice."
"Cât timp au stat Entezam și al-Zanjani la Moscova?"
"Nu știu -o zi sau două, cred".
"Ați fi luat notițe de la întâlnirile lui Luganov cu ei?"
"Desigur."

"Aceste notițe ar fi fost incluse în toate materialele pe care ni le-ați dat pe stick?" a insistat Marcus.
"Presupun că da - dar de ce?" a întrebat Oleg. "Cum ne ajută asta?"
"Poți accesa acele fișiere de la Langley chiar acum?"
"Sigur. Ar trebui?"
"Da, fă-o acum", a spus Marcus. "Fă o căutare pentru tot ce se află în fișierele tale care îl menționează pe al-Zanjani."
78
Marcus s-a uitat la ceas.
Era ora 5:17 p.m. și era sigur că ofițerul secund sau unul sau doi polițiști militari vor da buzna în orice moment, vor întrerupe legătura prin satelit și îi vor smulge căștile. Totuși, a continuat.
Oleg răsfoia fiecare document pe care îl avea și care îl menționa pe al-Zanjani, citând câte o secțiune ici și colo, dar nu reușea să dea lovitura. Cea mai mare parte a materialului implica o discuție despre punctele de discuție pentru un summit care nu avea să aibă loc niciodată. Luganov dorise să creeze o alianță militară și politică oficială, un fel de nou Pact de la Varșovia, pentru secolul XXI, care să includă guvernele de la Teheran, Ankara, Khartoum și celelalte. Generalului Entezam i-a plăcut ideea. Al-Zanjani, atât de nou în postul său, nu spusese nimic. Principalele elemente ale conversației se învârtiseră în jurul modalității de a-i convinge pe liderii Turciei să părăsească NATO și să se alăture unei noi alianțe conduse de Moscova. Alte puncte de interes se refereau la posibilitatea de a atrage statele arabe sunnite - în special saudiții - din tabăra americană în orbita ruso-iraniană. Notele indică faptul că Entezam a fost deranjat de ideea de a tenta Riadul să se îndepărteze de Occident, preferând în schimb o operațiune militară comună ruso-iraniană pentru a cuceri Peninsula Arabică și a răsturna radical echilibrul de putere în Orientul Mijlociu. Conform notițelor lui Oleg, Luganov a râs în hohote la această sugestie, apoi a îndreptat conversația spre modul în care să sprijine palestinienii și să submineze israelienii.
Toate acestea erau fascinante. Nimic din toate acestea nu putea fi pus în practică. Cu cât Oleg citea mai mult titlurile memoriilor, cu atât Marcus devenea mai frustrat. O notă includea biografia fiecărui oficial pe care Luganov intenționa să-l invite la summit, atât a directorilor, cât și a subordonaților acestora. Un altul includea datele de contact ale fiecărui potențial invitat și ale personalului său administrativ. Altele conțineau detalii logistice, cum ar fi aranjarea locurilor la summit, cerințele hoteliere pentru fiecare delegație, nevoile legate de vehicule, restricțiile dietetice, planificarea media și protocoalele de securitate.
"Luganov a fost implicat în planificarea unor detalii atât de mici?" a întrebat Marcus, pe cât de nedumerit, pe atât de intrigat.
"Doamne, nu", a spus Oleg. "I-a păsat doar de aspectele politice ale summitului. După aceea, s-a retras, iar șeful de cabinet și șeful de protocol au preluat conducerea. Dar Luganov m-a însărcinat să asist la reuniuni și să iau notițe detaliate despre tot, pentru a putea discuta mai târziu în mod corespunzător."
Marcus se uită din nou la ceas, apoi se aplecă în față și închise ochii. Era ceva acolo, ceva ce le lipsea, dar ce era?
"Scoate memo-ul privind cerințele de securitate", a spus el.
"Bine, am înțeles; ce trebuie să caut?" a întrebat Oleg.
"Nu sunt sigur", a recunoscut Marcus. "Uită-te prin ea din nou. Vezi dacă găsești ceva care ne-ar putea ajuta."
Linia a rămas tăcută mai bine de un minut. "Îmi pare rău", a spus Oleg în cele din urmă. "Nu sunt prea multe lucruri importante aici. Nu au elaborat un plan de securitate detaliat. Este vorba mai ales de o serie de întrebări pe care iranienii le-au adresat FSB-ului și pe care șeful

nostru de personal le-a adresat IRGC-ului și personalului președintelui Afshar. Dar mă tem că nu există prea multe răspunsuri."
Marcus știa că nu mai aveau timp, dar a refuzat să renunțe. Din nou, și-a închis ochii. Bios. Hoteluri. Transport. Restricții dietetice. Media . . .
"Contacte", a spus el, cu ochii încă bine închiși și mâinile masându-i acum tâmplele.
"Ce?"
"Ai spus că există un memo cu un fel de informații de contact."
"Da, și?"
"Deschide-l", i-a ordonat Marcus.
"Bine, gata. Acum ce facem?" A întrebat Oleg.
"Ce e acolo?"
"Nu prea multe. Sunt o grămadă de numere de telefon mobil, numere de telefon de birou, numere de fax, adrese de e-mail, adrese poștale, adrese de expediere..."
"Al-Zanjani este pe listă?"
"Desigur."
"Și ce ai pentru el?"
Marcus îl auzea pe Oleg bătând din taste în timp ce rusul căuta în document.
"Un număr de mobil, două numere de cont de satelit și trei numere de birou - linia sa directă, linia directă a șefului său de personal și cea a asistentului său personal."
"Există o adresă de e-mail?"
"Nu."
"De ce nu?"
"Nu știu."
"Are Entezam o adresă de e-mail?"
"Nu."
"Are vreunul dintre oficialii iranieni?"
"Da."
"Cine?"
"Toți cei care lucrează în biroul președintelui au una. Cei care lucrează în biroul liderului suprem, de asemenea."
"Dar nimeni din IRGC?"
"Nu", a spus Oleg. "Unde vrei să ajungi?"
Marcus nu a răspuns la întrebare. Nici măcar nu știa de ce întreabă. Pescuia și nu obținea nimic, dar ceva îi spunea că era pe calea cea bună, că punea întrebările potrivite. Doar că acum era blocat.
"Poți să scoți un document separat fără să închizi documentul la care te uiți acum?", a întrebat el în cele din urmă.
"Desigur."
"Bine - scoateți toate fișierele de contact".
"Bine. . ."
"Scoateți lista de contacte a lui al-Zanjani."
"Doar o secundă - bine, am găsit-o."
"Ai o adresă de e-mail pentru el?"
"Nu."
Marcus s-a ridicat în picioare. Trebuia să se miște, dar în compartimentul înghesuit, asemănător unui dulap, abia dacă mai avea loc să stea lângă scaunul său, cu siguranță nu suficient pentru a se întinde sau a păși.
"Câte numere de telefon ai pentru al-Zanjani?"
"De ce?"
"Spune-mi", spuse Marcus, fără să vrea să fie nepoliticos, dar din ce în ce mai sigur că urmau să fie întrerupți în orice secundă.
"Patru."

"Care sunt acestea?" Marcus a insistat.
"Vrei numerele exacte?"
"Nu - pentru ce telefoane sunt?"
"Trei sunt liniile directe către biroul său, asistentul său și șeful său de personal."
"Sunt aceleași ca pe celălalt document?"
Oleg a luat o clipă să verifice și apoi a confirmat că erau.
"Pentru ce este al patrulea număr?"
"Este numărul său privat, securizat, de mobil."
"Și acest număr este același cu cel de pe celălalt document?"
"Stai puțin - da, este."
"Bine, dă-mi numărul acela", a ordonat Marcus, notându-l pe un carnețel în timp ce Oleg îl dicta, apoi citindu-l înapoi lui Oleg, doar pentru a fi sigur. "Acum, ai spus că erau alte două numere pe care le aveai în memorandum, nu?"
"Corect."
"Conturi de satelit?"
"Corect."
"Și astea nu sunt în fișierul tău de contact pentru al-Zanjani?"
"Nu, nu sunt."
"Bine", a spus Marcus. "Dă-mi-le pe amândouă."
Oleg s-a conformat. După ce a terminat, Marcus i le-a citit din nou lui Oleg pentru a fi absolut sigur că le citise corect. Oleg a confirmat.
"Te-ai descurcat bine, prietene", i-a spus Marcus. "Acum trebuie să te deconectezi de la acel cont și să te întorci imediat la cazarmă și să aștepți acolo. Nu vorbi cu nimeni, dacă te poți abține. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu spune nimănui că am vorbit. Stai liniștit și mă voi întoarce la tine cât de repede pot."
79
"Fă-mi legătura cu McDermott din Camera de Ședință", îi spuse Marcus ofițerului de comunicații.
Treizeci de secunde mai târziu, însă, el a fost informat că adjunctul NSA era încă în Oval cu președintele.
"Doriți să îi lăsați un mesaj colonelului McDermott?", a întrebat ofițerul de gardă.
"Nu", a răspuns Marcus. "Voi suna mai târziu."
În momentul în care conexiunea a fost întreruptă, s-a gândit să ceară să fie conectat direct la Centrul Național de Comandă Militară de la Pentagon. Dar știa că i se va refuza.
Atunci, pe cine ar trebui să sune? Nu exista nicio garanție că strategia sa se va dovedi utilă. Dar Marcus era convins că merita să încerce. Ar trebui să se ducă la Sanchez? Marcus a exclus rapid această variantă. Comandantul SEAL ar fi discutat probabil cu căpitanul și ofițerul secund înainte de a se adresa PACOM, U.S. Pacific Command - sau poate SOCOM, U.S. Special Operations Command - și Marcus ar fi avut oricum probleme pentru că le-ar fi ocolit pe toate.
Nu, singura modalitate ca acest lucru să funcționeze era să se adreseze cuiva deasupra lui Sanchez și a căpitanului. Sau poate cineva din afara lanțului de comandă cu totul.
"Vrei să-mi spui că nu am ajuns nicăieri cu asta?"
Fața președintelui Clarke era roșie ca un fagure.
McDermott nu-l văzuse niciodată atât de furios.
"Nu suntem nicăieri", a spus directorul Stephens. "Am vorbit cu omologii mei din două duzini de țări, de la Coreea de Sud la Europa de Vest. Toți și-au oferit cooperarea deplină. Dar dacă nu suntem pregătiți să oprim și să abordăm toate cele 240 de nave nord-coreene -"
Clarke l-a întrerupt și s-a întors spre secretarul Apărării Foster. "Este posibil?"

"Consumator de timp, costisitor, riscant din punct de vedere politic - lista continuă, domnule președinte - dar da, este posibil", a răspuns Foster. "Dar dacă nord-coreenii au transferat deja focoasele pe nave sub pavilionul altor țări sau le descarcă într-un port undeva în Asia și se pregătesc să le transporte pe calea aerului? În acest caz, vom cheltui timp și capital politic degeaba."
"Ce se întâmplă dacă impunem o blocadă Iranului?", a întrebat președintele. "Știi tu, să închidem totul pe cale aeriană, maritimă și terestră - să inspectăm fiecare navă, fiecare avion, fiecare camion."
"Ei bine, domnule, asta ar fi un coșmar logistic", a protestat Foster. "Dar mai important, o blocadă este un act de război."
"Atunci numiți-o carantină", a spus Clarke. "Spune-i cum vrei tu. Kennedy a făcut-o cu Cuba în '62. Nu și-a făcut griji cu privire la cum a numit-o. Pur și simplu a făcut-o să se întâmple, și este un lucru bun că a făcut-o."
Generalul Evans a intervenit acum.
"A făcut-o, domnule președinte, dar aceea era o insulă - doar patruzeci și două de mii de mile pătrate și schimbări, și doar nouăzeci de mile de coasta Floridei. Republica Islamică Iran este, cât, la aproximativ șase sute de mii de mile pătrate și la o jumătate de lume distanță?"
"Gata cu scuzele", a cerut președintele. "Spuneți-mi ce vom face pentru a-i opri pe iranieni să obțină aceste arme."
"Domnule, facem tot ce putem", a spus Evans calm. "Vă vom informa din nou peste câteva ore și sperăm că vom avea ceva până atunci."
McDermott a privit cum mâna stângă a lui Clarke se strângea într-un pumn. Omul era ca un vulcan, clocotind și pe cale să explodeze. McDermott s-a întărit și s-a pregătit pentru impact. Și apoi președintele a pus două întrebări la care McDermott nu se așteptase.
"Unde este Ryker? Ce face el ca să ne ajute?"
Personalul profesionist alocat Comisiei de Informații a Senatului lucra în birourile situate la etajul al doilea al clădirii Hart din Capitol Hill.
În mod normal, locul ar fi aproape gol și cu siguranță liniștit la ora 4:31 într-o sâmbătă dimineața. Dar nu și astăzi. Fiecare membru al personalului era în biroul sau cabina sa, răspunzând la apelurile senatorilor răspândiți în toată țara care cereau ultimele noutăți. Televiziunile încă difuzau știrea despre un raid al marinei americane asupra navelor nord-coreene și indoneziene în apele internaționale din largul coastei sudice a Japoniei. Pentagonul nu a comentat. Nici Casa Albă. Dar membrii comisiei cereau răspunsuri.
"Domnișoară Stewart, îmi cer scuze pentru deranj", a spus unul dintre tinerii ofițeri militari din tura de noapte după ce a bătut la ușa ei. "Aveți un apel urgent în SCIF".
Annie Stewart și-a ridicat privirea de la teancurile de cabluri clasificate pe care le analizase și de la cutiile cu mâncare chinezească pe jumătate mâncată care ocupau restul spațiului de pe micul ei birou. A fost surprinsă să-l vadă pe ofițer și dublu surprinsă de citația de a veni la Sensitive Compartmented Information Facility, mai ales la ora asta. Vorbise deja de două ori cu șeful ei, senatorul Robert Dayton, care sunase de la domiciliul său din Des Moines. Nu putea fi el, și oricum nu ar fi sunat la SCIF.
Închizându-și documentele sensibile în seif și lăsându-și telefonul mobil în urmă, deoarece nu avea voie să îl aducă în SCIF, Stewart l-a urmat pe ofițer pe hol. Când au ajuns la ușa care semăna cu un seif, Stewart și-a introdus codul personal în tastatură, a așteptat ca LED-urile să devină verzi și apoi a intrat în camera mică și mohorâtă în timp ce ofițerul închidea și încuia ușa în urma ei.

"Sunt Annie Stewart", a spus ea după ce și-a pus căștile și a scos sistemul din surdină. "Cu cine vorbesc?"
"Annie, acesta este Marcus Ryker."
Stewart a fost uimită să-i audă vocea. Ultima oară când îl văzuse fusese când îl însoțise pe senator la patul lui Marcus, la Walter Reed, peste râul Potomac, în Bethesda. De ce naiba o suna și în cel mai sigur mod imaginabil?
"Marcus", a spus ea, cu vocea tremurându-i ușor. "Ești bine?"
El a ignorat întrebarea. "Trebuie să-ți spun ceva, dar este foarte secret și pentru moment nu poți spune nimănui."
"Nici măcar senatorului?"
"Nu", a spus Marcus. "Lasă-mă să-ți explic."
Annie Stewart deținea una dintre cele mai înalte autorizații de securitate din guvernul Statelor Unite și era consilier superior pe probleme de politică externă și informații al membrului de rang înalt al Comisiei de Informații a Senatului. Se îndoia că Marcus i-ar putea spune ceva ce nu știa deja. S-a înșelat.
Marcus a continuat să-i ofere o versiune destul de detaliată a evenimentelor din acea săptămână. Pentru început, el nu fusese de fapt bolnav. A fost o poveste de acoperire pentru a-i descuraja pe ruși. Fusese forțat de președinte să lucreze pentru Agenția Centrală de Informații și era în prezent desfășurat cu treisprezece fusuri orare înaintea ei, în Marea Chinei de Est, cu o echipă de Navy SEALs. În ultimele minute, dăduse peste informații care l-ar fi putut ajuta să-l localizeze pe Alireza al-Zanjani, dar avea probleme în a ajunge la președinte și la Statul Major.
"Annie, te sun pentru că, sincer să fiu, nu știu cui altcuiva să-i cer", a spus el. "Și am nevoie de o favoare."
"Orice ai nevoie", a răspuns ea. "Știi că poți avea încredere în mine."
"Știu, dar . . ."
"Ce?"
"Păi, e. . . ."
"Ce e?"
"E o favoare destul de mare."
"Trebuie să duci aceste informații despre al-Zanjani direct la președinte", a spus Stewart.
"Păi, da."
"Și vrei ca eu să-l sun pe președinte."
"Nu. Nu chiar."
"Vreți să îl sun pe senatorul Dayton, ca el să îl sune pe președinte."
"Nu, nici asta."
"Atunci ce?"
"Vorbiți rusa, nu?"
"Da. De ce ai nevoie, Marcus? Doar spune-mi. O voi face."
"În regulă, Annie, uite cum stă treaba - trebuie să-l suni pe Alireza al-Zanjani".
80
WASHINGTON, D.C.
Annie Stewart a luat un Uber înapoi la casa ei din oraș.
Acesta nu era un apel pe care l-ar fi putut da din clădirea de birouri a Senatului.
De fapt, cu cât se gândea mai mult la asta, era un apel care ar fi putut foarte bine să o coste nu doar autorizația de securitate, ci și slujba și poate chiar pensia guvernamentală. Marcus îi cerea să sune un om aflat pe primul loc atât pe lista celor mai căutați oameni din FBI, cât și pe lista de supraveghere a Departamentului de Stat cu teroriști străini. Putea să o facă cu adevărat? Merita? Și dacă o făcea, iar al-Zanjani nu răspundea? Aproape sigur ar fi fost vizitată în continuare de agenți

federali. Exista chiar o posibilitate, deși o considera îndepărtată, ca ea să fie condamnată pentru o infracțiune federală și să petreacă timp în închisoare. Cel puțin, se putea asigura de săptămâni de interogatorii intense.
Când a coborât din mașină, a urcat treptele udate de ploaie și a descuiat ușa de la intrare, Stewart a luat două decizii. Prima a fost că, dacă va da telefonul, nu o va face pentru Ryker. În al doilea rând, dacă ar fi sunat, ar fi făcut-o doar pentru că a crezut că este lucrul corect de făcut. Ar fi făcut-o pentru că ar fi crezut că își poate ajuta țara să oprească ceea ce era cu siguranță cea mai gravă amenințare la adresa securității naționale a Statelor Unite din viața ei.
A încuiat ușa de la intrare în urma ei, și-a aruncat cheile pe blatul din bucătărie, a aprins câteva lumini și a fugit la etaj să deschidă seiful de perete pe care îl ținea în dulapul cu lenjerie de pat din holul de la etajul al doilea. În spatele unui Glock de 9 mm, a mai multor cutii de muniție, a unui teanc de bani, a pașaportului și a mai multor dosare cu documente importante se afla un telefon prin satelit nou-nouț pe care îl cumpărase cu aproximativ un an înainte, în caz de urgență. Era încă în cutia sa originală, nefolosit. L-a scos, a răsfoit instrucțiunile și l-a pornit. Asta a fost. Era pe cale să treacă de punctul fără întoarcere.
A scos foaia de hârtie pe care mâzgălise cele trei numere și a format numărul. Primul apel a fost către numărul de mobil al lui al-Zanjani. Așa cum anticipase, apelul a ajuns direct la căsuța vocală. Nevorbind farsi, nu a înțeles ce mesaj era și a închis după ce a auzit semnalul sonor.
Al doilea număr era pentru primul din cele două conturi de satelit pe care i le dăduse Marcus. Și acesta a intrat în căsuța vocală după un mesaj similar în farsi.
Mâinile lui Annie Stewart tremurau în timp ce se pregătea să formeze ultimul număr. Nu avea niciun motiv să ezite, și totuși a ezitat. Era 5:33 dimineața. Își dădea seama că mai avea mai puțin de cincisprezece minute până când întreaga ei stradă era trezită de mai multe sirene și lumini intermitente decât văzuseră vreodată majoritatea vecinilor ei.
Întrebarea era dacă NSA și CIA aveau numerele de telefon mobil și de satelit ale lui al-Zanjani semnalate în bazele lor de date. Teoria lui Marcus era că există o șansă să nu le fi avut. Kremlinul avea numerele pentru că era aliat al Teheranului și găzduise la Moscova conducerea superioară a IRGC. Oleg Kraskin le avea pentru că, până de curând, fusese consilier principal al președintelui rus. Marcus le avea acum pentru că reușise să-l scoată pe Oleg Kraskin și toate fișierele sale informatice din Rusia. Da, Langley avea aceleași memorii pe care Oleg i le citise lui Marcus la telefon. Dar le citise pe toate? Le prelucraseră semnificația? Dacă da, clopotele de alarmă ar fi fost deja trase.
Inima îi bătea cu putere, ea a format al treilea număr.
Nu mai vorbise niciodată cu un lider terorist și nu era sigură că putea face tot ce îi ceruse Marcus. Cu fiecare sonerie fără răspuns, anxietatea ei creștea. Apelul nu ajungea la căsuța vocală. Nu primea niciun mesaj, în farsi sau în altă limbă. Poate că asta chiar urma să se întâmple. Cu toate acestea, după douăzeci de apeluri, încă nu răspunsese nimeni.
Stewart a încheiat apelul, dezamăgită. Și-a verificat din nou ceasul. Era 5:38 și încă nicio sirenă. S-a uitat pe fereastra dormitorului ei de oaspeți. Strada din față era goală și liniștită. S-a dus la seiful ei și l-a închis imediat. Nu ar fi fost niciun avantaj să aibă un Glock încărcat în apropiere dacă FBI-ul ar fi dat buzna pe ușa ei, chiar dacă deținea un permis de port ilegal de armă din Carolina de Sud și un permis de deținere de arme din Washington.
Forțându-se să respire adânc, s-a îndreptat spre bucătărie. A așezat telefonul pe masă, a umplut un ceainic cu apă și a pornit un arzător cu gaz. Apoi și-a luat ceașca de ceai preferată și farfurioara de pe un raft

și le-a așezat pe blat, încercând să se gândească ce să facă în continuare.
81
Telefonul prin satelit a sunat.
Stewart a fost atât de speriată încât aproape că a răsturnat ceașca de ceai, după ce nu mai auzise niciodată tonul său ascuțit. Telefonul a sunat din nou, vibrând pe masa din bucătărie. Stewart s-a holbat la el. Când a sunat a treia oară, a întins în sfârșit mâna după el. Numărul de intrare era blocat. Putea foarte bine să fie FBI-ul. Dar nu conta. Acum nu mai era cale de întoarcere.
"Alo?", a spus ea în rusă.
"Cine este?", a venit răspunsul.
Limba era rusă, dar accentul era inconfundabil persan. Stewart a trebuit să lupte pentru a-și păstra calmul.
"Da, sunt Natasha Kaminsky", a răspuns ea în rusă, urmând exact scenariul pe care i-l prezentase Marcus. "Sunt un consilier al președintelui Petrovsky. Sun de la Kremlin și încerc să dau de generalul Entezam. El este?"
"Nu, mă tem că ați greșit numărul."
"Este imposibil", a spus Stewart sec. "Acesta este numărul pe care generalul ne-a spus să îl sunăm în caz de urgență, dacă nu putem da de el la niciunul dintre celelalte numere. Cu cine vorbesc?"
A existat o pauză lungă, apoi cuvintele pe care Stewart nu se aștepta să le audă.
"Acesta este adjunctul său, Alireza al-Zanjani. Ce pot face pentru Excelența Sa, președintele Petrovsky?"
"Generalul este acolo?"
"Îmi pare foarte rău. Regret să vă spun că nu sunt cu generalul chiar acum. Pot să-l rog să vă sune imediat ce se întoarce la birou?"
"Când îl așteptați?"
"Sunt sigur că nu va dura mult."
"Foarte bine", spuse Stewart, încălzindu-se la rolul ei. "Spuneți-i că Excelența Sa solicită prezența sa și a dumneavoastră pentru o întâlnire de urgență aici, la Kremlin, luni dimineață la ora zece."
"Desigur, doamnă . . ."
"Kaminsky", a adulmecat ea. "Natasha Kaminsky. Sunt noul șef de cabinet al Excelenței Sale și nu pot sublinia cât de critică va fi această întâlnire. M-am făcut înțeleasă?"
"Da, doamnă Kaminsky. Îl voi informa pe general de apelul dumneavoastră și îi voi spune că este de cea mai înaltă prioritate."
"Nu m-aș aștepta la mai puțin", a spus Stewart. "Și încă un lucru."
"Da?"
Putea auzi încordarea din vocea lui al-Zanjani. Știa că era disperat să închidă linia, dar Marcus o instruise să îl țină la telefon cât mai mult timp posibil. "Ați primit pachetul?"
"Uh . . . I . . . Imi pare rau. . . ."
"Documentele au fost trimise prin curier diplomatic", a mințit Stewart. "Pachetul ar fi trebuit să ajungă ieri. Excelența Sa aștepta un răspuns și trebuie să spun că a fost dezamăgit când nu a primit niciun răspuns."
Era clar că Al-Zanjani nu știa ce să spună. Stewart știa că nu era la Teheran. Prin urmare, nu era în birou. Prin urmare, habar nu avea dacă sosise un pachet de documente esențiale. Cu toate acestea, se purta ca și cum s-ar fi aflat în incinta IRGC și ar fi trebuit să fie la curent cu tot ceea ce tocmai sosise de la Kremlin.
"Iertați-mă, tocmai m-am întors la birou în această după-amiază, după întâlniri în afara Teheranului", a spus al-Zanjani, evident improvizând. "Nu sunt familiarizat cu pachetul, dar îl voi verifica și mă voi asigura că generalul este pregătit să discute conținutul acestuia cu

dumneavoastră atunci când vă va răspunde la telefon și luni cu președintele Petrovski."
"Foarte bine, eu -"
Înainte ca Stewart să poată termina, transmisia a fost întreruptă. Ea închise telefonul și se prăbuși pe un scaun, rugându-se ca încrederea ei în Marcus Ryker să fi meritat.
Evenimentele erau acum puse în mișcare pe trei continente.
Din momentul în care Stewart formase numerele, apelurile - chiar dacă nu primiseră răspuns - fuseseră interceptate de o serie de sateliți spioni operați de Agenția Națională de Securitate și introduse în ECHELON, protocolul de monitorizare și analiză al agenției. Supercalculatoarele ECHELON au direcționat simultan alerte de înaltă prioritate către cele două stații terestre ale NSA cele mai apropiate de locul de origine și de primire a apelurilor. Acest lucru a însemnat că, în termen de două minute de la interceptare, un analist de la sediul central global al NSA din Fort Meade, Maryland, precum și unul de la baza aeriană Misawa din nordul Japoniei, au fost sesizați.
Apelul către telefonul mobil a stârnit cea mai mare atenție. Numărul se afla, de fapt, în baza de date a NSA și era asociat cu Alireza al-Zanjani. Într-o zi normală, analistul senior în vârstă de 36 de ani din Fort Meade ar fi putut lăsa echipa din Japonia să-și dea seama de semnificația apelului în timp ce ea se ocupa de chestiuni mai urgente. Dar aceasta nu a fost o zi normală.
Analistul și-a informat rapid omologul de la Misawa că ea va prelua conducerea gestionării acestui caz până la capăt. Apoi și-a sunat rapid superiorul și l-a informat că cineva din zona D.C. tocmai folosise un telefon prin satelit pentru a apela un număr conectat la unul dintre cei mai cunoscuți teroriști din lume. Deși nu s-a răspuns la apel, apelantul a încercat alte două numere într-o succesiune rapidă. Vestea proastă, a explicat ea, a fost că aceste două numere nu erau cunoscute de NSA. Vestea bună era că al treilea număr sunase înapoi și că aveau o înregistrare clară a unei conversații de două minute și douăsprezece secunde. Totul era în limba rusă și, deși analistul a recunoscut că nu vorbește rusa, auzise numele lui al-Zanjani menționat. Prin urmare, ea a solicitat permisiunea de a transmite înregistrarea la Direcția de Analiză din Langley pentru transcriere imediată, traducere în limba engleză și analiza amprentei vocale.
"Absolut - fă-o acum", a spus supervizorul, care a cerut apoi coordonatele precise ale originii și destinației apelului.
Analistul nu numai că le-a trimis prin server securizat, dar a și încărcat coordonatele într-un sistem de cartografiere GPS care le-a permis să vadă pe monitoarele lor cele două locații afișate sub formă grafică.
Supervizorul a fost impresionat de faptul că ultimul apel își avusese originea în mijlocul Mării Chinei de Est, de pe o navă situată la aproximativ două sute de kilometri est de Shanghai. Nu era o dovadă pozitivă, dar dovezile circumstanțiale că apelurile au fost făcute către și de la al-Zanjani erau din ce în ce mai numeroase. Dar ceea ce l-a înfrigurat la culme a fost faptul că cel care încerca să dea de teroristul iranian efectuase apelurile la doar câteva străzi de Capitoliul SUA.
"Cine deține acest cont de satelit?", a întrebat supraveghetorul.
Analistul a introdus mai multe comenzi în tastatură.
"Să vedem", a spus ea. "Telefonul a fost cumpărat în urmă cu aproape optsprezece luni de o persoană pe nume Anne Stewart - a folosit un card Visa, l-a cumpărat prin Amazon și -"
S-a oprit brusc din vorbit în mijlocul propoziției.
"Ce este?"

"Nu cred asta", a spus analistul.
"Ce?"
"Ea lucrează pentru guvern."
"Care guvern?"
"Al nostru - lucrează pentru un membru al Comisiei de Informații a Senatului."
"Am nevoie de o adresă - acum."
"Așteaptă -okay, se apropie. Am găsit-o. Patru unu șapte G Street, Northeast, Unitatea 3."
Supervizorul i-a închis imediat telefonul în nas și a apelat rapid Divizia de Contrainformații a FBI.
82
SEDIUL CENTRAL AL CIA, LANGLEY, VIRGINIA
Stephens vorbea cu ministrul chinez al apărării când a primit apelul. Asistenta sa executivă a bătut o dată la ușă, a intrat în liniște în biroul de la etajul șapte al directorului și i-a strecurat sub nas un bilet mâzgălit în grabă pe care scria: Urgent - linia 2. Ea știa că el urăște să fie întrerupt, dar privirea ei i-a spus cât de serioasă trebuie să fie situația, așa că Stephens s-a scuzat și a ieșit de pe fir, promițându-i că îl va suna pe ministru în câteva minute. Apoi a apăsat pe linia intermitentă de pe consola sa de birou și a auzit vocea sumbră a Marthei Dell, directorul său adjunct pentru informații.
DDI i-a explicat rapid tot ce aflaseră NSA, FBI și chiar CIA în ultimele treizeci și cinci de minute - interceptările, arestarea lui Annie Stewart și povestea ei elaborată despre modul în care Marcus Ryker o înrolase pentru a-l elimina pe al-Zanjani. Stephens auzea toate astea pentru prima dată și era uimit.
"Ryker?", a lătrat el. "De unde știa el numerele lui al-Zanjani dacă noi nu știam?"
"Spune că a obținut numerele de la Raven."
"Ai vorbit cu el?"
"Tocmai am vorbit la telefon cu el. E în camera de comunicații de pe USS Abraham Lincoln."
"Povestea lui se verifică?"
"Da", a spus DDI. "În întregime."
"Dar fata?"
"Stewart?"
"Da - o crezi?"
"O cred."
"Nu e nicio șansă să lucreze pentru un serviciu de informații străin?"
"Ei bine, domnule, le-aș sugera prietenilor noștri de la birou să o mai țină o vreme și să fie absolut siguri. Dar eu cred că va ieși curată."
"Cum rămâne cu analiza amprentei vocale?" a întrebat Stephens.
"Băieții mei tocmai au terminat-o."
"Și?"
"El este", a spus DDI. "Este al-Zanjani."
"Sunt siguri?"
"Nivelul de încredere a ajuns la 92,167% - este cât se poate de aproape de certitudine."
"Și ce știm despre nava de pe care a venit apelul?"
"Este un tanc petrolier."
"Nu o navă container."
"Nu, domnule."
"Nord-coreean?"
"De fapt, domnule, este sub pavilion saudit."
"Asta e imposibil", a spus Stephens. "În niciun caz saudiții nu ajută Iranul."
"Sunt de acord, dar ar trebui să-l sunați pe prințul Abdullah."

"O voi face", a spus Stephens. "Dar mai întâi fă-mi legătura cu Foster la NMCC. Apoi sună-i pe Evans și McDermott. Lasă-i să știe ce se întâmplă. Și organizează o întâlnire de urgență a NSC. Trebuie să-l informăm pe președinte."
Nimeni nu scosese un cuvânt.
Nici căpitanul. Nici XO-ul. Nici Sanchez sau altcineva din echipa sa.
Cu toate acestea, în timp ce Marcus urca pe puntea USS Abraham Lincoln și simțea briza Pacificului în față și se întărea împotriva vuietului asurzitor al avioanelor de luptă F/A-18 care se îndreptau spre cerul dimineții, nu era nevoie să i se spună. Era evident că supercarrierul își schimba direcția. Nu se mai îndreptau spre nord. Ei și convoiul din spatele lor se îndreptau spre vest.
Președintele Clarke a intrat în sala de ședințe la ora 7:30 fix.
Toți membrii Consiliului Național de Securitate au stat în poziție de drepți, apoi au luat loc când Clarke s-a așezat.
"Am înțeles că aveți vești bune", a început comandantul suprem.
"Da, domnule - ultimele două ore au implicat câteva descoperiri extraordinare", a spus consilierul pentru securitate națională Barry Evans, care a început ședința de informare. "Versiunea scurtă este că CIA și NSA l-au localizat pe Alireza al-Zanjani. Secretarul Foster a ordonat unei forțe de atac de portavioane să pornească într-o cursă de mare viteză prin Marea Chinei de Est pentru a-l intercepta pe acesta și focoasele nucleare pe care credem că le are asupra sa. Dar există și noi probleme îngrijorătoare".
Evans a rezumat evenimentele care au precipitat această întâlnire, în timp ce McDermott împărțea dosare care conțineau traducerea în limba engleză a convorbirii telefonice dintre Stewart și al-Zanjani, o cronologie a evenimentelor și transcrieri ale interviurilor cu Stewart și Ryker, care își explicau rolurile.
În continuare, directorul Stephens a precizat că a vorbit cu prințul Abdullah bin Rashid, șeful serviciilor secrete saudite, și a confirmat că petrolierul pe care îl folosea al-Zanjani nu era deținut sau operat de nicio companie saudită. Era, de fapt, un petrolier nord-coreean care fusese vopsit și arborat sub un alt pavilion în încercarea de a scoate SUA din cursă. Saudiții au furnizat confirmarea suplimentară că toate cele trei numere de telefon erau în bazele lor de date ca aparținând fie lui al-Zanjani, fie predecesorului său din Corpul Gardienilor Revoluției.
Președintele a fost mulțumit și a spus acest lucru, dar Stephens nu a terminat.
"Domnule, mă tem că tocmai am vorbit la telefon și cu directorul Mossad, Asher Gilad", a continuat el. "Ei tocmai au aflat de la o sursă de mare încredere că Marele Ayatollah Hossein Ansari este pe moarte. Se pare că are cancer pancreatic în stadiul patru și nu se așteaptă să trăiască mai mult de două până la șase luni."
"Sunt absolut siguri?" a întrebat Clarke.
"Sunt, dle președinte. Au obținut chiar și o scanare a dosarului medical al ayatollahului, la zi de acum zece zile. Colonelul McDermott împarte copii numerotate, deși voi avea nevoie de fiecare dintre ele înapoi după ce această întâlnire se va încheia."
Toată lumea studia acum documentul însoțit de traducerea sa în engleză.
"Ei bine, bine că am scăpat", a glumit președintele. "Nu i se putea întâmpla unui tip mai drăguț."
"Domnule, israelienii sunt destul de îngrijorați."
"Pentru ce?" a întrebat Clarke. "Acum nu mai trebuie să îl elimine ei înșiși."
"Gilad a spus că tocmai a venit de la o întâlnire cu premierul și cabinetul de securitate. Evaluarea din Ierusalim este că ayatollahul este gata să parieze mult pentru că nu are nimic de pierdut."

"Deci Gilad crede că acesta este motivul pentru care ayatollahul a intrat cu totul în joc, cumpărând bombe nucleare de la Pyongyang."
"Da, domnule. În plus, ei cred că Ansari a ordonat IRGC să îmbunătățească raza de acțiune și precizia rachetelor lor, astfel încât acestea să poată ajunge la New York și Washington până la sfârșitul acestui an sau începutul anului viitor. De îndată ce ogivele vor ajunge pe teritoriul iranian, israelienii cred că acestea vor fi montate în conurile nasului rachetelor și pregătite pentru utilizare la timp pentru ca ayatollahul să își vadă opera înainte de a pleca din această lume."
"Au dreptate israelienii?" a întrebat Clarke, o încruntare răspândindu-se pe fața sa. "Este aceasta o evaluare rezonabilă a datelor?"
"Cu siguranță ar putea explica de ce Teheranul a încercat să cumpere focoase de la pakistanezi la începutul acestui an", a spus Stephens. "De asemenea, ar explica de ce ayatollahul își asumă riscuri atât de mari pentru a cumpăra aceste focoase de la nord-coreeni chiar acum."
83
Camera a rămas tăcută.
Toată lumea procesa amploarea a ceea ce tocmai le spusese directorul CIA. În cele din urmă, Evans a predat briefingul secretarului apărării.
"Domnule președinte, provocarea cu care ne confruntăm acum este una de timp", a început Foster. "Petrolierul folosit de al-Zanjani și oamenii săi pare să se îndrepte spre portul Shanghai. Având în vedere distanțele implicate, estimăm că grupul nostru de portavioane va avea nevoie de cel puțin patru ore pentru a-l ajunge din urmă, iar până atunci va fi prea târziu. Dacă nu își schimbă cursul, al-Zanjani va intra în apele teritoriale chineze în puțin peste trei ore și jumătate."
"Atunci trebuie să luăm acea navă înainte ca ea să ajungă în China", a spus președintele. "Cum facem asta?"
Președintele Statului Major interarme a răspuns. "Domnule președinte, avem mai mult de două sute de operatori Navy SEAL prepoziționați pe Abraham Lincoln. La comanda dumneavoastră, îi putem încărca într-o flotă de elicoptere HH-60H Seahawk, să ajungem la cisternă în treizeci de minute și să o luăm în mai puțin de zece."
"Oamenii dumneavoastră sunt pregătiți, domnule președinte?"
"Întotdeauna, domnule președinte."
"Cât este ceasul acolo?" A întrebat Clarke.
"Marea Chinei de Est este cu treisprezece ore înainte de ora Europei de Est", a răspuns președintele. "Asta înseamnă că se apropie ora nouă seara. Acoperirea de nori este mare, așa că nu există lumina lunii. Vine o furtună dinspre nord. Dar dacă plecăm repede, cred că ar trebui să fim în regulă. Vom avea elementul surpriză. Dar există o complicație pe care trebuie să o luați în considerare, domnule."
"Care este aceea?"
"Acum două zile, personalul militar american a abordat o navă nord-coreeană în apele internaționale", a remarcat președintele. "Acum vorbim despre a o face din nou, la o scară mult mai mare. Dle președinte, după cum vă amintiți, nord-coreenii au format recent o nouă alianță strategică cu Moscova. Acesta este un pact de apărare reciprocă în toată regula. Am adus copii traduse, dacă vreunul dintre dumneavoastră dorește să le citească, dar versiunea pe scurt este următoarea: orice atac împotriva Republicii Populare Democrate Coreene va fi considerat un atac împotriva Federației Ruse și va fi întâmpinat cu întreaga forță de represalii a armatei ruse. Este puțin credibilă ideea că Dragul Lider s-a temut vreodată de un atac ofensiv din partea Coreei de Sud, Japoniei sau a oricăruia dintre vecinii regionali. Atunci când a semnat acest tratat cu Moscova, el s-a gândit în mod specific la cea mai bună modalitate de a se proteja de un atac ofensiv al armatei Statelor Unite. Abordarea unei nave comerciale fără pierderi de vieți omenești de ambele părți este un lucru.

Să arunci două sute de soldați SEAL pe o a doua navă este altceva, mai ales când știm că al-Zanjani este la bord. Nu vom scăpa fără să tragem un foc de data asta."
"Ce vreți să spuneți, domnule președinte - că nu ar trebui să oprim o navă care transportă arme nucleare îndreptate către noi?" a cerut Clarke, incredul.
"Domnule, pur și simplu ne reamintesc tuturor că, dacă și când vom doborî acel petrolier, am putea foarte bine să declanșăm o circumstanță care ne-ar putea duce la un conflict militar direct cu Rusia."
Președintele s-a lăsat pe spate în scaunul său pentru a asimila acest gând.
"Având în vedere faptul că tocmai am evitat la limită un război cu rușii", a continuat președintele, "m-am gândit că merită menționat."
Clarke s-a uitat la Stephens, care nu a spus nimic. Nici Evans sau ceilalți oficiali din jurul mesei nu au făcut-o.
McDermott a așteptat câteva momente, convins că cineva va interveni. Când nimeni nu a făcut-o, el și-a curățat gâtul. "Domnule, îmi permiteți?", l-a întrebat el pe președinte.
Clarke i-a dat cuvântul.
"Domnule, președintele are perfectă dreptate să ne reamintească de acest nou tratat și de implicațiile sale potențiale. Dar să ne amintim câteva alte fapte. În primul rând, este un tratat foarte nou. Neutilizat. Netestat. Și negociat de un om care nici măcar nu mai este în viață. Acest tratat a fost copilul președintelui Luganov și nu sunt sigur că putem presupune că președintele Petrovsky este pregătit să îl onoreze, mai ales dacă îl informați că nord-coreenii vindeau arme rusești Iranului - arme despre care nu sunt convins că Petrovsky știa că au fost transferate la Pyongyang în primul rând. Vă amintiți că, potrivit lui Raven, Luganov l-a ținut pe Petrovsky complet în întuneric atât în legătură cu tratatul, cât și cu transferul focoaselor."
"Bine spus, colonele", a spus Clarke. "Continuați."
"A doua observație este că nord-coreenii cu greu ar putea invoca tratatul lor cu Rusia, din moment ce nici măcar nu revendică această navă ca fiind a lor."
"Poftim?"
"Nava este sub pavilionul unui petrolier saudit", a notat McDermott.
"Deci, dacă am captura-o, nu ar fi problema noastră cu Riyadh, nu cu Pyongyang?"
La aceasta, Clarke a zâmbit. "Corect."
"În al treilea rând, domnule președinte, este foarte puțin probabil ca Petrovsky să folosească confiscarea noastră a ceea ce este efectiv o navă cu echipaj iranian care transportă focoase nucleare achiziționate de Iran către țărmurile iraniene ca pretext pentru a lansa cel de-al treilea război mondial", a concluzionat McDermott. "Omul tocmai a renunțat la o invazie iminentă a trei țări NATO din Europa. Are de-a face cu asasinarea a trei lideri ruși de top. Încearcă să își consolideze puterea la Kremlin. Oricum, pentru moment, se pare că l-am convins că Marcus Ryker nu are nimic de-a face cu asasinatele și că nu avem nicio legătură cu Oleg Kraskin. Așadar, chiar credem că își va pune toate celelalte jetoane pe acest pariu persan?"
Clarke s-a ridicat brusc în picioare. Toți ceilalți din cameră i-au urmat exemplul.
"Lăsați-l să încerce", a spus președintele. "Poporul Statelor Unite și aliații noștri cei mai fideli și de încredere din Orientul Mijlociu se confruntă cu o amenințare extraordinară și fără precedent din partea mullahilor din Teheran. Nu avem de gând să o ignorăm. Ne vom îndeplini responsabilitățile constituționale și ne vom apăra, indiferent de situație. Domnule secretar, domnule președinte, prin puterea care mi-a

fost conferită în calitate de comandant suprem, vă autorizez prin prezenta să folosiţi toate mijloacele necesare pentru a intercepta acest petrolier, pentru a confisca toate focoasele nucleare pe care le au la bord şi pentru a aduce aceste focoase nucleare în siguranţă în SUA pentru inspecţie şi dezmembrare. Mai mult, vreau să îl capturaţi pe Alireza al-Zanjani şi să îl luaţi în custodie - viu şi, dacă este posibil, nevătămat."
Foster părea la fel de perplex cum se simţea McDermott. Toţi păreau.
"Domnule preşedinte?"
"Nu mă înţelegeţi greşit", a continuat Clarke. "Vreau ca al-Zanjani să fie tratat ca un combatant inamic, nu ca un criminal. Şi credeţi-mă, domnilor, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să ordon executarea lui. Daţi-mi această şansă. Vă implor. Dar mai întâi. Îl vreau adus la Gitmo. Vreau să fie interogat folosind cele mai dure metode permise de Convenţia de la Geneva. Vreau să ştiu tot ce ştie. Care este starea exactă a sănătăţii ayatollahului? Şi care este exact planul ayatollahului de a arunca foc şi furie asupra poporului Statelor Unite? La urma urmei, ce scria Sun Tzu? "Arta războiului ne învaţă să ne bazăm nu pe probabilitatea ca inamicul să nu vină, ci pe propria noastră disponibilitate de a-l primi; nu pe şansa ca el să nu atace, ci mai degrabă pe faptul că ne-am făcut poziţia inatacabilă"?"
McDermott a putut vedea disconfortul din ochii secretarului apărării şi ai preşedintelui. Preşedintele tocmai complicase semnificativ misiunea. Dar ei l-au asigurat pe comandantul suprem că vor face tot posibilul pentru a-i îndeplini dorinţele.
"Ştiu că o veţi face", a spus preşedintele. "Acum, să spunem o rugăciune pentru ca Dumnezeu să se arate favorabil forţelor noastre în această seară".
84
NAVA AMERICANĂ ABRAHAM LINCOLN, ÎN MAREA CHINEI DE EST
"Nu trebuie să faci asta, Ryker."
Marcus îşi lega şireturile cizmelor de asalt maritim când şi-a ridicat privirea pentru a-l găsi pe Sanchez stând în uşă.
"Ai făcut deja destule", a spus comandantul Echipei SEAL Şase. "De ce nu stai deoparte de data asta? Când ne întoarcem, promit să te prezint amicului tău al-Zanjani. Apoi vom sărbători cu o bere rece".
"Las-o baltă, domnule", a răspuns Marcus. "Nu vreau un cadou. Am de gând să câştig berea aia".
"Eşti sigur?"
"Oh, da."
"Bine - termină de echipat şi ne întâlnim sus în două minute. Elicopterele sunt deja pregătite pentru lansare. Eşti în pasărea de plumb, locul din spatele meu."
"Am înţeles, domnule."
Sanchez s-a îndreptat spre coridor, iar Marcus a verificat totul încă o dată. Casca, ochelarii de protecţie şi NVG - verificat. Echipament radio şi apă - verificat. Veste antiglonţ echipate cu plăci de oţel în faţă şi în spate - verificat. Rezervoare suplimentare şi grenade cu fragmentare - check. Pistol Sig Sauer în toc, cuţit MK-3 Navy în teacă -check. Mănuşi şi genunchiere -check. Şi MP7-ul său, încuiat şi încărcat -check.
Primul Seahawk a decolat de pe punte imediat după ora locală 23.00. Zburând fără lumini, Sanchez, Marcus, alţi opt SEAL şi echipajul de patru persoane - inclusiv doi mitraliori, câte unul la fiecare uşă - au virat la stânga şi s-au îndreptat spre est-nord-est la putere maximă. Nouă Seahawk-uri suplimentare care transportau câte zece operatori urmau îndeaproape.
Nimeni nu vorbea. Ar fi fost imposibil să se audă unii pe alţii din cauza vuietului celor două motoare GE de 1.900 de cai putere şi a vântului

biciuit de cele două uși laterale deschise. Marcus a închis ochii și s-a rugat pentru succesul operațiunii și siguranța coechipierilor săi. Nu era anxios. Nu era speriat. Furia lui pentru moartea lui Vinetti se temperase și un sentiment contraintuitiv de calm îl cuprinsese.
Toți fuseseră bine hrăniți, bine echipați și bine informați. Își petrecuseră ultima oră studiind fiecare colțișor al petrolierului pe care urmau să îl cucerească. Trecuseră în revistă cu meticulozitate de ce va fi responsabil fiecare om când vor ateriza. Memoraseră poze cu al-Zanjani, îi citiseră dosarul și aflaseră cam tot ce era de știut despre el, de la cicatricea de zece centimetri care îi străbătea partea stângă a feței și cicatricea de zece centimetri care îi străbătea partea din spate a piciorului drept, până la faptul că îi lipseau degetul mare și arătătorul de la mâna stângă, ca urmare a unui accident cu o grenadă în urmă cu mai bine de un deceniu.
Cerul nopții era spectaculos. Li se spusese că erau nori groși și vânturi puternice acolo unde se îndreptau, chiar o furtună destul de serioasă coborând din Marea Galbenă, între China și Peninsula Coreeană. Dar acolo unde zburau în acel moment nu se vedea niciun nor, nicio lumină de la vreo navă, doar un milion de stele orbitoare răspândite ca niște diamante pe o pânză de catifea neagră.
Cu cât noaptea este mai întunecată, cu atât stelele sunt mai strălucitoare;
Cu cât mai adâncă este durerea, cu atât mai aproape este Dumnezeu.
Cuvintele poemului rusesc, adesea atribuit lui Dostoievski, îi răsăreau din subconștient. Cât de adevărate au fost în viața lui, s-a gândit Marcus. După moartea Elenei și a lui Lars, ajunsese la fundul sacului, dar, în mod ciudat - chiar și cu tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni - simțea că reapare, și pentru asta era recunoscător. Da, gândi el, acesta era cuvântul. Nu era fericit. Nu încă. Nu era liniștit, nu în totalitate. Dar era recunoscător pentru viața sa și pentru dovada harului lui Dumnezeu, iar pentru moment asta era suficient.
Bill McDermott și-a luat locul în camera de ședințe.
Nu era acolo ca să informeze, ci doar ca să privească, și a privit cum un tehnician făcea ajustări de ultim moment la un panou de control. O clipă mai târziu, luminile se stinseseră și se recepționau transmisiuni video, audio și de date în direct, direct de la NMCC.
"Două minute", a spus președintele Joint Chiefs.
McDermott s-a încordat. Gura îi era uscată ca oasele. Mâinile îi erau umede. Conștient de sine, le-a șters pe pantaloni și le-a ținut sub masa de conferințe. Ochii lui au scanat fluxurile video și de date primite. S-a trezit fixat pe unul dintre micile ecrane plate de pe peretele îndepărtat. Acesta afișa un semnal radar în direct de la avioanele tactice de avertizare timpurie E-2 Hawkeye care operau în teatrul de operațiuni mult deasupra Seahawks. Vedea semnele verzi reprezentând elicopterele americane dispuse în mai multe direcții. Se pregăteau pentru asaltul final. Dar McDermott nu se putea gândi decât la modul în care Marcus Ryker se afla pe avionul din față.
Cu siguranță avuseseră neînțelegerile lor. McDermott încă nu era complet convins că Ryker nu ar fi trebuit să fie arestat și judecat pentru trădare, nu să i se acorde o grațiere prezidențială. Dar în acest moment era imposibil să nu recunoască, cel puțin pentru el însuși, cât de mult îi datora țara lui Ryker. Omul fusese dispus să își asume riscuri enorme - mai întâi pentru a preveni războiul în Europa, acum pentru a preveni războiul în Orientul Mijlociu. Cu toate acestea, McDermott se îndoise de el la fiecare pas.
Prețul a fost mare. Nick Vinetti era mort. Soția lui, Claire, era acum văduvă. Pete Hwang aproape că fusese ucis și era scos din serviciu, recuperându-se într-un spital de campanie din Okinawa. Ryker era practic

singur pe lume. Soția lui era moartă. Fiul său era mort. Omul însuși fusese aproape să moară de mai multe ori în ultima lună. Totuși, a refuzat să renunțe, chiar și atunci când McDermott renunțase la el. McDermott nu era un om deosebit de religios, deși fusese un băiat de altar în copilărie. Cu toate acestea, chiar acolo, în Situation Room, s-a trezit făcându-și discret cruce și spunând o rugăciune pentru prietenul său și pentru toți oamenii care se îndreptau spre noapte.
85
La 30 de kilometri de zona lor de lansare, un C-17 a apărut din întuneric.Avionul militar american de transport fusese trimis din Okinawa. A coborât acum la cinci mii de picioare și și-a deschis rampa masivă de încărcare din spate. Marcus și-a pornit ochelarii de vedere pe timp de noapte la timp pentru a vedea două RHIB-uri de treizeci și șase de picioare - bărci gonflabile cu cocă rigidă - alunecând din spate. În momentul în care parașutele lor s-au deschis - câte patru pentru fiecare barcă - Marcus s-a întors spre stânga și i-a văzut pe Donny Callaghan și echipa sa roșie sărind dintr-un elicopter din apropiere. Ei și-au deschis parașutele aproape imediat și au dispărut rapid în întunericul total. Marcus își stinse ochelarii de vedere pe timp de noapte. Nu avea cum să vadă nimic în aceste condiții de la această altitudine. A închis ochii și și-a imaginat oamenii lovind apele Mării Chinei de Est. Câteva minute mai târziu, Callaghan i-a anunțat prin radio că se aflau cu toții la bordul ambarcațiunilor rapide și se îndreptau spre țintă.
Spre deosebire de nava indoneziană pe care o abordaseră, acest petrolier nu staționa. Departe de asta. Nava se deplasa cu aproape douăzeci și patru de noduri, aproape douăzeci și șapte de mile pe oră. Marcus a continuat să asculte traficul radio și și-a imaginat cum Callaghan și echipa sa atașau scări pe laturile navei și le escaladau cu o rapiditate uluitoare. Bineînțeles, nu ar fi putut să atașeze mine la elice, deoarece aceasta se agita cu viteză maximă. Dar, în cele din urmă, apelul pe care îl așteptau a sosit. Callaghan a confirmat că ajunseseră în sala motoarelor, o securizaseră și întrerupseseră alimentarea navei, fără să întâmpine rezistență.
Ce a însemnat asta? s-a întrebat Marcus. Nicio rezistență? Cum a fost posibil așa ceva? Au greșit din nou nava, sau au fost atrași într-o capcană?
Cu nava acum întunecată și moartă în apă, asaltul complet putea începe. Sanchez a ordonat piloților să accelereze ritmul. În curând, Seahawk-ul s-a mutat într-o poziție de plutire la doar 15 metri deasupra unei zone de aterizare a elicopterelor, pictată ca un ochi de taur roșu pe prova babord a petrolierului.
"Haideți, haideți, haideți", a strigat Sanchez, lovindu-și oamenii pe spate în timp ce aceștia începeau să se lanseze rapid pe punte.
Marcus era ultimul la rând, în afară de Sanchez însuși. Când i-a venit rândul, s-a îndreptat spre ușă și a auzit împușcăturile și a văzut gloanțele trasoare trecând prin aer. Gloanțele au început să lovească partea laterală a elicopterului. Era nava potrivită. Acum nu mai era nicio îndoială în privința asta.
Artileristul din spatele lor a ripostat cu mitraliera sa montată de calibrul 50. Sanchez l-a pălmuit pe Marcus pe spate și a țipat la el să se miște.
Trecuseră ani de când făcuse asta în armată, dar memoria musculară și o doză sănătoasă de adrenalină își făcuseră efectul. Marcus a apucat frânghia și s-a aruncat prin întuneric. În momentul în care picioarele i-au atins puntea, a ridicat MP7A1 și s-a deplasat spre dreapta. Era un spațiu între două țevi masive de oțel la tribord, unde s-a adăpostit și a

încercat să se orienteze în timp ce puntea se clătina de pe o parte pe alta în valurile învolburate.
Dimensiunea enormă a navei era descurajantă. Avea lungimea a trei terenuri de fotbal de la prova la pupa și o lățime de șaizeci de metri. Două seturi de conducte mari din metal negru - ridicate de coloane și grinzi din oțel ruginit - se întindeau în centru, aproape pe toată lungimea punții. Spre partea din față a navei se afla un catarg de oțel din care răsăreau tot felul de antene radio și lumini de punte. În apropiere se aflau două vinciuri, mecanismele responsabile pentru ridicarea și coborârea lanțurilor masive de ancoră. Aproape de centrul navei se aflau două macarale de oțel, la babord și la tribord, capabile să ridice furtunurile grele folosite pentru încărcarea și descărcarea petrolului, precum și pentru mutarea containerelor de provizii și a altor echipamente grele.
Spre partea din spate a navei se afla o suprastructură cu cinci etaje, acoperită cu catarge radar și mai multe antene radio. În spatele acesteia se afla carcasa motorului, cu coșul său masiv de fum care emana o murdărie neagră și acră până la sosirea trupelor SEAL și oprirea motoarelor. Existau, de asemenea, patru bărci de salvare, câte două pe fiecare parte, toate vopsite cândva în portocaliu, deși mare parte din vopsea se șterse sau se decolorase cu timpul. Pe marginile navei se aflau parâme de acostare, cabluri de remorcare, bolarzi, trolii și o serie de stivuitoare și alte echipamente legate de punți cu lanțuri.
Și acum a început să plouă. Cu putere. Marcus putea vedea fulgere la nord. Furtuna despre care li se spusese că se va opri pentru încă câteva ore nu numai că sosise, dar devenise din ce în ce mai puternică. Un steag saudit montat pe un stâlp de oțel lângă prova biciuia violent. În condiții care se deteriorau atât de rapid, nu era de mirare că nu existau gărzi care să patruleze pe punte. În schimb, focurile de armă veneau de la ferestrele acum întunecate ale suprastructurii.
Imediat ce Sanchez a coborât pe punte, s-a îndreptat spre Marcus. Apoi elicopterul lor a pornit în trombă, dispărând în noapte, înlocuit rapid de altul.
"Urmați-mă!" a strigat Sanchez, declanșând o rafală de foc de acoperire înainte de a alerga spre conductele care treceau prin centrul navei, îndreptându-se spre pupa.Deși cartușele bubuiau peste tot în jurul lui, Marcus a scos capul după colț și a tras două rafale lungi - una către sclipirile de la gura țevii care veneau de la etajul doi al suprastructurii, cealaltă către sclipirile care veneau de la etajul trei. Apoi a alergat să-l ajungă din urmă pe Sanchez.
Chiar în acel moment, o explozie masivă a zguduit nava uriașă. O enormă minge de foc a luminat cerul nopții. Forța exploziei i-a doborât din picioare atât pe Sanchez, cât și pe Marcus. Sanchez și-a revenit și a fugit să se adăpostească în spatele uneia dintre macaralele de oțel. Marcus a făcut la fel, mai lent, întorcându-se exact la timp pentru a vedea unul dintre elicoptere căzând din cer și înghițind puntea în flăcări.
Sanchez țipa ceva. Marcus nu-l auzea din cauza vuietului focului, a mitralierelor de calibrul 50 trase de elicopterele rămase și a țipetelor soldaților SEAL pe care aterizase Seahawk-ul în flăcări. A presupus că cineva tocmai lansase un RPG, dar nu a văzut nicio dâră. De asemenea, a presupus că Sanchez se va întoarce la locul prăbușirii pentru a salva orice supraviețuitor ar putea găsi. În schimb, Sanchez i-a făcut semn furios lui Marcus să îl urmeze în cealaltă direcție.
Confuz, Marcus s-a conformat totuși. Sanchez se îndrepta spre suprastructură și nimic altceva decât moartea nu-l putea opri. Marcus l-a văzut pe comandant pivotând în jurul părții stângi a macaralei. Omul a tras două rafale lungi, a ejectat încărcătorul golit, a reîncărcat, apoi

s-a întors pe partea dreaptă și a dispărut. Totul în Marcus dorea să meargă în direcția opusă, să lupte pentru a ajunge înapoi la accident. Dar nu era decizia lui.
În timpul ședințelor de informare, Sanchez explicase clar misiunea Echipei Albastre: să securizeze fiecare nivel al suprastructurii, de la bucătărie și cantină la dormitoarele echipajului și camera radio, până la importanta cabină a pilotului de pe punte. Nimic altceva nu mai conta până când acest lucru nu era făcut. Alții ar fi trebuit să aibă grijă de răniți. Nu era dreptul lui Marcus să îl contrazică pe comandantul său. Așa că a urmat exemplul, trăgând încă două rafale spre stânga, reîncărcând și rostogolindu-se spre dreapta.
86
Marcus aproape că s-a împiedicat de trupul lui Sanchez.
Pentru o fracțiune de secundă, a înghețat, incapabil și nedorind să înțeleagă priveliștea din fața lui. Pur și simplu nu era posibil. Nu era posibil ca Sanchez să fi fost deja doborât. Abia aterizaseră. Tocmai - Marcus văzu mișcare în dreapta lui, la vreo treizeci de metri distanță. Cineva ieșea dintr-o trapă la mijlocul punții. Se pivota imediat și deschidea focul. Capul tangoului a explodat, iar corpul lui a intrat înapoi în trapă și a dispărut din vedere. Imediat, Marcus a văzut mai multe focuri de armă, de data aceasta de la etajul patru al suprastructurii. Gloanțe de calibru 50 sfâșiau puntea în jurul lui. Să înainteze era sinucidere curată, așa că Marcus s-a retras în grabă în spatele macaralei. Nu era o acoperire prea bună, dar trebuia să fie de ajuns. A încercat să se facă o țintă cât mai mică posibil și a cerut ajutor prin radio.
În timp ce o făcea, s-a uitat spre partea din față a navei. Era o priveliște de neînțeles. În stânga lui era infernul dezlănțuit al Seahawk-ului doborât. La dreapta lui, puntea era plină de cadavre. Unele se mișcau. Cele mai multe nu. Și atunci i-a trecut prin minte lui Marcus că el ar fi putut fi singura persoană din elicopterul său care nu fusese rănită sau ucisă.
Dintr-o dată, a auzit șuieratul unei grenade propulsate cu rachetă care străbătea cerul. A venit din spatele lui, apoi a trecut pe deasupra capului său. Transfigurat, i-a urmărit traiectoria și a văzut cum unul dintre piloți își întorcea brusc pasărea. Marcus a răsuflat ușurat când RPG-ul a dispărut în noapte și a căzut inofensiv în mare.
Apoi a venit o a doua rachetă și o a treia. De data aceasta pilotul nu a mai avut nicio șansă. Ambele RPG-uri și-au atins ținta. Seahawk-ul - aflat la nici 30 de metri de punte și în plin proces de descărcare a oamenilor săi - a luat foc. Jumătate din el s-a prăbușit pe secțiunea din dreapta față a prova navei. Partea din spate a plonjat în mare. Apoi au urmat alte explozii, pe măsură ce muniția de la bord a ars una câte una. Marcus putea simți căldura arzătoare. Exploziile repetate l-au dezechilibrat. A renunțat momentan la armă, acoperindu-și instinctiv capul și fața cu brațele. Când și-a ridicat din nou privirea, scena apocaliptică se înrăutățise mult. Restul elicopterelor se îndepărtau. Încă mai trăgeau în pod, și nu doar cu mitraliere de calibrul 50, ci și cu rachete Hellfire aer-sol. Dar nu era nicio îndoială că se retrăgeau. Cine i-ar putea condamna? Nu mai exista niciun loc sigur unde să aterizeze. Dar ce anume însemna asta pentru restul operațiunii?
Marcus era acum pe burtă, întins pe puntea care se zvârcolea, în flăcări. A întins mâna după MP7 și l-a tras aproape. Apoi s-a întors și a văzut rămășițele în flăcări ale punții. Rachetele Hellfire doborâseră etajele patru și cinci. Acestea dispăruseră. Complet distruse. Etajele doi și trei erau mistuite de flăcări și de fum negru. Abia îi venea să creadă ce vedea. Nimic din toate acestea nu făcuse parte din plan. Se presupunea că

al-Zanjani s-ar fi aflat pe pod, probabil la etajul cinci. Nu trebuiau să-l prindă viu? Nu acesta fusese ordinul explicit al președintelui? Mintea lui se zvârcolea. Își dădea seama că oamenii vorbeau la radio, dar era imposibil să audă clar peste cacofonia din jurul lui. Apoi și-a amintit de focoasele nucleare. Acestea trebuiau încă să fie securizate și scoase în siguranță din petrolier. Asta însemna să elibereze punțile inferioare de fiecare membru rămas al Gărzilor Revoluționare. Dar cine avea de gând să o facă? Privind în urmă, Marcus putea vedea doar trei SEAL în picioare, trăgându-și camarazii răniți departe de flăcări. Totuși, mai erau Callaghan și Echipa Roșie, se gândi Marcus. Erau deja jos, ocupând camera motoarelor. Trebuia să ia legătura cu ei și să-i ajute să-și termine misiunea înainte ca nava să se scufunde pe fundul Mării Chinei de Est. În mintea lui Marcus nu exista nicio îndoială că petrolierul se scufunda. Asta era o certitudine absolută. Incendiile care făceau ravagii în suprastructura distrusă și pe punte nu puteau fi stinse. Acesta era un tanc petrolier. Era doar o chestiune de timp până când flăcările ajungeau într-un punct crucial și provocau o explozie masivă care ar fi aruncat în aer carena. Singura întrebare era cât timp mai aveau la dispoziție.
Pentru moment, nimeni nu trăgea. Dacă avea de gând să fugă, se gândi Marcus, momentul era acum. Prin fum, putea vedea o ușă de oțel pe partea stângă a primului etaj al suprastructurii. Amintindu-și de ședința de informare și de fotografiile prin satelit care le fuseseră arătate, era convins că acea trapă ducea la o scară care îl ducea la nivelurile inferioare ale navei. Aceasta devenise noua lui țintă.
Ridicându-se în picioare, Marcus a decis să se adăpostească de țevile care treceau prin centrul punții. Și-a verificat din nou arma pentru a se asigura că nu se blocase, apoi a sprintat înainte. Făcuse vreo cincizeci de metri fără să fie ucis când a văzut o altă trapă deschizându-se și doi tangouri ieșind. Mai iuți la tragere, au început să tragă primii, dar Marcus a ripostat imediat. Două rafale scurte, apoi încă două. Ambii bărbați au căzut pe puntea măturată de ploaie. Marcus a continuat să sprinteze și să tragă până când a fost convins că nu se vor mai ridica niciodată.
Reîncărcând pe fugă, Marcus a văzut mișcare la una dintre ferestrele de la primul etaj. Oricine ar fi fost, a început să tragă în el. Nu a putut să vadă o față, doar sclipirile puștii. Dar nu a îndrăznit să se oprească. Nu putea. Nu avea unde să se ascundă și mai avea foarte puțin timp până când petrolul depozitat în rezervoarele de sub el avea să explodeze. A ridicat MP7-ul și a tras mai multe rafale scurte. Cinci gloanțe. Apoi încă cinci. Apoi o a treia. Nu se aștepta să omoare pe oricine era acolo. Trebuia doar să-i țină imobilizați pentru încă douăzeci de secunde, până când își atingea ținta.
Aproape că a funcționat.
McDermott stătea vrăjit de imaginile îngrozitoare.
Atacul nu decurgea conform planului. Devenise un spectacol de groază, iar acum, în timp ce urmărea în timp real transmisia dronelor, îl vedea pe Ryker alergând să se adăpostească. Chiar atunci, a văzut și două umbre ieșind pe ușa de la babord a punții. Acestea și-au ridicat armele și McDermott a văzut două sclipiri ale puștii.
A privit neputincios cum Ryker se învârtea și se prăbușea pe punte. Fusese lovit. Asta era clar. Cât de grav, nici McDermott și nici cei din jurul lui nu puteau spune. Dar au privit șocați cum cele două siluete se deplasau pe ecran de la dreapta la stânga. Se apropiau de Ryker, care își scăpase arma și se târa să o recupereze. Una dintre figuri și-a ridicat propria armă. Ținti, pe cale să tragă. McDermott nu putea suporta să privească, dar nu se putea întoarce.

A văzut sclipiri ale puștii din partea stângă a ecranului. Unul dintre tangouri a căzut, urmat în succesiune rapidă de celălalt. Erau la pământ, dar încă se mișcau. Dar după alte două flash-uri nu s-au mai mișcat. McDermott a văzut apoi o siluetă ieșind din ușa metalică de care se apropiase Ryker, urmată de o altă siluetă, și împreună l-au tras pe Ryker în picioare.
87
"Ryker -te simți bine?" a strigat cineva apucându-l de mână pe Marcus. Era Callaghan, flancat de un alt SEAL, unul dintre medici. Marcus își amintea că fusese prezentat drept Warner.
"Da, sunt bine", a strigat Marcus peste vuietul flăcărilor, încercând încă să își recapete respirația. "Tocmai veneam să vă găsesc."
"Consideră-ne găsiți."
"Îți sunt dator", a adăugat Marcus, uitându-se la trupurile ciuruite de gloanțe de lângă el.
"Nicio problemă. Ești sigur că ești bine? Se pare că ai fost lovit destul de tare."
"Ambele gloanțe mi-au atins vestele antiglonț", a răspuns Marcus. "M-au lăsat fără suflare, dar da, sunt bine."
"Ce mizerie aici."
"Așa zic și eu."
"Unde e Sanchez? Nu-l pot auzi la radio."
"A plecat."
"Cum adică, a plecat?"
"Mort."
"Cum?"
"Cred că un lunetist l-a doborât."
"Unde e restul echipei albastre?"
"Nu i-am văzut pe niciunul dintre ei. S-ar putea să fie morți cu toții."
"Tu ești singurul care a supraviețuit?"
"Am văzut trei tipi din altă echipă. Căutau răniți din primul elicopter prăbușit. Am vrut să îi ajut. Dar erau la cel puțin o sută de metri distanță, iar Sanchez a insistat să ne îndreptăm spre pod. Atunci a fost lovit. Am chemat ajutoare împotriva celor 50 pe care îi foloseau de pe pod. Nu pot spune că mă așteptam să folosească rachete Hellfire."
"Nici eu", a spus Callaghan. "Exploziile au fost atât de masive, încât Warner și cu mine a trebuit să urcăm să vedem ce naiba se întâmplă, mai ales când nu am putut contacta pe nimeni pe radio." El a dat din cap spre epava în flăcări a suprastructurii. "Mai e cineva înăuntru?"
"Nu pot spune", a spus Marcus. "Am eliminat doar unul, dar ar putea fi mai mulți."
"Eliberați-o, amândoi; apoi ne întâlnim aici", a ordonat Callaghan. "Trebuie să sun pe cineva și să le spun exact ce se întâmplă."
Callaghan a scos un telefon prin satelit și a găsit o poziție acoperită sub una dintre bărcile de salvare. Marcus și-a ridicat arma și s-a îndreptat spre o ușă etanșă, la câțiva metri de ușa scării din care ieșiseră Callaghan și Warner. Warner era chiar în spatele lui. După ce amândoi și-au pus NVG-urile, Marcus a deschis ușa grea de oțel suficient cât Warner să arunce o grenadă, apoi a închis-o rapid și s-a aplecat. În momentul în care au auzit detonarea, Marcus a deschis ușa din nou și a stropit camera cu un încărcător plin. Warner a pășit înăuntru, scanând după ținte în timp ce Marcus reîncărca și intra în spatele lui. Warner s-a deplasat spre dreapta. Marcus s-a mutat la stânga, plimbându-și MP7A1 dintr-o parte în alta, acoperind cealaltă jumătate a cafenelei spațioase, dar murdare.
"Liber!" a strigat Warner.

Marcus a intrat cu precauţie în bucătărie, verificând fiecare crăpătură unde s-ar putea ascunde un om, inclusiv frigiderul. "Liber!" a strigat el în cele din urmă, amintindu-şi să continue să respire adânc.
Warner a trecut de la cantină în salon şi apoi în camera incineratorului. După ce le-a curăţat pe amândouă, s-au reunit din nou într-un hol mic şi au mers la scara care ducea la etajul al doilea. Din câte îşi puteau da seama, aici se aflau dormitoarele echipajului.
Marcus a urcat primul. Warner l-a urmat, dar a urcat scările cu spatele, asigurându-se că nimeni nu-i surprinde din spate. Nu numai că scările erau negre ca smoala, dar se umpleau rapid de fum. Şi era îngrozitor de cald. În afară de ploaia torenţială de afară, Marcus îşi simţea tot corpul picurând de sudoare.
Când ajunse pe palier, Marcus se lipi de perete, apoi se uită prin fereastra pătată a uşii să vadă dacă îi aştepta cineva în holul de pe partea cealaltă. Cineva era. Împuşcăturile au început imediat. Marcus s-a retras în siguranţa palierului în timp ce cartuşe după cartuşe spărgeau uşa de lemn. Apoi a auzit ceva metalic rostogolindu-se pe coridor spre ei.
"Grenadă!"
Chiar în timp ce striga asta, Marcus şi-a dat seama că nu aveau timp să se adăpostească cum trebuie. Grenada urma să arunce uşa în aer, iar forţa exploziei urma să fie amplificată exponenţial în interiorul scării de oţel. În loc să se retragă, Marcus s-a trezit făcând exact opusul. A dat buzna pe uşă, a apăsat pe trăgaciul mitralierei sale pentru a-şi asigura un pic de foc de acoperire şi a aruncat grenada înapoi pe coridor. În momentul în care a făcut-o, a văzut ochii atacatorului său făcându-se mari. Acesta era ghemuit în pragul unei uşi şi, evident, nu anticipase mişcarea lui Marcus. Ca într-o mişcare cu încetinitorul, ambii bărbaţi au văzut grenada ricoşând din pereţi, ajungând la capătul holului şi detonând. Bărbatul era mort înainte ca trupul său decapitat să atingă podeaua.
Aproape simultan, Marcus l-a auzit pe Warner deschizând focul asupra cuiva care fie încerca să intre pe scări, fie se deplasa prin bucătăria de la parter. Oricine ar fi fost, a ripostat. Deşi era tentat să se uite înapoi, Marcus nu putea presupune că era singur. Nici nu-l putea aştepta pe Warner să-l ajute să elibereze cabinele echipajului. Pur şi simplu nu era timp. Focurile de deasupra lor făceau ravagii. La fel şi focurile de pe punte. Nu putea trece mult timp până când petrolul ar fi luat foc şi ar fi explodat. În plus, ştia că sub punte se desfăşura un schimb de focuri neîncetat, în timp ce rămăşiţele Echipei Roşii se luptau cu Gărzile Revoluţionare. Chiar dacă căldura incendiilor nu era încă suficientă pentru a declanşa rezervele de petrol, un singur glonţ rătăcit şi erau cu toţii pierduţi.
Marcus a intrat în prima cameră din stânga sa. A găsit un rând de paturi suprapuse pe fiecare parte a camerei şi un pistol fumuriu de calibru 50 de tip Gatling în centrul camerei, montat pe un trepied cu faţa spre fereastra spartă - şi sute, dacă nu mii de cartuşe aruncate pe podea. Cineva fusese acolo cu câteva minute înainte. Poate că fusese omul pe care tocmai îl omorâse. În orice caz, camera era goală acum şi strălucea în roşu şi portocaliu de la flăcările pâlpâitoare ale elicopterelor în flăcări, aflate la vedere pe punte.Marcus a reintrat cu precauţie pe coridor. Văzând că era liber, a trecut în camera cu paturi supraetajate de vizavi. Şi acolo era liber, deşi nu avea ferestre şi nici arme fumegânde. A intrat din nou pe coridor şi a înaintat pe furiş, cu MP7-ul îndreptat în faţă, cu degetul pe trăgaci. A intrat în a treia cameră cu paturi suprapuse, ultima pe dreapta. Camera era goală, dar era sânge. Apoi a văzut capul tăiat al bărbatului care încercase să-l omoare cu

câteva momente înainte. Nu numai că era așezat deasupra unuia dintre paturile suprapuse, dar chiar se odihnea pe pernă.
88
Ochii goi se uitau fix la el.
Sângele era împrăștiat peste tot pe tavan. Marcus nu putea decât să presupună că, la detonarea grenadei, capul bărbatului ricoșase din tavan și aterizase pe pernă. Cu toate acestea, Marcus se forțase să nu se îndepărteze prea repede de priveliștea macabră. Trebuia să studieze acest chip.
Părul bărbatului era negru ca jetul. Barba lui era groasă și plină. Dar nu avea nicio cicatrice de zece centimetri. Era prea tânăr, abia avea douăzeci de ani, socoti Marcus. Nu era Alireza al-Zanjani, și asta era păcat. Știa că președintele Clarke le ordonase să îl captureze pe iranian în viață. Dar, din nou, acesta era ordinul unui comandant suprem care nu fusese niciodată în luptă.
Marcus tresări și se întoarse, întorcându-se în hol, unde căldura era necruțătoare. Mai era doar o cameră de verificat. Încă îl mai putea auzi pe Warner angajat într-un schimb de focuri. I-a trecut prin cap să arunce pur și simplu o grenadă cu fragmentare în ultima cameră și să se întoarcă în fugă pentru a-i da o mână de ajutor lui Warner. Cu toate acestea, știa că aveau, de asemenea, ordin să adune toate informațiile pe care le puteau obține. Până acum nu găsise documente sau calculatoare, dar exista întotdeauna o șansă să dea peste ceva util.
Traversând holul, a pășit în ultima cameră cu paturi suprapuse, și aceasta scăldată în strălucirea stranie a flăcărilor pâlpâitoare. Prin ferestrele sparte, a putut vedea o jumătate de duzină de SEAL-uri pe punte, adunând trupurile fraților lor căzuți, împreună cu armele și muniția lor. Chiar în acel moment, Marcus a auzit pe cineva la radio spunând că puntea fusese curățată de tangouri și întrebându-l pe Callaghan - acum efectiv comandantul acestei operațiuni - dacă elicopterele se pot întoarce din modul lor de așteptare și pot începe să ridice morții și răniții. Dar Marcus nu auzise niciodată răspunsul. Pentru acea fracțiune de secundă, se lăsase distras de scena care se desfășura pe punte. Nu l-a văzut niciodată pe bărbatul ghemuit pe patul de sus din dreapta sa. Dar dintr-o dată bărbatul a sărit la el. Orbit, Marcus s-a prăbușit la pământ. Arma i-a căzut din mână și s-a împrăștiat pe podea.
Marcus era întins pe burtă. Tot ce trebuia să facă atacatorul său era să-l împuște în ceafă sau să-i treacă o lamă prin gât.
În schimb, bărbatul s-a năpustit asupra MP7-ului. Marcus și-a dat seama că bărbatul fie nu avea armă, fie rămăsese fără muniție. De asemenea, și-a dat seama că bărbatul - în mod clar un comando iranian - făcuse o greșeală teribilă. Marcus a sărit în față și l-a placat, răsturnându-l. Și-a înfipt pumnul drept în centrul feței bărbatului și a simțit cum cartilajul nasului i se sparge. Pumnul stâng al lui Marcus a aplicat următoarea lovitură cu o ferocitate aproape egală. Sângele curgea pe fața și pe barba bărbatului în timp ce Marcus continua să plouă cu lovituri sălbatice, una după alta, până când bărbatul a reușit să ridice un genunchi și, cu o forță surprinzătoare, să-l dea jos pe Marcus de pe el. Marcus a fost aruncat prin cameră și s-a izbit de unul dintre cușete. Bărbatul a sărit la jugulara lui. Marcus l-a lovit din nou peste față înainte ca acesta să reușească să îl prindă bine. Cei doi bărbați se rostogoleau pe podea, fiecare încercând să câștige controlul, până când iranianul s-a năpustit din nou asupra armei. De data aceasta a prins-o și a început să o tragă spre el. Marcus l-a lovit cât de tare a putut în stomac și l-a făcut pe bărbat să se clatine. Asta i-a adus cam o jumătate de secundă. S-a târât în picioare și a sărit pe bărbat, încercând să îndepărteze arma, dar fără succes. Tot ce i-a venit în minte a fost să

muște din brațul bărbatului și să muște. Omul a țipat. Arma s-a descărcat. Dar Marcus nu a renunțat până când bărbatul nu a scăpat în cele din urmă arma. Marcus a îndepărtat-o cu piciorul și apoi a început să lovească din nou fața bărbatului.
Nu avea să fie suficient. Marcus nu avea să fie în stare doar să-l lase inconștient pe iranian. Avea să fie nevoit să-l omoare. A întins mâna după Sig Sauer-ul său, dar bărbatul și-a schimbat greutatea și a manevrat o răsturnare uimitoare care l-a pus deasupra.
Marcus se afla din nou pe burtă și, înainte să-și dea seama, bărbatul luase un cearșaf, îl înfășurase în jurul gâtului lui Marcus și îl strângea din ce în ce mai tare. Marcus știa că fie va fi strangulat până la moarte în următoarele câteva secunde, fie bărbatul îi va rupe gâtul. Marcus a încercat să strige după ajutor, dar nu putea să inspire sau să scoată aer. Simțea cum fața i se învinețește și cum ochii îi ies din orbite. Plămânii îi ardeau. Nimic din ce făcea pentru a se elibera nu funcționa. Omul era pur și simplu prea greu pentru a se scutura de el.O explozie a zguduit camera. O clipă mai târziu, bărbatul a slăbit și s-a prăbușit într-o parte. Marcus - urechile îi țiuiau - a desfăcut cu febrilitate cearșaful de pe gâtul său și a început să tragă cât mai mult aer în timp ce se întorcea să vadă ce se întâmplase.
În pragul ușii se afla Warner, țeava pistolului său încă fumegând. Îi salvase viața lui Marcus pentru a doua oară.
"Liber", a spus liniștit SEAL-ul.
Marcus a dat din cap și Warner l-a tras în picioare. Împreună, l-au răsturnat pe iranian. Dar nu era al-Zanjani.
În timp ce ieșeau de la primul etaj, pe ușa dinspre babord, Warner a virat la dreapta, iar Marcus la stânga.
Furtuna se înteția rapid. Fulgere zimțate fulgerau în jurul petrolierului, aproape orbindu-l pe Marcus până când acesta și-a oprit ochelarii de vedere pe timp de noapte. Tunete puternice făceau aproape imposibil să se audă ceva prin radio. Ploaia necontenită îl uda complet. Iar puntea se clătina și se legăna acum cu o ferocitate din ce în ce mai mare.
Marcus a verificat secțiunea pupa a navei. A găsit o mulțime de iranieni morți, deși niciunul dintre ei nu era al-Zanjani. I-a verificat pe toți pentru informații, dar nu a găsit nimic. Nici nu aveau arme sau muniție. Toate acestea trebuie să fi fost curățate mai devreme de SEAL-urile pe care le văzuse de la fereastra de la etajul al doilea. Nu a găsit pe nimeni în viață și, în cele din urmă, a ocolit casa motoarelor și s-a alăturat lui Warner, care îl găsise pe Callaghan. Împreună, păzeau ușa de la tribord către nivelurile inferioare ale navei și îl așteptau.
"Ceva?" a strigat Callaghan.
"Nu", a strigat Marcus înapoi. "Totul e liber."
"Și la etaj?"
"Sigur."
"Ești bine?"
Marcus a ridicat din umeri. "Voi fi bine."
"Nu arăți bine."

Abia atunci Marcus și-a dat seama că sângele îi curgea pe față. Având în vedere adrenalina care îi pompa prin sistem și ploaia înmuiată, nu observase. Callaghan a scos o trusă de prim ajutor din rucsac, dar Marcus a dat-o la o parte. Aveau probleme mult mai importante de rezolvat.
"Care este planul, comandante?" a întrebat Warner.
"Acum că suntem în siguranță aici sus, am ordonat Seahawks să se întoarcă", a strigat Callaghan înapoi. "Primul val de elicoptere va încărca răniții și îi va duce înapoi la portavion. Al doilea va încărca

cadavrele morților noștri și le va duce și pe ele înapoi. Se vor întoarce goale să ne ia pe noi - pe noi și focoasele."
"Care este situația de jos?" a întrebat Marcus.
Callaghan a scuturat din cap. "E de rău. Am pierdut deja trei oameni. Un altul este grav rănit. De aceea am nevoie de voi doi. Urmați-mă și luați cutiile alea de muniție. Trebuie să terminăm cu chestia asta, să luăm bombele nucleare și să plecăm de pe epava asta."
Marcus a dat din cap și i-a urmat pe Callaghan și Warner pe scări, fiecare aducând muniție pentru a-și realimenta fratii de jos. Au trecut curând pe lângă doi membri ai Echipei Roșii care păzeau intrarea la al doilea nivel de sub punte. Dar principalul schimb de focuri era la nivelul al treilea. Acolo, Marcus a găsit încă doi SEAL, fiecare epuizat, cu un nivel periculos de scăzut de grenade și încărcătoare, dar care își mențineau pozițiile și împiedicau orice luptător IRGC să întărească trupele de pe puntea principală. În același timp, însă, focul iranian îi împiedica pe americani să înainteze și să ajungă la focoase.
Acum era clar de ce Echipa Roșie ajunsese la sala motoarelor fără incidente. Luptătorii iranieni nu păziseră motorul. Își concentraseră forța defensivă aici.
"Coridorul acela merge pe partea de tribord a navei", a strigat Callaghan peste focurile de armă, ordonându-i lui Warner să-l acopere.
"Acela merge pe partea de babord", i-a spus el lui Marcus în timp ce îi înmâna un M79, așa-numita armă a piraților.
Marcus a luat-o, s-a deplasat la poziția sa și a tras rapid o grenadă de 40 mm pe holul întunecat. Explozia a fost asurzitoare, sunetul fiind amplificat de pereții de oțel și de cartierul apropiat. Cu toate acestea, nu a ajutat prea mult. Focul de răspuns a început aproape imediat. Marcus nu văzuse niciodată pe cineva folosind gloanțe trasoare în interiorul unei clădiri, cu atât mai puțin pe o navă, dar exact asta făceau iranienii. Când un tango se oprea pentru a reîncărca, altul părea să deschidă focul aproape instantaneu. Tipii ăștia nu păreau îngrijorați că rămân fără muniție. Era clar că se pregătiseră pentru această eventualitate.
Dar care era scopul lor final? Evident, planificaseră posibilitatea unui atac american și găsiseră cea mai bună cale de a securiza singurele căi de acces la focoase. Dar cum se așteptau să câștige? Veneau întăriri IRGC? De unde? Cel mai apropiat oraș era Shanghai. Veneau chinezii să salveze Gărzile Revoluționare Iraniene? Părea o exagerare. Dar dacă era adevărat, de ce nu erau deja aici?
Era mult prea periculos să scoată capul pe coridor ca să arunce o privire, chiar și pentru o clipă. Așa că Marcus reîncărcă M79-ul, îl vârî după colț și trase fără să se uite. Nu mai erau multe grenade. Poate o duzină - cu siguranță nu mai mult de cincisprezece. Și apoi ce?
Marcus îi făcu semn lui Callaghan să treacă. Acesta mai trase o grenadă pe hol, apoi se apropie de urechea dreaptă a comandantului. "Suntem absolut siguri că focoasele sunt acolo jos?"
"Altfel de ce și-ar menține pozițiile cu atâta înverșunare?" a răspuns Callaghan.
"Corect, dar sunteți siguri sută la sută?"
"Ce vrei să spui?"
"A folosit cineva un contor Geiger? Am detectat vreo radiație?" Marcus a mai tras o grenadă, apoi s-a uitat înapoi la Callaghan.
"Nu", a spus el. În tot haosul, nimeni nu se gândise să facă asta.
Callaghan le-a spus lui Marcus și lui Warner și celorlalți doi SEAL să tragă în continuare. El se va întoarce imediat. Două minute mai târziu, s-a întors cu o cutie neagră de mărimea unei valize mici. Înăuntru era un dispozitiv portabil de culoare verde închis. În momentul în care l-a pornit, sunetul a început să crepiteze, iar acul a început să oscileze

sălbatic. Acum nu mai exista nicio îndoială. Materiale radioactive trecuseră pe acolo, și recent.
Warner a tras o rafală de muniție pe coridorul său, apoi a împrumutat M79 pentru a lansa mai multe grenade în aceeași direcție.
Marcus se întoarse spre Callaghan. "Domnule, tocmai mi-a venit în minte - nu cred că există petrol pe această navă. De ce ar fi? Orice petrol cumpărat de Pyongyang de la iranieni ar fi fost descărcat în Coreea de Nord, nu? De ce să trimită nava înapoi în Golf dacă nu era goală? Dar în acest caz, nu este gol. Cred că focoasele sunt depozitate în unul dintre rezervoarele de oțel de dedesubt. Este posibil ca veziculele să fi fost modernizate special pentru a transporta focoasele și că trapele de acces pentru a le scoate au fost probabil sudate."
"Poate", a spus Callaghan. "Ce vrei să spui?"
"Chiar dacă am putea să ne croim drum până la acele trape, ne-ar lua ore, dacă nu chiar zile, să le deschidem - deci de ce am face-o? Știu că președintele vrea focoasele și pe al-Zanjani de altfel. Dar uitați-vă la situația noastră. Câți oameni am pierdut până acum?"
"Habar n-am. Unsprezece doar din Echipa Albastră și oamenii mei."
"Și câți răniți?"
Callaghan a făcut o grimasă. "Prea mulți."
"Câți americani mai suntem pregătiți să renunțăm pentru a duce o bătălie pierdută?"
"Nu pierdem, Ryker", a răbufnit Callaghan.
"Cu siguranță nu câștigăm."
"Și ce sugerezi mai exact?"
"Să plecăm de aici", a spus Marcus. "Să scoatem morții și răniții, așa cum faceți deja. Apoi ordonați o retragere completă și chemați un atac aerian și aruncați cisterna asta în aer."
90
CAMERA DE SITUAȚII A CASEI ALBE, WASHINGTON, D.C.
"Ce vor să facă?"
Toți ochii din Situation Room erau acum ațintiți asupra președintelui Joint Chiefs. "Domnule președinte, era amiralul Campbell, șeful Comandamentului Pacific", a început președintele, încercând din răsputeri să se adune. "El raportează că situația de pe petrolier se deteriorează rapid. Pentru început, un alt comandant SEAL a fost ucis."
S-au auzit gâfâituri audibile în întreaga încăpere.
"Sanchez?" A întrebat Clarke.
"Da, domnule."
Cu toții văzuseră numeroși americani căzând. Dar, având în vedere problemele pe care le aveau cu comunicațiile radio - fără îndoială din cauza furtunii -, niciunul dintre ei nu realizase până în acel moment că Sanchez fusese unul dintre ei.
"Domnule, numărul de SEAL morți și răniți crește rapid. Toate rănile sunt critice; multe dintre ele pun viața în pericol. Amiralul mi-a spus că acum câteva momente un alt elicopter s-a prăbușit în larg în timpul unei operațiuni de realimentare. Încă nu se știe nimic despre supraviețuitori sau victime. Elicopterele de salvare se îndreaptă spre locul prăbușirii chiar acum."
McDermott văzuse o mulțime de morți în timpul serviciului său. Dar pierderea într-o singură noapte a atâtor dintre cei mai curajoși și mai capabili oameni care purtaseră vreodată uniforma l-a îmbolnăvit fizic.
"Cine este în prezent la comanda acelei nave?", a întrebat președintele.
"Donny Callaghan."
"Ce-mi puteți spune despre el?"
"Ofițer de primă clasă. Servea ca adjunct al lui Sanchez și șef al Echipei Roșii. Treizeci și patru de ani. S-a înrolat în Marină când avea optsprezece ani. Căsătorit. Doi copii. Din partea de sud a Bostonului."

"Oamenii lui deţin încă controlul asupra focoaselor?"
"Nu, domnule preşedinte, nu au", a spus preşedintele. "Nici nu-l au pe al-Zanjani. Cu toate acestea, m-au rugat să vă aduc o cerere neobişnuită."
"Care este?"
"Să autorizaţi o extracţie completă a tuturor oamenilor noştri din acel petrolier, urmată de atacuri aeriene."
"Atacuri aeriene?"
"Da, domnule."
"Pentru a scufunda nava?"
"Afirmativ, domnule."
La acest moment, directorul CIA Stephens a explodat. "Ce ne spuneţi, domnule preşedinte - că oamenii dvs. vor să se retragă înainte ca operaţiunea să fie terminată, înainte să obţină focoasele, înainte să-l prindă pe al-Zanjani? Asta este recomandarea lor?"
"Nu, domnule director, nu oamenii mei fac această recomandare", a răspuns preşedintele.
"Atunci cine?" a cerut Stephens.
"Omul dumneavoastră."
"Omul meu?"
"Ryker."
"Vrei să-mi spui că Marcus Ryker ne recomandă să scufundăm petrolierul?"
"Afirmativ."
"Pentru ce naiba?"
"Pierdem prea mulţi oameni şi vom pierde şi mai mulţi dacă mai ţinem elicopterele afară în furtună. El susţine că, dacă obiectivul este să împiedicăm Iranul să obţină focoasele, atunci am putea pune capăt acestei situaţii în următoarele două minute, fără a mai pierde vieţi americane. Apa în care se află nu este foarte adâncă, dar este suficient de adâncă pentru a face o operaţiune de recuperare dificilă sau imposibilă - cu siguranţă nu fără o mulţime de pregătire şi activitate. Nu ar putea fi făcută în secret. Nu ar exista nicio şansă ca un inamic să obţină focoasele mai târziu, fără ca noi să ştim despre asta şi să o oprim."
"Are dreptate?", a întrebat consilierul pentru securitate naţională.
"În legătură cu adâncimea? Da, domnule. Amiralul Campbell confirmă că sunt în ape mai adânci de şase sute de metri. Nu este Groapa Okinawa, dar este suficient de adâncă."
"Şi recuperarea focoaselor ar fi într-adevăr imposibilă?" a întrebat Clarke.
"Corect", a spus preşedintele. "Avem cel mai sofisticat echipament de recuperare din lume. Cu toate acestea, amiralul spune că nu crede că am putea să o facem fără nave de sprijin de suprafaţă şi multă producţie. Iranienii, chinezii sau ruşii nu au cum să reuşească fără ca noi să ştim exact ce pun la cale."
"Sunt focoasele în pericol să explodeze, fie din cauza atacurilor aeriene, fie din cauza presiunii din apele adânci?" a întrebat Clarke.
"Nu, domnule", a spus preşedintele. "Armele nucleare nu pot fi detonate doar din explozii. Şi au existat focoase pierdute pe mare încă din anii 1950 de noi şi de ruşi prin accidente de un fel sau altul. Unele estimări ajung la cincizeci. Dar niciunul dintre ele nu a detonat vreodată. Şi nici una dintre ele nu a fost recuperată".
"Nu-mi place", a spus preşedintele.
"Nici mie", a spus Stephens.
Evans a scuturat din cap. "Nici mie. Cred că ar trebui să rămânem la planul nostru de joc, oricât de murdar ar deveni".
Preşedintele s-a întors apoi către secretarul său al apărării, care fusese neobişnuit de tăcut până atunci.
"Cal, tu ce crezi?"

"Domnule președinte, nu-mi place mai mult decât restul dintre voi", a spus Foster. "Dar oricât de mult mi-ar displăcea să recunosc, Ryker s-ar putea să aibă dreptate. Pierdem o mulțime de oameni și elicoptere în ritmul ăsta. În acest moment, SEAL-urile de la fața locului sunt ineficiente în luptă. Puntea este sigură. Am putea comanda mai mulți oameni să îi ajute. Dar furtuna se înrăutățește. Avem incendii violente la ambele capete ale navei. Nu sunt sigur cât timp va mai rezista petrolierul pe linia de plutire. Aceasta ar putea fi cea mai bună opțiune a noastră."
"Cum rămâne cu al-Zanjani?", a întrebat președintele. "Am vrut să fie prins în viață".
"Îmi dau seama de asta, domnule", a răspuns Secretarul Apărării. "Dar, sincer, cred că acel moment a trecut. Trebuie să fiu de partea lui Ryker în această privință. Este timpul să ne luăm oamenii de pe nava aia și să legăm chestia asta înainte să mai pierdem pe cineva."
În aproape orice alte circumstanțe, McDermott ar fi făcut presiuni pentru a trimite mai mulți oameni și a confisca acele focoase. Dar nu în seara asta. Plătiseră deja un preț prea mare. Și prietenul lui era acolo. Era un miracol că Ryker nu era deja mort.
"Am înțeles", a spus președintele. "Luați oamenii noștri de pe nava aia și doborâți-o."
91
MAREA CHINEI DE EST
Le mai rămăseseră doar trei grenade pentru M79.
Pentru prima dată, Marcus se întrebă dacă aveau să fie în stare să țină Gărzile Revoluționare la celălalt capăt al celor două coridoare. Câți erau acolo jos? Niciunul dintre ei nu știa sigur. Nici nu știau ce alte trucuri mai au iranienii în mânecă. Și dacă veneau la atac? Ar putea el, Warner și ceilalți să-i țină la distanță? Rămăseseră rapid fără muniție pentru cea mai bună armă de descurajare a lor.
Marcus a mai tras o grenadă, a reîncărcat și i-a aruncat arma lui Warner. Acesta a tras, a reîncărcat și a aruncat-o înapoi. În timp ce făcea asta, Callaghan a închis telefonul prin satelit. "Luați-vă echipamentul și mișcați-vă fundurile pe punte".
"De ce?", a întrebat Warner. "Ce se întâmplă?"
"Washington tocmai a dat undă verde planului tău, Ryker. Ne retragem."
Marcus a tras ultima grenadă, apoi i-a urmat pe Callaghan și Warner pe scările metalice, ceilalți doi SEAL chiar în spatele lui. Pe parcurs, au montat mai multe capcane, apoi au ieșit în ploaie și au închis și încuiat ușa în urma lor.
Callaghan i-a spus lui Warner să ocupe o poziție de lunetist într-una dintre camerele supraetajate de la etajul al doilea al suprastructurii încă în flăcări și l-a instruit pe Marcus să ocupe o poziție la baza celei mai apropiate macarale - doar pentru orice eventualitate.
"Eliminați pe oricine reușește să intre pe ușa aia sau iese pe oricare dintre trapele de pe puntea asta", a ordonat el. "Nimeni nu se apropie de elicopterele alea. Ai înțeles?"
Ambii bărbați au dat din cap.
Elicopterele Seahawk erau la fața locului și încărcau morții și răniții lângă prova navei, iar acolo se îndreptau acum Callaghan și ceilalți doi SEAL. Marcus și Warner s-au mutat la pozițiile lor, chiar dacă se chinuiau să-și mențină echilibrul. Nava se legăna violent, iar puntea nu era doar alunecoasă de ploaie, ci și plină de cadavre de iranieni morți, de cartușe uzate și de tot felul de frânghii și lanțuri care se rupseseră de tot ceea ce legaseră odată. Din fericire, Marcus a reușit să ajungă la una dintre macarale fără să alunece și să-și crape capul. Dincolo de el, a putut vedea un elicopter îndepărtându-se și dispărând în furtună, îndreptându-se spre est.

O clipă mai târziu, un alt Seahawk a intrat în poziție. Erau prea multe rămășițe pentru a putea ateriza pe punte, așa că echipajul a trebuit să coboare un troliu pentru a aduce oamenii sus. Dar Marcus a putut vedea că toți morții și majoritatea răniților fuseseră deja evacuați cu succes. Erau în curs de scoatere ultimii SEAL răniți. Odată ce toți ceilalți erau în siguranță, el, Warner și Callaghan aveau să fie ultimii care plecau. Asta îi convenea foarte mult lui Marcus. Era onorat să acopere spatele acestor oameni curajoși și era recunoscător că președintele îi urmase sfatul.
Callaghan a venit să vadă ce face.
"Ești bine?", a întrebat el.
"Bine, domnule", a răspuns Marcus.
"Am un cadou pentru tine", a spus un Callaghan zâmbitor în timp ce îi înmâna lui Marcus un colac de salvare gonflabil automat de culoare portocalie aprinsă. "Să nu spui că nu ți-am dat niciodată nimic."
"Voi fi bine", a râs Marcus.
"Nu, serios, pune-l pe tine", a spus comandantul SEAL.
"Trebuie să glumești."
"Nope. Tocmai am aflat că președintele și NSC urmăresc în direct cu dronele această extracție și artificiile care vor urma. M-am gândit că ar fi frumos dacă vechiul tău sergent te-ar putea alege din mulțime."
Marcus a privit în sus spre cer, tentat să facă cu mâna.
Callaghan a insistat. "Pune-o pe tine, Ryker - acum. Este un ordin de la noul comandant al Echipei SEAL Șase."
"Da, domnule", a răspuns Marcus. "Și felicitări."
"Mulțumesc", a spus Callaghan în timp ce Marcus a îmbrăcat vesta.
Callaghan l-a pălmuit pe spate și s-a îndreptat spre elicopterul care plutea. Marcus a scuturat din cap și a început să se relaxeze. Asta a fost cu adevărat, s-a gândit el. După toate prin câte trecuseră, misiunea era aproape încheiată.
Cu toate acestea, era din ce în ce mai dificil să își mențină echilibrul în timp ce un val masiv după altul lovea nava. Marcus s-a sprijinit de macara pentru a rămâne în picioare. Dar imediat ce a făcut asta, a auzit cum capcanele explodau una câte una.
Ștergându-și ceața de pe ochelari, și-a apucat MP7-ul, s-a asigurat că siguranța era dezactivată și a țintit ușa către punțile inferioare. Dar nu de acolo a apărut primul iranian. În schimb, o trapă aflată la aproximativ 20 de metri în spatele său s-a deschis brusc. Din cauza zgomotului elicopterelor și a valurilor puternice, Marcus nu a auzit ce s-a întâmplat. Ceea ce a auzit a fost că Warner a deschis focul de la fereastra de la etajul doi. Asta l-a făcut să se întoarcă exact la timp pentru a-l vedea pe unul dintre Gardienii Revoluției prăbușindu-se pe punte, cu corpul ciuruit de gloanțe.
Marcus auzi o altă explozie. Întorcându-se spre ușa prin care tocmai intraseră, a văzut că fusese smulsă din balamale. O clipă mai târziu, cineva a intrat prin tocul ușii, cu arma în mână. Marcus a reacționat instantaneu, lovindu-l de două ori în frunte. Dar tocmai atunci nava s-a zguduit puternic la tribord. Marcus s-a luptat să rămână în picioare în timp ce trupul Gardianului Revoluționar ucis a alunecat pe punte și peste bordul navei, lăsând în urmă o dâră de sânge pătat, deși acesta a fost aproape în întregime spălat de ploi în câteva secunde.
O clipă mai târziu, un alt iranian a ieșit fulgerător pe ușă, acesta trăgând cu un lansator de grenade. Marcus a luat ținta și a declanșat două rafale - una în fața bărbatului, cealaltă în piept - ucigându-l imediat, în timp ce grenada s-a înălțat peste capul lui Marcus, deși nu cu mult, explodând undeva în spatele lui.

Warner a deschis focul din nou. De data aceasta, gloanţele au lovit atât de aproape, încât Marcus a simţit o străfulgerare de furie. Warner avea de gând să îl omoare dacă nu era mai atent.
Atunci l-a văzut cu coada ochiului. La început a fost o ceaţă, apoi Marcus şi-a dat seama că cineva venea direct spre el.
92
CAMERA DE SITUAŢII A CASEI ALBE, WASHINGTON, D.C.
Prin intermediul transmisiunii în direct a dronei, McDermott a putut vedea ceea ce Marcus Ryker nu putea vedea.
Un alt tango se târâse pe o trapă deschisă pe punte, la vreo douăzeci de metri în dreapta lui Marcus. Dar acest iranian învăţase lecţia omului care îl precedase. Imediat ce a deschis trapa, a deschis focul asupra ferestrei de la etajul doi, forţându-l pe Warner să se ferească. După ce a suprimat momentan focul de răspuns al SEAL-ului, iranianul a început să se îndrepte pe punte spre Marcus, ţintind AK-47-ul şi apăsând pe trăgaci.
McDermott s-a încordat, pregătindu-se pentru bliţul care urma să vină, dar acesta nu s-a produs. McDermott nu putea şti dacă omul rămăsese fără muniţie sau dacă arma i se blocase. Dar pe măsură ce iranianul se apropia de Marcus - care privea în direcţia opusă -, Warner s-a ridicat din nou şi a luat ţinta. Primele sale focuri au trecut pe lângă, aşa că a tras din nou. Dar când şi acestea au ratat ţinta, Warner s-a oprit pur şi simplu, temându-se în mod clar că l-ar putea lovi mai degrabă pe Marcus decât pe iranian.
Cum nimic nu-l mai putea opri, bărbatul şi-a coborât umărul şi l-a orbit pe Marcus, trimiţându-l pe el şi pe arma sa pe puntea de lansare.Abia mai târziu i-ar fi spus cineva lui McDermott că în acel moment a sărit în picioare şi a ţipat la monitorul din camera de şedinţe. Nu şi-ar fi amintit niciodată că a făcut asta. Ceea ce îşi va aminti a fost lupta până la moarte care a urmat.
Primul lucru pe care l-a simţit Marcus au fost coastele care i-au crăpat. Apoi s-a ridicat în aer. Timpul părea să încetinească. A aterizat direct pe spate. Toată suflarea din plămâni a fost forţată să iasă din el. Avea dureri imense şi gâfâia după aer. Înainte să poată reacţiona, cel care tocmai îl abordase a aterizat deasupra lui, înfingându-şi pumnul în maxilarul lui Marcus.
Înregistrarea video din dronă va arăta mai târziu Gărzile Revoluţionare ieşind simultan din mai multe uşi şi trape. De asemenea, îi va arăta pe Warner, apoi pe Callaghan, deschizând focul în mai multe direcţii. Dar în acel moment Marcus nu a văzut şi nu a auzit nimic din toate acestea. Mai degrabă, şi-a simţit capul izbit de punte. Dacă nu ar fi purtat o cască, probabil că şi-ar fi spart craniul sau cel puţin ar fi fost doborât de frig.
În schimb, Marcus şi-a îndreptat instinctiv genunchiul drept în sus, lovindu-şi atacatorul în plexul solar. În acelaşi timp, a aruncat o lovitură de dreapta. Totuşi, pe măsură ce puntea s-a deplasat sub el, arcul pumnului său a fost uşor modificat. Lovitura nu şi-a atins ţinta, lovind în schimb obrazul stâng al bărbatului. Dar combinaţia a fost suficientă pentru a-l îndepărta pe bărbat de el şi pentru a-i oferi lui Marcus o clipă - chiar dacă numai o clipă - pentru a inspira aerul de care avea nevoie cu disperare.
Marcus s-a rostogolit spre stânga. A încercat să-l prindă pe iranian de jachetă, de vesta de luptă, de ceva - orice -, dar omul i-a scăpat. Cei doi s-au târât în picioare. În timp ce o făceau, Marcus se trezi cu mâinile goale, în timp ce iranianul apucase o vergea de oţel pentru biciuire şi o învârtea ca pe o bâtă de baseball.
Prima lovitură l-a lovit pe Marcus în umăr şi l-a trimis înapoi pe punte. Apoi iranianul a trecut la atac. A început să-l lovească pe Marcus cu toiagul din nou şi din nou. Marcus a încercat să scape, dar puntea era

atât de alunecoasă și se zguduia atât de tare încât nu se putea ține pe picioare.
Din nou și din nou, toiagul se prăbușea peste pieptul, spatele, capul și brațele lui Marcus. Durerea era insuportabilă. Marcus a încercat să lovească picioarele bărbatului de sub el, dar fără succes.
S-a întins după Sig Sauer-ul său, dar acesta nu era acolo. Folosindu-și brațele pentru a-și proteja fața, Marcus și-a căutat cu disperare husa, găsind-o în cele din urmă la câțiva metri distanță. Cumva, în timpul luptei lor, fusese smuls de lângă el. A încercat să se miște spre el, dar loviturile continuau să vină.
Apoi ochii i s-au făcut mari. Marcus l-a văzut pe iranian ridicându-și MP7-ul. L-a văzut pe bărbat întorcându-se și țintindu-i în cap mitraliera încărcată complet. Marcus a privit țeava propriei arme, paralizat, incapabil să gândească, incapabil să se miște. A auzit un singur foc de armă. Iranianul s-a învârtit și a căzut pe punte. Marcus a ridicat privirea și l-a văzut pe Warner la fereastră, cu țeava puștii fumegând, făcându-i un semn cu degetul mare.
Fulgerul a brăzdat. Tunetul a bubuit. Marcus i-a întors degetul mare lui Warner și a început să respire din nou. S-a întins pe spate pentru o clipă în ploaia neîncetată, privind cerul furios. Sângele îi curgea din nou din nas și din gură. Era sigur că își rupsese cel puțin o coastă și probabil mai multe. Totuși, era recunoscător că era în viață și gata să meargă acasă.
Forțându-se în cele din urmă să se ridice în picioare, a ridicat MP7A1, a pus siguranța și și-a aruncat cureaua pe umăr. Apoi s-a îndreptat șchiopătând spre marginea navei, unde Sig Sauer-ul său zăcea în husa sa. S-a aplecat, l-a ridicat și l-a strecurat într-o pungă cu fermoar de pe vesta sa de luptă, ca să nu-l mai poată pierde. Cu o mână, s-a agățat de balustrada metalică. Cu cealaltă a apucat o bornă din apropiere, unul dintre stâlpii de oțel folosiți pentru ancorarea navei în port.
Stabilindu-se între cele două, a privit în jos la rețeaua încâlcită de frânghii tăiate, cabluri rupte și lanțuri din jurul său, apoi la marea agitată, lăsându-se udat din nou și din nou de jeturile valurilor care se izbeau de partea laterală a navei.
L-a auzit pe Warner strigându-l, asigurându-se că este bine. SEAL-ul tocmai coborâse de pe eșafodul său de la etajul doi. Toți inamicii erau la pământ. Marcus i-a mulțumit pentru că i-a salvat încă o dată viața, apoi i-a răspuns că este bine și că va fi acolo într-o clipă. Întorcându-se spre stânga, și-a dat seama că toată lumea, inclusiv Callaghan, era acum la bordul elicopterului care aștepta. Doar el și Warner mai rămăseseră. F-22 erau fără îndoială în apropiere. Era timpul să plece.
Cu toate acestea, chiar când a început să se îndrepte spre prova navei, Marcus l-a văzut în vederea periferică pe iranian ridicându-se brusc în picioare. Uimit că omul nu era mort, Marcus se întoarse cu fața la el și rămase din nou uimit. Era pentru prima dată când Marcus se uita cu adevărat la fața omului și în ochii lui, iar în acel moment și-a dat seama că figura care înainta acum spre el era Alireza al-Zanjani.

Cum de nu-l văzuse până atunci?
Barba. Cicatricea. Identitatea bărbatului era inconfundabilă. Și acum Marcus vedea răzbunare în ochii lui.
S-a întins după Sig Sauer, dar al-Zanjani s-a năpustit asupra lui, lovindu-l direct în stomac. Cei doi bărbați s-au prăbușit înapoi pe punte, schimbând lovitură cu lovitură. Marcus a încercat să-și împingă genunchiul stâng în sus, dar iranianul rănit era pregătit pentru el de data aceasta. El a respins atacul, apoi l-a apucat pe Marcus de gât cu ambele mâini și a strâns.

Marcus a încercat tot ce învăţase vreodată să întoarcă foaia, fără efect. Al-Zanjani era mai înalt, mai greu. Marcus nu reuşea să obţină niciun avantaj. Avea o sălbăticie în ochi, privirea febrilă a unui om posedat. Unde era Warner? Unde era elicopterul? Nu era nimeni care să-l poată termina pe tipul ăsta?
Nimeni nu-i venea în ajutor. Totul se petrecea prea repede. Marcus şi-a dat seama că trebuia să găsească o modalitate de a-l doborî pe acest om sau ar fi murit în mai puţin de un minut. A încercat în zadar să-şi mişte picioarele, dar acestea erau prinse de punte. Braţul drept era şi el imobilizat, deşi braţul stâng mai avea o anumită libertate de mişcare. A bâjbâit orbeşte după tija de biciuire. Tot ce a găsit a fost o bucată de lanţ.
Ochii lui Marcus au început să se închidă. Aproape că nu mai avea oxigen. Îşi pierdea cunoştinţa. Dar deodată puntea s-a ridicat din nou. Greutatea lui Al-Zanjani s-a deplasat şi el şi-a pierdut momentan controlul. Ochii lui Marcus s-au deschis brusc. A aspirat o gură de aer şi s-a rotit spre dreapta. În aceeaşi mişcare, a adus mâna stângă biciuindu-se în jur. Lanţul l-a lovit pe iranian în partea laterală a capului şi a deschis o tăietură mare şi însângerată.
Ambii bărbaţi s-au târât înapoi în picioare, dar Marcus a preluat iniţiativa. Învârtind lanţul de două ori deasupra capului, a luat avânt şi apoi a lovit puternic, înfăşurând lanţul în jurul gâtului iranianului până când a creat efectiv un ştreang. Apoi, mişcându-se în spatele lui al-Zanjani, Marcus a tras de cele două capete ale lanţului în direcţii opuse, cu fiecare gram de forţă pe care îl mai avea. Ochii bărbatului s-au bulbucat. Se sufoca, se zbătea şi gâfâia după aer. Picioarele îi loveau sălbatic, dar Marcus a avut grijă să rămână în spatele lui şi a continuat să tragă de lanţ din toate puterile sale. A funcţionat. Dacă al-Zanjani nu reuşea o manevră de răsturnare, el avea să moară în mai puţin de un minut.
Marcus l-a văzut pe Warner alergând spre el. Avea arma ridicată, dar nu putea trage fără să-i omoare pe amândoi. Între timp, al-Zanjani continua să se zbată sălbatic, ca un animal prins în capcană, disperat să se elibereze. Marcus a continuat să tragă, să strângă, până când iranianul a făcut ultima lui mişcare neruşinată. Se împiedicau de o bornă şi, în timp ce o făceau, al-Zanjani şi-a ridicat brusc piciorul drept şi a împins de pe bornă, împingându-şi toată greutatea considerabilă înapoi şi trimiţându-i pe amândoi prăbuşindu-se peste partea laterală a navei.
Marcus a avut doar o fracţiune de secundă pentru a-şi umple plămânii cu aer înainte de a se izbi de apele învolburate. Cu toate acestea, în ciuda impactului usturător al căderii de mai bine de şase metri şi al lovirii apei cu capul înainte, Marcus nu şi-a pierdut sau slăbit aderenţa. Se scufundau rapid, dar Marcus continua să strângă. Al-Zanjani o luase razna. Deşi nu mai avea prea mult aer în el, continua să se balanseze şi să se rotească de pe o parte pe alta, încercând febril să-şi întoarcă corpul, încercând să-şi folosească picioarele pentru a-l îndepărta pe Marcus de el şi a ieşi la suprafaţă. Dar Marcus nu voia să-i dea drumul.
McDermott a privit cu groază cum cei doi bărbaţi cădeau peste bordul navei.
I-a văzut lovindu-se de apă, apoi scufundându-se sub valuri. Stătea holbat la monitor, aşteptând ca unul dintre ei, oricare dintre ei, să iasă la suprafaţă. Dar niciunul nu a făcut-o.
Imaginile video s-au mărit puţin, apoi şi mai mult, oferind o imagine mai largă. McDermott a continuat să se holbeze la nava care se clătina, se clătina, ardea şi la figura solitară a singurului operator Navy SEAL care stătea la marginea ei, privind în cazanul de fierbere al Mării Chinei de Est.

Treizeci de secunde au trecut. Apoi un minut. Apoi două. Apoi trei. Nimeni nu a revenit la suprafață.
McDermott s-a clătinat înapoi pe scaunul său și a privit cum Warner a lăsat capul în jos și s-a întors la elicopterul care aștepta, plutind. Asta a fost tot? Nu mai puteau face nimic? De ce nu sărise Warner după ei? De ce nu încercase să-i salveze viața lui Ryker?
Au coborât.
Lui Marcus îi pocneau urechile. Plămânii îi ardeau. La fel și brațele și mâinile. Nu mai putea vedea suprafața. Nu mai putea distinge luminile elicopterului. Erau în întuneric total acum. Dar în sfârșit, în sfârșit, a simțit că ceva din gâtul lui al-Zanjani cedează. Corpul lui a devenit moale. Marcus a tras și mai tare de lanț în timp ce continuau să coboare, doar ca să fie sigur. Dar în cele din urmă i-a dat drumul, iar omul s-a îndepărtat.
Marcus s-a întins după cordonul de la vesta lui de salvare și a tras de el ca de cordonul unei parașute. Aceasta s-a umflat instantaneu, iar Marcus a ieșit la suprafață ca un glonț. Câteva clipe mai târziu, a trecut prin valuri, tușind și scuipând, apoi a scos o rachetă de semnalizare din vesta de luptă și a tras cu ea spre cer.
Curând, ultimul elicopter s-a poziționat deasupra lui. Callaghan și Warner - care purtau acum echipament de scufundare - au plonjat în mare. Echipajul a coborât un coș de salvare până la ei. Marcus a insistat că se poate urca singur în coș, dar a descoperit repede că nu era adevărat. Corpul său era mult mai distrus și lovit decât își dăduse seama. Avea nevoie de tot ajutorul pe care i-l ofereau SEAL-urile.
Două minute mai târziu, erau cu toții în siguranță la bordul Seahawk-ului și eliberau zona de atac. Marcus a fost învelit în pături, i s-a dat o butelie de oxigen și a fost sprijinit de fereastra care îi oferea cea mai bună priveliște. Callaghan i-a dat o cască pentru a putea asculta vocile piloților F-22 care se apropiau de final. Și în curând, s-a întâmplat. Piloții și-au lansat rachetele Hellfire și fiecare și-a atins ținta. Exploziile enorme au transformat pentru scurt timp noaptea în zi, în timp ce petrolierul s-a dezintegrat și a alunecat sub valuri.
Un medic a început să-l trateze, dar Marcus nu l-a băgat în seamă. Ochii îi erau grei. Știa că va adormi imediat ce adrenalina din lupta cu al-Zanjani va dispărea din sângele său. Dar, înainte de a adormi, s-a întrebat despre Pete Hwang din Okinawa, despre Oleg din Tokyo, despre Claire Vinetti și Jenny Morris din Moscova, despre Annie Stewart, care probabil se confruntă cu acuzații în D.C. Erau în siguranță? Erau bine? Dar surorile lui și mama lui? Cum rămâne cu părinții și surorile Elenei din Colorado și cu familia Emerson din Washington? Îi era dor de ei toți.
Marcus habar n-avea ce-i rezervă viitorul. Nici nu-i păsa. Nu aici. Nu acum. Va fi timp suficient să se gândească la noua sa poziție în CIA și la cât timp va rămâne acolo. Deocamdată, tot ce-i păsa era să ajungă acasă, să se facă bine și să se reconecteze cu familia și prietenii pe care îi neglijase prea mult timp.
Elena și Lars plecaseră și nu mai putea face nimic în privința asta. Îl întrista enorm, dar nu-l mai înfuria sau deprima. În sfârșit se împăcase. Știa că îi va revedea într-o zi și aștepta acea reîntâlnire mai mult decât orice altceva.
Pentru moment, însă, trebuia să reînceapă să trăiască.
RECUNOȘTINȚE
Când scrii primul tău roman, speri doar ca părinții tăi să-l poată găsi într-o librărie aflată pe o rază de o sută de mile de casa lor. Nu că va deveni un bestseller New York Times. Sau să adune invitații de a vorbi la emisiuni de radio și televiziune. Sau deschide uși pentru a călători și a vorbi și pentru a scrie și mai multe cărți, dintre care unele vor fi citite de regi, președinți și șefi de spionaj.

Totuși, miracolele se pot întâmpla. Acesta este cel de-al paisprezecelea roman al meu și trebuie să recunosc că sunt încă uimit de miracolul că pot face asta nu doar pentru a trăi, ci și pentru a mă distra.
Timpul și spațiul nu-mi permit să le mulțumesc tuturor celor care fac acest lucru posibil. Dar sunt unii cărora vreau - și trebuie - să le mulțumesc public.
Scott Miller mi-a fost agent literar și prieten încă de la primul meu roman, The Last Jihad, iar el și Trident Media Group rămân cei mai buni în domeniu.
Echipa editurii Tyndale House este extraordinară - Mark Taylor, Jeff Johnson, Ron Beers, Karen Watson, Jeremy Taylor, Jan Stob, Dean Renninger, Caleb Sjogren, Erin Smith, Danika King, întreaga forță de vânzări și toți ceilalți profesioniști remarcabili care fac din Tyndale un lider al industriei.
Echipa noastră premiată de PR - Larry Ross, Kristin Cole, Steve Yount, Kerri Ridenour și colegii lor - este de primă mână și este o plăcere să lucrezi cu ea.
June "Bubbe" Meyers și Nancy Pierce lucrează cu mine la November Communications, Inc. Ele se ocupă de tot, de la programul meu, la zboruri, la finanțe și multe altele, cu o inimă plină de dragoste și atenție la detalii.
Sunt deosebit de recunoscătoare părinților mei, Leonard și Mary Jo Rosenberg, și întregii mele familii extinse și familiei Lynn, pentru dragostea, sfaturile înțelepte și rugăciunile lor.
Mulțumesc celor patru fii minunați ai noștri: Caleb, Jacob, Jonah și Noah - și acum minunatei soții a lui Caleb, Rachel. Nu-mi pot imagina viața fără voi cinci și prețuiesc fiecare moment petrecut cu fiecare dintre voi.
Totuși, nimeni nu se compară cu prețioasa mea Lynn. Nu numai că a fost soția mea uimitoare și minunată timp de 28 de ani, dar a fost și cea mai bună prietenă din lume. Sunt atât de recunoscător pentru dragostea, încurajările, sfaturile și compania ei. Cu siguranță nu o merit și nu-mi pot imagina viața fără ea. Credința ei mă inspiră. Dragostea ei mă liniștește. Creativitatea ei nu cunoaște limite. Vreau să fiu exact ca ea când voi crește mare.
DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
JOEL C. ROSENBERG
VINE O ALTĂ SERIE DE THRILLERE INTERNAȚIONALE CARE ÎȚI FRÂNGE INIMA
LUMEA ESTE ÎN PRAGUL DEZASTRULUI ȘI CEASUL TICĂIE.
JOELROSENBERG.COM
DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
JOEL C. ROSENBERG
"DACĂ AR EXISTA O LISTĂ FORBES 400 A MARILOR ROMANCIERI ACTUALI, JOEL ROSENBERG AR FI PRINTRE PRIMII ZECE. ROMANELE SALE SUNT DE NEREFUZAT".
STEVE FORBES, REDACTOR-ȘEF, REVISTA FORBES
FICȚIUNE
ROMANELE LUI MARCUS RYKER
CONSPIRAȚIA DE LA KREMLIN
PARIUL PERSAN
ASASINUL DIN JERUSALEM
PROTOCOLUL DE LA BEIRUT
J. B. COLLINS NOVELS
A TREIA ȚINTĂ
PRIMUL OSTATIC
FĂRĂ AVERTISMENT
ROMANE DAVID SHIRAZI
AL DOISPREZECELEA IMAM
INIȚIATIVA DE LA TEHERAN

NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ DE LA DAMASC
ROMANELE LUI JON BENNETT
ULTIMA JIHAD
ULTIMELE ZILE
OPȚIUNEA EZEKIEL
SULUL DE CUPRU
CĂLDURA MORȚII
EVADAREA DE LA AUSCHWITZ
NONFICȚIUNE
ISRAEL ÎN RĂZBOI
IMPLOSIUNE
VIAȚA INVESTITĂ
EPICENTER
DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
JOEL C. ROSENBERG
URMĂRIȚI CORESPONDENTUL STRĂIN J. B. COLLINS ÎN TIMP CE RISCĂ TOTUL ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI ȘI A UNEI POVEȘTI BUNE.
DAR CE SE ÎNTÂMPLĂ DACĂ ESTE PREA TÂRZIU?